Marianne Curleyová

STRÁŽCI ČASU

kniha třetí

KLÍČ

JOTA

Marianne Curley

STRÁŽCI ČASU III.

KLÍČ

Marianne Curleyová, 2005
Illustration © Pavel Čech, 2007
Translation © Jan Sládek, 2007
Nakladatelství JOTA, s. r. o., 2007
ISBN 978-80-7217-478-2

S láskou a obdivem mé sestře Therese.

Svět nedočká se svobody,
než v lesích nad dávným Veridianem
zmařené nevinnosti rozvine se květ
a devět bojovníků odhalí svou tvář.

Znovu král se zmocní vlády,
až vůdce s čistým srdcem povstane
a bojovník s duší dávných předků
s moudrostí věků povede.

Devět zří zrádce přicházet a mizet
i vzejde dlouhý krutý spor,
jak jeden semknou Vyvolení řady,
byť rozdělí liché vády, vzdor.

Kejklíř se na obranu zvedne a pochybovač vrhne stín,
statečný mladý bojovník srdce smrti přenechá.
Nebude vítěze, než ten, jenž odešel, se vrátí
a nebojácná duše k světlu otočí svůj krok.

Dva poslední v sobě bolest s dobrem nesou,
první z mlh podezření míří,
druhý je ke zlu přikován,
dva vítězní, však pouze smrt je smíří.

PROLOG

Podle dohody se mají setkat v opuštěném klášteře na vrcholu starodávného skalního masivu na poloostrově Athos. První přichází Lathenie, kterou všichni znají jako vládkyni Řádu chaosu, tedy alespoň od dob, kdy se snaží ovládnout svět. Doprovází ji věrný bojovník Marduk a oddaný kouzelník Keziah. Pravidla jsou jednoduchá: žádné zbraně a jen dvojčlenný doprovod. Schůzku navrhl Lorian. Chtěl by na ní dosáhnout smíru, překonat spor mezi bratrem a sestrou, který má podle Věštby vést ke konečnému souboji, v němž by mohl být zničen veškerý pozemský život.

Noc je tmavá. V průrvách mezi skalami hučí prudká sněhová bouře. Lorian přichází k úpatí hory. V těsném odstupu ho sledují další členové Tribunálu, lord Penbarin a lady Arabella. Ale je tu ještě někdo, třetí osoba.

Všichni jsou zahaleni do teplých plášťů. Pomalu a s nejvyšší opatrností začínají vystupovat po zledovatělých, velmi kluzkých kamenných schodech. Celkem jich musí zdolat sto sedmdesát dva.

Lord Penbarin trochu zrychluje, ale stále našlapuje velmi obezřetně. Chce dohnat Loriana. „Nemůžu se zbavit dojmu, můj pane, že za setkáním s vaší sestrou je něco víc, než jste nám ráčil prozradit.“ Očima se záměrně přesouvá k třetímu členovi jejich malé skupinky.

Lorian se zastavuje. Totéž činí i jeho doprovod. Všichni mu vzhlíží k ústům.

„A vy jste, lorde Penbarine, jako vždy až příliš podezřívavý.“ Penbarin dotčeně odfrkuje, ale z výrazu jeho tváře je vidět, že neví, co by proti Lorianovým slovům namítl.

Vítr zesiluje a žene s sebou oblaka sněhu. Lorian na chvíli zvedá zrak a přes Penbarinovo rameno hledí na neznámého člena výpravy. Krátce na něj kývne a tváří se mu mihne drobný lišácký úsměv.

„Bude to jednání trvat dlouho, můj pane?“ ptá se lady Arabella.

Lorian se k ní otáčí a pozorně si ji prohlíží. Přestože má tvář důkladně skrytou v hluboké kapuci, nesmrtelný se od ní zjevně nedokáže odtrhnout. Pak se Arabella náhle napřímí a jejich oči se setkávají. Kolikrát už se Lorian za uplynulých tisíc let sám sobě divil, že má dostatek síly, aby zůstal bezpohlavní bytostí. Už ho to

unavuje. Vždy toužil vládnout spravedlivě a nezaujatě a nemálo tomu obětoval.

Konečně stojí před vstupem do kláštera. Dveře byly kdysi vyrobeny z cypřišového dřeva, ale dnes jsou po dlouhých staletích chátrání takřka zcela rozpadlé. Zůstalo z nich jen několik zčernalých, silně prohnilých desek. Ozývá se charakteristický skřípot a pak se před nimi objevuje skupina sluhů, které najali právě pro tuto příležitost. Vážení hosté vstupují do kláštera, kde je příjemně překvapuje závan teplého vzduchu. Jediný Lorian, který necítí chlad ani horko, si této změny nevšímá.

Po levé straně je vidět široké schodiště z pravidelně opracovaných kamenů. Vede někam do poschodí. Na jeho konci stojí Lathenie a klidně je pozoruje. Lorian ji zdraví pohybem hlavy.

V duchu se propojují, chvíli spolu zápasí a končí nesnadným uvítáním. Lathenie sestupuje po schodech. Za sebou táhne konec dlouhého bílého pláště, který má v pase převázaný nachovou stuhou. Je neobyčejně štíhlá. Dlouhými prsty se elegantně dotýká naleštěného zábradlí.

S patřičným odstupem ji následují Marduk a Keziah. Hlavní je tu samozřejmě jejich paní, ta je příčinou a hybnou silou tohoto setkání. Oni pak jen její pokorní služebníci, což jim jejich vládkyně nikdy nezapomene připomenout.

Pomalu přistupuje k Lorianovi. „Bratře..., nebo jak bych ti vlastně měla říkat, když nejsi ani žena, ani muž?“ Na kratičkou chvíli klouže pohledem k lady Arabelle, ale vše proběhne tak rychle, že si toho nikdo z přítomných ani nevšimne.

Lorianův hlas zní trochu podrážděně a snad i znuděně. Zvedá ruku v rozhodně odmítavém gestu. „Jelikož zřejmě nejsi schopna pochopit podstatu nestrannosti, které jsem obětoval své pohlaví, dovoluju ti, abys mě podobně jako ostatní oslovovala jako muže. Bude to tak pro tebe snadnější.“

„Jaká škoda.“ Vládkyně se jízlivě směje. „Docela by mě bavilo používat střední rod... To.“

Lorian se jí upřeně dívá do očí. Vše trvá nesnesitelně dlouho. Jako první odvrací hlavu Lathenie. Sjíždí pohledem směrem k lordu Penbarinovi a pak lady Arabelle. Ačkoli je nemožné nevšimnout si třetího člena Lorianovy skupiny, Lathenie tohoto nezvaného hosta prozatím zcela ignoruje. „Nějaký čas jsme se neviděli.“

„Vskutku nemůžeme tvrdit, že bychom tím nějak strádali.“ V hlase lorda Penbarina je slyšet výsměšný tón.

Lathenie lehce přizvedne ramena, ale to je také jediná známka, že jeho slova zaregistrovala. Na obličeji má stále stejnou masku stoického klidu. Chvíli mlčí a pak pohledem vyhledá posledního z bratrových přátel. Postava v dlouhém plášti jakoby na povel vystupuje o krok vpřed. Nejdříve si vládkyně všímá pronikavých modrých očí. V zátylku ji lehce zamrazí a hned poté stejný pocit přeběhne celou páteří. Každým pórem vnímá, že před ní stojí někdo významný. Jistě další člen Tribunálu, kterého ale rozhodně ještě nikdy neviděla. Chladným zrakem se vrací ke svému bratrovi. Ze všech sil se snaží skrýt své překvapení a zájem. Neúspěšně.

„Domluvili jsme se jen na dvou spojencích. Kdo je tento vetřelec?“

Lorian dobře chápe skrytý význam sestřiných slov, ale nic na sobě nedává znát. Přesně v takovou reakci doufal. Krátkým pohybem kyne člověku v plášti a ten vystupuje ještě o něco více vpřed. „Dovol mi, abych ti představil bývalého anglického krále Richarda II.“ Lorian chvíli mlčí. Čeká, až sestra stráví první část jeho překvapení. „Nyní je to nový král Richard..., vládce Veridianu.“

Lathenie udiveně ustupuje o krok vzad. „Veridian má svého krále?“ Její jemná ruka se nervózně zvedá a zůstává viset těsně nad hrudí.

Lorian trpělivě čeká. Není třeba dalších slov. Všem přítomným je jasné, o co jde. Veridian řídí nový vůdce, Tribunál je plně obsazen a Strážci jsou daleko silnější než kdykoli předtím.

„Má paní.“ Král Richard se před omráčenou bohyní hluboce uklání. „Jsem nesmírně... potěšen, že se s vámi mohu setkat. Doufám, že budeme mít dost příležitostí poznat se lépe.“

Hledí na sebe několik dlouhých vteřin, které se zdají být skoro věčností. Lathenie si musí uspořádat rozptýlené myšlenky. Král Richard ji v mnoha směrech vyvedl z míry. Lorian vše spokojeně pozoruje, snad by se v něm našla i trocha škodolibosti. Naopak Marduk nemá z Latheniina náhlého zájmu o cizince vůbec žádnou radost. Z nosu, který na první pohled připomíná prasečí rypák, mu vychází nevrlé hrdelní zachrochtání. Během svého pobytu v mezisvětí se po fyzické stránce hodně změnil a Lathenie ho už nemá v takové oblibě jako dřív.

Mardukův nespokojený chrapot vládkyni okamžitě vytrhává ze zamyšlení. Celou dobu jsou na ni upřeny pohledy všech přítomných, takže není snadné skrýt své pocity. Tiše se nadechuje a tváří se nezúčastněně. „Uvidíme, můj pane.“ Prudce trhne hlavou, zvedá zrak a hrdě vzpřímená míří k otevřeným dveřím. Zanechává po sobě napjatou, dusivou atmosféru.

Sluhové uvádí členy Tribunálu do prostorné místnosti s kamennými stěnami, která je osvětlena stovkami svící. V jejím středu stojí křišťálový stůl a u něj je připraveno sedm židlí ze stejného materiálu. Speciálně pro toto setkání je sem přinesli z Latheniina paláce.

Lorian si všímá zvláštního počtu, ale nijak jej nekomentuje. Lathenie samozřejmě nemohla vědět o králi Richardovi! Jeho sestra ale jedná vždy nevypočitatelně, takže se vlastně není čemu divit.

Všech sedm přítomných usedá ke stolu, Lathenie a Lorian čelem k sobě. Dlouho je naprosté ticho. Král Richard je v organizaci stále ještě nový. Přemýšlí, jestli mezi sebou ostatní hovoří bez jeho vědomí. Dobře ví, že by to pro ně nebyl žádný problém. Skoro by si přál, aby to tak nebylo. Musel by se asi cítit dotčený. Takové chování by bylo neomluvitelné. K čemu by tu pak vlastně byl. Všichni sem přece přišli jako přímí svědci chystaného jednání mezi Lathenií a Lorianem.

Lorian se na něj otáčí a obdařuje ho rozladěným pohledem. Král Richard okamžitě lituje svých příliš hlasitých myšlenek. Nesmrtelný se už tváří daleko vlídněji a dokonce lehce přikyvuje. „Máte naprostou pravdu, vzácný příteli.“

Richard tlumeným hlasem děkuje za nečekané uznání a v duchu si připomíná, že pro příště musí své názory lépe skrývat. Ještě se toho musí hodně učit.

„Přemítal jsem,“ Lorian stále ještě mluví ke králi Richardovi, „o tom, co by asi tak řekli naši rodiče, kdyby stále ještě byli na živu.“

„Ale jdi, Loriane!“ Lathenie ostře mává rukou. „Mě by zase zajímalo, proč se v poslední době z mého bratra stal takový změkčilec. Působíš tak zranitelně, až to vypadá komicky.“

„Měla by sis, Lathenie, uvědomit, že nesmrtelného může zabít jen další nesmrtelný.“

Latheniiny stříbrné oči září odstínem obsidiánu a dlouhé prsty hlučně přistávají na desce stolu. „Chceš mi snad vyhrožovat, bratře?“

Loriana sestřin dramatický výstup zjevně pobavil. Jejich rodiče se velmi milovali, ale také spolu neustále bojovali. Jejich vztah byl tak vášnivý, že se po jedné vzrušené hádce navzájem zabili. „Myslíš snad, že mi smrt našich rodičů připadá jako příklad hodný následování?“

Lathenie je chvíli tiše, ale v jejím mlčení je zvláštní podtón, který Loriana znepokojuje. „Co všechno vlastně víš o jejich konci? Nechtěla bys mi něco říct?“

„To tedy rozhodně ne. Ostatně byl jsi přece u toho.“

„Ano. Viděl jsem je s prořezanými hrdly. Ale vlastně jsem přišel, až bylo po všem, zatímco ty jsi u nich byla přede mnou.“ „Přišla jsem jen o několik vteřin dřív.“

„Vteřina v čase nesmrtelných je dlouhá doba. Může se stát ledacos.“ Lorianův hlas zní dost útočně.

Lathenie raději ustupuje a rychle mění téma hovoru. „Proč bych ti měla vlastně odpovídat. Spíše bych ti měla položit několik otázek. Ohledně tvého bratra. Máš daleko temnější duši, Loriane, než se zdá tvým věrným příznivcům.“ Postupně přejíždí pohledem po jednotlivých členech Tribunálu. „Ve skutečnosti ho vůbec neznáte. Není to ten čestný Lorian, kterého na slovo posloucháte. Zavraždil svého vlastního bratra!“ Teď se obrací přímo na Loriana. „Dartemis tě přece nijak neohrožoval. já jsem byla to pravé nebezpečí. Proč jsi tedy zničil nevinné dítě?“

Lorianovi se vybavuje Dartemis, který však nikdy nebyl „nevinným dítětem“. Jako nejmladší ze tří sourozenců byl také ten nejmocnější. Musel ho ukrýt do jiného světa, jinak by nemohl ručit za jeho život. Na tomto místě žije dodnes. Hlavní je, že na něj nemůže jeho chamtivá a krutá sestra. Ani ona nedosáhne na svět, kde necítí život. A tam také Dartemis zůstane. Bude zde postupně ovládat své mimořádné schopnosti vládce, kouzelníka a bytosti ještě daleko mocnější.

Lorian si dobře pamatuje, když ho viděl při práci – jeho čarování bylo tak velkolepé, tak neobvyklé. Okamžitě si uvědomil, co by se stalo, kdyby se jeho výjimečný talent dostal do Latheiných služeb. Její moc by přesáhla všechny hranice.

Nyní by se měli zabývat jinými věcmi, podstatně naléhavějšími. Především hrozícím konfliktem a tím, jak se mu vyhnout pokud možno bez boje.

Svou poslední myšlenku vysílá volně do prostoru, aby pronikla ke všem přítomným. Chvíli je naprosté ticho. Cítí, že má opět jejich pozornost. Lathenie reaguje s povýšeným úsměvem. „Co se to s tebou děje? Jsi neuvěřitelně vstřícný. Na to u tebe nejsem zvyklá. Kdybych tě neznala, skoro bych si mohla myslet, že jsi se nám zamiloval.“

Její ironická poznámka ho nazlobila. „Nejsem tak pošetilý, abych dovolil citu, jako je láska, ovlivňovat své rozhodování.“

Následuje napjaté mlčení. Lathenie překvapeně zjišťuje, že jen stěží odolává nutkání vzhlédnout k lady Arabelle a podívat se jí do tváře.

Místností pulzují emoce. Lady Arabella sedí se sklopenou hlavou a soustředěně pozoruje ledově modré žíly na rukou, které se ostře rýsují pod průsvitnou kůží. Lord Penbarin zírá přes stůl, jako by své druhy z Tribunálu viděl poprvé v životě.

Do nehybného ticha proniká Mardukův hrubý hrdelní hlas a okamžitě ruší zvláštní atmosféru. „Tohle setkání je naprostá ztráta času. Vůbec nic se tu nevyřeší. Nic nejde rozhodnout bez boje. Tak velí řád všech světů.“

Lorian se obrací k sestře. „Je to, jak říká Marduk? Skutečně není naděje, že bychom mohli dojednat mír?“

Lathenie na něj dost dlouho upřeně hledí. „Smíření může přijít teprve tehdy, když je nastolena spravedlnost. Dokud se neprávem držíš u moci, tak ne.“

„Musím ti opravdu znovu připomínat, že jsem se z nás tří narodil jako první?“

„To tvrdíš ty.“ Lathenie nemíní ustoupit ani o píď. „Měla jsem to ale být já.“

Oči jí žhnou jako dva řeřavé uhlíky. Vyskakuje od stolu. Stojí vzpřímeně, celá ztuhlá hněvem. „Marduk má pravdu. Tahle schůzka nemá smysl. Svého dosáhnu jen silou. Podle práva bych měla vládnout všem světům a to taky jednoho dne budu.“

Lorian odpovídá naprosto klidně. „To nedokáže nikdo z nás, sestro. Lidé jsou svými vlastními pány. Mají svobodnou vůli a sami rozhodují o svém osudu. Jsou sice jen zranitelní smrtelníci, ale my nad nimi nemáme moc. Jsme pouze jejich ochránci.“

„To se změní.“

Lorian vypíná ramena a také se zvedá. Všichni v místnosti napjatě sledují dva rozzlobené bohy, vystrašeně přejíždějí očima od jednoho k druhému. „Nemůžeš měnit, co je pevně předurčeno.“ Loriana je sotva slyšet. „Marduk mluví o kosmickém jhu, ale já stojím na straně života.“

„Říkej si, co chceš. Jednou propojím všechny světy.“ To zní vzdorovitě. „A já to dokážu! O tom nepochybuj.“

„To by ale byla naprostá pohroma.“ Lorian je zjevně šokován. „Lidé by... se změnili. Ohrozila bys tím jejich životy. Dostali by se pod nadvládu bytostí bez duše. Zavládl by chaos, řád by vystřídala anarchie. Zmizela by hranice, která dělí život od smrti.“

Lathenie mlčí a právě tím Loriana utvrzuje, že je rozhodnutá dostát svým hrozbám. Vůbec poprvé v životě cítí na zlomek vteřiny záchvěv nejasného strachu. Takřka okamžitě je ale pryč, lépe řečeno mění se v hněv. Svou odpověď pronáší mrazivě tichým hlasem, z něhož lordu Penbarinovi vstávají vlasy hrůzou na hlavě. „To nesmíš.“

„Nenechám se od tebe poučovat, Loriane.“ Lathenie zvedá ruku a dlouhým prstem míří na úzkou prasklinu ve stropě. „Tohle je má odpověď na tvou mírovou misi. Dobře se dívej!“

Strop se začíná otvírat, kámen po kameni se odlupuje. Náhle mají nad hlavami velkou díru a doposud pevně spojené kvádry letí vzhůru k nebi. Jedno mávnutí ruky a mizí i zbytek zdiva. Ztrácí se v zuřící sněhové bouři.

„Co to děláš?“ Lorian vypadá znepokojeně, jeho fialové oči jasně žhnou.

Lathenie se nemá k odpovědi. Místo toho zaklání hlavu a obrací tvář k nebi. Za zvuku hromu a v záři oslňujícího blesku divoce víří husté mraky. Začínají mizet a rychle se rozptylují. Větrná smršť je v několika vteřinách pryč. Objevuje se klidná noční obloha posetá miliony hvězd.

Lathenie ale ještě zdaleka není u konce a Lorian to ví. Nemůže se odtrhnout od bezpočtu blikajících teček nad hlavou.

Následuje výbuch světla, po němž se ozývá ostrý sykot, který se rychle mění v pronikavé pískání. Smrtelníci se vrhají na podlahu. Právě včas, neboť v následující vteřině jim nad hlavami exploduje velký kus padajícího kamene.

Lady Arabella vyděšeně křičí a tiskne se ke králi Richardovi, co nejvíc ke středu stolu.

Lorian stojí bez hnutí, ale vyzařuje z něj neobyčejná síla. Je jasně patrná i v jejich otevřeném sále na vrcholu hory. Obrací oči vzhůru a pozoruje modrou hvězdu jasně zářící na noční obloze.

„Proboha!“ Lord Penbarin tuší, co bude následovat. „Držte se při zemi a hlavně se dobře kryjte. Tohle bude –“

Přerušuje ho oslepující záře vycházející z velké rozžhavené koule, která míří přímo k nim. Ozývá se vysoký pištivý zvuk, rychle sílí a všechny ohlušuje. Hvězda se v atmosféře rozpadá. Sál zaplavuje tepelná vlna, všichni tonou v záplavě světla. Zasypává je déšť kamenů.

Sluhové rychle prchají z kláštera. Zakrývají si uši a vyděšeně mumlají cosi o padajícím nebi. Jako mravenci sbíhají z útesu. Každý tak rychle, jak jen dokáže.

V následujících chvílích se na Zemi snáší smršť zářících meteorů, jakou lidské oko ještě nevidělo. Jeden vybuchuje tak blízko, že se otřásá celá skála a jedna stěna starobylé stavby se hroutí. Lorian svou sestru pozoruje s výrazem největší nechuti. „Copak ti nezáleží na nikom jiném než na sobě?“

Lathenie jen němě krčí rameny.

Napříč oblohou prolétá další meteorit a někde daleko dopadá na zem.

„To bylo Angel Falls!“ Lorian je nanejvýš rozzuřený. Probodává Lathenii pohledem.

„Skutečně? Bojíš se, že bys mohl přijít o pár vojáků?“

„A tobě nevadí, že zabiješ ty své, kteří tam žijí?“

„Klidně obětuju třeba i několik pěšáků, abych dostala některého z tvých nejlepších lidí.“

Lorian na ni chvíli němě hledí, zjevně nemůže uvěřit, že dokáže jednat tak chladnokrevně. „Zacházíš příliš daleko.“

„Měl by ses s tím smířit. Vždycky budu o krok před tebou.“

Lorian mlčí a všichni přítomní až, dosud schovaní pod stolem vystrkují hlavy, aby viděli, co chystá. Nesmrtelný stojí bez hnutí a pomalu zavírá oči. Lady Arabella hledá pohledem lorda Penbarina, který je přímo naproti, na druhé straně. Nikdy svého vládce neviděla tak soustředěného a rozhněvaného. Lord Penbarin lehce krčí rameny

a tiše sleduje, jak jeho přítel a pán začíná celý fosforeskovat. Zář vychází zevnitř těla. Lorian se zřetelně chvěje.

Lathenie se očima obrací na svého věrného kouzelníka Keziaha. Ale ani on, byť žije už hodně dlouho, nikdy nic podobného neviděl. Bezradně kroutí hlavou. „Nechápu, co se děje, Vaše Výsosti."

„Bratře?!" Lathenie to už nemůže vydržet. „Co hodláš dělat?"

Světlo vycházející z Lorianova těla konečně začíná slábnout, ustává i třes a nesmrtelný se celý zklidňuje. Ať to bylo cokoli, jistě je to pryč. Někteří z přítomných se dívají k obloze, ale lord Penbarin se i nadále soustředí na svého pána. Lorian působí, jako by se probudil z hlubokého spánku, postupně si ale uvědomuje, kde je. Otevírá oči a setkává se s Penbarinovým pohledem. Otevírá mu svou mysl a beze slov mu sděluje, co se právě stalo. Penbarin stojí jako omráčený, sotva lapá po dechu. Na vteřinu jej napadá, kolik sil ze sebe musel Lorian vydat, ale pak si uvědomuje, že na takové úvahy není ta pravá chvíle. Co se stalo, nelze změnit a je třeba počítat s následky.

Lady Arabella se obrací k Penbarinovi, jistě by ráda dostala nějaké vysvětlení. Rozhodně by ho ale neměla zachytit vládkyně. Penbarin jí posílá jen krátký úsek myšlenky, jediné slovo... *Vyvolení*!

PRVNÍ KAPITOLA
ROCHELLE

Škola se v poslední době hodně změnila. U vstupní brány stojí dva hlídači z bezpečnostní služby. Nikdo už nenosí školní uniformu a celé okolí budovy je neuvěřitelně zanedbané, plné odpadků. Nezdá se, že by to někoho znepokojovalo. Není tu nikdo, kdo by se staral o pořádek na nádvoří, ve třídách nebo kdekoli jinde. A že o tom něco vím. Naslouchám přece jejich myšlenkám. Než jsem se tuhle schopnost naučila ovládat, slyšela jsem všechny najednou. Málem jsem se z toho zbláznila. Hlavou mi nepřetržitě duněly desítky hlasů. Jednou jsem to už nemohla vydržet, byla jsem na pokraji zhroucení. Stalo se to právě ve školním sále. Seděla jsem uprostřed shromážděných spolužáků a všude byl tak nesnesitelný hluk, že jsem musela vyběhnout ven. Zastavila jsem se teprve hluboko v lese, který sousedí se školním pozemkem. Spíše jsem ale chtěla pořádně nahlas zařvat, aby už proboha konečně všichni zmlkli. Dokonce i teď mám se čtením myšlenek dost potíží. Někdy člověka jejich obsah docela šokuje. Neřekli byste, jak hroznou špínu lidé klidně naháží na své nejlepší přátele.

Autobus zastavuje před hlavním vchodem, ale já ještě chvíli sedím a hledím z okna. Čekám, až vystoupí ostatní. V uších mi duní hlasitá hudba, takže si ani nevšímám, že jsem tu už dost dlouho sama. Pak ale zaznamenám řidičův upřený pohled. Pozoruje mě ve vnitřním zpětném zrcátku. Setkáváme se pohledem a on významně zvedá jedno obočí. Asi má naspěch. Řekla bych, že je to jeho poslední zastávka a už se nemůže dočkat, až zapadne do nějaké místní hospody. Je sice teprve půl deváté dopoledne, ale život se tu vážně hodně změnil. Myslím, že moc pravidel nezůstalo.

„Tak hneme prdelkou, dámo?“

Vytahuju si sluchátka z uší a beru si přehrávač. Pečlivě ho vkládám do batohu a trochu se otvírám jeho myšlenkám, jen tak ze zvědavosti. *Hm, není tohle ta Thallimarovic holka? Její tatík myslím sedí za vraždu. Raději si s ní nic nezačínat... Ale stejně má moc pěknou...*

„Co takhle starat se o sebe?“ Skáču mu „do řeči“ a rychle vystupuju z autobusu.

Ostatní jsou už ve škole. Ethan, Matt a Isabela. Od té doby, co se vrátili z výpravy do podsvětí, jsou skoro pořád jenom spolu. Asi tam museli prožít dost hrozných věcí. Hodně je to spojilo, cítím mezi nimi vážně silné pouto. Já k nim bohužel nepatřím. S Mattem už nechodím a navíc zmizel můj dobrý kamarád Dillon, takže jsem docela opuštěná. Často nevím, s kým bych si promluvila. Dokonce i to nové děvče Neriah tráví většinu času mezi hodinami s Ethanem a jeho přáteli.

Scházím po několika schodech a čekám, až mi jeden z hlídačů zkontroluje batoh. Dokonce mu musím ukázat i obsah kapes u kalhot. Právě když je vyprazdňuju, zachytávám krátký Mattův pohled. Zaplavuje mě vlna protichůdných pocitů. Zajímalo by mě, jestli mi už odpustil? Docela jsem mu totiž ublížila. Byl do mě zamilovaný a já jsem předstírala totéž. Byla to součást Mardukova plánu na pomstu a já se jeho přání nemohla nijak protivit. Kdybych věděla, jak se Mattovi omluvit, okamžitě bych udělala. Třeba tisíckrát. Jen aby se na mě už nezlobil.

Ethan si všímá směru jeho pohledu. Naše oči se na vteřinu setkávají. Okamžitě přestávám vnímat okolí, nedokážu se vůbec soustředit. Určitě působím jako vyjevená holka. Tak tohle se mi v Ethanově blízkosti stává skoro pořád. Jeho myšlenky se mi samy od sebe tlačí do hlavy. Vzpomíná si na den, kdy jsme se poprvé setkali. Bylo to dřív, než jsem začala chodit s Mattem. Oba jsme měli pocit spříznění, ale já ho musela potlačit. Myslím, že to Ethana dost mrzelo. Teď když jsem mezi Strážci, už alespoň podobné věci nemusím dělat. Zato si musím získat jejich důvěru, což není žádná legrace. Dobře vím, co si říkají – jak máme věřit zrádkyni? Věří mi jenom Arkarian. Nikdy jsem nepotkala tak vlídného a chápavého člověka. Isabela má velké štěstí.

Na chvíli mě napadá, že bych za nimi šla a dala se s nimi do řeči. Jak mi mají koneckonců důvěřovat, když mě znají jenom z té horší stránky? Není to přece tak těžké, stačí udělat pár kroků.

Ale ne, nedokážu to. V poslední chvíli mě vždycky něco zastaví. Zdá se mi to nebo si skutečně úlevně vydechli? Možná bych si měla poslechnout, co si o mně myslí. Kdepak, to ne! Je to pěkná

neomalenost. Mezi přáteli se takové věci nedělají, aspoň ne úmyslně. Nakonec je přece docela dost dobře znám.

S Mattem jsem dokonce chodila. Proč tedy stojím a dlouhé minuty přemýšlím o několika jednoduchých pohybech. Stačí troška odvahy. Rychle se rozhlížím. Nikdo se nedívá, dokonce ani Isabela. Má hlavu zabořenou do svého bloku a něco v něm ukazuje Ethanovi. Jeden krok jejich směrem. Zatím fajn. Ani to nijak nebolelo. Další krok a pak ještě jeden. Hlavně se tvářit přirozeně. Teď už jsem dost blízko, dokonce slyším, jak si mezi sebou povídají.

„Ahoj." Isabela zvedá oči od popsaných stránek a zdraví mě. „Ahoj."

Matt si mě všímá taky, ale okamžitě se odvrací.

Ztěžka polykám a slova se mi zadrhávají v krku.

Ethan vstává. Jde ke mně a odvádí mě stranou. Srdce mi několikrát podivně poskočí, jako by se snažilo prorazit si cestu ven.

„Asi bys za námi neměla chodit, Rochelle."

„Prosím?"

„Když se budeme zdržovat všichni pohromadě, asi na sebe brzy přitáhneme pozornost, a to by mohlo být nebezpečné."

„Ach tak. Vlastně jsem se s vámi ani nechtěla bavit. Jenom jsem... hledala jsem Dillona."

Ethan dost dlouho mlčí. Takovou reakci jsem nečekala. Instinktivně se soustředím na jeho myšlenky. Okamžitě si všímá, co se děje. Oči se mu úží do sotva zřetelných štěrbin. Najednou se na mě dívá tvrdým, mrazivým pohledem. No skvěle! Nejraději bych se kopla. Jak chci, aby mi lidé věřili, když se pořád musí bát, jestli jim nečtu v hlavě, kdykoli potřebuju nějakou informaci?

„Promiň, Ethane. Nechtěla jsem –"

„Co? Hrabat se mi v mozku? Nebo abych na to přišel?" „To od tebe není spravedlivé."

„Vážně není?" Znechuceně kroutí hlavou a trochu se ode mě odvrací.

Musím mu to vysvětlit. „Sám přece víš, jak je někdy těžké vypnout. Některé schopnosti pracují samy od sebe."

Pomalu se pohledem vrací zpět. „Vlastně ani nevím, jak dlouho bude Dillon pryč. Podobně jako ty přeběhl k organizaci. Sama víš, co to znamená. Zrovna teď prochází pečlivými výslechy. Slyšel jsem, že si vede vážně dobře. Dělá pokroky. Takže se nemusíš bát. Nebude

trvat dlouho a budeš mít dalšího kluka, na kterém si můžeš brousit drápy.“

Co to proboha žvaní? Jako že bych měla mít zájem o Dillona?

Vůbec nic nechápe. Ale i tak je jeho informace docela zajímavá. Dávno jsem měla podezření, že Dillon patří taky k Řádu, ale celou dobu, kdy jsem sloužila pod Mardukovým velením, jsem nikoho blíž neznala. Oba jsme svou pravou totožnost přísně tajili.

Objevuje se pan Carter a něco nám povídá. Jeho slova mi podivně unikají, plavou vzduchem a já je nemohu zachytit. Ethan je na tom podle všeho stejně. „Říkal jste něco, pane učiteli? Carter se jízlivě usmívá. Ale nikoli na Ethana, jeho oči směřují ke mně. Ethan si vždycky myslel, že ho nenávidí. Ve skutečnosti nemá ani představu, jaké to je, když vám Carter neustále posílá jednu nenávistnou myšlenku za druhou. Pan Carter se vlastně ani nesnaží tvářit přátelsky. Zdá se, že mu vůbec nesejde na tom, kdo všechno o jeho antipatii ví. Prostě jsem pracovala pro druhou stranu a víc vědět nepotřebuje. Nedá se mi věřit a basta. Teď ani nikdy v budoucnu.

„Nepamatujete si, co jsem vám říkal dnes ráno? Copak mě vůbec nikdo neposlouchal?“

Udiveně na něj hledím. „Ne, o vás nejde, slečno Thallimarová. Vy jste tu nebyla, alespoň pokud se nemýlím.“ Přichází Neriah sedá si hned vedle Isabely. Jakmile ji Carter spatří, celý taje. Najednou mluví jako milius. „No koneckonců bych to mohl zopakovat, aby mě slyšeli i ti, co teprve přišli. Musíte dbát na utajení. Nesmíte nijak dávat najevo, že patříte k sobě. Ať si nikdo nemyslí, že vás pět je nějaká uzavřená skupina. Jakmile se někdo prozradí, naši nepřátelé budou mít snadnou práci.“ Na chvíli zmlkne a významně se dívá na mě. „Dostanou vás jednoho po druhém.“ Stále je ke mně přišpendlený pohledem. „Mluvím dostatečně jasně?“

„Dokonale.“ Odsekávám mu dost nakvašeně. Tohle nemusel. Nahazuju si na záda batoh a chystám se k odchodu. Ve skutečnosti pan Carter ani netuší, jak moc mě svým proslovem potěšil. Ethanovo dřívější upozornění tedy nebylo míněno jako urážka. Žádná necitlivost. Jenom prostě opakoval Carterovo varování z rána.

Stačím udělat sotva několik kroků a prudce se zastavím, stejně jako všichni kolem mě. Obracíme hlavu k nebi, odkud se ozývá podivné syčení. Slyšíme ranní zvonění, ale nikdo mu nevěnuje

pozornost. Sykot se mění v pronikavý pískot. Ethan mě chytá za paži a strhává mě k sobě. „Kryj se!“

Ani nevím, odkud přilétá zářící ohnivá koule, řítí se neskutečnou rychlostí a divoce se točí kolem vlastní osy. Celá škola jako jeden muž vyděšeně ječí. Všichni pobíhají zmateně sem a tam. Obří projektil, meteorit nebo co to vlastně je, vybuchuje. Na střechu školy se snáší žhavé kusy hmoty připomínající kámen. Některé úlomky dopadají na zem a zanechávají po sobě vypálenou díru, jiné se po dotyku zase odráží a valí se dál. Nevěřícně sleduju jejich plamennou stopu.

Ethan se na mě vrhá a kryje mě svým tělem. Těsně vedle nás přistává odštěpek hořící hmoty. Žár je tak silný, že mi připaluje kůži a škvaří vlasy. Než si stačím uvědomit, co se to se mnou děje, celou jednu stranu hlavy mám v plamenech. Ethan se je snaží uhasit holýma rukama. Pevně ho chytám za zápěstí a snažím se ho zastavit. je ale příliš silný. Přestává, teprve když je oheň pryč. Vyčerpaně si sedáme. Beru ho za prsty, abych si prohlédla dlaně. Okamžitě je odtahuje. Jsou škaredě popálené. Cítím nepříjemný zápach spáleného masa a ohořelých vlasů.

Přibíhá k nám Isabela a těsně za ní Matt. „Jste v pořádku?“

„Ethan má spálené ruce.“

Isabela se k nim sklání a zblízka je pozorně zkoumá. Určitě se hned pustí do léčení. Přímo tady na místě, před zraky všech kolem. Jako vždy se rozhoduje srdcem, mozek je u ní v podobných situacích až na druhém místě. Někdo tomu říká odvaha. Jednou ji to dostane do velkých potíží.

„Snaž se nebýt tak nápadná.“

Samozřejmě se na mě hned utrhuje. „Ty bys ho raději nechala trpět?“ Dívá se mi na vlasy, které jsou po straně spálené až ke kořínkům. „A přitom to všechno udělal pro tebe.“

Kéž bych na sobě neustále necítila Ethanův pohled. Ani si netroufám hádat, na co asi tak myslí. Hlava mě někdy odmítá poslouchat a řídí se vlastní vůli. Potom se dozvím i to, co bych raději nevěděla. Ale teď je to jiné. Ze všech sil se bráním jeho mozkovým vlnám. Ale hádat snad můžu. Určitě si říká, že jsem pěkně necitelná mrcha, kterou těší, když může sledovat, jak úpí.

Isabela se ho jemně dotýká. Netrvá ani minutu a Ethanovy krvavé rány a kůže plná puchýřů se zatahují a vyhlazují. Trochu si

protřepává ruce a děkuje za pomoc. To mi připomíná, že já mu zatím ještě dlužím poděkování. Nejen že mi uchránil polovinu vlasů, ale také mě v poslední chvíli odtáhl z místa, kterým proletěla žhnoucí vesmírná střepina.

S překvapením zjišťuju, že právě teď to vypadá, jako by mi on dokázal číst myšlenky. Když konečně zvedám oči od prstů u nohy, narážím na jeho soustředěný pohled. „To je v pořádku. prostě jsi jenom byla blízko. Klidně bych totéž udělali pro Cartera, kdyby stál na tvém místě."

Tak bezva. Cítím se, jako by ze mě někdo vypustil vzduch.

Rozhlížím se kolem sebe. Školní pozemek je ve strašném stavu. Všude hoří malé ohně, ale budova zůstala kupodivu z velké části ušetřená. Poškozená je pouze jedna třída v bloku D. Spolužáci ale stále ještě křičí. Bezpečnostní služba se spolu s půltuctem učitelů snaží zjistit, jestli někdo není vážně zraněný. V dálce je slyšet houkání sirén. Někdo z kanceláře už asi stihl zavolat pomoc.

„Jenom se na to podívejte." Isabela je zjevně v šoku.

Celá obloha je od obzoru k obzoru ozářená dlouhými rudými pruhy, které po sobě zanechávají padající meteory. Je jich celý roj. Dokonce i v silném ranním světle působí oslnivě. Je to neskutečný pohled. Skoro všichni stojí se zakloněnou hlavou a jako přikovaní pozorují nebe.

Vtom si všímáme, že jedna z obřích koulí míří na nás. V mžiku se sháníme po úkrytu. Naštěstí vybuchuje vysoko nad našimi hlavami a její zbytky z velké části shoří, než dopadnou na zem. Zalévá nás oslepující záblesk.

Učitelé se snaží houfovat studenty do skupin a organizují odchod domů. Někteří spolužáci stojí ve frontě před kanceláří, čekají na telefon, kterým chtějí přivolat rodiče. Jiní vytahují mobily. Přijíždí první záchranný vůz s houkačkou. Jsou to hasiči. Teprve teď si uvědomuju, že část bloku D už mezitím shořela na troud.

Další záblesk a syčivý zvuk následovaný všeobecným jekotem. Hned poté přichází několik po sobě rychle jdoucích explozí s mohutným výronem horkých plynů. Pan Carter se žene k nám, chytá nás za paže a přitahuje nás k sobě do kruhu. „Rychle utíkejte k hoře. Řekněte Arkarianovi, co se stalo. Možná pro to bude mít nějaké vysvětlení."

„Já tady musím zůstat,“ namítá Isabela. „Můžu pomoct, pokud bude někdo vážně zraněný.“

„Ne!“ Pan Carter se na ni zhurta utrhuje. „Nemůžeme riskovat, že si tě někdo všimne. Nesmíš se prozradit. Navíc je to proti pravidlům. To ti snad ani nemusím připomínat. Každou chvíli dorazí lékaři. Ti se o všechno postarají. Už sem míří dvě sanitky.“

„Ale já se přece nemůžu otočit zády k někomu, kdo je zraněný, když bych ho dokázala vyléčit. Tribunál to jistě pochopí. Slibuju, že budu hrozně opatrná. Nikdo mě ani nezahlédne.“

Pan Carter se chvíli dívá na Matta, pak přechází k Ethanovi. „Dostaňte ji odsud. Nezajímá mě, jak to uděláte, ale ať už ji tu nevidím. Když bude potřeba, klidně ji třeba i svažte a odneste na ramenou.“

Ethan s Mattem si vyměňují krátký pobavený pohled.

„A co Neriah?“ ptá se Matt. „Kolik toho vlastně ví. Můžeme ji vzít s sebou k Arkarianovi?“

Pan Carter se mračí a chvíli mlčky přemýšlí. „Musí se vrátit domů. Hned zavolám její ochranku, aby si ji vyzvedli...“

„Nabízím své služby. Já se o ni postarám. Dohlédnu, aby se v pořádku dostala domů.“

Carter si mě zpytavě prohlíží, až příliš dlouho. Ani se mu nesnažím nahlížet do hlavy. O jeho nepřátelských pocitech nemůže být sebemenších pochyb. „V pořádku.“ Souhlasí zjevně s velkým sebezapřením.

Vše je tedy rozhodnuto a my se můžeme hnout z místa. Vtom přichází další hvizd a v mžiku zase všichni hledíme ke hvězdám.

„Panebože!“ Matt volá ze všech sil. Oblohou letí další velký meteor a zanechává za sebou ohnivou čáru. „Řítí se na nás!“

Carter nám řve do uší. „Zmizte odsud! Všichni rychle pryč!“

Těleso v několika vteřinách překonává vzdálenost tisíců metrů. Vybuchuje neuvěřitelně blízko, zdá se, že se tříští přímo nad našimi hlavami. Vzduchem sviští kusy kamene jako dělové koule. Smetají všechno, co jim stojí v cestě. Padají celé stromy, z dřevěných plotů jsou jen třísky. Na parkovišti hoří několik rozdrcených aut. Rozhlížím se po nějakém úkrytu, ale vtom slyším z bezprostřední blízkosti bolestný výkřik. Prudce se otáčím a vidím pana Cartera. Leží napůl vtlačený do země, na nohou mu spočívá obrovský kouřící balvan nepravidelného tvaru.

Přibíhám k němu. Chci se podívat, jestli bych mu mohla nějak pomoct. Meteorit nehoří, ale sálá z něj takový žár, že se k němu nemůžu ani přiblížit. Dobíhají i Matt a Ethan, ale i je zastavuje náraz horkého vzduchu. Oba vypadají naprosto zděšeně. Pan Carter je v hrozné situaci.

Ethan s Mattem si stahují bundy. Omotávají si je kolem rukou a společně se za přispění nohou snaží balvan odvalit. Je na ně příliš těžký a vše ještě komplikuje jeho horký povrch. Jak to jen může pan Carter vydržet?

„Potřebujeme tady jeřáb!“ volá Ethan.

Myslím, že se to nedá stihnout. Než dorazí dostatečně silná mechanizace, pan Carter už jistě bude po smrti.

Teď se k nám připojují i Isabela a Neriah. Stojí a bez jediného hlesu vše pozorují.

Po chvíli se ozývá Neriah. „Seženu hasiče. Určitě si budou vědět rady.“

Pan Carter je sice vážně zraněný, ale ani v tomto hrozivém stavu nepřestává rozdávat instrukce. Rozhodným pohybem ruky odhání Ethana i Matta. Ví, že umírá.

„Nenecháme vás tady!“ Isabela si kleká k jeho hlavě. Zkusí ho vyléčit, ale nevím, jak se jí to může podařit, když mu nohy stále drtí ten strašný kus meteoru. Vyměňuje si pohled s Ethanem. „Musíte to z něj dostat pryč. A rychle.“

Pan Carter ji pevně chytá za paži a vysíleně šeptá. „Nechej to být, Isabelo.“ Přemáhá ho bolest, ale statečně s ní bojuje. Potlačuje další zaúpění. „Zapomeň tady na to všechno. Chci, abys šla. Rychle odsud zmiz.“ Obrací hlavu k Mattovi a Ethanovi. V očích má prosebný pohled. „Odveďte ji pryč.“

Neriah se vrací v doprovodu dvou hasičů. Rychle hodnotí situaci a jeden z nich okamžitě odbíhá k vozu pro nějaké vyprošťovací zařízení. Druhý s někým mluví přes vysílačku, kterou má připevněnou na límci. Naléhavě požaduje posily a nějakou těžkou mechanizaci. Pak všechny žádá, aby od pana Cartera ustoupili. Jeho instrukce platí i pro dalšího člena pedagogického sboru, na smrt vyděšenou paní Burgessovou.

„Budeš v pořádku, Marcusi,“ volá na něj alespoň na dálku.

Isabela se nehýbe. Muž z hasičského sboru je ale neúprosný. Ethan a Matt ji opatrně odtahují. Teď u pana Cartera klečí dva záchranáři, ale z jejich tváří je možné vyčíst jen výraz naprostého zoufalství.

Konečně se objeví jeřáb a záchranný tým se horečně dává do práce. Kámen je zanedlouho upevněn lany a připravený k nadzvednutí. Stroj se napíná a skřípe, ale zátěž se ani nehne, úlomek je zřejmě příliš těžký.

Isabela se už zase snaží dostat blíž, ale pan Carter, který je už strašně zesláblý velkou ztrátou krve a četnými popáleninami, ji varovným pohledem zastaví. Ethan ji bere kolem ramen a odvádí na původní místo. Matt se přidává a horlivě Isabelu uklidňuje.

„Ještě přece žije, Matte! Jakmile zvednou ten balvan, určitě ho vyléčím.“ Naštěstí jen syčí sotva slyšitelným hlasem. „Musím být dostatečně blízko, abych se ho mohla dotknout.“

Asi toho dnes ještě nebylo dost. Jako bychom už nebyli všichni na pokraji zhroucení! Na nebi se objevuje zlatavá záře. Rychle se šíří a směřuje přesně k nám. Se zatajeným dechem ji pozorujeme. Nejsme schopní jediného pohybu. V několika vteřinách mě zasahuje vlna tepla a s ním přichází zvláštní brnění. Prochází mi celým tělem až do konečků prstů. Chvěju se jako osika a němě zírám nad sebe. Co se to tu proboha zase děje? Odkud se vzalo to světlo?

„Může mi někdo vysvětlit, co to tam děláte?” Paní Burgessová vyjeveně hledí na zářivý závoj.

Vše trvá ještě několik dalších vteřin a pak světlo zase mizí, stejně rychle, jako se objevilo. Vyčerpaně padáme na všechny čtyři. Nemůžu popadnout dech a zároveň si uvědomuju, že jsem se celou dobu vznášela nad zemí.

Snažím se znovu vstát, ale zastaví mě nový pocit. Pod rukama vnímám zemi, prsty se dotýkám trávy. Právě tady je uložena má zvláštní schopnost. Pomocí hmatu dokážu analyzovat věci. Poznám jejich strukturu, mohu určovat chemické složení látek, minerálů, hornin... Ale teď je to něco docela jiného. Vjem je jakoby tisíckrát zesílený. Mám dojem, že dokážu nahlédnout do nitra země, do hloubky několika kilometrů. Je to, jako bych měla místo očí rentgenovou kameru, sama od sebe se zaostřuje a proniká jednotlivými vrstvami zemské kůry.

A pak ke mně pronikají všechny ty hlasy. Je jich snad sto. Ne, určitě víc! Rozhlížím se kolem sebe po školním pozemku, ale s

překvapením zjišťuju, že tu už není víc než dvacet spolužáků a učitelů. Snažím se ten hluk odblokovat, ale vůbec nic nezabírá. Nějaké děvče v duchu nesnesitelně ječí bolestí. Má popálenou nohu a zdá se jí, že už bolest nedokáže dál snášet. Bojí se, že umírá. Oběma rukama si zakrývám uši, ale hlasy se nedají zastavit. Dokonce ke mně doléhají i bezhlasé hovory hasičů, kteří se snaží zastavit požár v jedné ze tříd na druhém konci školy.

Sedám si na paty a přemýšlím, co se to se mnou stalo. Vypadá to, jako by se mé schopnosti najednou nějak posílily. Jak je teď ale zvládnu. Dokážu se s tou změnou vyrovnat? Musím se trochu zklidnit. Myšlenky mi víří hlavou, nedokážu už vůbec střízlivě uvažovat. Takhle se těch zmatených hlasů nezbavím.

Všímám si Isabely. Vede se jí zřejmě podobně jako mně.

Záře ji opouští teprve teď. Hasičů a paní Burgessové se ani nedotkla, takže není divu, že na nás zírají, jako by nám právě narostly tři hlavy.

„Jste všichni v pořádku? Všech pět vás nasál nějaký vzdušný vír.“ To je jeden ze záchranářů. Nevěřícně kroutí hlavou. “Tak tohle je vážně zatraceně divnej den.“

Ethan přikyvuje a snaží se všechny uklidnit. Ale i on vypadá stále ještě dost vyjeveně. Nejhůř je na tom Isabela. Dívá se před sebe podivně prázdným pohledem. V nepřehledné záplavě mířící do mé hlavy zkouším zaměřit její myšlenky. Chvíli se mi zdá, že už jsem blízko, ale její mozek je jako přesycený akumulátor. Dostávám prudkou ránu a s nepříjemným hučením v hlavě se raději rychle stahuju.

Vtom se balvan spočívající na nohou pana Cartera zvedá. Ve vteřině se k němu řítí skupinka záchranářů a nakládá ho na nosítka. Okamžitě vím, co se děje. První signál přichází od lékařů. Dohadují se o jakémsi vzduchovém polštáři, který nad panem Carterem vznikl po dopadu úlomku a zachránil ho před rozdrcením. Prý se pod ním propadla zem. Přidává se jeden ze záchranářů. Podle něj je to zázrak. Pan Carter měl být už dávno mrtvý nebo aspoň zchromlý. Zjevně není ani to, ani ono. Dokonce na něm nelze najít ani spáleniny, ačkoli kalhoty jsou celé ohořelé. Je jenom v šoku. Kdyby se nebál přílišné pozornosti, jistě by se zvedl a odešel po svých. Naštěstí mu nechybí rozvaha. Isabela ho vyléčila. Zlatavé světlo na ni mělo zjevně stejné účinky jako na mě, i když pořád ještě plně nechápu

jejich podstatu. Otáčím se na Ethana, který se na první pohled cítí podobně. A nejasný pocit nové síly je patrný také u Neriah.

Paní Burgessová přibíhá k panu Carterovi. Než si k němu stihne přikleknout, učitel se očima otáčí k Isabele a s nepřehlédnutelným výrazem obdivu jí na dálku děkuje.

Odpovídá mu veselým, stále ještě skelným pohledem. Pohyby rtů ho uklidňuje. „Všechno bude v pořádku.“

Isabela pana Cartera uzdravila, aniž by se ho jen dotkla jediným prstem. Léčila na dálku! Nebyla to velká vzdálenost, ale i tak.

Přichází ke mně Ethan a bere mě za ruce a opatrně je otáčí dlaněmi vzhůru. Skláním hlavu a poprvé vidím, co se s nimi stalo. Údivem těžce vzdychám.

„Bolí to?“ ptá se Ethan.

Nejsem schopna slova. Pořád jen zírám na své ruce, kterými prochází tenké, jasně barevné paprsky připomínající elektrické výboje. „Trochu brní. Co se to s nimi stalo? Myslíš, že to mám napořád?“

Krčí rameny. „No každopádně bych je moc nevystavoval. Nevypadají moc přirozeně.“

Má pravdu. Rychle je stahuju zpět a schovávám v hlubokých kapsách kabátu. „Co to má všechno znamenat. Chápeš, co se s námi děje?“

„Nemám ponětí.“

„A co ty. Cítíš se nějak jinak?“

Ethan odpovídá tichým hlasem. „Ti hasiči by ten balvan nezvedli ani za nic. Jeřáb by na to rozhodně nestačil. Neznám jeho složení, ale každopádně je neuvěřitelně těžký. Podobné horniny na Zemi nemáme.“

„Tys ho zvedl?“

Přikyvuje. „Když nás zalilo to zlaté světlo, najednou jsem měl pocit, že... Vlastně ani nevím, jaký jsem měl pocit, ale vnímal jsem jakousi novou sílu. Pronikala mi tělem. Cítil jsem se jako Herkules. Zkusil jsem použít svou schopnost zvedat předměty a ono to fungovalo.“

„Pan Carter měl velké štěstí.“

Matt poslouchá, jak se bavíme. Stojí a má pusu otevřenou dokořán.

„Taky jsi to vnímal, Matte. Nějaká změna?“ Ethan ho povzbuzuje. Všichni dobře víme, jak moc Matt touží oživit některou ze svých

zvláštních schopností. Podle Věštby by měl být vůdcem Vyvolených. Měl by stát v jejich čele v konečném souboji mezi organizací a Lathenií, tedy jejím Řádem chaosu. *Znovu král se zmocní vlády, až vůdce s čistým srdcem povstane.* Ale prozatím se zdá, že nedokáže ovládat ani sám sebe. Není divu, že o sobě pochybuje a to pak ničí jeho sebedůvěru.

Matt na chvíli zvedá oči k obloze, kde jsou vidět poslední stopy po dešti meteorů — několik slabě zářících padajících hvězd, které mizí v dálce. Pak se pohledem prudce vrací k nám a krčí rameny.

„Samozřejmě vůbec nic.“

DRUHÁ KAPITOLA
MATT

Věštba se mýlí! Já rozhodně nejsem ten, kdo by měl stát v čele Vyvolených. Vlastně si ani nejsem jistý, jestli k nim vůbec patřím. Tribunál, nebo kdo vlastně o těchhle věcech rozhoduje, udělal pěknou botu.

Teď míříme do Arkarianových podzemních prostor. Snad pro nás bude mít nějaké vysvětlení, alespoň pokud jde o to, co se právě přihodilo ve škole. Ethan mi neustále opakuje, že Arkarian ví všechno. Ten je ovšem skálopevně přesvědčen, že patřím k organizaci, navíc jako jeden z Vyvolených. Ethanova teorie je tedy jistojistě pomýlená.

Pan Carter je na cestě do nemocnice, ale při vyšetření mu nenajdou žádné zranění. Je už naprosto v pořádku. Jenom doufám, že se mu podaří uniknout nadměrné pozornosti. Vzhledem k posledním událostem, všem těm zmatkům s chodem školy a nyní také meteorickému roji by to neměl být moc velký problém.

Rochelle si vzala na starost Neriah. Kdybych se tak nutně nepotřeboval setkat s Arkarianem, přihlásil bych se místo ní. V přítomnosti téhle nové holky se ve mně probouzí neznámé ochranářské pudy. Ne, není to totéž jako u Isabely. O tu se musím starat ze samé podstaty věci. Jsem přece její starší bratr a mám svou zodpovědnost. S Neriah je to vážně jiné. Je tak křehká, krásná a taky... tak podivně skutečná. Vůbec nevím, proč ve mně vyvolává tak silné city. Rozhodně bych s ní nechtěl chodit nebo tak něco. Nejde mi o nějaký vztah. Koneckonců Neriah je Mardukova dcera a ten je přímo zosobněním zla.

Vedle mě jdou Isabela a Ethan, ale oba celou dobu mlčí, takže se můžu klidně věnovat myšlenkám na Neriah. Přece jen mě napadá, jaké by to bylo, kdyby mezi námi vzniklo něco víc než jen běžné kamarádství. Mohli bychom spolu třeba chodit? Asi ne. Zbytečně tady fantazíruju. K něčemu takovému nikdy nedojde. Už se nikdy nenechám obalamutit. Po Rochelle už žádné holce nedovolím, aby si se mnou pohrávala.

Konečně se dostáváme asi tak do poloviny hory, k tajnému vstupu do Arkarianova podzemí. Už ví, že jsme dorazili; okamžitě se před námi objevuje malý otvor. Ethan a Isabela rychle spěchají dovnitř,

ale mě se najednou nějak nechce z místa, přestože jsem se za Arkarianem celou dobu těšil. V hloubi duše možná po odpovědích zase až tak moc netoužím. Kdyby skutečně došlo chybě a já nepatřil k Vyvoleným, chtěl bych, aby mi to Arkarian potvrdil? Pro organizaci už pracuju víc než rok. Viděl jsem spoustu zvláštních věcí, některé tak podivné, že se mi na ně ani nechce myslet – to platí samozřejmě především o naší zkušenost z podsvětí. Prozatím mi nedovolili vydat se na svou vlastní samostatnou výpravu, i když vědí, že na nic jiného nečekám. Děsí mě představa, že bych takovou příležitost už nikdy nedostal.

Zhluboka se nadechuju a procházím vstupem do hory. Skalní stěna se za mnou okamžitě sama od sebe zavírá a v následující vteřině mě zase prostupuje ten zvláštní pocit. Stejný jako vždy, když jsem v Arkarianových sálech. Nedokážu vysvětlit jaký to může mít důvod. Netrpím nijak přemrštěným strachem uzavřených prostor a neděsí mě tma. Snad je to tím, že se tu zhmotňují všechny složitosti provázející můj druhý život. Musím čelit výzvám, na které se vlastně ani nedá připravit. Stále mě například ohromuje pohled na všechno to neuvěřitelně složité zařízení, s jehož pomocí Arkarian sleduje minulost.

Isabela se vrací zpět chodbou osvětlenou svícemi a zastavuje se u mě. „Jsi v pořádku? Pořád jsem se otáčela a nikde jsem tě neviděla. Doufám, že tě to dnešní ráno moc nevyděsilo.“

„No, docela jo.“ Nehodlám před Isabelou nic skrývat, ale zároveň ji uklidňuju lehkým úsměvem.

Tahá mě za rukáv. „Tak pojď.“

Hrozně spěchá. Chápu, že se nemůže dočkat, až uvidí Arkariana. Je na svém místě. Čeká nás v osmistranném sále, jehož stěny jsou plné dokonalých přístrojů. Ze středu jej osvětluje trojrozměrná holografická koule. Vychází z ní tiché vrnění a pulz, připomínající rytmus lidského srdce.

Arkarian se baví s Ethanem, ale působí dost nervózně, neustále se dívá směrem k chodbě. Jakmile spatří Isabelu, tvář se mu otevírá do širokého úsměvu, fialové oči rychle měknou a v jejich koutcích je najednou spousta drobných vrásek.

Isabela se rozbíhá a skáče mu do náruče. Arkarian pod nárazem jejího těla vrávorá a ustupuje několik kroků vzad. Stahují se za stříbrnou zástěnu, potřebují chvíli jen pro sebe. Paraván jim ale moc

dobrý úkryt neposkytuje, daleko účinnější jsou Arkarianovy jasně modré vlasy, které padají přes Isabelinu tvář. Dlouho se líbají, vůbec se od sebe nedokážou odtrhnout. Ethan mě hledá pohledem, pobaveně se kření a kroutí hlavou. S bolestným vzdechem se od něj odvracím. Z Isabelina vztahu s Arkarianem nemám vůbec žádnou radost. Na můj vkus se vyvíjí moc rychle. Myslím, že by měli trochu zvolnit. Všichni víme, že jsou spřízněné duše. Mohou být spolu po celý zbytek života, tak proč takový spěch?

Konečně se od sebe oddělují. Alespoň mají dost studu, aby se tvářili provinile. Dlouho jim to nevydrží. Přišli jsme sem přece kvůli ranním událostem a těm bychom se také měli věnovat.

Arkarian mě vítá pevným stiskem předloktí. Zřejmě cítí, že jsem celý napjatý. Ruku rozevírá jen velmi pomalu a jakoby neochotně. Ještě chvíli mě mlčky pozoruje a pak nás všechny rozhodným pohybem usazuje do dřevěných židlí, které osobně připravil.

„Tak co se to tam venku vlastně stalo?“ Ethan se ptá jako první.

„Proběhlo setkání mezi nesmrtelnými,“ vysvětluje Arkarian. „Neprobíhalo příliš dobře. Nemám prozatím přesné zprávy, ale zdá se, že obě strany se nechaly unést hněvem.“

Ethan si nervózně odfrkuje. „No a co tedy udělali? Házeli po sobě kometami nebo co?“

Arkarian se pokouší o lehký úsměv. „Něco v tom stylu.“

„A co Angel Falls?“ ptá se Isabela. „Škola dostala dnes ráno pěkně zabrat. Viděl jsi to vůbec? Pana Cartera museli odvézt do nemocnice.“

„Ano, ale díky vám dvěma,“ Arkarian krátkým pohledem ukazuje také na Ethana, „bude Marcus v pořádku. Škody hlásí z celé východní oblasti až k pobřeží a také ze západu k hranicím Jižní Austrálie. Ale s tou školou máte pravdu. Největší výbuch byl zaznamenán přímo nad Angel Falls.“

Myslím, že člověk nemusí být žádný génius, aby se dovtípil, co to znamená. „Lathenie se nás pokusila zabít! U pana Cartera se jí to skoro podařilo.“

Isabela se zamyšleně mračí. „A to jako nemyslela na své vlastní lidi, kteří tady bydlí?“

Ethan pro ni má odpověď. „Určitě by ochotně obětovala pár svých bojovníků, jenom aby se zbavila někoho z nás.“

„Vůbec nepochybuju, že by jí udělalo nesmírnou radost, kdybyste všichni zmizeli.“ Teď se přidává i Arkarian. „Ale obvykle se chová s rozvahou a chytře. Pravděpodobně jen ztratila nervy. To se při sporech mezi sourozenci stává poměrně dost často.“

Na chvíli se nechávám unášet svými vlastními myšlenkami. Téhle části moc dobře rozumím. I já se často hádám s Isabelou, většinou ohledně způsobu, jakým na ni dohlížím. Podle ní jsem nadměrně ochranářský, prý ji „dusím“. Moc ráda mi to opakuje. V poslední době je ale nějaká tichá. Skoro vůbec mi neodporuje, málokdy se vzteká. Mám pocit, že ji něco trápí. Nechce o tom mluvit, možná má dokonce strach. I když představa, že se Isabela něčeho bojí, mi přijde dost divná. Vím jen, že se s ní něco stalo, když jsme byli v podsvětí. Od té doby se ke mně nechová jako dřív.

Arkarian mi hledí upřeně do tváře. Zachytil mé úvahy ohledně Isabely a tváří se dost ustaraně. Pak si všímá, že nás Isabela oba pozoruje, a rychle se stahuje do sebe. Tváří se, jako by se vůbec nic nestalo. Obrací se k Ethanovi. „Lathenie dlouho pracovala na plánu, jak dosáhnout svého konečného cíle. Rozhodně není tak pošetilá, aby si nedočkavostí sama všechno zhatila. To, co se stalo na Athosu, byla jistě jen výjimečná událost. Nemyslím, že se bude opakovat.“

„Během toho vesmírného bombardování se stalo ještě něco.“ Isabela mluví tichým hlasem.

Arkarian ji bere za ruce a tiskne je ve svých. „Ano, já vím.“ „Tebe to zasáhlo taky?“

„Nás všechny, Isabelo. Všech devět Vyvolených. Od teď máme větší sílu a moc.“

„Já to věděl!“ rozrušeně vykřikuje Ethan.

Tak nad touhle představou se můžu jen pohrdlivé usmát. Já osobně se cítím stále stejný, což samozřejmě ještě více posiluje všechny pochybnosti. Když znásobíte nulu, pořád ještě nic nemáte. A přesně tak je to se mnou.

Arkarian se ke mně otáčí. „Mám pro tebe novinu.“

Okamžitě se připravuju na to nejhorší. Určitě mi oznámí, že jsem propuštěn z organizace. Konečně mi potvrdí, že jsem měl od samého začátku pravdu a Tribunál se mýlil.

Arkarian ale kroutí hlavou a na tváři mu vidím úsměv. „Tak málo si věříš? Tak mě dobře poslouchej. Už nejsi Ethanův žák.“

Rozhlížím se po ostatních. Vypadají stejně překvapeně jako já. Jak mám bez vedení objevit nějaké skryté schopnosti?“ „Dostaneš nového učitele.“

„Budeš to ty, Arkariane?“ ptá se Isabela.

„Ne. Ale víc vám o Mattově novém učiteli říct nemůžu. Musí se napřed ještě něco dozvědět.“

Ethan mu skáče do řeči. „Selhal jsem, řekni, že jsem selhal.

„Nedokázal jsem Matta pořádně připravit a Tribunál je na mě naštvaný. Zklamal jsem je. Už mi nikdy nedají dalšího žáka.“ „To je všechno naprostý nesmysl!“ odpovídá Arkarian. „Vedl sis výborně, Ethane. Jenom se podívej, jak skvělé výsledky jsi měl s Isabelou. A to jsi na její výcvik dostal jen několik týdnů.“

„Jo, to je fakt. Ale s ní jsem neměl skoro žádnou práci. Skoro všechno už uměla.“

Jsou ale ještě další věci kromě fyzické průpravy.“

„Víc jsem toho ale pro Matta udělat nedokázal. A teď mě Tribunál odstavil a nahradil mě někým neznámým.“

„Mattův nový učitel mu předá vědomosti a dovednosti, které bys ho nenaučil za celý svůj život.“ Arkarian zastavuje zdviženou dlaní případné námitky. „Nikdo z nás by to nedokázal. Nikdo z tohoto světa.“

Arkarianovo vysvětlení mě moc neuklidnilo. Pořád se cítím dost zmateně, i když Isabela a Ethan jsou zjevně s jeho odpovědí srozumění.

Arkarian se obrací ke mně. „Kromě zvládání zvláštních schopností se budeš muset naučit ještě hodně dalších věcí. Tak ti to bylo předurčeno, Matte. Tvůj nový učitel je skutečně někdo zcela výjimečný, mistr nad mistry. Na tuhle příležitost čekal celý svůj život.“

„On čeká od narození na chvíli, kdy mě bude moci cvičit?“ „Tak mi to bylo řečeno. Více si o tom ale promluvíme, až nastane ta pravá chvíle. Jakmile se přiblíží začátek tvé nové přípravy, jistě dostanu další informace.“

„Ale přece jenom –“

Arkarian mě zastavuje. „Prozatím by to stačilo. Ačkoli zde v podzemí jsme snad v bezpečí, nesmíme zapomínat, že mezi sebou máme zrádce. Řekl jsem vám vše, co jsem mohl.“ Otáčí se k Ethanovi. „A pokud jde o tebe, Ethane, brzy dostaneš nového žáka.“

Isabela prudce trhne hlavou, jako by předem věděla, o koho jde. „Je to Neriah, že.“

„Vážně?“ Ethan nedokáže zadržet úsměv.

„Ano, ale musíš to brát jako velmi obtížný úkol. Stále jí hrozí velké nebezpečí, zejména od Marduka. Je pod nepřetržitým dohledem Strážců. Nikdy nesmíte cvičit o samotě. Dostaneš proto pomocnici. Někoho, kdo vám bude krýt záda. Bude vás neustále hlídat.“

„Chceš, abych to byla já?“ ptá se Isabela.

„Ne. Ten úkol jsem přidělil Rochelle.“

„Rochelle!“ Ethanovo nadšení v mžiku mizí. „Skutečně si myslíš, že je to rozumná volba?“

Arkarian si nás jednoho po druhém prohlíží. Nikdo mu nevydrží hledět do očí déle než několik vteřin. „Proč jí už konečně nemůžete začít věřit? Je Vyvolená, stejně jako vy všichni. To znamená, že o ní nepochybují ani ti, kdo stojí nad vámi. Máte v sobě skutečně tak málo víry?“

Když to říká takhle, najednou to dává smysl. Asi bychom měli být méně podezřívaví, alespoň pokud jde o Rochelle. Rozhodně to nebude snadné. Pochybuju o ní nejen proto, že v minulosti pracovala pro Marduka, ale hlavně kvůli všemu, co v jeho zájmu provedla.

„Rochelle bude tvá nová asistentka, Ethane.“ Arkarian nepřipouští další diskuzi. „Její schopnost číst myšlenky – teď navíc několikanásobně zesílená – vám umožní proniknout dokonce i do mysli lidí mimo doslech. Dokáže odhalit nepřítele, který se blíží zpoza nějaké překážky, cihlové stěny nebo silného skla.“

Ethan mlčky přikyvuje, ale je jasné, že ho budoucí spolupráce s Rochelle nijak netěší. Rozhodně by mu neprospělo, kdyby se zapletl do nějakého nerozumného vztahu.

„Je tu ještě jedna věc, kterou bych vám rád řekl.“ Arkarian touto jedinou větou okamžitě přitahuje naši pozornost. „Připravuje se neobvyklá výprava.“

„Skvěle!“ Ethan má zjevně radost.

„Kam máme namířeno?“ ptá se Isabela a hned s nadějí v hlase dodává: „Jdeš s námi, že.“

Arkarian si k odpovědi dopřává dost dlouhou odmlku. „Ano, zúčastním se jí taky, ale tenhle úkol nebude to, co čekáš.“

Isabela si samozřejmě všimla Arkarianova vážného tónu a tváří se znepokojeně. Svou sestru znám moc dobře, nic přede mnou neskryje. Vidím jí až do žaludku, i když při jejím současném výrazu to není vůbec zapotřebí. Zírá na Arkariana a kolem očí se jí ostře rýsují starostlivé vrásky.

Arkarian se dává do vysvětlování. „Musíme se vrátit zpět do podsvětí.“

Isabela reaguje odmítavým křikem. „V žádném případě! Proč by nás tam znovu posílali. To je přece nesmysl.“

Arkarian se lehce dotýká jejího ramene. „Neposílají nás, tam. Tedy alespoň ne tebe.“ Pak se pohledem přesouvá k Ethanovi. „A tentokrát nejdeš ani ty, Ethane.“

Pomalu se obrací na mě. S překvapením zjišťuju, že v jeho očích nevidím známý odmítavý výraz. „Je řada na tobě, Matte. Připojíš se ke mně a Rochelle.“

„Cože?“ Tak tohle je Ethan.

Isabela vyskakuje jako čertík na pérko a probodává Arkariana pohledem. Ruce má rozhodně založené v bok. „Tak s tím nepočítej. Nenechám vás v tom samotné. Jdu taky!“

Arkarian zvedá ruku, jemně se dotýká její paže a tichým hlasem ji uklidňuje. Slyším něco o Rochelliných rukou a jejich zázračném doteku, kterým dokáže analyzovat různé látky a složení země. On zase musí otevřít průchod mezi světy.

Já se dokážu soustředit jen na jedinou myšlenku: Tribunál mě konečně vybral. Mám svůj úkol. „Pořád ale nevím nic o svých schopnostech.“

Všichni okamžitě utichnou. Odpovídá mi Arkarian. „Bez tebe, Matte, by celá tahle výprava neměla žádný smysl. Ačkoli nám nemůžeš přispět svými schopnostmi, jsi jediný, kdo se může dotknout klíče od pokladnice se zbraněmi. Potřebujeme tě. Nikdo jiný by kontakt s krystalem nepřežil. Už jednou jsi ho měl v rukou – když jsme utíkali z chrámu. Tehdy sis myslel, že je to jakýsi regulátor, který ovládá tajný otvor mezi světy. Svým způsobem jsi měl pravdu, ale má také další, daleko významnější účel. Teď se musíme vrátit do chrámu a najít ho v troskách, které za sebou zanechali Lathenie s Mardukem. A musíme si pospíšit. Hlavní je dostat se ke klíči dřív, než se to podaří Lathenii. V průvě

zaznamenali podezřelý pohyb. To je důvod, proč nesmíme ztrácet čas. Na cestu se vydáme hned teď.“

Isabela stále ještě stojí s rukama opřenýma o boky. Obličej má stažený do napjatého, tvrdého výrazu. Už jsem ji párkrát viděl pěkně naštvanou, ale tentokrát mám pocit, že nám tu exploduje.

„Mohli byste chvíli počkat!“

Arkarian k ní zvedá hlavu a na chvíli je mi ho skoro líto. Každopádně s ním alespoň soucítím. Nemůžu si pomoct. Na tváři se mi objeví lehký úsměv. Raději si odkašlávám do dlaně, teď bych Isabelu nechtěl ještě víc popudit. Když si sestra vezme něco do hlavy, pánbůh pomoz každému, kdo se jí připlete do cesty.

Arkarian si stoupne, natahuje ruku a otevřenou dlaní se dotýká jejího obličeje. Chvíli ji drží přitisknutou na Isabelině tváři, jako by jí chtěl předat svůj klid a rozvahu. „Všechno bude v pořádku, Isabelo. Zvládneme to i bez tebe. Musíš mi věřit stejně jako já tobě.“

Isabela ztěžka nabírá vzduch a pak sklání hlavu a nechává ji klesnout na Arkarianovu hruď. Arkarian ji uzavírá do svých silných paží a oba chvíli stojí v objetí, bez jediného pohybu. Arkarian zvedá oči a hledá Ethana. „Až budu pryč, chci, abyste spolu s Isabelou hlídali kouli.“

Ethan se napřímí na židli a vyjeveně zírá na svého bývalého učitele. „A co máme sledovat? Jaké období budeme mít na starosti?“

„Prozatím máme podezření ohledně dvou, ale brána času se neotevřela. Kdyby k tomu došlo, museli bychom jednat neobyčejně rychle. Nemůžeme dopustit, aby se znovu zavřela, aniž bychom vyslali náš vlastní tým.“

Isabela zaklání hlavu a dívá se Arkarianovi do tváře. „Co má bohyně tentokrát za lubem?“

„Pokud se mi podařilo zjistit, zaměřila svou pozornost na objevitele.“

Ethan málem vyskakuje ze židle. „Skutečně? A koho?“

Arkarian si dává na čas. „Cooka nebo Kolumba.“

TŘETÍ KAPITOLA
ROCHELLE

Nemůžu uvěřit, že se chystám na výpravu do podsvětí. Arkarian si mě vybral kvůli mým výjimečně vnímavým rukám, ale to mi nijak nevadí. Prostě jsem ráda, že jdu s nimi. Dostanu tak aspoň příležitost dokázat, že jsem věrným členem organizace.

Budu doprovázet Matta a Arkariana. A nebude to jen tak obyčejný úkol. Nemíříme do minulosti, vydáváme se do jiného světa. To znamená, že budeme cestovat ve svých vlastních tělech, bez jakéhokoli přestrojení.

Setkáváme se v jedné z předních místností Arkarianova podzemního království. Matt na nás už čeká. Stojí tu s rukama zastrčenýma hluboko do kapes u kalhot. Teď mě zpozoroval. dlouze si mě prohlíží. Trvá celou věčnost, než konečně přesune pohled stranou. Oba celou dobu mlčíme. Jeho myšlenky se mi hrnou do hlavy. Jak jen můžu, snažím se je odblokovat, ale nejde to. Útočí na mě ze všech stran. Pořád ještě se na mě zlobí! Kéž bych se nikdy nenaučila nahlížet do cizích mozků. Od chvíle, kdy má schopnost číst myšlenky zesílila, ztratila jsem úplně kontrolu nad tím, co slyším. Nedokážu si vybírat, co chci vědět a co ne. Urputně třesu hlavou, chtěla bych z ní vypudit všechny zbytečné informace. Čeho je moc, toho je vážně příliš.

Matt mě zamyšleně sleduje, na čele se mu tvoří hned několik řad vrásek. „Co se to s tebou děje?“

Beru do prstů pramen vlasů a chystám se ho podle svého dávného zvyku zastrčit za ucho. Tentokrát mi ale padá zpět do tváře. Samozřejmě! Mohou za to plameny. Ožehly mě tak silně, že jsem si musela nechat vlasy pořádně zastřihnout. Teď je mám učesané do pěkného mikáda, které mi částečně kryje tváře. „Co by se mělo dít? Jsem v pohodě.“ Nervozitou mluvím daleko ostřeji, než by bylo vhodné. No skvěle. Ječením si udělám vážně hodně nových přátel. „Nic mi není. Díky za optání.“

Měla bych se trochu uklidnit. Rychle se rozhlížím kolem sebe. Není tu moc věcí, které by člověka mohly rozptýlit. Několik židlí a starodávný dřevěný stůl. „Kde jen může být Arkarian?“

Matt krčí rameny a rozvážně se pohupuje na patách. Ruce mu stále ještě vězí v kapsách. „Možná ještě dává poslední pokyny Ethanovi a Isabele.“

Je jasně cítit, že by byl daleko raději na druhém konci světa než se mnou v jedné místnosti. Zároveň vnímám jeho vzrušení z nadcházející cesty. Působí jako malý kluk v obchodě s hračkami. Právě rozbil prasátko a teď si zanic nemůže vybrat.

Náhle se před námi objevuje Arkarian. Matt sebou udiveně trhne a ustupuje o krok zpět. Ještě pořád si nezvykl na svou schopnost přesouvat se podle potřeby prostorem. Ethan umí totéž. Líbilo by se to i mně, ale já si svá křídla musím nejprve zasloužit, stejně jako oni. Když jsem pracovala pro Marduka, nechtěl mi tuto schopnost svěřit. Asi se bál, že by tak nade mnou mohl ztratit moc.

Arkarian nemarní ani vteřinu času a okamžitě nás, všechny tři přesouvá do jednoho ze sálů Citadely. Nikdy předtím jsem tu nebyla. Je neuvěřitelně velký, klidně by se do něj stěsnalo třeba i tisíc lidí. Zvedám hlavu a dlouho se nemůžu odtrhnout od stropu. Je tvořený osmi skleněnými, možná křišťálovými tabulemi, které jsou vyzdobené takovým množstvím barev a leptaných vzorů, až oči přecházejí. Zcela podvědomě zvedám ruce nad hlavu. Chtěla bych se jich dotknout, ale jsou samozřejmě příliš vysoko. Směřují do společného středu, který se ztrácí někde daleko ve výšce.

Arkarian se na mě přátelsky směje. „Úžasné, co?“

Přikyvuju a on pokračuje. „Je to stejný strop jako v tom chrámu v podsvětí, do kterého se právě chystáme. Teď tam bohužel najdeme jenom velkou hromadu sutin. Je moc dobře, že jdeš s námi, Rochelle. Bez tvých rukou bychom si určitě nevěděli rady. Mají pro nás cenu zlata.“

Je vážně skvělý. Jeho slova mě hřejí na duši, poprvé za, několik posledních měsíců se cítím šťastná. Sklání hlavu a všímá si mých otevřených dlaní. Stále jsou plné žilek, kterými prochází modravé elektrické impulzy. Jednu zvedá blíž k očím a opatrně ji otáčí. „Cítíš tu energii?“

„Spíš neustálé bodání. Kdy to podle tebe přestane?“ „To bodání?“

„A taky to věčné brnění, jako bych je měla neustále pod napětím.“

Arkarian je chvíli tiše. Dlouze mě pozoruje svým moudrým, vědoucím pohledem. Vypadá, jako by odhadoval, jestli dokážu snést špatnou zprávu. Ačkoli je ze mě daleko vnímavější mozkovid než

kdy předtím, jemu do hlavy stále ještě nevidím. Tedy ne že bych se o to vědomě pokoušela. Své úvahy umí takřka dokonale skrývat. Myslím, že s ním mnoho nesvedou ani členové Tribunálu. Ještě se nestalo, že by ke mně nekontrolovaně pronikla některá z jeho myšlenek.

Teď není třeba, aby mi cokoli vysvětloval. Čtu mu to v očích.

„Nikdy to nezmizí, že Arkariane? Prostě to tak zůstane napořád. Tohle jsou moje nové ruce."

„Asi by bylo docela dobré, kdyby ses naučila nosit rukavice."

„Nechám ti udělat několik párů, které budou dokonale napodobovat lidskou kůži, takže nikoho ani nenapadne, že je s nimi něco v nepořádku."

Zarputile kroutím hlavou. Tak tohle je vážně k neuvěření.

Když jsem byla s Mardukem, musela jsem přes oči nosit masku, aby se nevyzradila moje pravá totožnost. Teď zase musím pro změnu skrývat ruce.

„Měla bys vědět ještě něco."

Arkarianův hlas zní strašně vážně. Po zádech mi přebíhá nepříjemné mrazení. „A co jako?"

Matt přistupuje o něco blíž, aby lépe slyšel, ale nic neříká. „V tvých rukou je teď soustředěná velká síla, větší, než si dokážeš představit."

„Takže bych s nimi mohla dokázat víc než jen rozpoznávat dotekem a pronikat pod povrch věcí?"

„Podstatně víc. Ale musíš být nanejvýš opatrná, Rochelle. Nejdřív bys měla vyzkoušet, co všechno s nimi zvládneš, a především se musíš naučit ovládat jejich moc. Jinak bys mohla někoho zranit."

Prudce se mu vytrhávám. „Jak to myslíš někoho zranit?"

„Menší tvory, drobná zvířata nebo třeba děti."

„Nebo třeba děti? Co mi to tu vykládáš, Arkariane? Nechci nikomu ubližovat a už vůbec ne bezbranným mláďatům."

Za zády se ozývá ostrý svist. Rychle se za ním otáčím. Nervy mám napnuté k prasknutí.

„Neboj se, má milá. Nikomu se nic nestane." Je to lady Arabella. Má na sobě zlatý plášť a celkově působí jak nějaká královna. Její majestátný vzhled ještě podtrhuje nádherně průsvitná kůže a ojíněné obočí.

Poprvé jsem se s touhle ženou setkala ve střežené místnosti v Citadele. Spolu s Arkarianem mě vyslýchala a pomáhala mi s přechodem mezi členy organizace.

Vlídně se na mě usmívá, oči obalené tenkou vrstvou ledu působí takřka, měkce. „Nemusíš se trápit, Rochelle. Naučím tě ovládat sílu uzavřenou v tvých rukou. Budou naprosto bezpečné, pro tebe i ostatní.“ Její slova působí jako hojivý balzám. Uctivě jí děkuju a ona přechází pohledem k Arkarianovi. Lehce zvedá obočí. „Bohužel jsme se stále ještě úplně nevzpamatovali z toho nešťastného setkání.“

„Jak je mému otci?“

„Je unavený. Ptal se na tebe. Měl bys prý na sebe dávat pozor a raději se nějaký čas držet stranou. Prosil mě, abych ti vyřídila, že na hranicích mezi jednotlivými sektory byl zaznamenán podezřelý pohyb. A taky ti posílá toto.“

Ze záhybů svého dlouhého pláště vytahuje tři malé krystaly A podává je Arkarianovi. „Poskytnou vám dostatek světla.“

Arkarian je ochotně přijímá a zasouvá do kapsy u kalhot. Teď se lady Arabella pomalu přesouvá k Mattovi. Zdraví ho úsměvem a úklonou hlavy. Vážně se mu klaní! Co to má proboha znamenat. Najednou vypadá jako školačka před výročním plesem.

Chvíli trvá, než se vzpamatuje, ale nakonec se zase dává do řeči. Vysvětluje nám, že pro přenos se nejprve musíme shromáždit v osmihranu. Rozhlížím se kolem sebe, ale nic takového nevidím. Pak mi Arkarian ukazuje zmíněný tvar tvořený patřičně uspořádanými dlaždicemi v podlaze.

„Z tohoto světa se dostanete bez potíží. Ovšem zbývající část cesty ke zbytkům chrámu bude jen na vás.“ V rukou lady Arabelly se z ničeho nic objevují tři dlouhé teplé pláště. „Oblečte si je a dobře se do nich zabalte. Změkčí dopad a uchrání vás před zraněním. Nezapomeňte, že tentokrát s sebou nemáte Isabelu. Je sice pravda, že je nyní daleko schopnější a dokáže léčit i bez doteku na dálku, ale stále je omezená vzdáleností a překážkami, které jí stojí v cestě. A také nedokáže zasáhnout, pokud nezná přesnou podstatu a rozsah poškození.“

Následuje několik stručných pokynů Arkarianovi ohledně našeho návratu. Poté nás lady Arabella vede do zmíněného osmihranu. Jakmile je spokojena s naším postavením, ustupuje o několik kroků zpět. Takřka současně se nad námi ozývá zvláštní hukot. Obracíme

hlavy vzhůru a hledíme směrem k středovému bodu skrytému daleko v nedohlednu. Stropní panely se dávají do pohybu. Zprvu se točí jen velmi pomalu, ale i tak je to naprosto velkolepý pohled. Jsou skutečně obrovské. Se stoupající rychlostí se barvy a vzory začínají proplétat a záhy máme před očima jednu velkou šmouhu. Bolí mě z toho oči. Rychle zvedám ruku a snažím si je chránit. Vtom se strop v nejvyšším bodě otvírá a zalévá nás ostrá záře. Máme pocit, jako by na nás padalo slunce. Celou mě obklopuje a téměř současně cítím, jak se zvedám do vzduchu. Točím se kolem osy a ztrácím orientaci. Světlo se mění, ubývá na jasu a zanedlouho jsem obklopená tmou. Slyším Arkarianův hlas. Dává mi najevo, že není daleko. Nevidím ani jeho, ani Matta. Zmocnil se mě silný vítr, spíše vír, který mě tahá snad všemi možnými směry. Stále sílí. Nejsem si jistá, jestli tuhle úděsnou cestu vůbec přežiju. Pak ale začíná slábnout a v okamžiku mizí. Začíná dlouhý pád. Naštěstí si hned uvědomuju, co mi připomínala lady Arabella. Přitahuju si plášť co nejtěsněji k tělu.

Bylo to skutečně v poslední chvíli. V následující vteřině dopadám na zem. Je to velmi tvrdé přistání. Vyráží mi dech. Na moment se mi zdá, že jsem snad po smrti. Ale je to jenom tou tmou, která nás obklopuje. Černější jsem v životě neviděla.

Mám pocit, že se v ní snad utopím. Nedokážu myslet na nic jiného. Natahuju před sebe ruku, ale nejsem schopná rozeznat ani obrysy prstů. Tak takhle se tedy cítili Matt, Ethan a Isabela na své poslední cestě do podzemí? Jak to jen mohli zvládnout?

„Jsi v pořádku?“ To je Arkarianův hlas.

Opírám se mu o rameno a pomalu se zvedám na nohy. „Myslím že ano.“

„To je dobře.“ Dlaní mi pomalu cestuje dolů po paži a do ruky mi vkládá nějaký malý a chladný předmět. Je to jeden z krystalů od lady Arabelly.

„Jak to funguje?“

„Takhle, podívej.“ Krystal v jeho ruce se najednou rozsvěcuje a hned nato mu obličej zalévá příjemná měkká zář. Arkarian ji nechává zesílit a za chvíli jej obklopuje jasný kužel.

„Jak jsi to udělal?“

Arkarian se klidně usmívá. „Prostě jsem si to přál.“

„Aha?“ Dívám se na věc napůl skrytou v mé ruce a podvědomě ji zvedám blíž k ústům. „Rozsviť se!“

Reaguje takřka okamžitě. Ale světlo, které z krystalu vychází je tak silné, že nás na několik vteřin všechny oslepuje. Do neproniknutelné tmy nad našimi hlavami míří hned několik paprsků. Přistáli jsme přímo v chrámu. Stěny jsou z velké části pobořené a strop zmizel úplně.

„Rychle to ztlum.“ Arkarian mluví šeptem, jednou rukou si stíní oči. „Nechceme přece, aby o nás někdo věděl.“

Znovu krystal přibližuju k obličeji a tentokrát jej žádám, aby trochu ubral. Pronikavá zář se mění v příjemné osvětlení. „Něco takového by se nám hodilo, když jsme tady byli pro tebe, Arkariane,“ ozývá se Matt, který přistál asi někde poblíž. Arkarian mu odevzdává poslední zdroj. Jakmile dosedá do jeho dlaně, okamžitě začíná vydávat jemné světlo. „Skvěle.“

„Vážně báječné.” V mém hlase je jistě slyšet velká úleva. Jsem šťastná, že jsme společně zahnali děsivou temnotu. „Nesnáším tmu.“ Tuhle větu si mumlám spíše pro sebe. Připomíná mi chvíle, kdy táta tloukl maminku a já se s maminčiným kabátem přetaženým přes hlavu skrývala v kuchyňské skříni u dveří. Vždycky jsem tam počkala, dokud neutichl křik. Dodnes si pamatuju, jak moc jsem chtěla být neviditelná.

Arkarian mi posílá povzbudivý pohled. Jistě zachytil mé poslední myšlenky, ale naštěstí se se mnou o nich nechce bavit. Místo toho nám připomíná účel naší cesty. „Měli bychom si pospíšit. Lady Arabella mi neřekla, jak dlouho tyhle krystaly vydrží.“

Společně se dáváme do prohledávání pobořeného chrámu, který jsme si pečlivě rozdělili na několik sektorů. Arkarian mi přiděluje místo ve středu prostoru. Rozhodně mě varuje, abych se za žádnou cenu klíče nedotýkala holýma rukama. Zřejmě ode mne čeká, že použiju svou výjimečnou citlivost na tvar a strukturu předmětů. Arkarian vytahuje hrábě a s jejich pomocí se probírá nahromaděnými sutinami. Já mám jen opatrně přejíždět prsty po povrchu. Víc ostatně ani nepotřebuju. I tak jasně ‚uvidím‘, co se pode mnou skrývá.

Klekám si na všechny čtyři a začínám hledat. Před očima se mi takřka okamžitě objevují jednotlivé vrstvy ohořelého dřeva, roztříštěného skla, kusů zdiva a dalších částí, které se tu navršily po pádu chrámu. Za chvíli mi prsty začínají chladem křehnout. Opakovaně je schovávám do kabátu, kde se do nich vrací krev a cit.

Po hodině marných pokusů si vyčerpaně sedám na paty. Hlavou se mi honí černé myšlenky: Co když se klíč pod vahou kamene rozpadl? Nabírám do hrsti trochu hrubého prachu připomínajícího písek a pomalu jej propouštím mezi prsty.

„Klíč je vyrobený z toho nejtvrdšího materiálu, který bys nenašla v celém vesmíru," vysvětluje Arkarian. „Je nezničitelný. Není možné, aby se proměnil v drť."

Pokračujeme v práci, a jakmile jsme hotoví na jednom úseku, přecházíme na jiný, takže za chvíli je každý centimetr prozkoumaný přinejmenším třikrát. Jsem už naprosto vyčerpaná. Vrávoravě se zvedám a vycházím z chrámu. Arkarian ke mně krátce obrací zrak, ale nic neříká. Pouze mi na dálku sděluje, že poblíž je jezero. Nemám se dotýkat jeho vody, něco s ní zjevně není v pořádku. Přikyvuju, že rozumím, a Arkarian se okamžitě vrací zpět k prohledávaní hromady trosek.

Nedaleko jezera narážím na velký balvan. Usedám na něj a chvíli přemýšlím, jak může tahle naše cesta dopadnout. Klíč, nikde není, rozhodně ne v tom zhrouceném svatostánku. Tím jsem si jistá. Lathenie se k němu určitě dostala před námi. Její kouzelník Keziah pravděpodobně použil některé ze svých zaklínadel. Docela si dokážu představit, že ho odhalil, aniž by přitom ohnul své staré nohy.

Vtom se mi v hlavě ozývá nějaký hlas. Sedím jako zařezaná, ale hned si uvědomuju, že je to jenom Matt. Rozhlížím se kolem sebe, ale nikde ho nevidím. Jeho krystal už asi zhasl, ale můj bíle tlumeně svítí, takže by mě měl snadno najít. Pravděpodobně mu tma nijak moc nevadí, když tu sedí zcela sám, bez jediného paprsku. Možná se mu to tak dokonce líbí. Někteří lidé si v podobných situacích docela libují. Netrápí je strach z neznámého, nevadí jim samota.

Zachytávám jeho myšlenky a s překvapením zjišťuju, že se týkají mne. Všiml si mého nového sestřihu a podle jeho názoru mi docela sluší. Prý mám oproti minulosti tak nějak teplejší výraz. Pozoruje tmavé prameny mých vlasů, které se v měkkém světle krystalu moc hezky lesknou. Ruce mám podle jeho názoru složené na sobě tak elegantně, že připomínají okvětní lístky květin. Ztěžka a dlouze se nadechuje. Teď se ve svých úvahách pomalu přesouvá do naší společné minulosti. Vzpomíná si na jemný dotek mé dlaně na tváři a jak jsme vydrželi celé hodiny ležet vedle sebe a nepromluvili přitom

ani slovo. V těchhle tichých chvílích souznění si uvědomoval, že jsme spolu duševně spříznění.

Zbytek se snažím vytlačit z hlavy, ale v jeho přemítání je tolik vášně, že se mi to nijak nedaří. A pak si uvědomuju, že Matt stojí hned vedle mě.

„Rochelle...“

Do rukou se mi dává podivný třes. Bleskově je tisknu k sobě a pomalu se otáčím. Jakmile si mě všímá, překvapeně ustupuje vzad. Působí naprosto zmateně. „Proč proboha pláčeš?“ ptá se mě.

Není snadné najít ta správná slova, ale vím, že se o to rozhodně musím pokusit. „Je mi strašně líto, že jsem ti ublížila a vlastně to stále pokračuje. Asi se to nezlepší, dokud budeme nablízku.“

Matt si odmítavě odfrkává. „Snad si vážně nemyslíš, že bych chtěl, aby ses ke mně vrátila?“

„Nemyslím. Jenom jsem ti chtěla říct, že mě to všechno mrzí. Nikdy jsem tě neuměla docenit. Zasloužil sis někoho lepšího.“

Chvíli se dívá někam přes mou hlavu a pak si dlouze vzdychne. „Bylo to od tebe pěkně kruté — když jsi předstírala, že mě miluješ.“

Tisknu krystal tak pevné, že mě začíná bolet ruka. „Za čas na mě určitě zapomeneš.“

Jeho ruka letí vzduchem v jasně odmítavém gestu. „Jo za čas? Říkala jsi za čas? No asi máš pravdu. Čas prý vyléčí všechny rány, že jo. Tak nějak se to přece říká nebo ne?“

Zní to tak cynicky, že se to nedá vydržet. „Tohle mi, Matte, prosím tě, nedělej.“

„Co nemám dělat, Rochelle? Vylévat si před tebou srdce? Nemusíš mít strach. Takovými nesmysly tě vážně nebudu obtěžovat.“

„Proč to říkáš?“

„Byl jsem takový idiot. A ty sis se mnou jen pohrávala a dobře se přitom bavila.“

„S námi oběma si pohrávali.“

„Ale ty jsi od samého začátku věděla, že náš vztah je jedna velká lež. Poslouchala jsi, když jsem ti vyznával lásku —“ Matt se chechtá jako smyslů zbavený a divoce kroutí hlavou. „A teď mi říkáš, že potřebuju čas. Tak já ti řeknu, co by mi skutečně pomohlo. Hrozně bych si přál, kdybych se mohl vrátit zpátky v čase.“

„Cože?“

„To přece děláme skoro pořád nebo ne?“

„Vůbec ti nerozumím.“

„Chci, aby mě Arkarian poslal do minulosti, abych se s tebou nemusel nikdy setkat!“

Otáčí se a rozhodným krokem odchází. Vstávám a chystám se za ním vyběhnout, ale vtom se objevuje Arkarian. V očích má výraz hlubokého porozumění a soucitu. Určitě všechno slyšel. Zastavuje Matta a přátelsky mu pokládá ruku na rameno.

„Jen klid, Matte. Přestaň se zlobit.“

Matt se skutečně tváří daleko vlídněji. Jsem Arkarianovi moc vděčná. Nevím, co bych si bez jeho zásahu počala.

Matt je už zase soustředěný na náš úkol. Společně se mnou poslouchá Arkariana. „Klíč je pryč. Nemá cenu dál ho hledat. Vypni to světlo, Rochelle. Musíme odsud co nejrychleji zmizet. Na druhé straně jezera je nějak podezřele rušno.“

Z jeho závěrečné poznámky mi po zádech přebíhá mrazivé zachvění. Nesmíme ztrácet už ani vteřinu. Okamžitě se obracíme zpět ke zbořenému chrámu. Jakmile se dostáváme výš nad úroveň okolí, v dálce před námi se objevuje rudá záře. Bleskurychle se krčíme k zemi a husím pochodem se společně přesouváme za skupinu velkých balvanů, odkud si budeme moci vše lépe a hlavně v bezpečí prohlédnout.

„Co to proboha může být? Podíváte se někdo?“ Prozatím jsem příliš vyděšená.

Arkarian si tiskne prst k ústům. Takřka současně zachycuju myšlenky nějaké další bytosti. Chvíli stojím jako přimražená. Příliš jasně si pamatuju na Marduka a dobu, kdy mě takřka bezvýhradně ovládal.

Matt se opatrně zvedá a nahlíží přes jeden z kamenů. Nic neříká, ale oči se mu rozšiřují údivem. „Co to tam ksakru dělají?“

Natahuju se, abych viděla, co ho tak vyděsilo. Ale ani jeho jednoznačná reakce mě nedokázala připravit na následující výjev. Na druhém břehu jezera hoří stovky pochodní, zabírají ohromnou plochu snad několika kilometrů od jeho okraje. V jejich světle je vidět tisíce podivných tvorů s lidskými končetinami, prasečími hlavami a velmi neohrabaně působícími křídly. Hrůzou mi vstávají vlasy na hlavě. Hlavním důvodem mého zděšení ale není samotný vzhled nebo počet těchto příšer. Spíše na mě působí jejich klid a vojenská disciplína. Stojí v pozoru, v přesně vyrovnaných šicích.

Konečně jsem ze sebe schopná vydat alespoň několik slov. Mluvím šeptem. „Kdo to je?“

„Říká se jim Skřeti,“ odpovídá Matt. „Slouží tvému bývalému pánovi. Stejně jako ještě nedávno i ty sama.“

Snažím se nevnímat jeho levnou sarkastickou narážku. „Co to tam dělají, Arkariane?“

Dost dlouho trvá, než odtrhne zrak od hustých zástupů nepřátelských bojovníků. Nakonec se přece jen otáčí ke mně. „Připravují se na válku.“

ČTVRTÁ KAPITOLA
MATT

Po návratu do Citadely nám Arkarian nařizuje, abychom nikomu neříkali, co jsme právě viděli. „Alespoň ne do té doby, než se o tom dozví Tribunál. Bude třeba přijmout závažná rozhodnutí. Oživit staré plány a jistě také připravit nové."

„Chceš říct, že se nesmíme zmínit ani Isabele?"

Arkarian zjevně váhá. Napadá mě, co všechno je vlastně ochoten mé sestře prozradit. Nebo spíš by mě zajímalo, kolik toho před ní tají. V poslední době jsou si skutečně hodně blízcí, až mám strach, že Isabelu nadměrně ovládá. Lathenie je stále aktivnější a organizaci by se jistě nehodilo, kdyby Arkarianův osobní život ovlivňoval jeho rozhodování. Snad bych ho zabil, kdybych zjistil, že kvůli svým povinnostem a závazkům Isabele nějak ubližuje.

Arkarian se ke mně prudce přesouvá pohledem. Oči mu žhnou hněvem, mám pocit, jako by se mi propalovaly až do mozku. „Tohle si pamatuj, Matte: Raději bych si sám proklál srdce dýkou, než bych nějak zranil tvou sestru."

Němě přikyvuju. Ničeho jiného v této chvíli nejsem schopen. Jazyk mám jako přilepený k patru.

Arkarian ještě neskončil. „Rozhodně ale nečekej, že ji budu nadměrně chránit. Nehodlám ji zásobovat nějakými bezvýznamnými úkoly."

Tahle poslední věta naštěstí ruší narůstající napětí. Úlevně se směju. „Docela bych chtěl vidět, jak by se ti to podařilo."

„Jistě by to ode mne brala jako urážku. Práce pro organizaci je celý její život. A Strážci se bez jejích schopností neobejdou. Rozhodně budu potřebovat, abys mi trochu víc důvěřoval. Věci často nejsou takové, jaké se zdají. Všichni vedeme hodně podivný dvojí život. Jedno ti ale můžu slíbit, doufám, že tě to dostatečně uklidní. Zítra před polednem budou všichni Vyvolení vědět, co jsme právě spatřili. Musíme být připravení. Zejména ti z nás, kdo tyhle zvláštní bytosti viděli na vlastní oči. Jen tak je budeme schopní odhalit, jakmile se začnou objevovat v našem pozemském světě."

„Jak moc jsou vlastně nebezpeční, Arkariane?" ptá se Rochelle.

„Může nás zničit už jejich samotná přítomnost. Je to velká hrozba pro všechny smrtelníky, Rochelle."

„Moc ti nerozumím. O čem to vlastně mluvíš?“

„Změní se poměr mezi dobrem a zlem.“

„A co se stane pak?“

„Totéž, co se odehrálo i v podsvětí. Celou Zemi zalije mohutná vlna tmy, pomalu se vytratí i poslední zbytky světla. Nakonec zmizí měsíc a po něm i slunce. Půda přestane plodit, ustane příliv a odliv, z řek se ztratí život. Zavládne chaos. Nakonec vyhyne všechen život, tak jak ho známe. Zvítězí zlo.“

Nedokážu pochopit, proč by někdo měl toužit po takové zkáze. „Je vážně možné, že to Lathenie chce dovést tak daleko?“

„Nezapomeň, že je vládkyní Řádu chaosu. Chlad a tma, strach, chamtivost a vše, co je ti odporné, ji posiluje. Těší ji pohled na rozvrat a zkázu.“

Chvíli mlčíme a pomalu vstřebáváme Arkarianova hrozivá slova. Pak se ozývá Rochelle. „Kdy nás podle tebe napadnou?“

Arkarian se zhluboka nadechuje. „Podle toho, co jsme viděli, bych řekl, že velmi brzo.“

Nato nás všechny tři již zcela klidně přesunuje zpět do hory. Dostáváme se přímo do jeho hlavní pracovny. Vítá nás Isabela s Ethanem. Na obou je patrné, jak moc jsou rádi, že nás zase vidí.

„Co se tu stalo?“ Arkarian okamžitě chápe jejich úlevné pohledy.

Ethan ukazuje na holografickou kouli. „Otevřela se brána času.“

Arkarian hledí na obraz, několikrát jej přibližuje a pozorně sleduje předváděný výjev. „Je to Plymouth, dvacátého čtvrtého srpna 1768.“ Zvedá k nám oči a pokračuje. „Noc předtím, než se kapitán James Cook vydal na lodi Endeavour hledat velkou jižní zemi.“

„A kapitán Cook je někde mezi tou podivnou chátrou?“ Moc dobrý dojem na mě tahle společnost neudělala.

„Ano,“ potvrzuje Arkarian. „Je to plná posádka. Celkem devadesát čtyři muži. Společně se připravují na svou životní plavbu. Ještě nevědí, že cesta jim bude trvat bezmála celé tři roky.“

„A v čem spočívá nebezpečí, Arkariane?“ ptá se Isabela.

Otáčí se k ní a jako vždy, když se setkávají pohledem, oči mu najednou měknou a vláční. „Ještě přesně nevím. Budu potřebovat víc informací. Ale podle toho, že brána času je tentokrát velmi malá, by se dalo soudit, že jistě nebude otevřená příliš dlouho. To znamená, že Řád chystá rychlou a rozhodnou akci. Odhadoval bych, že vyslal dva

ze svých bojovníků. Jeden se nás pokusí odlákat a druhý zaútočí na kapitána Cooka.“

„Tak na co tady ještě čekáme?“ Isabela je jako vždy horlivá.

Arkarian odstupuje od koule a postupně si nás prohlíží – pěkně pomalu, jednoho po druhém. „Pověřil bych tím úkolem Jimmyho, ale toho dnes v noci potřebujeme na jiné výpravě. Bez jeho schopností bychom nemohli pomýšlet na úspěch.“

„Já půjdu, Arkariane.“ Isabela mluví naprosto rozhodně, tak aby přitáhla Arkarianovu pozornost.

Nedostává ale přímou odpověď. Arkarian se dívá na Ethana a poté na mě. „Půjde Ethan a Matt.“

Zaplavuje mě vlna nesmírné úlevy a vzrušení. Jsem moc rád, že volba nepadla na Isabelu. Na rozdíl od Arkariana mi vůbec nezáleží na tom, jestli se bude cítit uražená. Ale to není vše. Uspokojení má i další příčinu. Je to přece moje vůbec první výprava do minulosti. A to ještě ani nemám žádnou zvláštní schopnost! Bohužel netrvá dlouho a bezmezné nadšení se mění v podivný pocit nejistoty. Nesnesitelně se mi stahuje žaludek. Začínají pracovat nervy.

Isabela stojí hned vedle mě a podrážděně sebou škube. Tahá Arkariana za paži a odvádí si ho trochu stranou. „Co to děláš?“

„Jen svoji práci, Isabelo. To, co mě naučili a co ode mě očekávají. Odhaduju situaci a snažím se podle ní co nejlépe rozhodovat.“

„Proč teda posíláš Matta?“

Tohle nemůžu nechat jen tak. „Co to má jako znamenat?“

Isabela mě zpraží pohledem. „Ty buď, prosím tě, zticha! Prostě musím znát důvod.“

Tihle dva zjevně pořád ještě hledají způsob, jak spolu vycházet. Spolupráce mezi lidmi, kteří k sobě mají takhle blízký vztah, je vždycky dost nesnadná. Krátce se otáčím na Rochelle. Podobné starosti mi teda rozhodně nehrozí.

„Měj rozum, Isabelo.“ Arkarian mluví jako vždy klidně, trpělivě ukazuje na kouli. „Čeká tam na nás přes devadesát mužů, jestli chápeš, co tím chci naznačit.“

Myslím, že jí to pomalu dochází. „Ach tak.“

„Musel bych být blázen, kdybych se rozhodl pro tebe nebo jakoukoli jinou dívku. Těžko byste asi působily nenápadně. Jenom se na ty chlapy podívej!“ Hlavou pokyvuje směrem ke kouli. „Snad ti

nemusím vysvětlovat, že bych tím ohrozil celou výpravu. Obávám se, že to skutečně není úkol pro tebe.“

Ethan se už nedokáže udržet. Naprosto nekontrolovaně prská smíchy.

Isabela ho uklidňuje pěknou herdou do paže. Podle toho, jak si tře ruku, zřejmě dopadla dost tvrdě.

„Neuvědomila jsem si, že tam budou samí muži,“ mumlá si pod vousy. „Prostě jenom nechci, abys nade mnou držel ochrannou ruku nebo tak něco. To je vše.“ Otáčí se ke mně. „Toho si dost užiju se svým milovaným bratříčkem a úplně mi to tak stačí. Dalšího hlídače nepotřebuju.“

Arkarian bere Isabelu do náručí a pevně ji tiskne k sobě. Nepouští ji ani ve chvíli, kdy žádá Rochelle, aby našla pana Cartera a vyřídila mu, že po návratu z akce se tu všichni setkáme. Očekává Jimmyho, Ethanova tátu Shauna a samozřejmě také ostatní. Pokud možno hned po rozbřesku. „A v žádném případě nepoužívejte telefon. Dá se snadno odposlouchávat.“

Rochelle odchází a Arkarian se obrací ke mně a Ethanovi. „Vy dva byste měli jít domů a trochu si odpočinout. Před cestou se setkáme v Citadele. Připravím si pro vás ještě nějaké poslední pokyny. A nezapomeň, Matte. Přenos se uskuteční jedině ve spánku. Musíš působit pokud možno přirozeně. S ničím si nedělej starosti a jdi spát jako obyčejně. Jakmile dorazíš do Citadely, dostaneš nové tělo, v kterém bude tvá duše spolu s očima přebývat do chvíle, než ti přidělí tajný převlek. Nemusíš se bát, i tahle dočasná schránka se bude podobat té pozemské. Pochopil jsi všechno, co jsem říkal?“

Souhlasně kývu. „Ethan mi všechny potřebné podrobnosti vysvětlil už během výcviku. Jenom ta místnost v Citadele, v které jsme byli dnes, se moc nepodobala sálům, které mi popisoval.“

„To je tím, že jsme se ocitli v úplně jiné části Citadely. Je rozdělená na dvě odlišné sekce. Přenos se odehrává v labyrintu. Zde se místnosti a schodiště neustále mění, aby co nejlépe vyhovovaly potřebám jednotlivých bojovníků. Pomáhá to uchovat v tajnosti jejich pravou identitu. Prostor, který jsme navštívili před chvílí, slouží tisícům jiných účelů, ale především jsou zde umístěny obytné pokoje a také různé pracovny. Labyrint by nemohl fungovat bez tamního vybavení. Právě z této části se řídí jeho chod. Ještě nějaké další otázky?“

Teď zrovna mě nic dalšího nenapadá.

„Takže v pořádku. Ve vašem pozemském světě je už skoro večer, takže byste si měli pospíšit. Máma se po tobě už možná začala shánět.“

Ethan mě tahá za rukáv a pobízí k odchodu. V poslední chvíli si všímám, že Isabela je stále ještě skrytá v Arkarianově náručí. „Jdeš taky?“

Zvedá hlavu a dívá se Arkarianovi do očí. Chvíli oba stojí bez hnutí. Nakonec za ni odpovídá on. „Hned, Matte. Můžete klidně jít napřed.“

Tentokrát mě Ethan popohání přátelským dloubancem pod žebra. Pomalu se za ním vydávám, ale stále se nemůžu pohledem odtrhnout od sestry. Asi si ještě chvíli budu zvykat, že Isabela teď chodí s Arkarianem. Pořád mi to přijde hodně divné. Konečně se dostáváme ven z hory. Vzduch je chladný, okamžitě se zimomřivě choulíme do bund.

Ethan mě oslovuje jako první. „Pořád si o ni děláš starosti, že?“

„Prosím?“

„No přece o Isabelu.“

„Slíbil jsem tátovi, že na ni budu dávat pozor. A o to se taky celou dobu snažím.”

„Isabela je moje nejlepší kamarádka, Matte. Můžeš mi věřit, že bych ji nikdy nenechal o samotě, kdybych měl sebemenší podezření, že jí hrozí nějaké nebezpečí.“ Přátelsky mě plácá po rameni. „A teď už pojď. Musíš se soustředit na dnešní úkol. Určitě bys nechtěl zklamat, že ne?“

„O tom teda nepochybuj.“

Ethan mi začíná vysvětlovat, jak to chodí v Citadele. Už jsme to několikrát předtím probírali, ale z mého dotazu Arkarianovi zřejmě nabyl dojmu, že potřebuju trochu opakování. „Těsně před cestou se naučíme jazyk, získáme správný přízvuk a dozvíme se všechny ostatní potřebné informace, bez nichž bychom byli strašně nápadní.“

Pozorně mu naslouchám a společně scházíme dolů z hory. Ještě nejsme ani v půlce cesty, když nás zastavuje hlas přicházející zpoza našich zad. „Počkejte na mě. No tak zastavte se přece.“

Je to Isabela. Moc rád ji vidím, nemůžu se udržet a spokojeně se na ni zubím. Samozřejmě si okamžitě všímá mého úlevného výrazu. „Seš úplně praštěnej, Matte, nebo co? Kdy ti už konečně dojde, že

nepotřebuju, abys mě pořád hlídal? Jenom jsme s Arkarianem chtěli být aspoň minutu dvě sami. Na tom snad není nic špatného, nebo je?“

Jen stěží potlačuju pochybnosti. Myslím, že bych se snadno prozradil, takže raději jen neartikulovaně mručím. „Hmm.“

Než dojdeme k domu, dostávám od Ethana poslední rady. Hned poté nás nechává u vstupních dveří. Nedokážu myslet na nic jiného, než jak co nejrychleji skočím do postele. Rychle se vysprchovat a pod peřinu. Doma na nás ale čeká máma.

„Kde jste proboha byli?“

Mluví přiškrceným hlasem. Určitě o nás měla strach. Vzhledem k tomu, co se dnes ráno dělo ve škole, se jí ani nedivím. Odpoledne jsem jí volal, abych se ujistil, že je v pořádku, a přitom jsem jí řekl, že se o nás nemusí bát. Jenom se vrátíme trochu později. Zrušili nám školu a my jsme se s Isabelou rozhodli, že se projdeme do národního parku.

„Vážně se vám nikomu nic nestalo? Vůbec nechápu, proč jste si zrovna dnes vzali do hlavy takový dlouhý výlet. Ještě štěstí, že vás Jimmy potkal a trochu mě uklidnil. Dobře víte, že v poslední době nemám moc velkou radost, když se tam potulujete. Myslím, že to není bezpečné. Chcete se snad zase ztratit?“

Jasně. Přesně takovou reakci jsme mohli předvídat. „Tak už se na nás nezlob, mami. Nechtěli jsme tě naštvat. Prostě už jsme zapomněli..., že jsme minule zabloudili. Nešli jsme nikam daleko. Vážně. Můžeš nám věřit.“

Jimmy je v kuchyni. Slyším, jak si tam prozpěvuje. I on patří k organizaci, stejně jako my je jeden z Vyvolených. A k tomu mámin přítel. Někdy si říkám, jestli ji má skutečně tak rád, jak říká. Možná své city jenom předstírá, aby u nás mohl bydlet a dohlížet na nás s Isabelou. Není to zrovna příjemná představa, ale na druhé straně by to vcelku dávalo smysl. Rochelle se přece taky tvářila, že mě miluje, a nakonec se ukázalo, že to jenom hrála.

Přichází Jimmy. Kolem pasu má uvázanou zástěru a otírá si do ní ruce. „Říkal jsem ti, puso, že si nemusíš dělat starosti.“ Dívá se na nás a spokojeně se usmívá. „Máte čas tak akorát na sprchu, teda jestli chcete. Ale každopádně spěchejte. Večeře už je skoro hotová.“

„Já nemám vůbec –“

Než stačím větu dokončit, Isabela mě zastavuje kopancem do holeně. „Díky, Jimmy, úplně umírám hlady. A Matt mi zrovna vykládal, že by po tom dnešním výšlapu spořádal klidně půlku selete."

Uklidňuje mámu vřelým objetím a rychle vybíhá do poschodí. Pochopil jsem. Ethan byl v tomhle ohledu naprosto jednoznačný. Hlavní je chovat se jako obvykle. Máma nesmí získat dojem, že mi není dobře nebo na mě nedejbože něco leze. Mohla by si začít dělat starosti. Neměla by za námi v noci chodit do pokoje a kontrolovat, jestli jsme v pořádku. Naše těla zůstávají během cesty v posteli a vše vypadá, jako bychom spali. Když se nás ale někdo pokusí probudit, získá dojem, že jsme v kómatu, což ho samozřejmě k smrti vyděsí. A ještě hůř je na tom nebohý majitel těla. Udělá se mu strašně špatně a dokonce může i zemřít.

Po koupeli scházím do jídelny na večeři. Máme smažené kuře s opékanými bramborovými měsíčky a kysanou smetanou. Jedno z mých nejoblíbenějších jídel. Dnes mám, ale pocit, jako bych žvýkal kus kartonu. Přesto do sebe poctivě soukám jedno sousto za druhýma ještě se na mámu usmívám, jak moc mi to chutná. Jimmy se tváří pobaveně. Jo, to je celý on. Moc rád se baví na cizí účet, zvlášť když má někdo problémy. Vím, že Isabela by se mnou nesouhlasila, ale na tom není nic zvláštního. To by snad ani nebyla ona.

Jimmy se asi vážně rozhodl, že mě utrápí k smrti. Po večeři navrhuje, abychom společně umyli nádobí. „Dáme dnes holkám volno, co říkáš?"

Jeho humor mě dnes dráždí daleko víc než obvykle. Nemá cenu se hádat. Nechci to zbytečně protahovat. Musím se soustředit na svůj úkol a k tomu se potřebuju co nejrychleji dostat do postele.

V kuchyni mi Jimmy podává utěrku. „Umývání nechej na mně." Jakmile máma s Isabelou mizí za dveřmi, bere si ji zpět.

„Jenom jsem ti chtěl před cestou popřát hodně štěstí a v mámině přítomnosti to nešlo, to asi chápeš."

Žertovný tón je náhle ten tam. Dokonce i jeho oči jsou najednou nějaké... vážnější.

„Jasně, chápu to."

„Výprava, na kterou se chystáš, může být dost nebezpečná. Musíš na sebe dávat pozor. V poslední době je kolem všeho dost spěchu a to ničemu neprospívá. Často se musíme rozhodovat doslova v

několika vteřinách, nedostatek času nás tlačí ke zdi.“ Zjevně mluví ze své vlastní zkušenosti. Obvykle mě dost štve, takže se ho snažím neposlouchat, ale tentokrát je to jiné. Vnímám každé jeho slovo. „Najít to nejlepší řešení ve zlomku sekundy není bez dostatku zkušeností snadná věc.“

Souhlasně přikyvuju.

„Vím, že zatím nemáš žádnou zvláštní schopnost. Zato jsi ale dobře připravený. Ethan v tomhle ohledu myslím odvedl skutečně moc dobrou práci. Pokud bych ti měl dát nějakou radu, asi bych ti řekl, aby ses vždycky spoléhal především na své instinkty. Když se ti nějaká situace bude zdát podezřelá, zapni všechny smysly a buď jako ostříž. Jakmile se ti v žaludku uhnízdí třeba i nejasný pocit, že bys měl rychle zmizet, neváhej a utíkej jako o život. Rozumíš mi?“

„Jo, myslím že jo.“

„A teď bys měl raději mazat do postele.“ Pohled mu padá na hromadu nádobí v dřezu. Znechuceně zaklání hlavu a koulí očima. „Tady o tohle se postarám sám. Poprvé bývá dost těžké usnout, tak si dej záležet.“

Vybíhám do poschodí a vrhám se na postel. Zhluboka se nadechuju. Hlavou se mi honí spousta rad, které jsem během posledních hodin dostal. Snažím se je protřídit a většinu vypudit, ale jsou neuvěřitelně dotěrné. Neustále se vrací a hlasitě si říkají o pozornost. Napadá mě, jak se asi budu při přesunu časem cítit. Dostanu nějaké znamení, že už to začíná? Možná nějaký zvláštní pocit nebo tak něco. A co když se během cesty do Citadely proberu, co se stane pak?

Nakonec se přece jen začínám zklidňovat a zavírám oči. Myslím, že začátek svého velkého dobrodružství nezmeškám.

PÁTÁ KAPITOLA
ROCHELLE

Po odchodu z Arkarianovy pracovny mířím zpět do školy. Musím najít pana Cartera a předat mu vzkaz ohledně zítřejšího časně ranního setkání. Pravděpodobně je stále ještě v nemocnici, ale napřed se pro jistotu přece jen zastavím v jeho kabinetu. Mohlo by mi to ušetřit zbytečnou cestu do města. Asi jsem se měla zeptat Arkariana, ale v té chvíli jsem na to vůbec nepomyslela.

Ve škole a jejím okolí stále vládne velký zmatek. Prakticky celý blok D je zničený, ale na sportovním hřišti se už připravují náhradní, samozřejmě pouze provizorní třídy, aby vyučování mohlo co nejdříve pokračovat. Nové prostory budou muset stačit do doby, než se vyhořelá část opraví. Tohle všechno jsem se dozvěděla z telefonního hovoru jedné ze školních sekretářek, paní Watlersové, k němuž jsem se zcela náhodou nachomýtla.

Ukazuje se, že sborovna je jediné místo, které není obehnané policejní páskou. „Jsou úplně všude.“ Stále ještě poslouchám tlachání paní Watlersové. „Celý den se sem sjíždějí kdovíjací odborníci a vědci. Posílá je vláda. A těch novinářů. Člověku se z nich–“

Prstem klepu na dřevěné opěradlo lavičky, abych přilákala její pozornost. Dostává se mi lehce otráveného pohledu, ale pak přece jen zakrývá mluvítko dlaní a obrací se ke mně. „Škola je na celý zbytek týdne zavřená. Myslím, že potrvá dost dlouho, než se to tu dá do pořádku. Rozhodně musíme nechat zkontrolovat statiku všech budov.“

„Já ale nechci –“

„Až bude všechno hotové, dozvíš se to z místních novin. Nemusíš si dělat starosti, drahoušku.“ Mávnutím ruky mě posílá pryč a vrací se ke svému nedokončenému hovoru.

Takhle se nemůžu dát odbýt. Hlasitě na ni křičím. „Jenom jsem se chtěla zeptat, jestli se pan Carter už vrátil z nemocnice.“

Konečně jí dochází, že jsem se nepřišla zeptat na další vyučování. Jako kdybych patřila ke školnímu výkvětu šprtů!

„Ach tak!“ mumlá překvapeně. „Tak proč jsi to neřekla hned? Myslím, že si ho tam chtějí nějakou chvíli nechat na pozorování.“

No to je vážně bezva. „Jak dlouho?“

„Co to, drahoušku? Co jsi to říkala?“ Hledí na mě naprosto vyjeveně, jako by si mě teprve teď všimla. Několikrát se rozhlíží kolem sebe a pak chvíli zamračeně pozoruje telefon. Z ničeho nic tiskne tlačítko a končí hovor. Vůbec se neobtěžuje s rozloučením. „Chtěli, abychom odešli ze sborovny. Chápeš to? Tihle inženýři si vůbec neuvědomují, že studenti potřebují volat rodičům. Telefony nám tady zvoní jak pominuté. Pořád za mnou chodí nějací reportéři. Sjeli se sem snad z celé země. Podle nich je to výjimečný úkaz.“

Mluvím velmi pomalu, pečlivě vyslovuju každé slovo, aby mi paní Watlersová rozuměla. „Jak dlouho zůstane pan Carter v nemocnici?“

„Ano, ano, drahoušku. Myslím, že pár dnů určitě. Musí mu udělat nějaké testy. Pořád jim prý opakuje, že mu nic není, ale nic to není platné. Však je znáš sama.“

Kroutím hlavou. „Koho?“

„No přece doktory. Sestry. Vědce. Prý je to naprostý zázrak, že vůbec přežil. Dokonce na něm nenašli ani škrábnutí. Nad tímhle člověkem musel držet ochrannou ruku sám pánbůh.“

No tak o tom něco vím. Spíš bych řekla, že měl velké štěstí, že u něj byli Isabela a Ethan. Blíží se k nám jakýsi reportér s mikrofonem v ruce a ukazuje na mě. Rychle se otáčím a mizím mu z cesty. Novináři a lidi z různých médií jsou skoro na každém kroku. Není vůbec snadné proklestit si cestu ke vstupní bráně.

Když nastupuju do autobusu směřujícího k nemocnici, už se pomalu smráká. Ještě pořád jsem Shaunovi a Jimmymu neřekla o chystané schůzce. Jestli to takhle půjde dál, čeká mě pěkně rušná noc.

Asi o dvacet minut později vystupuju ve středu města a vydávám se do nemocnice. Naštěstí není daleko. Na recepci bez potíží zjišťuju, že pan Carter leží v třetím poschodí. Když ho konečně vidím, právě se rozčiluje na nějakého lékaře, že ho tu drží zbytečně dlouho.

Klepu na otevřené dveře a přerušuju jejich vzrušený hovor. Doktor se ke mně otáčí a pokouší se o úsměv. Moc se mu to nedaří. Asi to nemá s panem Carterem snadné. Pěkná zkouška trpělivosti. Jeho nehoda a hlavně současný stav je ale skutečně něco zcela výjimečného a zaslouží si nějakou tu oběť. Lékař mě zve pohybem ruky dovnitř. „Vrátím se, až vám odejde návštěva. Pak můžeme v našem rozhovoru pokračovat.“ Prochází kolem mě a sotva srozumitelně mumlá. „Hodně štěstí.“

Jakmile ho máme z očí, pan Carter ukazuje, abych za sebou zavřela dveře. Najednou jsme sami a já vůbec nevím, kam s očima. Nejsme s Carterem zrovna nejlepší přátelé. Tedy ve skutečnosti se docela nesnášíme.

Přicházím blíž k lůžku a překvapeně pozoruju množství drátů a trubiček, které mu připojili k tělu. „Co to s vámi proboha udělali?“ Za postelí pravidelně pípá přístroj na měření srdečního tepu a kolem něj je soustředěno několik dalších zařízení s malými nazelenalými displeji, po kterých běhají různé klikaté čáry. Ukazuju na všechno to vybavení. Je to skutečně potřeba?“

„Samozřejmě že není! Ale zkus jim to vysvětlit.“ Zoufale kroutí hlavou a chvíli upřeně pozoruje zavřené dveře. Pak si najednou strhává náplasti a z rukou, hrudi a krku si vytahuje jehly a odstraňuje elektrody.

„Co to proboha děláte?“

„Odcházím!“

„To přece nemůžete. Hned si toho všimnou. Chci říct..., sám jste mi několikrát říkal, že bychom na sebe neměli nijak upozorňovat.“

„Myslím, že přitahuju pozornost už tím, že tady ležím. Pořád se mě na něco vyptávají a nejvíc ze všeho je samozřejmě zajímá to, jak jsem mohl přežít bez jediného zjevného zranění. Když jim odsud zmizím, nebudou na mně moct zkoušet všechny ty svoje testy. Vlastně jsi se ukázala v pravý čas. Potřebuju, abys mě odsud odvezla.“

„Ale já přijela autobusem.“

Chvíli na mě mlčky hledí, ale pak se jediným rozhodným trhnutím osvobozuje od poslední hadičky. „Kolik ti vlastně je? Copak ještě nemůžeš řídit?“

Naštvaně se na něj šklebím. „Jestli jste si toho náhodou nevšiml, v poslední době jsem nebyla ve městě. A tak jak tak, kdo má v téhle době čas na nějaké hodiny v autoškole? Asi byste ani nevěřil, kde všude jsem dnes byla.“

Tázavě zvedá obočí, ale já se o tom nehodlám dál rozšiřovat. Když vidí, že jsem skončila, rychle vytahuje ze skříně vedle postele šaty a ukazuje mi, abych se otočila. Moc ráda. Jakmile je hotový, klepe mi na rameno. „Tak a teď rychle odsud.“

„Kudy chcete prchnout? Sestry si určitě každou chvíli všimnou, že všechny ty mašinky ztichly.“

Ukazuje se, že jednou ze schopností pana Cartera je výjimečný sluch. To po pravdě hodně vysvětluje! Už je mi jasné, proč ve třídě vždycky přesně věděl, co si kdo šeptá. Měl přehled i o tom nejvzdálenějším koutu. Není divu, že dával Ethanovi tak zabrat.

„Za druhými dveřmi po pravé straně je schodiště. Celý den jsem poslouchal, jak po něm chodí sem a tam. Čtyřicet sedm schodů a jsme v přízemí."

Opatrně si prohlížíme chodbu, a když vidíme, že se nikdo nedívá naším směrem, vyrážíme vpřed. Ke vstupu na schodiště je to jen pár kroků, ale přímo naproti je sesterna. Je v ní pěkně rušno. Zřejmě už zjistili, že se něco děje. Možná za to můžou odpojené přístroje. Sestry vypadají dost vyděšeně.

Jedna nás zpozoruje a okamžitě poznává pana Cartera. „Haló, vy tam! Kam to proboha jdete? Okamžitě se vraťte zpátky na pokoj."

Ještě zrychlujeme a ve vteřině se řítíme dolů směrem k východu.

„Pohni sebou, Rochelle."

Ženu se za panem Carterem. Společně překonáváme tři poschodí točitých schodů a pak ještě sbíháme po několika dalších do garáže v suterénu. „U hlavního vchodu bude určitě ochranka," vysvětluje.

Za několik minut jsme venku, ale nepřestáváme běžet, dokud nás od nemocnice nedělí celý blok budov.

Konečně se můžeme zastavit. Jsem u konce s dechem. Vyčerpaně si zakládám ruce do pasu. „Mockrát děkuju za rozcvičku, ale vlastně jsem vám jenom přišla říct, že zítra ráno se máme všichni setkat v Arkarianově pracovně. Měl byste tam být taky."

Rozhlížím se po nejbližší autobusové zastávce a na chvíli se k němu otáčím zády. Přistupuje blíž a stoupá si hned vedle mě. „Co se děje?"

Krčím rameny a nepřestávám hledat svůj spoj domů. „Zítra ráno se to určitě dozvíte."

Konečně se objevuje autobus. Bleskově zvedám ruku, ale nestojím na správném místě, takže kolem mě projíždí bez sebemenší snahy o zpomalení. „Ksakru."

Teď je na řadě pan Carter. Mává na žluté taxi přijíždějící v protisměru. Řidič se s vozem prudce otáčí a málem přitom vytlačí další auto ze silnice. Carter mi otvírá zadní dveře a pohybem ruky mi nabízí místo. „Další autobus ti jede nejdřív za půl hodiny."

Nastupuju do taxíku a nervózně vysvětluju. „Ještě musím mluvit se Shaunem a Jimmym.“

„Jimmyho večer uvidím. Máme nějakou společnou práci. Můžu mu to klidně vyřídit.“ Tahle nabídka se mi líbí.

Pan Carter udává adresu Ethanova domu, ale zároveň řidiče žádá, aby to vzal kolem střední školy. Za chvíli jsme na místě a pan Carter vystupuje. „Tady jsem nechal auto.“ Naposledy se ke mně otáčí. „Vezmi si tohle.“ Natahuju ruku, a když vytahuje svoji z kapsy, vkládá mi do ní několik bankovek. Dotýkáme se prsty. Zdá se mi, jako bych cítila něco známého. Nemám čas o tom uvažovat, protože Carter reaguje neuvěřitelně prudce. Odskakuje a bolestně vykřikuje. Moje ruce ho zranily, musel dostat ránu nebo ho možná spálily. Okamžitě si všímá drobných paprsků nabitých energií. Stahuju je zpět a schovávám je do kapes, kde byly po většinu odpoledne. Už nic neříká, ale velmi pozorně a řekla bych i udiveně si mě prohlíží. Dlouho ode mě nemůže odtrhnout oči. Konečně se obrací k řidiči. „Zavezte ji, kam bude chtít.“

Odjíždíme směrem k národnímu parku. Před Ethanovým domem nechávám řidiče čekat a odbíhám, abych Shaunovi řekla o zítřejším setkání. Naštěstí je doma. Rychle zdravím paní Robertsovou. V posledních dnech vypadá moc dobře, jako už dlouho ne.

Vracím se zpátky do taxíku a nechávám se odvézt domů. Po krátké chvíli měním názor a prosím řidiče, aby se otočil směrem do národního parku. „Je tam taková stará štěrková cesta, bývalá přístupová cesta pro hasiče.“

Udiveně na mě hledí přes zpětné zrcátko. „Opravdu tam chcete vysadit?“

„Ano,“ mumlám nejistě. V duchu se divím, co to vlastně tropím. Arkarian mě přece neprosil, abych vyhledala Neriah, ale nějaký vnitřní hlas mi říká, že přesně tohle musím udělat. Je stejně jako my jedna z Vyvolených, poslední nevyzrazená. Sama o tom ještě neví. Jejím učitelem je Ethan, takže by to měla být jeho práce. Měl by jí všechno vysvětlit a povědět jí také o nás. Nechápu, proč jsem se takto rozhodla. Prostě jen cítím, že jednám správně.

Mezitím se už úplně setmělo. Když automobil konečně zahýbá na úzkou nezpevněnou cestu, po zádech mi přebíhá mráz. Taxikář mě neustále sleduje očima, zjevně čeká, kdy ho požádám, aby zastavil.

„Jeďte ještě dál.“

Po chvíli se dostáváme na konec a zastavujeme před vysokou železnou branou.

„Počkejte tu na mě. Zdržím se jen několik minut.“ „Nejprve se vyrovnáme.“ Vypadá dost neústupně.

Chystá se ujet a nechat mě tady samotnou. Jasně mu to čtu z myšlenek. Snažím se přesvědčit ho, že budu hned zpátky.

„V pořádku. Prostě mi zaplatíte a já na vás počkám.” Vím, že lže, ale nemám jinou možnost.

Dávám mu požadované peníze a prosím, aby mi neujel.

Vystupuju z vozu. Sotva za sebou zavřu dveře, taxík se dává do pohybu. Na podkladovém štěrku protáčí kola a víří kolem sebe mrak prachu. Bezva! Jak se teď proboha dostanu domů? Chvíli ještě sleduju, jak mizí v dálce. Naposledy spatřím záblesk koncových světel a zůstanu tu úplně sama. Několik vteřin čekám, jestli ke mně mezi stromy nepronikne alespoň paprsek jeho reflektorů, ale nic není vidět. Všude jenom tma. V posledních dnech si na ni moc nepotrpím.

Teď když už není naděje, že by se ke mně řidič vrátil, otáčím se k plotu a sleduju tlumené světlo za branou. Přistupuju až k tyčím a nahlížím dovnitř na jakési nádvoří. Mám pocit, jako bych od něj byla oddělená sklem nebo možná plexisklem. Pravděpodobně je to součást zdejší ochrany.

Klidnou nocí se ke mně nese hlas. Chce vědět moje jméno. Překvapeně sebou trhám, vyděsil mě skoro k smrti. Hledám, odkud přichází, a rychle se skláním k malé bílé krabičce. „Jsem Rochelle Thallimarová a chtěla bych mluvit s Neriah. Už jsem tady dnes byla, když jsem ji vezla ze školy.“

Minutu dvě je ticho, ale nakonec se brána přece jen otvírá. Nejprve slyším krátké cvaknutí a pak se přede mnou objevuje otvor, tak akorát na šířku mého těla. Samotná brána pouze kryje skutečnou překážku, která se skrývá hned za ní. I tu na mě čeká otvor, který mi umožňuje jen tak tak proklouznout dál. Je vyrobená z neskutečně tvárného skla nebo nějakého podobného materiálu. Nic takového jsem nikdy předtím neviděla. Zvedám ruku a chci se dotknout okraje průchodu, ale neznámý hlas mě zastavuje. „Postupte dál!“

Na nic nečekám a rychle pokračuju směrem k domu. Stěna se za mnou s ostrým vcucnutím okamžitě zavírá. Místo, kterým jsem se právě dostala dovnitř, dočista zmizelo. Zvedám hlavu, a přestože je tma, vysoko nad okolními stromy vidím průhlednou překážku a za ní

pokřivený obraz nebe a hvězd. Celý vnitřní prostor je krytý ochrannou kupolí. Uvědomuju si, že Neriah do školy jezdí v černém mercedesu se svým vlastním šoférem. Vždy ji doprovází také dva velcí bílí psi. Asi je potřeba chránit ji před Mardukem.

Vydávám se po široké dlážděné cestě. Přímo přede mnou se objevují světla a ozařují dům, v kterém se ukrývá Neriah. Chvíli stojím jako přikovaná. Ten pohled mi vyrazil dech. „No teda!“ Tahle dvě slova obdivu nikdo neslyší. Jsem tu naprosto sama, obklopená mrazivým vzduchem. Stavba se podobá paláci. V horním poschodí je vidět řadu arkýřových oken a vysunutých balkonů, které zdobí pečlivě udržované truhlíky s květinami. Došková střecha domu dodává starodávný ráz.

„Fakt se o tebe dobře starají.“

Sotva dokončím tuhle větu, cítím, jak mi do hlavy pronikají něčí myšlenky. Stojí se mnou na nádvoří. Je to kratičké setkání, vlastně si ani nejsem tak úplně jistá, jestli se mi to jen nezdálo. Hrůzou se mi ježí všechny chloupky na těle, páteří mi prochází mrazivé chvění. Rozhlížím se kolem sebe, ale vidím jen několik zahradních luceren osvětlujících příjezdovou cestu. Za nimi je neprůhledná tma.

S největším úsilím se nutím k dalšímu kroku. Nohy mě moc nechtějí poslouchat. Rozhodly se, že zůstanou na místě. Ten záblesk cizích úvah mohl přijít odkudkoli. V poslední době dokážu myšlenkám naslouchat i na velkou vzdálenost. Třeba se někdo schovává v lese, možná je to jenom nějaký tremp, co tady stanuje bez povolení. V téhle oblasti by to nebylo nic divného.

A pak to přichází znovu, zrovna ve chvíli, kdy se skoro přímo nade mnou láme větev. Bleskově zvedám hlavu. Ještě nevyšel měsíc a pohled na noční oblohu navíc rozostřuje ochranná vrstva. Rozeznávám jen nejasné obrysy korun stromů.

Tak dobře. Hlavní je zůstat v klidu. Musím pokračovat v chůzi. Třeba to vůbec nic nebylo, možná mě děsí mé vlastní zjitřené smysly. Hledím před sebe. Dům je bohužel ještě stále dost daleko. Příliš daleko vzhledem ke strachu, který mě zachvacuje. Proč jsem si jenom vzala do hlavy, že půjdu za Neriah? Aspoň jsem si k tomu nemusela vybrat zrovna noc.

Zprava se ozývá nějaký zvuk. Zůstávám jako přimražená. Pomalu, velmi pomalu otáčím hlavu. Tentokrát něco vidím – dvě žhnoucí

světélka oválného tvaru. Jsou dost malá, klidně by to mohly být oči. Navíc jasně slyším nepřátelské vrčení. Je tu se mnou nějaké zvíře.

Hýbe se, sleduju jeho stín, který se rychle přesouvá přes trávník za stromy. V ústech mám dokonale sucho. Hni sebou! Křičím ze všech sil, ale slova zní jen v mé hlavě. Pohni se!

Konečně se dostávám až k domu a Neriah mi otvírá dveře. Vedle ní jsou dvě mohutná psiska. Vypadají dost neklidně, kňučí a pobíhají z místa na místo. „Ahoj, Rochelle." Neriah mě vítá a pevným hlasem usazuje psy. „Pojď dál." Sklání se ke svým ochráncům, kteří se stále nedokážou ztišit. „Vůbec nechápu, co to do nich vjelo."

„Tam venku na zahradě něco je."

Naše oči se setkávají. „Víš to jistě? Viděla jsi něco?"

„Asi nějaké zvíře." Nechce se mi prozradit, že tohle „zvíře" má docela lidské myšlenky. Tedy alespoň natolik, abych je na zlomek vteřiny dokázala zachytit. Ostatním tvorům do hlavy nevidím. Tak daleko má schopnost nesahá.

Za Neriah se objevuje nějaká žena, zajímalo by mě, jestli je to její maminka. Obě mají stejně široké, oválně tvarované oči, dokonalou pleť a jemné, takřka hedvábné vlasy. „Vypusť ty psy."

Neriah zvedá ruku a prstem ukazuje směrem ke vstupu do domu. Zvířata několikrát krátce vyštěknou a vyskakují vysoko do vzduchu. Letí dlouho a velmi daleko. Ještě před dopadem pak k mému velkému překvapení mění tvar a vzhled. Najednou jsou z nich leopardi! Přesněji řečeno sněžní leopardi s hustou šedobílou srstí ozdobenou množstvím středně velkých skvrn. S pusou otevřenou dokořán na ně vyjeveně zírám.

Neriažina máma za námi zavírá dveře. „Jmenuju se Aneliese. Vítám tě u nás, Rochelle."

„Jo je bezva, žes přišla," ozývá se Neriah. „Moc často tady návštěvy nemívám."

„No po pravdě..." Ne, tuhle myšlenku nahlas nedokončím. Neriah žije uprostřed hlubokého lesa, na konci přístupové cesty pro hasiče, v domě, který vypadá, jako by vypadl z pohádky, za dvoumetrovou cihlovou zdí, pod neproniknutelnou kupolí chránící celý pozemek, s dvěma obřími psy, kteří se mění v leopardy, a tajemným zvířetem v zahradě a diví se, že k ní nikdo moc nechodí. „No, bydlíš trošku z ruky."

Aneliese se přidává tichým hlasem. „Žijeme tu pod přísnou ochranou, ale musí to tak být.“

Stále ještě se snažím zklidnit po tom nenadálém setkání neznámou bytostí na Neriažině zahradě. Srdce mi buší jako zběsilé. Moc mi samozřejmě nepomohl ani pohled na psy proměňující se v leopardy. Jen stěží hledám slova.

Neriah si všímá, že se celá třesu. „Určitě ses pořádně vyděsila. Pojď se mnou do obývacího pokoje. Posadím tě pěkně k ohni.“

Sleduju ji do velké místnosti zařízené starožitným nábytkem. Na stěnách visí spousta obrazů od význačných umělců.

Všechny vypadají jako originály. Aneliese nás nechává o samotě, ale za chvíli se vrací s dvěma velkými hrnky horké čokolády.

Chvilku si vykládáme o Neriah, hlavně jak se jí daří zapadnout mezi nové kamarády a vyrovnat se s neznámým prostředím ve škole. Postupně si všímám, že Aneliese velmi pečlivě volí otázky. A pak mi najednou dochází, že je tu něco zvláštního. To ticho. Nevnímám žádné myšlenky putující prostorem. Neriah a její matka umí podobně jako Arkarian skrývat své názory a úvahy. Obě musely projít zvláštním výcvikem a to mě děsí.

„Bydlíte tady úplně samy?“ Při té představě mi běhá mráz po zádech.

Odpovídá mi Aneliese. „Ne, je tu s námi malá skupinka služebných. Celkem pět osob.“

To je dost zvláštní. Proč tedy neslyším aspoň jejich myšlenky. „Ach ano, přece jsem slyšela nějaký hlas z domácího telefonu u brány.“

„Ano, to byl William. Omlouvám se za něj. Někdy se chová docela hrubě. Doufám, že tě příliš nevyděsil.“

Je možné, že by viděla mou reakci? „Ne, bylo to v pořádku. Jenom jsem na jeho hlas nebyla připravená.“

Aneliese vstává. „Moc ráda jsem tě poznala, Rochelle. Až budeš odcházet, dej mi vědět a náš řidič tě odveze domů.“

To je vážně skvělé a velká úleva. Nechtěla bych znovu jít přes celou zahradu. „Mockrát děkuju, budu moc ráda.“

„Rozhodně nemusíš spěchat.“ Pak se obrací k Neriah. „Řeknu Williamovi o tom zvířeti, které potkala Rochelle, a nechám ho zkontrolovat psy. Na monitorech není nic vidět.“

Odchází a Neriah za ní zavírá dveře. Mezitím mám trochu času, abych si lépe prohlédla místnost, ve které sedíme. Nábytek není jen starožitný, většinou jsou to skutečně vzácné kusy.

Řekla bych, že všechny musí pocházet z doby před začátkem osidlování téhle země. Na první pohled mě zaujaly pozlacené kovové hodiny na krbové římse. Přistupuju k nim a dotýkám se jich rukou – pozdní renesance, kolem roku 1600, Augsburg. Ale dotykem se dozvídám ještě něco jiného. Na vteřinu se mi stahuje hruď, cítím strašlivý tlak, jako by mi na ni někdo položil stokilové závaží. Přichází ke mně Neriah a zvedá hodiny. Přitom se lehce dotýká mých prstů. A je to tu znovu. Ten podivně známý pocit. Odtahuje ode mě paži a zamračeně na mě hledí. Snad jsem jí taky neublížila?

„Jsi v pořádku?“ ptám se a v duchu si chystám omluvu.

„Nic se nestalo. Jenom mi při tom doteku trochu zabrnělo v rukou. Spíš mě to překvapilo. Co to máš s prsty?“

Nejsem si jistá, co všechno vlastně ví. „Taková malá nehoda.“ Odpovídám pokud možno nenuceným tónem a rychle se očima vracím zpět k hodinám.

„Patřily mému otci,“ říká Neriah.

Její sdělení mě dost překvapuje. Podle toho, co se ke mně doposud dostalo, Neriah žila od útlého dětství stranou společnosti v takřka dokonalé izolaci a především v úkrytu před svým otcem. „Takže ty ho znáš? Myslím jako svého skutečného otce.“

„Samozřejmě.“ Dívá se mi přímo do očí. „Je to ten největší zloduch na celém světě.“

Je jasné, že toho ví podstatně víc, než kdokoli z nás tuší. Docela by mě zajímalo, jaké další schopnosti se v ní skrývají. „Umíš číst myšlenky, Neriah?“

„Ne, to ne. Ale vím, že ty to dokážeš. Mozkovidi mají podle mého názoru až příliš mnoho informací. Znát vše, co si lidé kolem myslí a co cítí, musí být strašlivé břemeno. Nechtěla bych to zažít.“

Tak v tom má tedy rozhodně pravdu! Sama s tím mám velké potíže. Hlavně v poslední době, od chvíle, kdy je nedokážu účinně třídit.

Neriah pokračuje v hovoru. „Od dětství mě učili, jak skrývat všechno, o čem přemýšlím. Bylo to potřeba, protože otec je mozkovid. Nikdy jsme si nebyli jistí, kdy nás najde. Klidně mohl být

někde nablízku a slyšet naše myšlenky. Nikdo nesměl odhalit mou pravou totožnost.“

Rozhoduju se, že k ní budu stejně upřímná jako ona ke mně. „Celou dobu jsem si myslela, že o nás vůbec nic nevíš.“ „Teď mluvíš o organizaci a Strážcích?“

Souhlasně přikyvuju.

„Kdyby mě Strážci nevzali pod svou ochranu, otec by mě měl už dávno ve své moci a má maminka by byla po smrti. Strašně dlouho jsem se schovávala, ale teď přišel čas, kdy musím zaujmout místo, které mi bylo určeno. Přidám se k vám Vyvoleným a naplním předpověď Věštby.“ Chvíli mlčí a pak dodává. „Jsem poslední chybějící článek. Jakmile budu přijata do organizace, Vyvolení budou připravení k boji.“ Jejím tělem prochází zřetelné zachvění, působí zmateně a vyděšeně.

„Máš strach?“

„Ne. Těším se, že se stanu jedním ze Strážců. Chci být součástí organizace, která mi zachránila život. Konečně budu mít přátele. Doteď jsem byla... sama. Cítila jsem se strašně opuštěná. Děsí mě ale, že můj příchod mezi Vyvolené, kterým doplním jejich počet, má být popudem k poslední rozhodující bitvě.“

To je vážně strašlivá představa! Bohužel je možné, že má pravdu. Teď bych ji asi měla nějak rozptýlit, odvést téma hovoru jiným, příjemnějším směrem. Myslím, že je tu příliš dusná atmosféra. „Už ti říkali, že Ethan bude tvůj nový učitel?“

Jo, tak tohle vážně zabralo. Neriah se spokojeně usmívá. Najednou vypadá o dost mladší. „To je skvělé! Je to fajn kluk.“ Kývám hlavou. S tím můžu jen souhlasit. Myslím, že „fajn kluk“ je velmi mírná formulace. Ve skutečnosti lepšího najdete jen stěží.

„Ale hrozně bych chtěla...“ Najednou se tváří tak nějak stísněně. Pozorně si ji prohlížím.

Neriah mlčí, takže ji musím trochu popíchnout. „Chtěla bys co? Nebo se mám ptát spíš koho?“

Sklání oči k podlaze a nic neříká. Chvíli trvá, než je zase zvedne. Setkáváme se pohledem a ve vteřině mě zaplavuje vina příjemného tepla. V jejím výrazu vidím nesmírnou oddanost, odvahu a klid. Neriah je skutečně statečné děvče, daleko víc, než bych řekla při povrchním pohledu.

„Nevím sice, o kom jsi mluvila, ale rozhodně by měl velké štěstí, kdyby mohl chodit s holkou, jako jsi ty.“

Neriah se pobaveně chichotá. Chvíli si povídáme o klucích, které poznala od doby, kdy začala chodit do školy. O některých chce znát můj názor. Přecházíme od tématu k tématu, nejprve se točíme kolem různých holčičích hloupostí, ale postupně se dostáváme k daleko vážnějším věcem. Neriah se bojí, že ji její otec nakonec přece jen najde a pomstí se její mamince, přesně tak, jak to kdysi slíbil.

„Chce ji potrestat za to, že mě od něj odvedla.“

Musím ji nějak uklidnit. „Arkarian nic takového nedopustí.“ Otevírají se dveře. Do pokoje vbíhají poskakující psi a hned za nimi vstupuje maminka. Neriah mi je představuje. „Tady ten s těma svěšenýma ušima je Aysher.“ Škádlivě ho tahá za povislý boltec a hned nato se nosem dotýká jeho čenichu. Druhé zvíře po ní žárlivě leze a skoro ji celou zakrývá. Taky touží po pozornosti své velitelky. Neriah se směje. Jeho chování ji zjevně pobavilo. „No a tohle je Silos. Zrovna moc nevyniká trpělivostí.“

„Oba jsou skvělí. Jsou to skutečně psi? Předtím jsem je viděla, jak se mění v leopardy.“

Neriah je přátelsky poplácává a přikazuje jim, aby si sedli. Okamžitě ji poslouchají a svýma inteligentníma očima pozorují každý její pohyb. „Tohle prostě dělají vždy, když cítí nebezpečí.“ Zvedá hlavu k matce. „Našli na zahradě něco podezřelého, nějaké schované zvíře?“

„Ne, vůbec nic.“ Aneliese se otáčí ke mně. „Myslíš, že se ti to nemohlo jenom zdát? Zahrada v noci působí docela strašidelně.“

Tak v tomhle má rozhodně pravdu. Strašidelná je víc než dost.

Hned pokračuje ve vysvětlování. „Kromě Ayshera a Silose tady žádné jiné zvíře není. Celý dům i s pozemkem je chráněn štítem, neprostupnou kupolí, přes kterou se bez našeho vědomí nic nedostane. Nepozorovaně sem nepronikne dokonce ani pták.“

„A nedá se do domu dostat nějakým dalším vchodem?“

Aneliese a Neriah si vyměňují ustarané pohledy. Moje otázka je zjevně rozrušila. „Jsou tu únikové tunely,“ odpovídá Aneliese. „Ale dveře jsou zapečetěné a pravidelně se kontrolují. Klíče mám pořád u sebe, neodkládám je ani na chvíli.“ Ruka jí pomalu plachtí vzduchem směrem k hrudi. Trochu se chvěje. Prozrazuje, jak moc jsem ji

vystrašila. „O sebemenším pohybu v podzemí bych se hned dozvěděla.“

„No, rozhodně bych vás nechtěla nijak strašit, ale vím, co jsem viděla. Něco muselo proniknout vaší ochranou. Něco hodně zvláštního.“

ŠESTÁ KAPITOLA
MATT

Dopadám přímo na zadek do jedné z místností v Citadele. Velmi silně připomíná květinářství, od něhož se liší snad jen duhou, která se táhne přes celý strop. Chvíli se nemůžu vzpamatovat, ohromeně zírám kolem sebe. Vyrušuje mě až prudké kýchnutí, pronikavá vůně květin mi zřejmě podráždila nos.

Natahuje se ke mně nějaká ruka a já se jí ochotně chytám. Je to Ethan. Pomáhá mi na nohy a přitom se tváří dost omluvně. Zdálo se mi, že jsem tě učil správně přistávat."

„Po pravdě si na nic podobného nemůžu vzpomenout." „Tak potom mi teda promiň."

„Zapomeň na to. Mám tvrdou kostru."

„Teda tvá sestra takhle velkorysá rozhodně nebyla. S chutí na mě po každém nepovedeném přistání ječela a schytal jsem i pár herd."

Pobaveně kroutím hlavou. „Jo, to na ni přesně sedí. Isabela je úplně posedlá dokonalostí. Pořád musí někomu dokazovat, že umí stát na vlastních nohou."

Přímo před námi se zhmotňuje Arkarian. Ihned si všímá omamné vůně ve vzduchu a pohybující se duhy nad našimi hlavami. „Takhle šťastnou jsem Citadelu neviděl od chvíle, kdy jsem se vrátil z podsvětí."

„Podle toho, co říkáš, to skoro vypadá, jako by Citadela měla vlastní city. Není to tak náhodou jenom stavba?"

„Rozhodně ne. Je to daleko víc, Matte. Navrhl ji jeden z nesmrtelných a druhý ji přestavěl a zdokonalil. Když mluvím o jejích emocích, mám na mysli především to, jak reagují ti, kdo ji obývají. Jsou její součástí, stejně neoddělitelnou jako třeba cihly a malta, z kterých jsou postaveny její stěny. Ale neměli bychom se příliš rozptylovat. Soustřeďme se na úkol, který vás čeká."

Rukou pomalu přejíždí po zadní části jednoho ze tří bílých kožených křesel s vysokým opěradlem. Chvíli váhá a pak do jednoho usedá. Pohybem ruky nám s Ethanem naznačuje, abychom ho následovali. Začíná vysvětlovat. „Na své cestě se budete pohybovat v přestrojení za vědce. Ethan se bude vydávat za botanika Henryho Robinse a ty, Matte, budeš astronom Edward Cowers. Tihle lidé ve skutečnosti nikdy neexistovali, ale podařilo se nám pro ně vytvořit

fiktivní životy a především skvělou odbornou reputaci. Vrchní lodní hvězdář pan Charles Green se už teď nemůže dočkat, až se s tebou Matte setká. Proslavil se především svou schopností určovat na moři zemskou délku pouze pomocí pozorování měsíce a hvězd. V jeho době to dokázalo jen několik dalších vědců. Moc rád by si s tebou promluvil o různých navigačních přístrojích.“

„To ale nemůže dopadnout dobře. Okamžitě mě odhalí. O orientaci na moři vůbec nic nevím.“

Arkarian se pohledem krátce obrací na Ethana. Okamžitě je mi to jasné. Přece prach poznání, v tom to je. Rychle mávám rukou, abych jim dal najevo, že si už vzpomínám na Ethanův výklad. Asi je to zbytečné, Arkarian mi tak jak tak určitě čte myšlenky. Tak dlouho jsem už mezi Strážci a pořád je neumím před mozkovidy skrývat. Vůbec nevím, jak na to.

Arkarian pokračuje s dalšími pokyny. „Oba vás provedou po lodi a představí několika nejdůležitějším členům posádky. Neočekává se, že byste s lodí vypluli na moře. Především se snažte získat co nejvíc informací o posledních událostech. Během poměrně krátké doby, kdy Endeavour kotví v Plymouthu, z lodi uteklo celkem osmnáct mužů. Kapitán potřebuje mít plný stav, takže místo nich najal nové námořníky a nějaké nezkušené dobrovolníky. Těsně před vámi na palubu dorazí Joseph Banks, učenec a dobrodruh. Doprovází ho jeho dobrý přítel, švédský doktor Daniel Solander. Kromě těchto dvou by se během posledních dvaceti čtyř hodin v lodní posádce neměl objevit nikdo další. Stačíte mě sledovat?“

Čeká, až mu jeden po druhém pohybem hlavy potvrdíme, že to tak je. „To nejdůležitější je pamatovat si, že z Endeavouru musíte zmizet dřív, než vypluje z přístavu. Můžu vás klidně vrátit zpět i z paluby, z kteréhokoli místa na moři, ale kdyby vás při odjezdu z přístavu viděl někdo z posádky, museli byste zůstat na lodi až do chvíle, kdy znovu zakotví. To se nesmí stát, takovou ztrátu času si nemůžeme dovolit. Plavba bude neobyčejně dlouhá, námořníci na moři stráví několik měsíců.“

„V pořádku.“ říká Ethan. „Myslím, že ti oba rozumíme. Prostě uděláme svou práci a vypadneme.“

Arkarian nás nechává o samotě. Ethan mě vede vzhůru po několika schodištích, která mi mizejí takřka přímo pod nohama. „K čemu je to vlastně dobré?“ Připadá mi to dost divné.

„Je to pro naši bezpečnost,“ vysvětluje Ethan. „Nezůstanou tak po nás žádné stopy ani pach. Nejde poznat, odkud jsme vyšli a kam míříme.“

Nakonec se dostáváme do místnosti, jejíž stěny lemují dlouhé řady různého oblečení. Zatímco kolem nich procházíme, náš oděv se sám od sebe mění. Když se konečně podívám do jednoho z mnoha zrcadel, nemůžu uvěřit vlastním očím. Skoro se nepoznávám. Na nohou mám bílé punčochy, které mi sahají až nad kolena! Boty jsou černé, uzavřené a ozdobené masivní stříbrnou sponou. Otáčím se bokem a vyjeveně kroutím hlavou. Jsou na vysokých podpatcích! Když zvednu hlavu, spatřím bílou košili s bohatým zdobením a volnými rukávy. Mám ji pevně zasunutou do černých přiléhavých kalhot pod kolena. Po stranách jsou pošité dlouhými řadami knoflíků. Hruď mi částečně kryje hnědá vesta a přes ni mám přehozený rezatý kabát.

Vypadám naprosto komicky.

„Skutečně čekají, že se tam objevíme takhle vyparádění?“ Obracím se na Ethana. Je oblečený hodně podobně, ale nevypadá, že by si s tím dělal hlavu. „Vážně nám tyhle směšné kostýmy zajistí anonymitu. Nebudeme vypadat jak nějací výstřední manekýni?“

„Ne, všechno je v pořádku. Tohle se tenkrát nosilo.“ Ethan působí naprosto soustředěně, klidně si stahuje vestu a vyrovnává na ní poslední faldy. „Takové kabáty byly v roce 1768 poslední výkřik módy. Copak jste tohle období neprobírali s Carterem v dějepisu?“

„Já jsem dějepis neměl.“

„V nižších ročnících na něj chodili všichni. Je to jeden z povinných předmětů.“

„No tak se na to prostě nepamatuju.“

„To nevadí.“ Ethan mě táhne do středu místnosti. „Ale asi budeš potřebovat trochu větší dávku.“

Ze stropu na nás padá sprška velmi jemného prachu. Najednou mi moje nové šaty nevadí, cítím se v nich naprosto pohodlně. Ještě podivnější je to, že mám z ničeho nic skutečně široké znalosti o vesmíru, vyznám se v pohybu hvězd a souhvězdí. Před očima se mi objevuje obraz sextantu a jasně si uvědomuju, že jde o přístroj, který teprve v nedávné době nahradil jednodušší kvadrant. Hlavně proto, že dokáže daleko přesněji měřit elevaci a úhlovou vzdálenost.

Ethan mi smetá přebytečná zrnka prachu z hlavy a ramen a hned nato mě popohání do další místnosti na jednom z nižších poschodí. Už zase můžeme pozorovat barevnou duhu, ale tentokrát jsou její pastelové tóny tlumenější, vůně květin je daleko jemnější. Zdá se mi, že Citadela je nejen spokojená, ale také mi chce vyjádřit svou náklonnost a přízeň.

V protější stěně se objevuje průchod. Přistupujeme k němu Ethan mi ještě v poslední chvíli radí, jak přistát na nohou. Vyhlížím ven a vidím přístavní molo, u něhož kotví Endeavour. Všude kolem je pěkně rušno. Je den, ale obloha je pokrytá tmavými mraky. „Co tam vidíš?“

Mírně krčím ramena. „Všechno. A docela jasně. Loď, posádku, spoustu pytlů, různé nářadí, bedny a sudy všech možných tvarů i velikostí. Zrovna dokončují nakládání. Námořníci pobíhají z místa na místo, v jedné z nedalekých přístavních krčem je slyšet hudba a zpěv.“

Ethan na mě soustředěně zírá.

„Děje se něco?“

„Ne. Vůbec nic. Jenže nováčci většinou nemají tak dobrý zrak.“ Nespouští ze mě oči a rukou mi kyne směrem k otvoru. „Jdi první. Skočím hned za tebou.“

Zhluboka se nadechuju a ze všech sil se snažím nemyslet na to co mě v následujících vteřinách čeká.

Dopadám vcelku elegantně na obě nohy a okamžitě se rozhlížím kolem sebe. Stojím v nějaké klidné postranní uličce. Na záda mi dopadá něčí ruka, Otáčím se a vidím před sebou Ethana.

Ještě jednou mě poplácává po rameni. „Zvládl jsi to dokonale.“

„Můžeme jít?“

Dostáváme se do širší dlážděné ulice, kde ustupujeme z cesty námořníkovi s houpací sítí na rameni. „Promiňte mi, pánové,“ obrací se na nás. „Jdete na loď jménem Endeavour?“ Ethan přikyvuje a muž okamžitě pokračuje. „Už tady pěkně dlouho čekáme na vítr.“ Zvedá nám před oči svůj náklad a dodává. „Obstaral jsem si novou postel. Kapitán chce mít loď jako ze škatulky.“

Ethan ho zdraví dvěma prsty zvednutými k čelu. „Uvidíme se na palubě.“

Najednou je mi to jasné. Už vím, kde jsem. Za chvíli se setkám s kapitánem Jamesem Cookem, slavným cestovatelem, který objevil

východní pobřeží Austrálie. Dokonce si vzpomínám, že v současné době je tento stále ještě mladý muž kapitánem královského námořnictva. „Proč je tahle Cookova cesta tak strašně důležitá, že přilákala pozornost Řádu?“

Ethan má v tomto ohledu skutečně hluboké znalosti a moc rád se o ně podělí. „Jeho cestou za velkou jižní pevninou v podstatě začala kolonizace Austrálie.“

„Jo, tak tohle jsem věděl.“

„No a pak taky hodně přispěla k rozšíření znalostí o dálkové mořeplavbě, navigaci a také přinesla spoustu nových zeměpisných informací. Jeho záznamy z cest a mapy byly tak podrobné a přesné, že se mnohé z nich používaly dalších sto let. Jeho muži neumírali na kurděje, protože kapitán Cook trval na tom, aby součástí jejich každodenní stravy bylo ovoce a zelenina. Taky proslul jako první velitel lodě, který dokázal velmi přesně, pomocí nejnovějších matematických postupů, určovat svou polohu. Dokonale zmapoval Severní a Jižní ostrov Nového Zélandu a samozřejmě také velkou část australského východního pobřeží.“

Přicházíme blíž k lodi. Na chvíli se zastavujeme a udiveně hledíme. Je daleko větší, než jsem si představoval. Houpe se těsně u přístavního mola a bokem se o něj s hlasitým skřípotem otírá. Vypadá tak... tak neuvěřitelně skutečně. Ethan mi klepe na rameno a ukazuje před sebe. Míří k nám nějaký muž. Je oblečený skoro stejně jako my, jenom jeho kabát má jasně červenou barvu.

„Pánové Robins a Cowers, jestli se nemýlím, že ano? Vítám vás na Endeavour.“

Ethan nás představuje a všichni tři si třeseme rukama. „Zacharias Hicks. První důstojník. Následujte mě na palubu. kapitán na vás již čeká.“

Hicks nás vede vzhůru a provází po lodi. Řadoví námořníci nám uctivě ustupují z cesty. Na hlavní palubě nás ochotně zásobuje různými statistickými údaji. „Endeavour je od zádě po čelen dlouhá bezmála třicet tři metry a v nejširším místě měří přesně devět metrů.“ Následuje výklad o způsobu použití a významu různých lan, plachet a další lodní výstroje. „Máte vlastně docela štěstí, že jste nás tu ještě zastihli. Jestli bude vítr i nadále nabírat na síle, brzy odrazíme od břehu.“

Hicks nám ukazuje všech dvacet dva děl a poté nás náležitě pyšně vede do velmi dobře zásobeného lodního skladu. Endeavour se chystá vyrazit na dlouhou plavbu s osmi tunami zátěže, několika tunami uhlí, množstvím dřeva, sudů plných dehtu a smůly. K vidění je tu také nejrůznější nářadí, velké balíky plátna na opravu poškozených plachet, konopí na výrobu provazů a lanoví. Samozřejmě nechybí ani jídlo a pití. „Dvanáct set galonů piva, šestnáct set galonů kořalky, čtyři tisíce soudků nasoleného masa...“ Hicks ze sebe neúnavně sype další a další údaje a pomalu nás vede směrem k zadní části paluby vyhrazené důstojnictvu. Zde na nás čeká šest malých kajut, které tu teprve nedávno vybudovali pro kapitána, Charlese Greena, Josepha a Bankse a některé členy jeho doprovodu.

Pokračujeme do podpalubí, kde bude ubytována podstatná část posádky. Námořníci tu budou po celé tři roky, které potrvá jejich cesta, jíst, spát a trávit velkou část dne. Celý prostor působí neskutečně stísněně, možná také proto, že muži si teprve hledají svá místa, zavěšují sítě a vybalují věci na cestu. Je jich tady takové množství, že vůbec nevím, jak se nám může podařit najít ty dva, které hledáme. Mám pocit, že Ethan myslí přesně na totéž. Prakticky vůbec nevěnuje pozornost lodnímu vybavení a místo toho soustředěně pozoruje tváře jednotlivých členů posádky. „Máte plný stav?“ obrací se na pana Hickse.

„Zajímavé, že se na to ptáte. Zrovna dnes ráno jsme přišli o dva muže.“ Chvíli zamyšleně mlčí a pak pokračuje. „Bylo by tu pro vás místo. Samozřejmě, kdybyste měli zájem. Jsem si jist, že kapitán by měl radost, kdyby se k nám přidali učenci vašeho formátu.“

Ethan se v duchu určitě zabývá námořníky, kteří teprve před několika hodinami utekli na pevninu. Copak Arkarian neříkal, že posádka se za posledních dvacet čtyři hodin vůbec nezměnila. Vypadá to, že Hicks myslí svou nabídku naprosto vážně. Asi by opravdu uvítal, kdybychom zůstali na palubě. Myslím, že čeká nějakou odpověď. Hlavou kývu na Ethana, který mi naštěstí okamžitě rozumí. Na tváři se mu usazuje široký úsměv. „Bohužel se obávám, že bychom tak dlouhou cestu nezvládli. S mořem a loděmi nemáme žádné zkušenosti.“

Hicks pokračuje s prohlídkou. Po chvíli se konečně dostáváme do místnosti skryté v nejzazší části lodní zádě. U stropu jsou zavěšené

lampy, které pomáhají osvětlit nevelký prostor, ačkoli je stále ještě den a nebe se pomalu začíná vyjasňovat.

Právě zde se setkáváme s kapitánem Cookem a Josephem Banksem. Velitel lodi nás vítá vřelým stiskem obou rukou a poté nás představuje dalším učencům, které bychom podle jeho názoru měli poznat. Joseph Banks se dává do hovoru s Ethanem a mě si bere stranou astronom Charles Green. Zjevně se nemůže dočkat, až mě ohromí svými nejnovějšími výzkumy.

Podává se lehké jídlo, ale nikdo na něj nemá chuť. Všichni jsou vzrušení dobrodružstvím, které je v následujících týdnech, měsících a letech čeká. O to víc, že vítr stále sílí. Ethan se s námahou propracovává až ke mně. „Trochu se porozhlédnu a zkusím zjistit, jestli se tu neděje něco podezřelého. Dávej pozor na kapitána."

Ten se právě v této chvíli rozhoduje, že je vhodná chvíle k vyplutí. Omlouvá se mi povinnostmi, které jej čekají na palubě, a vlídně mě svěřuje do péče pana Greena, jenž mi má před návratem na pevninu ukázat své matematické přístroje. Samozřejmě nemůžu protestovat, takže se se svým novým průvodcem vydávám do místnosti, které důstojníci říkají Velká kajuta. Ve skutečnosti je to nevelký prostor s dřevěným stolem a několika židlemi. Bude sloužit kapitánovi, učeným členům posádky a také několika kreslířům, kteří mají zachytit neznámá místa. Přemýšlím, jak to tu asi tak bude vypadat po třech letech plavby a také jestli by Cook byl stejně nadšený, kdyby věděl, jak dlouho cesta potrvá. Myslím že ano. Působí zcela soustředěně a klidně. Nepochybuju, že počítá i s tou nejhorší možností.

Charles Green mi postupně ukázal všechno vybavení nachystané na cestu a konečně jsem zase volný. Můžu se vydat za kapitánem. Nacházím ho na horní palubě, kde vydává poslední rozkazy skupině námořníků, kteří hbitě stoupají vzhůru lanovím k ráhnu. Chystají se rozvinout hlavní plachtu. Spatřuje mě Hicks. „Stále ještě na palubě, vzácný pane?"

„Už se chystám k odchodu, ale ještě se kochám posledním pohledem."

„Jestli si nepospíšíte, klidně se může stát, že budete muset plout s námi." Vesele na mě mrkne a místo pozdravu se prsty letmo dotýká klobouku.

Právě ve chvíli, kdy mě nechává stát samotného, ke mně přibíhá Ethan. „Je to moc špatné.“

„Co se stalo? Ničeho zvláštního jsem si nevšiml.“

„Jde o ty dva dezertéry.“

„Dobře, a co je na nich podezřelého?“

„To, že zmizeli, znamená, že svou práci už udělali.“

„Ale...“ Očima rychle hledám kapitána Cooka. Stojí u kormidla, hlavu má zakloněnou hluboko dozadu a pozorně sleduje dva námořníky, kteří se na ráhnu v půli hlavního stěžně snaží nastavit plachty proti větru. „Vypadá, že mu nic nechybí.“

„Přesně tak.“

„Tak tomu teda vážně nerozumím.“

„Chtějí loď vyhodit do povětří, Matte.“

Vyjeveně na něj hledím. „Vyhodit do povětří?“

„Jasně. Celou loď i s nákladem a posádkou. Chtějí způsobit co největší škodu. Nechápeš to? Lathenie se tak zbaví kapitána Cooka a zároveň zničí celou Endeavour, takže výpravu bude třeba zrušit.“

No vážně. Tohle přece dává smysl! „Endeavour se zrovna chystá vyplout.“

Ethan se rozhlíží po palubě a pozoruje, jak několik námořníků začíná navíjet kotevní lano. „Jo, tak toho jsem si všiml.“

„Co teda budeme dělat? Bombu mohli schovat úplně kdekoli.“

„Teď by se nám hodila Rochelle. Hlavně její ruce. Přejela by prsty po prknech paluby a hned bychom věděli, kde hledat.“

„No fajn, ale není tady, že. Ještě nějaké nápady?“ Nechtěl jsem na něj tak vyjet. „Nezlob se, nemyslím to tak.“

„V pořádku. Nic se neděje. Raději se soustřeďme na náš problém.“

Kam by mohli obyčejní námořníci schovat výbušninu? „Přišli na palubu a odtud se vydali přímo --“

„Na přidělená místa v podpalubí!“ Ethan mě hřbetem ruky nadšeně bouchá do hrudi. „Seš vážně geniální!“

Rychle scházíme do nitra lodi a snažíme se přitom vypadat pokud možno nenápadně. Pořád je tu hodně rušno, ale s překvapením zjišťujeme, že většina mužů si už stihla uspořádat své věci. Ethan míří k námořníkovi, s kterým už předtím mluvil. „Nepamatujete si náhodou, kam si ukládali věci ti dva chlapíci, co ráno zběhli z lodě?“

Dotázaný ukazuje směrem k zádi a pobaveně se směje. „Tamhle v tom rohu. Našli si útulné místečko pěkně stranou, jen co je pravda.“

Přátelsky se na nás zubí, a když se chystáme k odchodu, ještě dodává. „Jářku, tahle loď každou chvíli vyplouvá.“

Nevěnujeme mu pozornost a rychle se dáváme do hledání. Šťáráme v každé skulině, prohmatáváme jakési pytle, prohlížíme bedny s nářadím. Nad hlavami se nám ozývá ostré práskání. Vítr zřejmě napnul plachty. Hned poté následuje známý skřípot. Loď se začíná opírat do lan.

Ethan na mě hledí doširoka otevřenýma očima. „Musíme si pospíšit.“

Znovu se pouštíme do práce. O překot přehazujeme části lodní výbavy, všude kolem po nás zůstává pěkná spoušti. „Ne, tady to není.“

„Musí to tu být!“

Ještě chvilku se snažíme, ale k ničemu to nevede. „Možná se s těmi výbušninami mýlíš, Ethane. Třeba se spletl i Arkarian a vůbec nic se nechystá.“

„Tiše, Matte.” Ethanův hlas zní dost nervózně. „Nevyslovuj jeho jméno, dokud nejsme připravení na cestu. Raději se soustřeď a přemýšlej. Rozhodně mám pravdu. Můžeš mi věřit.“

Najednou se mi prudce stahuje žaludek. Není to žádná předtucha, loď se dala do pohybu a za zuřivého vřískotu racků, které vyrušila z klidu, pomalu vyplouvá z přístavu. „Ta kajuta.“

„Kajuta?“ Ethan zjevně vůbec nechápe, kam směřuju.

Pomalu se zvedám a dávám do chůze. V hlavě se mi jasní. „Kam by asi tak umístili výbušninu, aby napáchala co největší škodu a zároveň s jistotou zabila kapitána Cooka a zničila všechny jeho osobní věci? Myslím, že nejspíš pod Velkou kajutu, kde je uložená většina vědeckého vybavení.“

„Nepamatuju si, že bych byl v nějaké takové místnosti.“

Ale zato já ano. Bylo to někde v polovině lodi. Ano, zhruba uprostřed. Za chvíli jsem tam a Ethan vpadá dovnitř hned po mně. Prohmatáváme stěny a podlahu, kde se záhy objevuje podezřele volné prkno. Ethan ho prsty šikovně vypáčí a pod ním je vidět výbušnina – šest tlustých patron, které jsou svázané provazem. „Tohle je dynamit,“ mručí si Ethan pod vousy. „Na Řád je vážně spolehnutí. Nikdy nehraje podle pravidel.“

„O čem to, prosím tě, mluvíš?“

Ethan ke mně na několik vteřin zvedá oči. „Dynamit ještě nevynalezli.“ Uprostřed svazku je vidět staromódně vyhlížející hodiny. „Podívej se na tohle. Ta nálož vybuchne už za tři minuty!“

„Musíme se jí nějak zbavit.“

„Jasně že jo.“ Snaží se ji vyprostit zpod podlahy, ale ani se nehne. „Nejdřív ji musíme uvolnit.“

„Správně.“

Velmi opatrně si klekáme vedle otvoru. Ethan dynamit přidržuje na místě a já se snažím přeříznout pásku, kterou je připevněný. Zdá se, že to trvá celou věčnost. Časoměr mi tiká do ucha, jeho zvuk zní jako údery kladiva. Konečně je venku, ale uběhlo příliš mnoho času. Zbývá nám už jen patnáct vteřin!

„Zdá se, že je nejvyšší čas, abychom tady toho mazlíka hodili do moře.“ Ethan působí až neskutečně klidně, zejména když vezmete v úvahu, že v rukou drží pořádně silnou nálož trhaviny.

Jak se ale ukazuje záhy, dnes prostě nemáme svůj den. Ve dveřích se objevuje Hicks a za ním jdou další dva námořníci.

„Hej, vy dva! Co tady chcete? Sami tu nemáte co dělat. Chystáte se něco ukrást nebo co? Proboha živého, co to držíte v rukou?“

Ethan na mě vrhá krátký pohled a kroutí hlavou. „Nemáme čas něco vysvětlovat, pane.“ Mluví hodně vzrušeným hlasem, skoro křičí. „Prostě nás jen nechejte projít!“

Nikdo se nehýbe z místa. „Nikam nepůjdete. Rozhodně ne tady s tou věcí! Od začátku se mi na vás něco nezdálo.“ Hicks se přes rameno obrací ke svému doprovodu. „Zamkněte dveře!“

Rychle se dívám na hodiny uprostřed bomby. Skoro se mi zastavuje srdce. Pět vteřin. „Co si teď počneme?“

„Budeme ji muset vzít s sebou.“

Čtyři...

„Cože? Vzít tu bombu s sebou? Každou chvíli má vybuchnout! A tihle tři navíc uvidí, jak jim mizíme přímo před očima.“

„O to se teď nemůžeme starat. Musíme to risknout.“ Ethanův hlas zní naprosto rozhodně.

Dvě...

Rychle ještě dodává. „Jestli okamžitě nezmizíme, dynamit zničí celou loď a my dva tady zemřeme – v minulosti, chápeš? To nesmí stát.“

Jedna...

Bez jakéhokoli rozmýšlení nálož vytrhávám Ethanovi z rukou a současně hlasitě volám: „Arkariane!“

SEDMÁ KAPITOLA
MATT

Arkarian nás okamžitě začíná přesouvat do Citadely, ale hned v prvním zlomku vteřiny přichází mohutný výbuch. Oslepuje nás ostrý záblesk a zasahuje nás ohnivá vlna. Oba se rychle propadáme do tmy. Ztrácíme vědomí.

Otevírám oči a bolestivě se rozhlížím. Ležím na tvrdé podlaze v místnosti s ohořelými, částečně pobořenými a zčernalými stěnami. Všude kolem se povalují úlomky zdiva, jasné stopy po explozi.

Arkarian mě chytá za rameno. „Jsi v pořádku?“

„Co to?“ Dívám se na svou hruď a několikrát si ji pro jistotu poplácávám. „Jo, myslím, že mi nic není.“

„Víš to jistě?“

Přikyvuju a Arkarian začíná hledat Ethana. Otáčí se kolem osy, celou dobu sleduju jeho pohled. „To ne. Proboha jenom to ne.“ S vyděšeným mumláním se řítí na druhý konec místnosti.

Ethan tam leží uprostřed velké kaluže krve. Po všech čtyřech lezu k němu, s každým pohybem se mě zmocňuje stále větší úzkost.

Arkarian ho zvedá do náruče a nese ho ke dveřím. Bleskově vstávám, a běžím v jeho stopách. „Kam ho neseš?“

Probíháme několika chodbami, vůbec netuším, kde jsme. „Do ošetřovny.“

V dálce před námi vidím lady Arabellu. Čeká na nás u otevřených dveří, které nám celou dobu přidržuje. „Rychle sem dovnitř.“

Arkarian pokládá Ethanovo bezvládné tělo na úzký křišťálový stůl. Objevuje se lord Penbarin, ještě si ani nestihl pořádně navléknout svůj dlouhý rudý plášť. „Pusťte mě, ať se na něj podívám.“

Všichni tři si ho pozorně prohlíží a po krátké chvíli se lady Arabella obrací na Arkariana. „Potřebujeme tady Isabelu.“ Arkarian se odvrací od stolu a hledí přímo na mě. „Vím, jak to zařídíme.“

Já se ale nedokážu soustředit na nic jiného než na svého zraněného přítele. „Bude v pořádku? Podaří se vám...?“

Arkarian mé chytá oběma rukama za ramena. „Počkej, Matte. Poslouchej, co ti říkám.“

„Ale já –“

„Tiše a poslouchej!“

Jeho hlas zní neobyčejně naléhavě. Konečně ho začínám plně vnímat. Hledím mu do tváře, pozoruju jeho jasně fialové oči a čekám. „Můžeš mluvit.“

„V pořádku. Tak za prvé. Teď tě přenesu zpátky do tvého vlastního těla. Probudíš se doma v posteli. Stačíš mě sledovat?“ Souhlasně kývu hlavou. „Zatím ano.“

„Chci, abys okamžitě našel Isabelu. Společně se co nejrychleji dostanete ke mně do podzemí a zavoláte mé jméno. Hlasitě. Tak jako když jsi na Endeavouru vyrval Ethanovi tu bombu. Jasné?“

„Naprosto.“

„Já vás bleskově přemístím sem k nám a Isabela se bude moct pustit do léčení. Je to naše jediná šance. Jinak to nezvládneme. Musíte si ale hodně pospíšit.“ Arkarian zvedá ruku a mává mi před obličejem. „Teď jdi.“

V následující vteřině se budím ve svém pokoji. Srdce mi vzrušením bije jako pominuté, snad mi chce vyskočit z prsou. Na kratičkou, bláznivou chvíli se mi zdá, že to všechno mohl být jenom sen, strašlivá noční můra. Do pokoje vbíhá Isabela, s třeskotem za sebou zavírá dveře. Stále se úplně nemůžu zbavit dojmu, že jsem uvízl v nějaké potřeštěné představě. Mozek mi vypovídá službu, místo sestry před sebou vidím anděla nebo možná spíš ducha. Rozcuchané vlasy mu divoce vlají kolem hlavy, má na sobě dlouhou bílou noční košili.

Naštěstí slyším její hlas a ten mě s nemilosrdnou rychlostí vrací do tvrdé reality. „Co se stalo? Něco jsem cítila. Není ti něco? A co Ethan, je v pořádku?“

„Ne, není.“ Rychle vstávám z postele a běžím ke dveřím. „Potřebuje tvou pomoc. Musíme hned za ním. Rozhoduje každá vteřina.“

Když procházíme chodbou, otvírají se dveře od mámina pokoje. Vychází z nich Jimmy a něco mi hází. Jsou to klíče od auta. „Vezměte si můj džíp. Budete tam rychleji.“

Cesta i tak trvá hrozně dlouho, minuty se neskutečně táhnou. Vystupujeme přibližně v polovině kopce a zbytek vzdálenosti překonáváme po svých. Napadá mě, že Arkarian vlastně není ve své pracovně. „Jak se dostaneme dovnitř? Kdo nám otevře vstup do podzemí, když je Arkarian s Ethanem v Citadele?“

„Nedělej si s tím hlavu. Může nás vpustit, odkud chce. Hlavně neztrácej čas a utíkej.“

Za chvíli jsme u vchodu, který se sám od sebe rozvírá. Vstupujeme do chodby a Isabela volá Arkarianovo jméno. Takřka současně se přesunujeme k ošetřovně, kde na nás Arkarian čeká. Isabela se vrhá vpřed, jako by chtěla projít zavřenými dveřmi. Dokonce si ani nevšímá, že má v cestě také Arkariana. Pevně ji chytá za ramena a chvíli ji drží před sebou. Musí se trochu zklidnit. „Ne tak rychle, Isabelo. Nejprve se pořádně nadechni. Tak je to správné. Dýchej a soustřeď se na svůj úkol.“

„Už mě pusť, Arkariane. Ztrácíme zbytečně čas. Měla bych –“

„– posbírat všechny rozptýlené myšlenky a promyslet si, co tě čeká. Nebude to snadné. Máš před sebou nesnadný úkol a bojím se, že v tomhle stavu bys ho nemusela zvládnout. Mysli jenom na Ethana, všechno ostatní pusť z hlavy. A hlavně se nesmíš bát. Připrav se na to, že to nebude pěkný pohled... Ta zranění jsou dost vážná.“

„Jak moc vážná, Arkariane?“

„Budeš potřebovat všechny své schopnosti. Nic podobného jsi zatím nedělala. Tentokrát totiž nestačí jen zacelit rány a napravit poškozená místa. Jestli má Ethan přežít, budeš mu muset nahradit celé orgány. Některé z nich jsou životně důležité.“

OSMÁ KAPITOLA
ROCHELLE

Na plánovanou schůzku přicházím jako první. Není tu ještě dokonce ani Arkarian, ale do jeho místností se dostávám bez nejmenších potíží. Zkouším nahlédnout do několika sousedních sálů, jestli se setkání nekoná tam. Většina je zcela prázdná, v některých je nějaké sportovní zařízení, žíněnky, hrazdy a podobné věci. V hlavní pracovně, kterou poznáte podle typického osmistranného půdorysu, je tma. Holografická koule je zhasnutá a nehýbe se.

Něco se muselo stát. Jistě nějaké neštěstí. Zmocňuje se mě nepříjemný pocit podezřele připomínající strach. Pokouším se vybavit si všechno, co si pamatuju o minulé noci. Událo se toho skutečně hodně. Jimmy a pan Carter byli někde na společné výpravě a Ethan s Mattem cestovali do minulosti za kapitánem Cookem, jehož život byl podle organizace ohrožen. O Isabele a Shaunovi nic nevím. Nemám tušeni, jestli jim připadl taky nějaký úkol. Já jsem byla s Neriah, která se zdála být naprosto v pořádku, přestože na zahradě u jejího domu jsem zaznamenala nějakou podivnou bytost.

Z chodby ke mně doléhá hluk. Rychle se otáčím směrem, odkud přichází. Je to Jimmy. Bez jediného slova mi otvírá jedny z dveří po levé straně. „Schůzka je tady."

Vstupuju hned za ním a vidím před sebou kulatý stůl, kolem něhož je soustředěno několik dřevěných židlí. Dotýkám se jeho desky, na první pohled starožitný kus. Vyrobili ho z dřeva stromu, který pokáceli před víc než tisíci lety. Určitě to byl anglický dub. „Stalo se v noci něco?"

„Bohužel ano. Došlo k – neočekávané nehodě."

V krku se mi tvoří knedlík, nemůžu ani pořádně polknout.

„Někdo se zranil?"

Současně s mou otázkou do místnosti vstupují Shaun a pan Carter. Z prvního okamžitě cítím silné napětí, nervozitu. V jeho myšlenkách se nedokážu pořádně vyznat, jsou strašně zmatené. Ale jednou věcí jsem si naprosto jistá. Má strach. Bojí se o Ethana!

„Co se stalo, Shaune? Proč mi neřekneš, co se děje!"

Chvíli mě mlčky pozoruje, jak stojím u jedné z židlí a usilovně tisknu její vysoké opěradlo. „Došlo k výbuchu." Ztěžka polyká, sliny

ne a ne projít hrdlem. Rozpačitě těká očima z místa na místo, ale u ničeho se nezastaví.

Mám pocit strašného tlaku na prsou, jako by mě oblékli do šněrovačky, která je o několik čísel menší, než bych potřebovala. „Tak rychle povídej, Shaune. Je u něj Isabela?“

Otevřenými dlaněmi se vyčerpaně opírá o desku stolu před sebou, v očích má nesmírně unavený a ustaraný výraz. „Ano, už několik hodin. Dělá, co může. Podle posledních zpráv bychom se každou chvíli měli dozvědět, jak moc byla úspěšná.“

Přichází Matt. Nevypadá vůbec dobře. Šaty má špinavé a celé potrhané, vlasy mu stojí na hlavě, jako by se za ně během několika uplynulých hodin neustále tahal. Ale zdaleka nejhorší je jeho pohled. Je v něm bolest a duševní trýzeň.

Shaun se na něj skoro vrhá. „Tak co je? Jak je Ethanovi?“ Matt zjevně nic nového neví. Zmoženě se sesouvá do nejbližší židle. „Arkarian mě poslal pryč už před několika hodinami.

Chtěl, abych se trochu posilnil spánkem. Uložil mě do odpočívárny. Od té chvíle jsem ho neviděl. Nemám, co bych vám řekl.“

Kloužu pohledem z jednoho na druhého. Rychle ztrácím poslední zbytky trpělivosti. Tohle se už nedá vydržet. „Jak to, že nikdo nic neví? Kde je Arkarian? Musí nám říct, jestli je Ethan v pořádku.“

Někdo mě pevně chytá za ruce. Je to Jimmy! Okamžitě mě zase pouští a s prudkým trhnutím ode mě odskakuje. „No teda. Podívej se, Rochelle, co děláš.“

Skláním se pohledem k židli. Opěradlo, kterého jsem se doposud dotýkala, je celé zčernalé, částečně se rozpadá. Místnost je prosycená pachem spáleného dřeva. Všichni se na mě upřeně dívají. Připadám si jako nějaké monstrum, hříčka přírody. Bleskově obě ruce schovávám za záda. Teď když jsou skryty před zvědavými pohledy, konečně se zklidňují.

Následuje dlouhé ticho. Nikomu se nechce promluvit jako prvnímu. Z prstů mi mizí pocit napětí. Opatrně si přitahuju další nepoškozenou židli a bez jediného slova si sedám. Takže co bude dál?

Najednou se před námi zhmotňuje Arkarian. Ještě než na něho stačíme vychrlit připravené otázky, uvědomujeme si, že je tu s námi ještě někdo další. Isabela! Stojí nedaleko Arkariana, ale její tvary se

rýsují daleko pomaleji, jako by byla strašně unavená. Jakmile dokončuje svůj přenos, Arkarian k ní přiskakuje a paží ji podpírá.

Isabela působí skutečně naprosto vyčerpaně. To rozhodně není dobré znamení.

Shaun a Matt vyskakují a přibíhají k ní. Isabela se jemně dotýká bratrova ramene. Ten přidržuje židli a pomáhá jí usednout. Arkarian zvedá ruku a čeká, až se všichni ztišíme. Jak se ale mám uklidnit? Musím okamžitě vědět, jestli je Ethan v pořádku. Nevím, na co bych měla čekat!

Arkarian vnímá moje rozbouřené myšlenky a rychle mě vyhledává pohledem. Hned nato mu oči kloužou k napůl rozpadlému, silně opálenému opěradlu a na tváři se mu objevují starostlivé vrásky. V duchu na něj křičím, aby se nestaral o hloupou židli. Proč nám proboha neřekne, co je s Ethanem! Chovám se jako idiot! Dělám ze sebe většího blázna, než jsem. Prostě si nemůžu pomoct. Tak bude to konečně! Arkarian se nadechuje a chystá se k odpovědi.

Věčnost!

„Ethan je v pořádku. Nemusíte se bát."

Místnost se plní úlevnými vzdechy a spokojeným mručením. Všichni máme strašnou radost a je to znát.

„Trošku si odpočine, otřepe se a připojí se k nám."

Cítím tak strašnou úlevu, že se vůbec nedokážu ovládnout. Do očí se mi ženou slzy a ve vteřině mi proudem stékají po tváři. A zrovna v té chvíli se začíná objevovat Ethan. Prudce se k němu otáčím zády. Rozhodně bych nechtěla, aby viděl, že pláču. Samozřejmě se skrývám i před pohledy ostatních. Slyším, jak ho všichni srdečně vítají. Strašně bych chtěla být mezi nimi. Moc ráda bych mu řekla, jak je skvělé, že je zpět. Nedokážu si ale představit, jak by asi reagoval, kdybych ho stejně jako další přátelé objala, ale na rozdíl od nich bych měla řasy orosené slzami.

Veselý ruch konečně tichne a mně se pomalu daří ovládnout rozbouřené city. Obracím se zpět, ale nohy mám jak z gumy. Mám strach, že se každou chvíli odporoučím k zemi, takže si raději rychle sedám. Ethan se na mě dívá, ale nejsem schopná dostat ze sebe víc než pár slov. „Vítám tě zpátky."

Odpovídá mi pokývnutím a současně si všímá poničené židle vedle mě. „Co se tu stalo? Vypadá hůř než já před několika hodinami."

„To nic není.“ Odpovídám trochu zbrkle. Nechci, aby mě někdo předběhl. Zvedám ruce do výšky a chvíli mu je držím před očima. „Nečekaný výron energie. Ještě je nemám tak úplně pod kontrolou.“

Ethan přijímá mé vysvětlení a na pět deset vteřin zavírá oči. Když je znovu otevře, židle je zase v pořádku. Vypadá dočista jako nová.

Všichni přítomní shromáždění kolem stolu ho odměňují potleskem a pochvalnými výkřiky. Je vidět, že se naše schopnosti skutečně výrazně posílily. Dřív Ethan dokázal předměty pouze pohybovat. Třeba když chtěl upoutat Isabelinu pozornost a nechal před ní roztočit pero. Nedávno už zvedl obrovský kus vesmírného meteoritu, který přitiskl pana Cartera k zemi a hrozil, že mu rozdrtí hruď. Nedokázali s ním pohnout ani záchranáři s jeřábem. A teď to vypadá, že dokáže silou vůle opravovat poškozené věci.

Uprostřed všeobecného jásotu slyším hlas pana Cartera. „Proč jsi proboha živého držel v ruce nálož dynamitu?“ Ethan se na něj upřeně dívá. „Ale já ji nedržel.“

„Cože?“

Následuje chvíle ticha, které ruší Arkarian. „Kdyby Ethan dynamit skutečně držel ve chvíli, kdy vybuchl, určitě by tady už mezi námi nebyl.“

To panu Carterovi zřejmě nestačí. „Tak nám řekni, co se stalo, Ethane.“

„A záleží na tom vůbec?“ Matt do diskuze vpadá překvapivě ostrým tónem. Zřejmě by byl rád, kdybychom změnili téma hovoru.

Pan Carter si toho nijak nevšímá a pokračuje dál. „Samozřejmě že je to důležité. Vyprávěj Ethane. Vypadá to, že jde vážně o zajímavý příběh.“

„Ne!“

Pan Carter sedí jako přimražený a Matt rychle přechází do přátelštější polohy. „Berme to tak, že Isabela Ethana zachránila, takže je zase v pořádku. Myslím, že víc nikdo nepotřebuje vědět.“

Arkarian se snaží uvolnit stále napjatější atmosféru a raději zahajuje schůzku. „Především bych vám chtěl všem poděkovat, že jste přišli. Vím, že to nebylo snadné, zejména po včerejší neobyčejně rušné noci.“

Poslouchám jeho úvodní slova a přitom přemýšlím o slibu, který jsem včera večer dala Neriah. Došlo k tomu v poslední chvíli, když jsem nastupovala do auta. „Potřebovala bych vám něco říct.“

Arkarian se ke mně pomalu přesouvá pohledem a ostatní ho následují. „Pozvala jsem mezi nás Neriah.“

„Na tuhle schůzku?“ Arkarianův hlas skoro zaniká ve vzrušeném šepotu.

„Zašla jsem ji včera navštívit.“

„To snad nemyslíš vážně, Rochelle.“ Pan Carter zní nesnesitelně povýšeně. „Kdo si myslíš, že jsi. Dovolil ti snad někdo dělat za nás ostatní takhle závažná rozhodnutí?“

Arkarian se na něj ostře dívá a nevrle trhá hlavou.

„Marcus chce říct, že by nás zajímalo, proč se domníváš, že je na takový krok Neriah připravená.“

„Podle mě je daleko silnější, než se na první pohled zdá.“

Pan Carter už zase hlasitě nesouhlasí. „Tak o tom bych tedy měl něco vědět. Jsem s ní ve škole každý den a pečlivě dohlížím na to, jak si vede.“

„To je pravda. A chováte se k ní, jako by byla ze skla. To není správné.

Není divu, že se tak trochu drží stranou. Jen si vezměte, jak ji vychovávali. Samí soukromí učitelé, nepřetržitý dohled osobních strážců. Je zcela přirozené, že jí chvilku trvá, než si zvykne na normální školu a nové lidi. Byl by zázrak, kdyby nepůsobila stydlivě. Není zvyklá na společnost, ale rozhodně není slabá nebo ustrašená.“

„Kolik toho o nás vlastně ví?“ ptá se Matt.

„Ví, že jakmile ji přijmou do organizace, doplní naše řady.“ Po mých posledních slovech všichni mlčí a dívají se střídavě jeden na druhého.

„Sjednocení Vyvolených,“ šeptá Arkarian.

Ostatní rozvážně přikyvují.

„Ale je tu ještě něco, co byste měli vědět.“

„Posloucháme tě, Rochelle.“

„Neriah má starosti.“

Arkarian se tváří hrozně vážně, na čele se mu objevuje několik hlubokých vrásek. „Asi bychom ji měli přijmout a vyslechnout. Kdy ji máme čekat?“

„Myslím, že už je na cestě.“

Arkarian využívá svých křídel a mizí nám před očima. Jde čekat na Neriah. Ven z hory, což dělá jen velmi vzácně. Není tam pro něj

bezpečno. Nikdo by ho neměl vidět mezi obyčejnými smrtelníky. Za několik minut je zpátky. Otvírá dveře a vpouští k nám Neriah.

Jako první vstává s pozdravem Shaun. Naklání se k ní a naznačuje polibek na obě tváře. „Vyrostla jsi v krásnou mladou ženu. Moc se podobáš své matce. Jak se vlastně má?“

„Dobře. Děkuju za optání.“

„Jsem vážně moc rád, že se s tebou můžu konečně setkat. Vždycky jsem si chtěl o spoustě věcí promluvit.“

Neriah jej pozoruje chytrým pohledem. Její hluboké hnědé oči se zužují. Je vidět, že usilovně přemýšlí. „Vím, že jste to byl VY, kdo znetvořil mého otce. Nemusíte si to vyčítat. Prostě jste se stal součástí přirozeného běhu věcí. Mělo to tak být. A navíc je to všechno minulost.“

„Jsi stejně milá jako tvá maminka.“

Shaun si sedá a na jeho místo nastupuje Jimmy. Pevně Neriah na uvítanou objímá. My ostatní ji už známe. Už několik týdnů se s ní pravidelně setkáváme ve škole. Arkarian pro ni zhmotňuje židli a Neriah si sedá na druhé straně stolu, hned vedle Shauna. Zachytávám její letmý pohled a úsměv. Na dálku mi děkuje, že jsem jí umožnila zúčastnit se schůzky.

Arkarian si opět bere hlavní slovo. Jednoho po druhém si nás prohlíží. „Takže teď je nás tu devět.“ Bez dlouhého váhání pokračuje v řeči. „A podle nejnovějších zpráv z Atén je král Richard už docela zdravý, takže bude moci zaujmout své místo mezi ostatními členy Tribunálu. Veridian bude mít svého vlastního krále.“ Ethanovi září obličej štěstím. „Krása!“ Ruka mu v radostném gestu vystřeluje do vzduchu.

Nedivím se, že je takhle vzrušený. Byl to přece právě on, kdo anglického krále zachránil a přenesl ho v čase.

Matt je na tom podobně, ale důvod jeho spokojenosti je odlišný.

Zhluboka oddychuje, jako by mu z duše spadl obrovský balvan. „Konečně! Takže teď mě už nebudete potřebovat!“ Všichni samozřejmě chápeme, o čem Matt mluví, ale také víme, že se mýlí. Arkarian se dává do vysvětlování. „Je to trochu jinak, Matte. Král Richard bude vládnout z dálky. Jako zástupce Veridianu bude zasedat v Tribunálu mezi těmi, kdo nás vedou a určují běh organizace. Podle Věštby máš Vyvolené vést skutečně ty. Měl by ses nám devíti postavit do čela a vést nás do rozhodujícího boje.“

Matt bouchne pěstí do stolu a obrací se obličejem ke stěně.

Arkarian se vrací zpět k důvodu našeho setkání. Vysvětluje proč se nás rozhodl svolat. „Včera jsme se s Rochelle a Mattem vypravili do podsvětí. Chtěli jsme najít klič od pokladnice se zbraněmi.“

Ozývá se vzrušený šepot, nejhlučnější je pan Carter. „Skvěle! A našli jste ho?“

Arkarian tiše sténá. „Bohužel jsme asi přišli pozdě.“ „Chceš tím naznačit, že ho teď má Lathenie?“ ptá se Shaun.

„Podle našeho názoru ho ukrývá v dobře zabezpečeném trezoru někde ve svém paláci.“

„A jaký je náš plán?“ Teď je řada na Jimmym. „Dobře víš, že to se zámky a podobnými věcmi docela dobře umím.“ Arkarian mu děkuje příjemným úsměvem. „To mi samozřejmě nemusíš připomínat, Jimmy. Ano, máme jistý plán. Někteří z nás se budou muset vydat do Latheniina paláce na Olympu. Bohužel nemáme naději na úspěch, dokud...“ Zde se náhle zastaví. Napětí v místnosti by se dalo krájet. Dívá se na Matta?

„Dokud Matt nezíská své zvláštní schopnosti.“

„No a máme to!“ vykřikuje hlasitě Matt. „To může trvat klidně celou věčnost. Takže na to raději zapomeňte.“

„Jen klid, Matte.“ Arkarian mluví vlídným hlasem. „Jak je podle tebe možné, že jsi včera držel velkou nálož dynamitu pevně přitisknutou k hrudi, celý jsi se kolem ní choulil, jako bys byl velká koule plastelíny, a vyvázl jsi z toho jen s několika drobnými škrábanci?“

Matt na něj jen němě zírá. Asi vůbec nechápe, kam míří.

„Použil jsi svou zvláštní schopnost, Matte. A tvůj nový učitel ti ukáže, jak ji správně ovládat, aby ti byla k užitku. Zítra k němu odjíždíš.“

Všichni začínáme překvapeně mluvit jeden přes druhého.

Isabela vypadá stále ještě hodně vysíleně, ale se svou otázkou se prosazuje jako první. „Mohla bych jít s ním?“ Arkarian jí pokládá ruku na rameno a hledí na ni s tak něžným výrazem, takovým obdivem a úctou, že nikdo nemůže ani chvíli pochybovat, že ji skutečně vroucně miluje. „Zítra budeš jen a jen odpočívat.“ Otáčí se k nám ostatním a pokračuje. „Tuhle cestu musí Matt podniknout zcela sám. Až se k nám vrátí, vydáme se do Latheniina paláce a

přineseme odtud klíč. Pak budou mít Strážci zase vše ve svých rukou. Znovu získají převahu.“

Arkarian se dívá na Neriah a ptá se, jestli by nás chtěla oslovit. Se sotva patrným, nervózním úsměvem obhlíží všechny kolem stolu a nejistě se zvedá. „Včera večer se u nás doma stalo divného.“

„O co jde, Neriah?“ ptá se Arkarian a sedá si.

„Stalo se to, když k nám přišla Rochelle.“

Pan Carter jí při vyslovení mého jména okamžitě skáče do řeči.

„Tak to by mohl být dostatečný důvod, ne?“

„Marcusi!“ Arkarian se ho snaží umlčet.

Ve vysvětlování pokračuju raději sama. „Když jsem procházela zahradou, odněkud zblízka jsem zachytila něčí myšlenky.

Když jsem se začala rozhlížet, odkud přicházejí, zahlédla jsem jakési zvíře. Hrozně mě to překvapilo, protože jsem samozřejmě čekala člověka.“

„A co to podle tebe mohlo být?“ ptá se Arkarian.

„Možná pes, nevím. Jasně mu zářily oči, byly takové divně stříbrné.“

„A všimla sis na tom tvorovi ještě něčeho zvláštního?“ Arkarian pokračuje ve výslechu.

„Ani ne. Když si všiml, že ho pozoruju, rychle zmizel někam mezi stromy.“

Teď se ozývá Jimmy. „A když to zvíře, nebo co to bylo, utíkalo přes zahradu, stále se ještě podobalo psovi? Nebo se třeba nějak nahrbilo a skočilo? Mohlo taky poskakovat, co já vím, jako zajíc?“

Chvíli o jeho slovech přemýšlím. Vybavují se mi jeho podivné oči připomínající dva řeřavé uhlíky a taky způsob, jakým se ke mně otáčel: nejprve hlavou a pak teprve pomalu zbytkem těla. „Pamatuju se jen, že vypadal ladně, pružně, skoro elegantně.“

Arkarian se obrací na Neriah. „Nechám celou zahradu důkladně prohlédnout a taky zesílím bezpečnostní opatření. Maminka dostane další ochránce. Přesto je důležité, Neriah, abys na sebe dávala pozor. V ohrožení rozhodně není jen tvoje matka.“

„Otec si nepřeje mou smrt. Zato se ze všech sil snaží zabít mámu. Je doslova posedlý touhou po pomstě a ona je na prvním místě jeho dlouhého seznamu.“

Její sebedůvěra a víra ve vlastní bezpečnost mi připadá docela naivní. „Měla by sis uvědomit, že Marduk se pokusil zabít třeba i Isabelu, přestože mu vůbec nic neudělala.“

„Isabela byla součástí jeho plánu, jak se vypořádat se Shaunem. Marduk je zvyklý jednat s lidmi jako s pouhými nástroji. Nejsou pro něj víc než figurky na šachovnici.“

Skoro se mi nechce věřit, že má na svého otce tak střízlivý a přesný náhled. Nemůžu si odpustit zvědavou poznámku. „Zdá se mi, že toho o otci víš skutečně hodně, hlavně když vezmu v úvahu, že jsi se s ním viděla naposledy jako malé dítě.“

Neriah chvíli soustředěně pozoruje své prsty poklidně spočívající na desce stolu. V obličeji se jí objevuje ruměnec.

Na pomoc jí přichází pan Carter. „Co tím chceš vlastně naznačit?“

Rychle odpovídám. „Vůbec nic. Jenom prostě Marduka hodně dobře znám. Vím, jak umí manipulovat s lidmi. Klidně vás... přesvědčí, abyste udělal i to, co byste nikdy nechtěl.“

Při mé poslední větě zaznamenávám hned několik zvednutých obočí, ale jediný Arkarian chápe, kam mířím. „Kdy ses naposledy setkala s otcem, Neriah?“

Chvíli jako by váhala, ale její odpověď je naprosto rozhodná jednoznačná. „Tenkrát ráno, když v souboji se Shaunem přišel o polovinu obličeje.“

Nezdá se, že by někdo další chtěl pokračovat tímto směrem. Několik vteřin je naprosté ticho a pak se Arkarian vrací k tomu, proč jsme se tu vlastně sešli. Zjevně má nějaké důležité sdělení. S vážnou tváří si stoupá a všichni ho soustředěně sledují. „Když jsme byli s Mattem a Rochelle v podzemí, viděli jsme...“ Na chvíli zmlkne, zřejmě se snaží uspořádat myšlenky. „Viděli jsme Marduka. Stál v čele velkého vojska živých mrtvol.“

„Proboha!“ Pan Carter vyděšeně křičí. „To je přece strašné!“

Přidává se daleko klidnější Shaun. „Musíš nám o tom říct víc.“

Arkarian nás zvednutou rukou žádá o klid. Potřebuje naši plnou pozornost. „Možná jste už slyšeli o bytostech, kterým se říká Skřeti – jsou to kříženci lidí, zvířat a ptáků. Ti z vás, kdo je zatím neviděli, je snadno poznají podle jasně červených očí a podivně působících nemotorných křídel.“

Tlumeným hlasem si vyměňujeme dojmy, ale na Arkarianův pokyn se rychle ztišíme. Čekáme na pokračování. „V podsvětí žijí i

další bytosti. Ve skutečnosti jsou jich tam tisíce. Všechny jsou mrtvé, tedy samozřejmě pouze podle lidských měřítek. Je více než pravděpodobné, že Marduk nejprve vyšle něco jako průzkumnou skupinu. Mohou to být Skřeti, ale také nemusí. Tím si nemůžeme být jisti. Proto bych chtěl, abyste byli všichni obezřetní. Jakmile někdo z vás zpozoruje cokoli podezřelého, měl by okamžitě informovat ostatní a hned poté taky mě.“

Chvíli nejsme schopni slova. Jako první se probírá Jimmy.

„Co všechno znamená, Arkariane?“

„Podle mého názoru se Marduk chystá napadnout Zemi. Jeho bojovníky budou stvůry, které není možné zabít obyčejnými zbraněmi.“

„Jak s nimi potom budeme bojovat?”

„Rozhodně ne puškami a ocelovými meči.“

„Ale přece musí být nějaký způsob, jak se jim postavit. Něco se musí najít!“ Pana Cartera se zmocňuje panika.

„Skřeti se bojí vody.“

„Jak to víš?“

„Prozradil nám to Dillon. Strávili jsme jeho výslechem hodně času, ale vyplatilo se to. Ukázalo se, že pro nás má spoustu neobyčejně zajímavých informací. Patřil k Latheniiným nejvýše postaveným bojovníkům, takže měl přístup k mnoha dobře střeženým tajemstvím. Ani chvíli neváhal a ochotně se o ně s námi podělil. Skvěle se osvědčil a jeho zkušební lhůta už pomalu končí. Myslím, že se k nám velmi brzo přidá a stane se plnohodnotným členem organizace.“

To zní skoro neuvěřitelně. Dillon je přece pryč tak krátkou dobu. Asi to překvapilo i ostatní. Kolem stolu je slyšet vzrušené mumlání.

Pan Carter má na celou věc svůj vlastní názor. „A je to bezpečné propustit ho tak rychle?“

Arkarian čeká, až se všichni zklidní. „Tohle rozhodnutí není na nás. Podle toho, co jsem slyšel, z něj bude velmi schopný a neobyčejně cenný Strážce. Má velké zkušenosti a to je pro nás v této době takřka nedocenitelné. Dost dlouho se pohyboval v podsvětí mezi Skřety a prozradil nám, jak se jich můžeme zbavit.“

„Pomocí vody?“ ptá se Shaun.

„Jejich křídla jsou příliš velká a spíše jim brání v pohybu. Pokud se dostanou pod vodu, nasáknou a ztěžknou. Skřeti se vyděsí, propadnou panice a strachem jim pukne srdce.“

„Tak dobře, to je aspoň něco pro začátek. Víme ještě o nějakém jiném způsobu, jak by se dali zabít?“

Arkarian chvíli hledí na Matta, který jeho pohled cítí, ale není mu příjemný. Odvrací od něj hlavu. „Potřebujeme zbraně zavřené v pokladnici.“

„Proboha, už je to zase tady.“ Pan Carter se dnes příliš neovládá. „Vždyť nemáme ten zatracený klíč! A navíc ho ani nemůžeme začít hledat, dokud se nám Matt nevrátí z výpravy do tramtárie! Vážně máme tolik času, Arkariane?“

„Pravděpodobně ne, Marcusi. Ale to na věci nic nemění. Musíme si poradit i tak.“

DEVÁTÁ KAPITOLA
MATT

Isabela prospala v jednom kuse celých osmnáct hodin. Celou dobu se ani nehnula. Nejraději bych ji nebudil, ale je nejvyšší čas k odchodu. Arkarian už na mě jistě čeká ve své pracovně. Opatrně s ní třepu.

„Isabelo?“

Prudce otvírá oči a přitahuje si horní okraj pokrývky. „Ethane? Jsi to ty?“

„Ethan je v pořádku.“

Pomalu si začíná uvědomovat, kde je a co dělám v jejím pokoji. Zvedá se do sedu a rukou si probírá notně rozcuchané vlasy. „Už musíš jít?“

Přikyvuju a přisedávám si k ní na postel.

„Máš představu, jak dlouho budeš pryč?“

„Vlastně ani ne. Arkarian tvrdí, že tam, kam se chystám, měří čas úplně jinak než u nás na Zemi. Tamní obyvatelé se jím prý vůbec nezabývají. Je možné, že se neuvidíme několik měsíců, ale třeba taky jen pár dnů. Nevím. Mámě jsem řekl, že nám do konce týdne zrušili školu, a tak se jedu ohřát za nějakými kamarády na sever.“

Isabela chápavě přikyvuje, ale z jejího pohledu je vidět, že ji něco trápí. Nervózně si kouše spodní ret, a když se setkáváme očima, cítím v nich nějakou nevyslovenou otázku. Chtěl bych vědět, co má na srdci. Mám nejasný pocit, že to nějak souvisí s naším pobytem v podsvětí. Takhle bych se s ní nechtěl rozloučit. Musím z ní dostat odpověď.

„Od chvíle, kdy jsme se vrátili z Mardukovy říše, je mezi námi, Isabelo, nějaké zvláštní napětí, jako bychom před sebou něco skrývali. Já ale žádné tajemství nemám. Můžeš se mě na cokoli zeptat.“

Zhluboka se nadechuje. Dost dlouho jí trvá, než je připravena k odpovědi. „Takže ty vážně nevíš, o co jde?“

O čem to proboha mluví? „Nemám ani tušení.“

„Ty jsi přece ten starší. Měl by sis toho z dětství pamatovat daleko víc než já.“

„Myslíš jako ten den, kdy od nás odešel táta? Na ten si tak trochu vzpomínám.“

„Nejen ten jeden den, Matte. Co takhle nějaký důležitý rozhovor? Nemluvil s tebou o něčem zvláštním? Co všechno si vlastně vybavuješ?“

„Mám spoustu zmatených vzpomínek, které nedávají samy o sobě ani dohromady žádný smysl.“

„A povíš mi o nich? Chtěla bych slyšet všechno, co ti utkvělo hlavě. Úplně všechno!“

Na chvíli od ní odvracím hlavu a pozoruju filmový plakát na stěně její ložnice. Co všechno jí můžu prozradit? Některé obrazy připomínající rané dětství jsou tak zvláštní a nepravděpodobné, že se mi o nich nahlas ani nechce mluvit. Nakonec se rozhodnu, že budu upřímný. To věčné skrývání už mě nebaví. Kdoví, možná že mě Isabela pochopí, třeba mi dokonce pomůže některé vzpomínky rozšifrovat. Myslím, že nejistoty jsem si užil víc než dost.

„První věc, kterou si dokážu vybavit, je chvíle početí.“

Tak asi ne. S tím pochopením jsem se mýlil. Isabela se tváří, jako bych si z ní dělal dobrý den.

„Jestli chceš, abych s tím přestal...“

Natahuje ruku a jemně se dotýká mého ramene. „Ne, to ne. Jen pokračuj.`“

„Tak dobře. Zdá se mi, že jsem byl zplozen s nějakým vnitřním zrakem. Od první vteřiny jsem vnímal a cítil, co se se mnou a kolem mě děje. Dokonce si vzpomínám na první úder svého srdce.“

„Já ti věřím, Matte. I když po pravdě vlastně ani nevím proč. Je to vážně strašně divná představa. Mohl bys mi říct, co všechno si pamatuješ o otci?“

Předkláním se a lokty se opírám o stehna. Očima chvíli sleduju podlahu. Jak jí mám vysvětlit ten nepochopitelný pocit viny, který mě už od dětství svírá a trýzní? Někde hluboko v srdci se mi usadilo podezření, že táta od nás odešel hlavně kvůli mně. „Vím, že tě určitě hrozně miloval, doslova tě zbožňoval. Byla jsi pro něj vším. A taky si pamatuju, že mě moc rád neměl.“

Ruka, kterou má stále ještě položenou na mém rameně, se prudce svírá. „Vzpomínáš si, jak jsme byli v podsvětí a museli jsme projít tou ledovou horou?“

„Jasně že jo. Bylo to naprosto skvělé. Nikdy na to nezapomenu.“

„No, já to tak nevnímala. Pro mě to byl ten nejhorší zážitek v životě.“

Tak o tomhle jsem neměl ani tušení. „Co se ti stalo?“ „Potkala jsem ho tam. Vlastně si mě našel, chtěl se mnou mluvit.“

Zmocňuje se mě nejasná předtucha, v žaludku se mi usazuje svíravá křeč. „Co ti říkal?“

„Prozradil mi, že... nejsi jeho syn.“

V první chvíli je to šok, ale podvědomě cítím, že je to tak. Mělo mě to napadnout už dávno.

„Proč to říkáš?“

„Nikdy se ti nezdálo divné, že mě táta pořád řezal opaskem a na tebe nikdy ani nevztáhl ruku?“

V očích se jí objevuje bezmocný výraz. Co s tím mohla dělat? A kdyby se táta někdy pokusil ublížit taky Isabele, rozhodně bych se mu postavil. Tedy alespoň bych se o to pokusil. S řemenem v ruce mi vždycky připadal neuvěřitelně silný, jako nějaký nepřemožitelný obr. „Vždycky si mě držel hodně od těla a já o tom věděl.“

„Byla jsem ještě moc malá. Vůbec ničeho jsem si nevšímala.

Prostě to byl můj tatínek, kterého jsem milovala.“

Chvíli vedle sebe tiše sedíme, každý pohroužený do svých myšlenek. „Takže, máš nějakou představu, kdo je můj skutečný otec?“

Popravdě na svoji otázku ani neočekávám odpověď.

Isabela si sedá rovně. Oči se jí z ničeho nic plní slzami. „Myslím, že to brzy zjistíš.“

Vyskočím z postele a rychlými kroky přecházím z jednoho konce pokoje na druhý. „Vážně? Jak to víš. Arkarian ti snad něco říkal?“

„Ne to ne. Nic konkrétního.“

Ačkoli se ze všech sil snaží ovládnout, několik krůpějí se jí tlačí koutky ven a stéká po tvářích. Ten pohled mě ničí. Strašně mě trápí, že je tak rozrušená a vyděšená. „Co se děje, Isabelo? Proč pláčeš? Nemusíš se o mě bát, budu v pořádku. Nejsem žádný malý kluk, všechno zvládnu, a než se naděješ, budeme zase spolu.“

Na tváři se jí objevuje nucený úsměv. „Mám strach, že tě tahle cesta změní. Dozvíš se spoustu nových věcí o tom, kdo jsi a kam patříš. Už tě se mnou nebude nic spojovat. Ztratíš o mě zájem a možná dokonce o celou rodinu.“

„To se nikdy nestane!“

„Možná to nebudeš moci ovlivnit. Jsou věci, které se vymykají našemu přání.“

Od dveří se ozývá lehké zaklepání a hned poté slyšíme Jimmyho hlas. „Musíš si pospíšit, Matte. Je nejvyšší čas. Musíme vyrazit.“

Obracím se zpátky k sestře. Najednou vše vidím rozostřeně, zpoza mlhavého závoje slz. Pevně ji svírám v náručí. „Ať se o sobě dozvím cokoli, ty budeš vždycky moje malá sestra a já budu navždy tvůj bratr. Máme v sobě společnou krev, Isabelo. Tu, kterou jsme zdědili po mamince. Na to nezapomínej. Jsme spojeni a nikdo nás nerozdělí. Tohle nám nikdo nevezme. Rozumíš?“

Isabela mlčky přikyvuje.

DESÁTÁ KAPITOLA
ROCHELLE

Ethan začíná cvičit Neriah, přesně jak to určil Arkarian. Mým úkolem je doprovázet je a pomáhat při výcviku. Podle mě je to dobrý nápad. Mezi Vyvolenými není nikdo další, kdo by Mardukovi rozuměl stejně dobře jako já. Jedinou nevýhodou je, že musím přihlížet, jak se k sobě Ethan s Neriah mají. Vypadají spolu dobře. Skutečně moc dobře. Prozatím si ji Ethan spíš jen tak oťukává, snaží se zjistit, v čem je nejlepší. Poměrně velká část společně strávené doby padne na rozvíjení jejích zvláštních schopností. Prozatím ještě nebyla na žádné výpravě, takže i zde je na čem pracovat. Musí se nachystat na svůj první úkol.

Poměrně rychle Ethan zjistil, že jednou z Neriažiných schopností je její výjimečný umělecký talent. Všechny její práce jsou moc krásné, ale je v nich ještě něco navíc. Několik jsem jich viděla už ve škole. Byl to naprosto jedinečný zážitek. Nezáleží na tom, zda je to jen skica provedená uhlem, olejomalba nebo obraz vytvořený nějakou jinou technikou, vždycky vypadá neuvěřitelně skutečně.

Právě teď Ethanovi předvádí, jak to vlastně dělá. Přistupuju co nejblíž, abych ji dobře slyšela. „Je mi úplně jedno, co ke kresbě použiju. Nepotřebuju štětec. Klidně to může být nějaká hůlka, kus klacíku. Dobře se dívej...“ Zvedá větší plochý oblázek oválného tvaru a začíná na něj cosi škrábat koncem dřívka. Ethan se sklání a vše pozoruje z bezprostřední blízkosti. Když oba po chvíli zvedají hlavu, Ethan má ve tváři výraz nelíčeného údivu. Mezi námi teče úzký potůček a přímo před našima očima zamrzá. Rychle ho přeskakuju a zvědavě natahuju krk. Ethan si mě všiml a okamžitě na mě volá. „Tohle musíš vidět!“

Neriah bere s potěšeným chichotáním kámen znovu do rukou a kreslí na něj obrys malého zvířátka připomínajícího myš. Jakmile je hotová, kresba ožívá. Na zemi se objevuje skutečná živá myška a běží ke mně.

„Bezva. Co to je? Nějaká iluze?“ Zvedám nohu, abych tvorečkovi nebránila v cestě, ale ten se v následující chvíli rozpadá a zcela mizí.

„Nevím,“ říká Neriah a bezradně krčí rameny. „Prozatím mi animace vydrží vždycky jenom několik vteřin.“

„Pořád na tom pracujeme. Její schopnosti se postupně vyvíjejí," vysvětluje Ethan. „Arkarian si myslí, že jednoho dne bude Neriah sama schopná otevřít bránu času. Jen s pomocí několika tahů štětcem."

„To zní skoro neuvěřitelně." Vážně to na mě udělalo velký dojem. Jestli Neriah něco takového skutečně dokáže, bude pro Strážce naprosto nepostradatelná. Prozatím tuto schopnost ovládá Lathenie, což jí umožňuje podle přání pronikat do minulosti, kterou se snaží pozměnit.

„Měli bychom se pohnout z místa." Ethan se rychle rozhoduje i za nás dvě.

Dnes ráno jsme se domluvili, že se nikde nebudeme moc dlouho zdržovat. Doposud jsme se přesunuli už třikrát. Ukazuju na louku na druhé straně jezera, ale Ethan odmítavě kroutí hlavou. „Tam jsem kdysi trénoval s Isabelou." Chystá se vyprávět, jak se tam jednou večer najednou objevil Marduk. Předal jim jistou zprávu a zároveň Isabelu vyděsil málem k smrti. V poslední chvíli mění názor a polyká naprázdno. Určitě nechce Neriah zbytečně zneklidňovat. Vtom se obrací pohledem ke mně. Asi si všiml, že mu už zase čtu myšlenky. Přivírá oči do tenké štěrbinky, je vidět, že zuří a zároveň je znechucený.

„Tak podívej, Ethane..." Mám pocit, že bych se měla obhájit, pokusit se vše vysvětlit. „Já to přece nedělám úmyslně. Spíš by ses měl už konečně naučit trochu kontrolovat své úvahy. Vykřikuješ je do světa a pak se divíš, že tě někdo slyší. Nezapomínej, že nejsem zdaleka jediný mozkovid. U mě máš aspoň jistotu, že je proti tobě nepoužiju."

„Skutečně?"

Vím, že mi moji noví přátelé zatím ještě moc nevěří, ale Ethanova nedůvěra mě bolí nejvíc. „Na to můžeš vzít jed."

Neriah nás střídavě sleduje, ale vůbec nevnímám, co si myslí, své názory důkladně skrývá za neprostupným krytem. O něco podobného by se měl pokusit i Ethan.

Rychle se od něj odvracím. Rozhodně nechci, aby si všiml, jak moc mě jeho pochybnosti zraňují. Někdy mě dokonce napadá, že když nedokážu přesvědčit své okolí, jak mám důvěřovat sama sobě. Možná měl Marduk pravdu. Třeba zlo na člověku skutečně ulpí. Možná působí jako vir, který se usadí v těle a trpělivě čeká, až ho

nějaký nenápadný podnět přivede k životu. Byl právě tohle případ mého otce? Dodnes sedí ve vězení, kde pyká za krutosti, kterých se dopustil na mé nevlastní matce. Marduk ve mně vždy viděl sémě zla. Cítil ho. A stačí se podívat co všechno jsem provedla lidem kolem sebe. Jak moc jsem jim ublížila. Mohou se lidé vůbec měnit?

Odstupuju trochu stranou, otáčím se, přeskakuju potok a běžím z kopce někam pryč. Teprve po dlouhé době, skoro na úpatí si všímám, že mě Ethan celou dobu sleduje.

„Zastav se přece, Rochelle."

„Co ode mě chceš?"

„Já ti vážně věřím."

Několik vteřin na něj jen němě zírám. Naštěstí hned pokračuje. „Vždycky jsem ti věřil, dokonce i když Tribunál měl podezření, že bys mohla být Mardukův špeh. Nemohli si být jistí, jak to s tebou ve skutečnosti je, ale já se za tebe postavil."

„Vážně jsi to udělal?"

„Jo, a dokonce jsem tehdy ani netušil proč. Jednal jsem podle svého instinktu. A musím říct, že mě zase nezklamal."

Rychle se začíná stahovat, vypadá, že je mu celá tahle situace nanejvýš nepříjemná. Tváří se dost rozpačitě. Možná je na sebe dokonce naštvaný, že zašel tak daleko. Obrací hlavu zpět na kopec, kde stále ještě stojí Neriah. Vůbec bychom ji neměli nechávat o samotě, takže Ethan riskoval i v tomto ohledu možná víc, než když se odhodlal ke své upřímné zpovědi.

„Prostě jsem jenom chtěl, abys to věděla." Ethan se prudce otáčí a vydává se zpět na kopec.

S mírným odstupem ho sleduju, celou dobu se rozhlížím kolem sebe, jestli nezpozoruju něco podezřelého. Všude je klid. Snad až moc. Podvědomě cítím, že něco není v pořádku. Teď by se mi docela hodil výjimečný sluch pana Cartera. Ale moment. Tohle by nemusel být špatný nápad. Místo sluchu můžu vyzkoušet... Stahuju si rukavice, které mi Arkarian věnoval dnes ráno, a přikládám ruce na zem. Okamžitě se mi v hlavě objevuje naprosto zřetelný obraz zemské kůry – je to vápenec bohatý na nejrůznější fosilie a pod ním se táhne vrstva jílu. Snažím se zbavit těchto prvotních vjemů a pokročit dál, směrem, který potřebuju. V následující vteřině se půda pod mými dlaněmi začne otřásat a vidím koně. Spoustu koní. Výjev je tak intenzívní, že mě ve zlomku vteřiny vtahuje doprostřed děje.

Jsou to volně žijící divoká zvířata. Řítí se plným tryskem údolím. Zvedám hlavu a vidím, že Ethan a Neriah se mezitím dostali téměř na samý vrchol kopce. Jestli okamžitě nezmění směr, vběhnou přímo pod kopyta zdivočelého stáda.

„Ethane, stůj!“

Slyšel mě. Otáčí hlavu a tázavě na mě hledí. Mávám rukama směrem k zalesněné oblasti ležící trochu napravo. Koně jistě nevběhnou mezi stromy, když mají před sebou dostatek volného prostoru. „Utíkejte do lesa! Proboha rychle!“

Lavina tepajících kopyt se valí příliš rychle. Jasně slyším údery nohou o ztvrdlou zem, zvuk se blíží, připomíná bouři.

První zvířata s mohutnou hrudí a pevnými svaly se přehoupla přes hřeben. Neriah vyděšeně křičí. Stádo je jen několik metrů od ní. Instinktivně zvedá ruce do vzduchu. Všechno probíhá neskutečně rychle. Koně řítící se rychlostí blesku náhle zastavují, vzpínají se na zadních a předními nohama divoce kopou a hrabou do vzduchu. Je to úžasný pohled. Rozbíhám se, co mi síly stačí, srdce mi tluče jako zběsilé. Ovládá mě jediná myšlenka: Kousek nade mnou se právě odehrává strašlivá tragédie a já nemůžu nijak zasáhnout. Když se konečně zastavím kousek před vrcholem, žádné drama se nekoná. Stojím bez dechu a strnule zírám před sebe. Stádo je klidné, koně se s hravým pohazováním hlavy ucházejí o Neriažinu přízeň.

Pro každého má několik vlídných slov, některým dokonce mazlivě otírá tvář o hlavu. Tlačí se k ní jeden přes druhého. Mírně se odstrkují, žádný nechce zůstat stranou.

Ethan zjevně taky nemůže uvěřit svým očím. Jsou to koneckonců divoká zvířata, celý život zvyklá na nespoutaný pohyb.

Nikoho by ani nenapadlo některého chytat, natož se pokoušet zkrotit ho. „Se zvířaty si tedy vážně rozumíš,“ uznale poznamenává Ethan.

„To bylo fakt skvělé.“ Neriah mě dnes už podruhé naprosto vyvedla z míry. „Co ještě vlastně umíš?“

Krčí svými křehkými rameny. „Přesně nevím. Ale od chvíle, kdy se posílily naše schopnosti, dějí se mi různé zvláštní věci.“

Ještě několik minut poplácává a hladí krotká zvířata a pak se společně vydáváme dolů do údolí. Při setkání se stádem nám všem pořádně vyhládlo, takže Ethan vytahuje sendviče. Jeden si bere Neriah a hned nato Ethan nabízí svačinovou krabici mně.

Ani mě nenapadlo, že bych si s sebou měla vzít nějaké občerstvení, a teď mi docela kručí v břiše. Rozhodně ho ale nehodlám připravit o oběd. „Ne, děkuju. Ani nemám hlad. Dám si něco později.“

„Nebuď jak malá. Věděl jsem, že tady budeme celý den. Přibalil jsem jeden kousek i pro tebe.“

Dívám se pozorněji a vidím, že v krabici jsou skutečně ještě dva sendviče. Jeden si beru a současně cítím, jak se mi do tváří žene krev. Docela by mě zajímalo, jestli je možné ztrapnit se ještě víc, než se mi to daří dnes. Mám pocit, že by to snad ani nešlo.

Po obědě se Ethan s Neriah dávají znovu do cvičení. Na řadě jsou různé obranné triky. Ethan chce zjistit, jak daleko se Neriah dostala ve fyzické přípravě. Chvíli je zblízka sleduju, svou pozornost dělím mezi prostor, na kterém se pohybují mí přátelé, a vzdálenější travnaté plochy. Neriah má potíže s některými základními bojovými pohyby. Právě teď jí Ethan stojí za zády, jednou rukou ji objímá kolem pasu a druhou tlačí na hrdlo. Tenhle postoj důvěrně znám. Měla by co nejvíc uvolnit váhu těla a zavěsit se na Ethanův loket. Pak stočí bradu tak, aby zabránila novému stisku. Dělala jsem to snad tisíckrát, ale dobře si pamatuju, že zpočátku mi celý cvik přišel takřka neproveditelný.

Neriah napíná svaly a vší silou se snaží vymanit ze sevření. Moc se jí to nedaří a oba končí na zemi. Vybuchují smíchem a vzájemně si pomáhají na nohy. Začíná mě dráždit, jak dobře si rozumí a přitom se ještě skvěle baví. Nevím, proč bych tady měla sedět a pozorovat je, když bych tak hrozně ráda byla na Neriažině místě. Raději se půjdu trochu projít. Chladný vzduch mi jistě prospěje. Snad přestanu bláznit a myslet na nesmysly. A navíc rozhodně neuškodí, když se trochu porozhlédnu kolem.

Neriah si všimla, že se chystám někam pryč. Okamžitě na mě volá a svá slova doprovází divokým máváním. Chvíli váhám, vážně nemám náladu nechat se zalévat jejich vlnou štěstí.

Už abych byla co nejdál.

„Rochelle!“ Křičí opravdu hlasitě, takže nemůžu předstírat, že ji neslyším. „Pojď sem za námi a ukaž mi, jak se to správně dělá.“

To snad není pravda. Co to po mně vlastně chce? Obrací se Ethana. „Trocha názorného výcviku by docela pomohla. Co myslíš?“

Ethan chvíli mlčí. Bez jediného slova mě pozoruje. Nakonec ustoupí Neriažinu rozmaru a rezignovaně krčí rameny. „No, asi jo.“

Blýžím se pomalým krokem. Než tohle, raději bych byla mrtvá a zahrabaná hluboko pod zem, pokud možno na nějakém odlehlém místě na opačné straně zeměkoule.

Ethan mi jde stejně váhavě naproti. Přistupuje ke mně zezadu a ruku mi klade kolem pasu. Tiskne se mi na záda. Jasně cítím jak se mu prudce zvedá hruď. Druhá ruka se mi přisává na krk. Několik vteřin stojíme bez jediného hnutí. Uvědomuju si, že když obrátím hlavu trochu doprava, nejspíš mu uvidím do očí. Něco uvnitř mě nutí sebrat odvahu. Nemůžu odolat a pomalu se otáčím.

Ethan se na mě nedívá. S veselým úsměvem ve tváři hledí k Neriah.

Kdyby lidé umírali na svou vlastní trapnost, jistě bych dávno bez dechu ležela na zemi. Když už tuhle situaci nejde vyřešit okamžitou smrtí, rozhodnu se pro druhou nejlepší možnost. Šikovně tlačím bradu k zemi a vymaním se ze rdousivého objetí. Téměř současně využívám váhy svého těla a zavěsím se na Ethanovu paži. Otáčím se v bocích a stále větší silou mu kroutím ruku od těla. Ztrácí rovnováhu a tvrdě dopadá na zem.

Neriah se dává do smíchu, vůbec se nemůže zastavit. Svíjí se a prohýbá v pase.

Ethan ke mně zvedá oči a nevěřícně kroutí hlavou. Naštěstí se usmívá, takže se na mě za moji malou lekci nezlobí. To je skvělé. Přesně to jsem chtěla. Odejít se vztyčenou hlavou.

Zrovna když od něj odstupuju, slyším nějaký podezřelý zvuk. Bleskově se otáčím doleva a rychlým pohybem z boty vytahuju nůž.

Ethan stojí okamžitě vedle mě. „Co se děje?“

„Nějaké kroky.“

Ozývají se znovu a tentokrát je zachytává i Ethan. Strhává k nám Neriah a skrývá ji za naše záda. Po předchozím veselí není ani památky, vypadá dost vyděšeně. Její velké hnědé oči se ještě víc rozšiřují.

„Stůjte tiše!“ šeptá Ethan a na dálku si přitahuje nůž, který měl stejně jako já zasunutý za lem boty.

Někde nablízku praskají větvičky. Cítím, jak se mi na krku napínají svaly a nervozitou začínají vibrovat. Někdo se k nám blíží. Teď už dokonce vidíme postavu přicházejícího muže.

Ethan k mému překvapení schovává nůž.

„Co to děláš?“

Vydává se vstříc neznámému návštěvníkovi a vtom si uvědomuju proč. Je to náš přítel Dillon. Arkarian přece říkal, že se k nám brzy připojí.

Ethan si s Dillonem podávají ruce. „Rád tě vidím," říká první z nich. „Nebyl jsi pryč moc dlouho."

Přesně tak. Dillon i já jsme zběhli z Řádu, ale zatímco mě vyslýchali a připravovali na vstup do organizace skoro celý rok, on prošel stejnou procedurou za několik týdnů. Dobře si vzpomínám na dlouhé měsíce pochybností, které mi bránily v pokroku, a docela se divím, jak to Dillon mohl zvládnout v tak krátkém čase. Skutečně se stačil vypořádat se svou minulostí? Staré návyky se nemění tak snadno. Ale proč bych jej měla zrovna já soudit? Dillon nemá zlo v krvi. Jeho rodiče byli opilci a často se bili, ale ani jeden z nich nebyl vrah, na rozdíl od mého otce.

Arkarian a lady Arabella zřejmě byli s Dillonovou proměnou spokojení, jinak by ho nenechali program ukončit v tak rekordně krátké době. A právě oni jsou lidé, kterým věřím víc než komukoli jinému.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA
MATT

Arkarian nás oba přenáší do Citadely, do místnosti s vysokým barevným stropem tvořeným osmi nádherně zdobenými panely. Ukazuje na bod naznačený na podlaze uprostřed osmistranného prostoru. „Odtud tě vyšlu na jiný svět.“

Všechno mi tu připadá známé. Už jsem tady někdy byl. „Hlavně si dej záležet, Arkariane. Hrozně bych nechtěl skončit úplně sám v temném podsvětí.“

Dívá se na mě pevným, uklidňujícím pohledem. „Nemusíš se bát, Matte. Kdybych tě náhodou omylem poslal špatným směrem, okamžitě bych se pro tebe vydal. Přece tě nenechám na holičkách.“ Pobaveně se směje. „K čemu by mi byly všechny poklady světa, kdybych tě ztratil?“

„Jestli myslíš na Isabelu, nemusíš si dělat žádné velké starosti. Jistě by ti odpustila, kdybys ji zbavil otravného bratra.“

Arkarian rychle sklání oči a mumlá si víceméně pro sebe. „Ne, o ni mi teď skutečně nejde.“ Zvedá hlavu a pokračuje nahlas. „Stále si asi neuvědomuješ, jak moc jsi pro nás důležitý.“

Jeho poslední slova mě nijak zvlášť nepotěšila. Raději měním téma hovoru. „Budeš mě moct celou dobu pozorovat? Myslím během pobytu v tom neznámém světě?“

Kroutí hlavou. „Ne. Tohle místo je mimo náš dosah. Tak daleko nedohlédneme. Ale okamžitě se dozvím, zda jsi v pořádku.“

„Od člověka, který má být mým novým učitelem?“

„Přesně tak.“

„Isabela si myslí, že by to mohl být můj otec.“

Arkarian na mě soustředěně hledí a usilovně přitom přemýšlí.

„Tuhle otázku kladeš nesprávné osobě, Matte. Buď ještě chvíli trpělivý. Jsem si jistý, že zanedlouho dostaneš odpovědi alespoň na některé z otázek, které tě asi trápí.“

Odstupuje trochu dozadu. „Počkej.“ Ještě nejsem připravený. Musím se ho zeptat ještě na jednu věc. Arkarian mi čte myšlenky. V očích se mu objevuje vlídně chápavý výraz. To mi nestačí. Musím ho slyšet. Potřebuju hlasitý slib, jednoznačný závazek. „Budeš mi dávat pozor na Isabelu? Uděláš vše, abys ji ochránil?“

„Samozřejmě že ano. Budu se snažit, co mi jen síly budou stačit.“

„Nechci, aby se jí něco stalo. Rozumíš mi?“

„Nikdy bych neudělal nic, co by jí mohlo jakkoli ublížit.“

Chvíli na sebe mlčky hledíme. Arkarian správně tuší, že toho mám na srdci ještě víc. Upřeně se mu dívám přes rameno a snažím se uspořádat své myšlenky. „Podívej, Arkariane. Vím, že jste si s Isabelou hodně blízcí. Měli byste myslet na to, že jste oba dostali schopnost odolávat stárnutí. Máte spoustu času. Víc než dost k tomu, abyste svůj vztah mohli budovat pěkně pozvolna. Není kam spěchat, jestli mi rozumíš.“

Arkarian si dává s odpovědí na čas. „A nemyslíš, že bys tohle rozhodnutí měl nechat spíš na Isabele?“

„Jasně že jo, ale... ona tě miluje z celého srdce. Udělala by všechno, jen abys byl šťastný. Máš nad ní velkou moc.“

„Tuhle urážku ti, Matte, odpustím jen proto, že jsi její bratr.”

Stropní panely se začínají točit. Na další hovor už není kdy. Nezbývá než vše svěřit do Arkarianových rukou. Svrchu mě zalévá proud jasně zářivého světla. Rotující skleněné desky zrychlují pohyb a záhy splývají do jedné rozmazané šmouhy. Zachytává mě prudký vítr a zvedá mě do výšky. Z nečekaného pohybu se mi dělá špatně. Vše trvá mnohem déle, než je snesitelné. Po chvíli naštěstí začínám padat. Narážím na pevnou zem a setrvačností dělám několik přemetů. Valím se někam dolů po svahu, chvílemi nevím, kde mám hlavu a kde nohy.

Konečně se zastavím, ale před zavřenýma očima se mi stále točí barevné kruhy. Otvírám je a snažím se zaostřit. Těsně před sebou mám hustou stěnu listí. Zvedám hlavu a dívám se na oblohu.

„No teda.“

Několik vteřin celý ten podivuhodný výjev pozoruju bez jediného mrknutí oka. Vidím dvě slunce! Jedno oranžové, jedno modré. Jak je tohle možné? Ačkoli je bezesporu den, obloha je plná živých barev – kam až dohlédnu, třpytí se červená, modrá, žlutá a indigově modrá. Jak by to tu asi vypadalo v noci?

Konečně se odvracím a začínám si prohlížet okolí. V bezprostřední blízkosti zřejmě nikdo není. Na obzoru se rýsuje pás hor a o něco blíž spatřím hluboké, nádherně zelené údolí, kterým protéká potok. Pode mnou jsou na kilometry daleko rozprostřeny louky pokryté kobercem divokých květů roztodivných barev. Zvedám ruku a přímo pod ní nacházím rozdrcenou květinu, jejíchž dvanáct okvětních lístků

má každý své zbarvení. Zatímco tento podivuhodný úkaz ohromeně pozoruju, rostlina rychle nabývá svůj původní tvar.

„Neuvěřitelné," šeptám.

Za zády slyším něčí hlas. Úlekem málem vyskočím z kůže. „Tak tady tě mám! Už jsem si myslel, že jsem tě ztratil."

Neohrabaně se stavím na nohy a zprudka se otáčím. Ze svahu ke mně přibíhá muž ve zvláštních pytlovitých šatech. Má dlouhé hnědé vlasy, které mu volně splývají na záda.

„Ahoj, Matte." Zdraví mě s nataženou pravicí. „Jmenuju se Janah. Byl jsem poslán, abych tě přivítal a doprovázel tě." Doširoka rozpíná obě paže a rozhlíží se na všechny strany. „Tak co tomu tady zatím říkáš?"

„Je to nádhera. Máte tu dvě slunce."

„Tedy ve skutečnosti jich máme sedm, ale ta ostatní ještě nevyšla. Každá úroveň má své vlastní a my tady nahoře si užíváme všech najednou."

Janah si všímá mého udiveného výrazu. Naklání hlavu na stranu. „Nedělej si s tím starosti, Matte. Nikdo nečeká, že všemu budeš hned rozumět. Tenhle svět má mnoho stránek, které možná nepochopíš nikdy. Jako například toto." Znovu mě chytá za ruku, ale tentokrát mu jeho prsty částečně prochází mou paží.

Něco takového jsem nečekal. „Co to je?"

„Všechno je tu skutečné a v pevném stavu, pokud si to tak přejeme. Zároveň si ale dopřáváme velkou volnost, po stránce fyzické i duševní – to zejména. Za chvíli pochopíš, o čem mluvím. Hned jak se vydáme na cestu."

„Tak dobře. Vůbec nevím, jak bych bez tebe našel správný směr." Rukou na dálku přejíždím nádherné okolí. „Tohle místo vypadá bez konce. Žiješ tu sám?"

Janah se pobaveně směje, ale v jeho očích není ani stopa nějaké povýšenosti. Nacházím v nich jen zřetelný odraz vnitřního uspokojení. „Je nás tu mnoho. Teprve nedávno sem například přicestovali dva tví přátelé. Myslím, že jsi je znal pod jmény John a Sera."

„Vážně? Budu se s nimi moct setkat?"

„Během této návštěvy ne, ale nemusíš se bát. Sera je tu velmi šťastná."

„A John? Jak se vede jemu?"

„John se nachází na jiné úrovni.“

„Co to znamená na jiné úrovni? Je to pro něj dobře, nebo špatně?“

„My tady žádné „špatně“ neznáme. Přece jsem ti říkal, že v tomto světě máme celkem sedm úrovní.“ Chvíli čeká, až mu jeho slova potvrdím. „Takže, John je na té první. Jakmile bude připraven, posune se na druhou a tak dále. Myslím, že by to nemělo trvat déle než několik tisíc let.“

Nemůžu si pomoct a už zase se mračím. Janah kroutí hlavou. „Opravdu se tomu nesnaž rozumět, Matte. Proto tady nejsi. Dartemis na tebe čeká ve svém paláci.“

„Kdo je Dartemis?“

„V pravou chvíli se všechno dozvíš.“

„Jak daleko je ten palác, do kterého jdeme?“

Janah si prsty lehce poklepává skráň. „Zapomněl jsem, jak vy smrtelníci měříte vzdálenost.“

„V kilometrech.“

„Ach ano, děkuju ti. Tak v této chvíli tě od cíle dělí něco kolem devadesáti miliard kilometrů.“

Několik vteřin, nejsem schopen odpovědi. „To myslíš skutečně vážně?“

„Naprosto.“

V hlavě se mi všechno motá. Rychle se dívám zpátky na vrchol kopce, z kterého jsem se před chvílí skutálel. Co kdybych vzal nohy na ramena a vrátil se na místo přistání? Dokázal by mě Arkarian přenést zpět? Pomalu se dávám na ústup.

„Nezlob se na mě, Janahu. Ale obávám se, že tady nemůžu zůstat. Devadesát miliard kilometrů neujdu za celý život, tedy za několik tisíc životů.“

Jemně mě chytá za rameno. Cítím, jak mě zalévá příjemný pocit klidu. „Ne v tomto světě. Můžeš mi věřit, Matte.“ Zdá se, že stejně nemám na vybranou.

Jeho sotva citelný dotek se mění v pevný stisk. „Pojď se mnou, Matte.“

„Kam mě to be... ?“ Nestačím ani dokončit větu. Všímám si, že Janahovy nohy se už nedotýkají země. Zvedl se do vzduchu a volně se vznáší nade mnou.

Jeho tělo se mírně naklání dopředu, ve směru, kterým mě usilovně tahá za rukáv. Vše působí naprosto přirozeně. Nezdá se že by

vynakládal nějaké zvláštní úsilí. Nohy má pružné, jako by byly z nějakého tvárného materiálu a chyběly v nich kosti. „Měli bychom se vydat na cestu. Jsi očekáván na večeři.“

„Počkej ještě, Janahu.“

Nohama se opět dotýká měkké trávy.

„Já nejsem... jako ty. Nežiju tu. Zákony tohoto světa na mě neplatí.“

Janah se klidně usmívá. „Copak ti tvůj dosavadní učitel neříkal jak si pročistit mysl a najít ústřední bod soustředění?“

„No, ne že by se nesnažil.“

„Tak se o to teď pokus, Matte.“

Zavírám oči a snažím se předstírat, že se řídím jeho pokyny. Musím přiznat, že jsem nikdy nebyl úplně úspěšný, ačkoli jsme s Ethanem koncentrační cvičení prováděli poměrně často. Dobře jsem věděl, že je z toho Ethan dost nešťastný. Někdy jsem proto předstíral, že se mi podařilo dosáhnout vnitřního klidu a rovnováhy mysli. Zkusím využít soustředěné síly, která do mě přechází z Janahovy ruky.

S překvapením zjišťuju, že se zvedám. Otevírám oči, abych zjistil, co přesně se se mnou děje. Skutečně! Vznáším se nad zemí.

Janah mě sleduje pobaveným pohledem. „No, není to nic moc, ale pro začátek by to mohlo stačit.“ Dotýká se mého lokte. Pod jeho mírným tlakem směřujícím vzhůru se nakláním na stranu.

Hned nato se začínáme pohybovat. Pode mnou se míhají travnaté louky. Držíme se těsně u sebe, ležíme skoro vodorovně ve vzduchu. Ještě chvíli mohu pozorovat krajinu. Stoupáme o něco výš, přelétáme mohutná pohoří a široká údolí, je jich tolik, že je brzy přestávám počítat. Na obzoru před námi se objevuje město plné lidí, kteří se pohybují ve velkém počtu také v jeho bezprostředním okolí. Víceúrovňové budovy skvěle zapadají do krajiny, všude je spousta stromů. Jednotlivá seskupení obytných staveb jsou propojená zlatými mosty, které na první pohled vypadají, jako by se vznášely v prostoru. Je tu také hojnost potoků a řek, dokonce spatřím i několik vodopádů. A pak přichází to hlavní. Zpoza horizontu se vyhupuje třetí slunce, tentokrát nachové. Třpytivé barvy pokrývající oblohu se mění, přibývá purpurových a růžových odstínů. Je to naprosto fascinující podívaná.

Za chvíli cestujeme tak závratnou rychlostí, že vše kolem nás vypadá jako jedna velká rozmazaná paleta barev. V těle cítím zvláštní lehkost, kterou lidskými slovy nejde přesně popsat. Neztrácím váhu ani tvar, ale připadám si docela nehmotný, jako bych byl naplněný vzduchem.

Konečně začínáme zpomalovat. Rychle se blíží chvíle, kdy se setkám s osobou, která mi jediná může odhalit tajemství mého původu. Rychlost se postupně snižuje, ale stále ještě mám dost času k úvahám. V žaludku se mi usazuje nepříjemná nejistota.

Co když mi očekávané odpovědi skutečně zcela změní život? Možná měla Isabela pravdu, když se téhle cesty bála. Pramenil její strach ze sesterské lásky nebo měla nějakou předtuchu. Možná se dokonce něco dozvěděla z dalšího vidění.

Zastavujeme se a všechny otázky mi okamžitě mizí z hlavy. Nedokážu se soustředit na nic jiného než na pohled, který se přede mnou otvírá. Vidím velkou stavbu, neuvěřitelný palác, tvořený přinejmenším tisícem pokojů. Z velké části je bílý, ozdobený množstvím zlatých a stříbrných věžiček, arkýřů, sloupů. Do dálky září nádherná křišťálová okna a dveře s pozlacenými rámy. Největší údiv ovšem nevzbuzuje jeho samotný vzhled, přestože od něj takřka nelze odtrhnout oči. Ještě úžasnější je místo, kde leží. I když po pravdě slovo „leží“ zde není právě na místě. Spíše bych měl použít výraz „vznáší“, protože přesně to palác dělá. Plave prostorem na samém konci (nebo snad začátku) vesmíru.

Pomalu se nadechuju a dopřávám si chvíli k uklidnění zdivočelých myšlenek. Moc se mi to nedaří. Několikrát šoupám nohama jen abych se přesvědčil, že mám pod sebou pevnou zem. Všude kolem paláce je prázdná temnota neposkytující žádný opěrný bod. Naprosté prázdno. Dělá to dojem, že tahle neskutečná budova je zavěšená na samé hraně vesmíru nebo spíše za ní. Není tu nebe, slunce, nejsou zde vidět žádné hvězdy. Možná doonce chybí i vzduch.

„Nikdy jsem nic podobného neviděl.“

„Je to neuvěřitelné, že?“

„Kdo tu proboha může žít? Prozradíš mi konečně, kdo je ten člověk?“

„Už víš, že se jmenuje Dartemis. Je to nesmrtelný, jeden z trojčat, která se narodila nešťastným bohům Athenii a Artemisovi.“

„To tedy znamená, že je to Lorianův bratr.“

„Správně. A Lathenie je jejich sestra. Ta si myslí, že Dartemis je dávno mrtev, že ho před mnoha tisíci lety Lorian zavraždil. Nesmí se nikdy dozvědět, kde je. Proto přebývá zde, ukrytý před její mocí.“

„Mimo její dosah, za hranicí vesmíru.“

„Ano. A teď už pojď. Podívej.“ Janah ukazuje před sebe, do míst, kde na nás před vstupem do paláce čeká muž v bílém obleku.

„Je připraven uvítat tě. A podle toho, co vidím, se mi zdá, že je hodně vzrušený.“

„Ze setkání se mnou?“

„Přesně tak. Skutečně ti o tom nic neříkali?“

„Co mi měli říct?“

„Právě ty jsi vyvrcholením jeho celoživotní práce,“ vysvětluje Janah.

„Ano, něco podobného mi Arkarian naznačoval. Ale nenapadlo mě, že tenhle nesmrtelný tak neuvěřitelně dlouho čekal jen na to, až se objevím.“

Proč? Tedy proč zrovna na mě? Už zase se mi točí hlava. Je toho na mě moc. Tolik zážitků a vjemu, že je vůbec nedokážu uspořádat. Vzduch kolem mě najednou podivně řídne. Usilovně ho natahuju do plic, ale stále to nestačí. Vše mi víří před očima, předměty se vzdalují a hned zase přibližují. Janah si naštěstí všiml mých problémů. Slyším ho něco hlasitě volat, myslím, že je to moje jméno. V následující vteřině padám do něčí silné náruče. Zdá se mi, že mě někam přemisťuje.

Probouzím se v paláci. Ležím na pohovce, na čele mám přiložený vlhký pruh látky.

„Už se pohnul, můj pane.“ Připadá mi, jako by Janahův hlas přicházel zdálky, jen stěží si razí cestu mlhou stále ještě halící můj mozek.

„Nechej ho ještě chvíli odpočívat. Prozatím můžeš jít.“ „Ano, můj pane.“ Janah sundává z mého obličeje chladivý obklad a opouští místnost.

Zvedám oči a setkávám se s pohledem nesmrtelného. Doposud jsem viděl jen Lorianovu tvář při jednání Tribunálu, kde se projednával přestupek mé sestry. Na první pohled je zřejmé, že bratři jsou si hodně podobní. Postavou převyšují běžné smrtelníky. Nápadné jsou obzvláště dlouhé prsty a odlišuje je také pozoruhodně průsvitná kůže. Oči mají skoro stejné, oba by je mohli mít

vytvarovány z nějakého drahokamu. Zatímco Lorianovy mají fialovou barvu – a podle toho, co jsem slyšel, Latheniiny jsou stříbrné –, ty, do kterých právě hledím, jsou žluté.

Zlatavě žluté.

„Vy jste můj otec?“

Nesmrtelný se směje, je to příjemný srdečně sytý zvuk. „Ty máš rád, když se jde rovnou k jádru věci, že je to tak, Mathew?“

Ve skutečnosti mi ta otázka naskočila jakoby sama od sebe. Když už jsem ale měl tolik odvahy, že jsem ji vyslovil, rozhodně čekám také odpověď.

Znovu se ozývá pobavený smích, tentokrát je snad jen trochu tlumenější. Jistě mi čte myšlenky. Rád bych věděl, jestli je skutečně mozkovid.

„Ano.“

„Ano?“ Tak teď jsem naprosto zmatený. Odpověděl mi, že slyší vše, na co myslím, nebo to mělo být potvrzení jeho otcovství?

„Obojí.“ Evidentně reagoval na němou i vyřčenou otázku.

„A teď když máme formality za sebou, mohli bychom se začít věnovat tvému výcviku. Proto jsi sem taky přišel. Rozhodně nesmíme ztrácet čas, Mathew. Moje sestra je v poslední době doslova posedlá touhou získat vše, co může. Snaží se posílit svou pozici, aby se mohla zmocnit vlády nad místy, která jí doposud nepatří. Chystá se narušit rovnováhu života. Následky by mohly být naprosto katastrofické. Zejména pro všechny pozemské tvory. Je to na tobě. Jen ty jí v tom dokážeš zabránit.“

„To je přece..., zní to naprosto děsivě.“

„Je to hrozné. To, co máte na Zemi, je neobyčejně cenné. Nenašel bys to v žádném z dalších světů. A můžeš mi věřit, Mathew, že jich jsou spousty. Někde vládne světlo, jinde tma. Jsou i takové, kde v šedivém polosvitu bloudí ztracené a zklamané duše. A to nemluvím o těch, které by nikdo nechtěl vidět. Sám jsi navštívil podsvětí, i to kdysi bývala nádherná říše. Dnes je to svět hrůz, v jehož útrobách přežívají ty nejděsivější nestvůry vesmíru. Ale Země...“ Naklání se dopředu a probodává mě svýma jasně zlatýma očima. Mám pocit, jako by mě chtěl zaživa pozřít. „Země je poslední živoucí svět.“

Na chvíli se rozhlížím kolem sebe. Snažím se pochopit plný význam jeho slov. Vtom se v otevřených dveřích objevují dva lvi. Samec s neskutečně velkou zlatou hřívou a jeho partnerka.

Instinktivně si přitahuju nohy pod sebe na pohovku. Pomalu vchází dovnitř. Je vidět, že jsou zvyklí volně se pohybovat po paláci. Když dochází k Dartemisovi, lev tiše, takřka žalostně zamručí. Jeho pán ho pobídne, aby přišel ještě blíž, a začne ho drbat za ušima. Tiší ho příjemným broukavým hlasem.

„To víš, že bych na tebe nikdy nezapomněl.“ Šeptá a pomalu se sklání k jeho obří tlamě. Lvice svého druha žárlivě odstrkuje stranou a strká čumák do Dartemisových dlaní. I ona touží po jeho pozornosti. Její velitel ji bere ze strany za hlavu a přátelsky s ní třese. „No ano. Tys mi taky scházela. Teď mám ale práci. Budete muset počkat, než si s vámi budu moct hrát. Jděte ven a najděte si Janaha. Dá vám něco dobrého k snědku.“

Velké kočky odchází. Snažím se co nejrychleji vzpamatovat, ale stále ještě se nemůžu zbavit počátečního úleku. O čem jsme to vlastně mluvili. Nějak si nemůžu vzpomenout. Naštěstí je tu Dartemis. Podává mi pomocnou ruku.

„V tomto našem světě přebýváme v naprosté spokojenosti, nic nám tu nechybí. Dostat se sem můžeš teprve tehdy, když prožiješ svůj smrtelný život. A protože Země je poslední místo, kde je něco takového možné, Lathenie se ho ze všech sil snaží zničit. Jestli se jí to podaří, zmizí poslední svět živých. Rovnováha vesmíru se vychýlí. Mrtví se začnou mísit mezi smrtelníky a ti pak nikdy nedosáhnou skutečného klidu.“ Paže mu vystřelují vzhůru k třpytivé obloze a rozevírají se směrem k rozlehlým luhům a loukám neskutečné krásy. „Nakonec bude ohroženo i vše, co vidíš.“

Po jeho vysvětlení chvíli nejsem schopen slova. Jak se to jenom mohlo stát? Teprve včera jsem byl bezstarostný kluk, který se tak nanejvýš zabýval svým nadcházejícím úkolem.

„Je toho na tebe hodně. Cítím, Mathew, že tě trápí spousta pochybností. V tom ti bohužel nedokážu nijak pomoct. Pokusím se tě ale naučit ovládat všechny schopnosti, které v tobě dřímají. To by ti mělo dodat sebedůvěru. Ale jako u všech ostatních smrtelníků vše záleží jen a jen na tvém vlastním rozhodnutí, na tvé vůli poprat se s překážkami, které tě čekají. Budu ti stát po boku. Povedu tě, ale víc pro tebe opravdu udělat nemohu.“

Odněkud z hloubi útrob se mi vrací nadlouho ztracený hlas.

„Pane-“

„Počkej, Mathew. Jak vidím, příliš se ti nechce oslovovat mě otče. Doporučuju tedy, abys používal mé jméno, Dartemis.“

„Tak dobře – Dartemisi. Musím ti něco říct.“

„Pokud ti to lépe vyhovuje, můžeš své myšlenky převést do slov.“

„Podle mého názoru jsi se zmýlil.“

Na tváři se mu objevuje úsměv. Připadá mi, že si se mnou tak trochu pohrává.

„Jen pokračuj. Rád se nechám poučit.“

„Nejsem ten správný člověk pro tento úkol. Po pravdě si ani nemyslím, že jsem tvůj syn.“ Na vteřinu zmlknu, ale musím rychle pokračovat, aby mi neskočil do řeči. „Sám víš, že pocházím z malého australského městečka Angel Falls. Žiju tam se svou matkou a dalšími blízkými. A hlavně. Tam dole je spousta jiných lidí, kteří mají přesně ty zvláštní schopnosti, které hledáš u mě. Například Arkarian. Možná zrovna on by ti mohl docela dobře vyhovovat.“ Pomalu do sebe natahuju vzduch. „Hlavně se ti ale snažím říct, že nejsem vůdčí typ. Žádný hrdina. Nemám pro tak významné poslání ty správné předpoklady. Věř mi, že jsem se už mockrát snažil najít vnitřní zdroj síly nebo jak tomu říkáte, ale nikdy to nefungovalo. Prostě kde nic není... Však víš, jak to pokračuje.“ Rozpačitě vstávám a rozhlížím se po dveřích, pokud možno vedoucích opačným směrem, než zmizeli Dartemisovi lvi. „Takže, jestli by ti to nevadilo, raději bych se vrátil. Asi by tu nebyla nějaká šikovná zkratka?“

Dartemis mi náhle mizí z očí a objevuje se přímo přede mnou. Hlavu mám ve výši jeho hrudi, takže ji musím pořádně zaklonit, abych mu mohl pohlédnout do očí. Dívá se na mě s mírně pootevřenými ústy. Mezi obočím se mu rýsuje několik vrásek. Hlubokých rýh. Jako ve zpomaleném filmu začíná otáčet hlavou ze strany na stranu, stále rychleji a dál. Zjevně se mu nechce věřit tomu, co právě slyšel. Konečně se dává do řeči, ale jeho slova nejsou určená mně. Spíš je to jen takový smutný povzdech.

„Čeká nás víc práce, než jsem si doposud myslel. Daleko víc, práce.“

DVANÁCTÁ KAPITOLA
ROCHELLE

Do školy se začne chodit zase v pátek. Skutečně v pátek! Jakoby nám proboha svatého nemohli dát ještě jeden den volna. Myslím, že by se vůbec nic nestalo. Odborníci a vědci už zřejmě dokončili průzkum a získali všechny vzorky, které potřebovali. Sjeli se sem s neskutečnou rychlostí a odvezli si všechny úlomky vesmírného tělesa. Odváží je někam do vládních laboratoří.

Okolní budovu nechali důkladně zkontrolovat a až na jeden blok prošla po několika menších opravách zcela bez problémů. To znamená, že s Neriah budeme dnes moct trénovat teprve po vyučování.

Pan Carter se dostavil do své hodiny dějepisu a okamžitě byl zaplaven nespočtem otázek. Všichni chtějí vědět, jak je možné, že „zázrakem" unikl jisté smrti. Vede si naprosto skvěle. Většinu dotěrů odráží pobaveným smíchem, a když to nejde jinak, odpovídá co nejstručněji, aby uspokojil jejich zvědavost.

Zatímco pan Carter svádí svůj slovní souboj, Dillon mi sděluje, že by se dnes odpoledne moc rád zúčastnil Neriažina výcviku. Sedí přímo za mnou a neustále směrem ke mně vysílá své myšlenky. Je to, jako by mi do hlavy bodal rozžhaveným pohrabáčem. Dillon není mozkovid, ale zjevně ví, že já ano. Jeho nehorázná neodbytnost mi už vážně začíná lézt na nervy.

V poslední době jsem strávila dost času s lady Arabellou, která mi pomáhá ovládat sílu skrytou v rukou. Dělám docela pokroky, aspoň natolik, že si už nepřipadám jako všeobecná hrozba. Hodně to souvisí s emocemi, adrenalinem a podobnými záležitostmi. Rukavice, které mi Arkarian nechal vyrobit, navrhla právě lady Arabella. Použila nepropustný materiál, který sama objevila. Jsou skutečně naprosto skvělé, taky proto, že vypadají úplně jako lidská kůže. Arkarian mě učí ovládat a třídit příliv myšlenek, které se na mě sypou ze všech stran od chvíle, kdy se posílily naše zvláštní schopnosti. Ale ani tak se mi nedaří ubránit před Dillonem. Poměrně snadno proniká mou nedokonalou obranou a přivádí mě k šílenství.

Končí hodina a spolu s ostatními spolužáky se husím pochodem šinu k východu. Obracím se na svého trýznitele. „Co mi to ksakru pořád děláš?"

Krčí rameny a na tváři se mu objevuje nevinný chlapecký úsměv s kterým by jistě obloudil nejednu sukni. Mě ale rozhodně ne! Strašně mi z něj třeští hlava.

„Musíš mi pomoct, Roch! Jsi můj kontakt na Neriah. Na tebe určitě dá. Řekni jí, prosím tě, že jsem vážně bezva kluk.“

Kdybych se nebála zbytečného rozruchu, asi bych propukla v hurónský smích. Možná bych mu měla vysvětlit, že jestli potřebuje prostředníka, který by dívku jeho srdce přesvědčil, že je „vážně bezva kluk“, asi u ní nemá moc šancí. Myslím, že by si ho měla všimnout sama.

Vydáváme se do další hodiny a čeká mě skvělé překvapení. Dillon má stejný předmět. Paráda! Celou cestu do přírodovědné laboratoře mě sleduje jako mopslík. U dveří už to nemůžu vydržet a otáčím se. „Tak víš co, Dillone? Za prvé, já za nikoho neoroduju, svoje holky si, prosím tě, bal sám. Chceš Neriah? Fajn. Zkus ji nějak zaujmout. A za druhé, jmenuju se Rochelle, rozumíš, Rochelle. Nelibuju si v žádných zkratkách nebo přezdívkách. Jasné?“

Ani nevím, jak jsem se dočkala závěrečného zvonění. Asi stokrát jsem měla sto chutí vyrvat si všechny vlasy na hlavě. A teď ke mně zase přibíhá Dillon. „Roch! Fakt tě potřebuju!“

Zkouším ten nejtvrdší pohled, jakého jsem schopna. Dokonce nemá ani tolik slušnosti, aby si zapamatoval, že nesnáším, když mi někdo zkracuje jméno. A taky se mi zdá, že jsem se ohledně Neriah vyjádřila naprosto jasně. Ani za nic na světě se za něj nebudu přimlouvat. Asi je mu to jedno. Copak skutečně neslyší nic jiného než ty svoje otravné myšlenky?

Vycházím z bloku B a rozhlížím se po Neriah a Ethanovi. Chvíli trvá, než je vidím, jak společně přechází přes školní dvůr. vypadají jako pár a tenhle pohled mi nedělá vůbec dobře. Mám pocit, jako by se mi náhle nějak smrskla žebra. Neriah si mě všimla a mává na mě. Dillon, který stále ještě stojí vedle mě, vzdychá a kňučí jako zamilovanej čokl.

„Prosím, prosím, Roch. Řekni mi, kde budete dneska cvičit.“ Musím se ho nějak zbavit. Naštěstí mě zrovna napadá trik, který by snad mohl fungovat. „Tak dobře. Dnes budeme v Arkarianových podzemních sálech.“

Zabralo to! Dillon je zjevně vyveden z míry. „Neříkej!“

„Jo, jasně. V některé z tréninkových místností.“

„Ale tam já se nedostanu. Do hory nemám povolený vstup.“ „Vážně?“ Jen nesnadno skrývám pocit velké úlevy. O to intenzivněji hraju překvapenou, ačkoli ve skutečnosti jsem o tom předem věděla. Arkarian mi o tom řekl zrovna dnes ráno.

„Jo, vážně. Ještě nemám dostatečné prověření. Doufám, že to nebude dlouho trvat, ale...“ Hledí na mě úkosem, v hlavě se mu asi rodí další skvělý plán. „Ty ale tenhle problém nemáš, ne?“

„A to znamená?”

„To znamená, že bys mě mohla dovnitř propašovat.“ Tak tomuhle už se musím zasmát.

Okamžitě se cítí dotčený. „Co je na tom tak legračního?“

Musím ho nějak uklidnit. „Přes Arkariana bychom se stejně nedostali. Tomu nic neunikne. Má oči doslova všude. A navíc ovládá vstup do hory. Bez jeho povolení se do podzemí nikdo nedostane. Sám vidíš, jak je tvůj plán směšný. A vlastně bys na podobné věci vůbec neměl myslet, jestli chceš, aby ti lidé věřili.“

„Co má být zase tohle? Proč by o mně měl někdo pochybovat. Nebo se mi snažíš naznačit, že se mi nevěří?“

„Ale jistěže nesnažím! Prostě jsem ti chtěla poradit.“

„Nepotřebuju od tebe žádné rady. Jenom mi pomoz získat Neriah. Co říkáš, Roch? Uděláš to pro mě? Kvůli ‚starým časům‘.“

Při téhle poslední poznámce mi vzpěnila krev. Co to mělo znamenat? Vážně si myslí, že když jsme svého času společné sloužili Řádu, něco si navzájem dlužíme? Já už k vládkyni dávno necítím sebemenší závazky a rozhodně ani k Dillonovi! Naštěstí se objevují Neriah s Ethanem, takže už nemusím odpovídat.

„Půjdeš s námi zase cvičit, Dillone?“ Neriah mluví naprosto nenuceně.

Možná o něj má skutečně zájem. Otáčím se k Dillonovi, abych se podívala, co by na něm mohlo vidět děvče, jako je Neriah. Snad jeho živé zelené oči. Ty jsou rozhodně nejzajímavější. Na tváři se mu usazuje úsměv. Aha! Tak to by mohla být třeba další věc.

Ethan se na mě zamračeně dívá. Z jeho myšlenek se dozvídám, že právě přemítá o Dillonovi. Nějak nechápe, proč jsem ho sebou přivedla. Otvírám ústa k odpovědi, ale než stačím pronést první slovo, zastavuje mě Neriah. „Jdeme na louku na západní straně vodopádu.“

Fakt bezva. Díky, Neriah.

Dillon na mě chvíli hledí úkosem. „Já myslel, že...“ Větu nechává nedokončenou. Místo toho mě dál sleduje ublíženým pohledem, jako by naznačoval, že jsem mu právě vrazila dýku do zad. „Opravdu? To je zajímavé.“ Obrací se zpátky k Neriah. „Samozřejmé tam budu.“

Vtom do debaty vstupuje Ethan. „Tedy ve skutečnosti jsme museli trochu změnit plán.“

„Ale...“ Neriah mu rychle skáče do řeči, ale hned se zastaví.

„Jo jasně, to je pravda.“

„Dnes trénujeme v Arkarianových sálech.“

Zaplavuje mě vlna příjemné úlevy. Snažím se, aby to na mně nebylo příliš vidět. Alespoň nebudu vypadat jako nějaká zlomyslná lhářka, která se snaží podrážet Dillonovi nohy. Lady Arabella mu zjevně důvěřuje a to by mi mělo stačit.

Dillon se tváří jako sedmiletý kluk, kterému ukradli nové autíčko. Musím přiznat, že jistým zvráceným způsobem vypadá docela mile, pro někoho možná i atraktivně. Jeho hravý tón Neriah rozesmál. Nakonec si uvědomuje, že mu za chvíli jede autobus, a v rychlosti nás opouští. Poprvé za celý den se mi ulevilo. Konečně se můžu volně nadechnout.

„Už pro tebe přijelo auto,“ říká Ethan Neriah. Společně se vydáváme na školní parkoviště.

„Sejdeme se tam za půl hodiny, platí?“ Zároveň se svými posledními slovy nastupuje na zadní sedadlo velkého černého mercedesu a zdraví se se svými psy.

Zatémco její vůz pomalu odjíždí, otáčím se k Ethanovi. „Díky za pomoc.“

Ethan ještě chvíli sleduje, jak Neriah s celým doprovodem opouští školní pozemek. „Za jakou pomoc?“

Na chvíli jsem zapomněla, že Ethan a Dillon jsou kamarádi - znají se už od mateřské školky a možná dokonce ještě déle. Krčím rameny. „Dillon je někdy docela otravný. Nechtěla jsem, aby vás rušil při práci. Myslím, že by bylo lepší, kdyby s vámi dnes odpoledne nebyl.“

Ethan se mi dívá do očí, čelo má podivně zamračené. „A mně se zdálo, že jsi ráda, když se na tebe lepí. Copak ho pořád nezveš na naše setkání?“

Vůbec nemůžu uvěřit svým uším. „Nikdy jsem ho nikam nezvala. Jasné?“

„No dobře, ale...“

Ethan chvíli váhá a já toho okamžitě využívám. „Ale co?“

„Viděl jsem vás, jak se procházíte po škole. Byli jste spolu i o přestávkách a seděli vedle sebe u oběda.“ Na vteřinu uhýbá pohledem. „Vypadalo to, že jsi v jeho společnosti docela spokojená.“

Tak tohle mi načisto vyrazilo dech. Především, víc se snad ani mýlit nemohl. „Chodíme společně do několika hodin, to je vše.“ Teď bych docela ráda zachytila několik Ethanových myšlenek, ale netroufám si. A vlastně bych se snažila docela zbytečně, protože si je naprosto dokonale chrání. Vůbec nic necítím, prostor mezi námi je docela prázdný.

Rukou si prohrabává vlasy na temeni hlavy a poněkud překvapivě se dává do pohybu. „Měli bychom už jít. Neriah je do učení strašně nadšená. Určitě se nezpozdí ani o minutu. Neměli bychom ji tam nechat čekat samotnou.“

Pochybuju, že něco takového skutečně hrozí. Její řidič William je zkušený ochránce. Jen stěží si dokážu představit, že by ji zavezl na odlehlé místo uprostřed kopcovitého terénu národního parku a klidně si odjel. Každopádně se vydávám za Ethanem a snažím se nemyslet na jeho divné chování.

Školní pozemek opouštíme zadní bránou a rychle míříme k dobře utajenému vstupu do Arkarianova podzemního království. Mlčky procházíme mezi eukalypty, které tvoří hlavní část porostu této části lesa. Některé mají skutečně podivně pokroucené větve. Noříme se stále hlouběji, postupně ubývá světla.

Náhle si všímám nečekaného pohybu někde po pravé straně. Na vteřinu se zastavím a pozorně poslouchám.

„Co se děje?“ ptá se Ethan a vrací se ke mně.

„Nevím.“ Ukazuju směrem k lesnímu náspu, pod kterým protéká malý potůček. „Zdálo se mi, že jsem tam něco slyšela.“

Společně usilovně zíráme do tmy směrem k bublající vodě, ale vtom velmi podobný zvuk přichází zpoza našich zad. Bleskově se otáčíme. „Tamhle! Podívej!“ Prstem mířím na čtyřnohou bytost, která takřka neslyšně mizí mezi stromy před námi. Řekla bych, že je to stejné zvíře, které jsem zahlédla na Neriažině zahradě.“

„Tak to bychom si měli ověřit,“ říká Ethan a bok po boku se vydáváme za utíkajícím tvorem.

Běžíme lesem, rukama co chvíli odhazujeme visící liány a rozrážíme větve keřů. Přeskakujeme popadané kmeny stromů a dáváme si dobrý pozor, abychom neuklouzli na mokrých listech, na mechu nebo zetlelých pařezech.

„Tam je!“ Ethan se svižně přehupuje přes ležící kládu. „Je to pes - velká doga.“

Řítíme se stále dál, pronikáme do nitra lesa, ale zvíře si stále udržuje stejný odstup. Stoupáme na zarostlou vyvýšeninu a konečně se zastavujeme. Jsme celí zborcení potem a sotva popadáme dech. S překvapením zjišťujeme, že pes se na nás dívá přes své zlatavé rameno. Hledím mu do očí a po zádech mi běží mráz. Skoro bych řekla, že se nám na dálku snaží něco sdělit. Nebo... nebo se nám vysmívá?

A pak mi to konečně dochází. Je to přece naprosto jasné! On nás láká dál do hustého porostu stromů. Ani na chvíli se nám neztrácí z očí, aby měl jistotu, že jej stále pronásledujeme.

„Proboha živého!“ Ethan stojí vedle mě. Já už jsem to zvíře viděl. Je to jedna z Latheniiných bestií.“

„Snaží se nás odlákat.“

Obracíme se k sobě a naše myšlenky se setkávají v půli cesty. „Neriah!“

Jako o závod pádíme směrem, kterým jsme sem přišli. Letíme, jako by nám půda hořela pod nohama. Nevšímáme si šlahounů, které nás šlehají do tváří, holýma rukama si klestíme cestu neprostupným podrostem, vznášíme se nad překážkami v podobě polámaných stromů, vystouplých pařezů a lesních potůčků. Neriah je v nesnázích. Cítím to snad ve všech kostech.

Konečně necháváme stromy za zády a míříme přímo na kopec. Dostáváme se k tajnému vstupu do Arkarianova podzemí. Jeho vládce se před námi okamžitě zhmotňuje. Tváří se velmi ustaraně.

„Dobře že jste konečně dorazili.“

„Kde je Neriah?“ ptá se Ethan.

„Pořád ještě doma. Vyskytly se tam nějaké potíže. Potřebují naši pomoc. Ethan a já použijeme křídla a ty, Rochelle, ty poběžíš, jak budeš moct. Jimmy, Dillon a Isabela už jsou na cestě. Rozuměli jste mi dobře?“

„Počkej, Arkariane,“ zastavuje ho Ethan. „Já nikam nepoletím. S tím rozhodně nepočítej.“

„Je to ten nejrychlejší způsob, jak se dostat k Neriah. Jako bys to sám nevěděl, Ethane. Copak máš se svými křídly pořád ještě tak velké problémy?“

„Ne, o to nejde. Ale před chvílí jsme v lese viděli jednu z Litheniiných dog. Nenechám přece Rochelle o samotě, když se tu potlouká tahle stvůra.“

„Nepotřebuju, abys mě ochraňoval, Ethane!“ Na vteřinu se odmlčím, ale hned zase pokračuju. „Znám tady jednu zkratku. Budu dole rychleji, než si myslíš.“

„A kudy vede ta tvoje zkratka?“

„Je to stará hasičská cesta procházející kolem Ďáblovy skály. Končí na západní straně Neriažina domu.“

„Aha.“ Jeho hlas zní dost ironicky. „Tak tu dobře znám. To znamená, že půjdeš tou vůbec nejhustší částí lesa.“ Ethan působí, jako by moje zmínka o zkratce jen potvrzovala jeho obavy.

Arkarian se střídavě dívá na mě a pak na Ethana, ale stále je klidný.

Ráda bych tuhle směšnou konverzaci rychle ukončila. „Ztrácíme tady čas zbytečným hádáním. Už jste mohli být s Arkarianem na místě.“

„Já tě prostě samotnou nenechám.“ Ethan je vážně pěkný paličák. Na vteřinu mě napadá, že se tak chová, protože..., nevím, možná že skutečně...

Pak slyším, jak pokračuje. „To psisko se nás pokusilo vylákat do hloubi lesa, ať už proto, aby nás zdrželo, nebo pro nás Lathenie měla připravené nějaké překvapení. To samozřejmě nevím. Ale jedno je mi naprosto jasné. Od chvíle, kdy jsi ji zradila a přešla na naši stranu, jen máloco by ji potěšilo víc, než kdyby se ti mohla pomstít. Jistě by tě ráda viděla mrtvou. A o Mardukovi platí totéž! Nejdřív by tě asi mučili.“ Krčí rameny, jako by chtěl přidat jen nějakou nevýznamnou poznámku. „Jestli půjdeš sama, budeš pro ně snadná kořist. Organizace si rovna teď nemůže dovolit přijít o žádného ze svých členů. Situace je už tak dost kritická.“

„Máš pravdu, Ethane,” souhlasí Arkarian. „Zůstaneš s Rochelle a pokusíte se co nejrychleji dostat k Neriah. Hlavně na sebe dávejte pozor.“

Po těchto posledních slovech Arkarian používá svá křídla a mizí nám z očí. Stojím tu sama s Ethanem. Snažím se ze sebe setřást

všechny zmatené emoce a vydávám se k lesu. Ethan mě rychle dohání a společně ještě přidáváme do kroku. Oba jsme dobře trénovaní – je to součást naší práce. Pokud budeme takto pokračovat dále, měli bychom být zanedlouho na místě. Alespoň prozatím jsme nenarazili na žádné stopy po velké doze, která je podle Ethana součástí Latheniina zvířecího doprovodu. Je pravda, že jsem dost dlouho patřila k bojovníkům Řádu, ale byla jsem podřízená výhradně Mardukovi a Lathenii jsem potkávala jen velmi zřídka. I tak jsem samozřejmě slyšela o jejích sedmi psech, ale myslela jsem, že se oddávají věčnému spánku. Mezi jejími vojáky o nich kolovala zvláštní pověst. Podle ní se kdysi v jednom společném vrhu narodilo devět štěňat, která patřila Latheniinu mladšímu bratru Dartemisovi. Byla mu neobyčejně oddaná. Ale pak byl jednoho dne zavražděn a dvě nejstarší mláďata zmizela z povrchu země nebo místa, kde vlastně tehdy žili nesmrtelní. Zbývajících sedm se dostalo k vládkyni Řádu a ta je vychovala.

Hlavou mi stále ještě víří tento příběh, takže není divu, že vůbec nevěnuju pozornost prvním náznakům blížícího se nebezpečí. Ethan je několik kroků přede mnou a naštěstí daleko soustředěnější. Z ničeho nic se zastaví a jedna ruka mu vystřelí do vzduchu. Zůstávám tiše stát a poté se k němu opatrně přibližuju.

„Děje se něco?“

Nemá čas na odpověď. Z korun stromů se na nás s hrozivým křikem prudce snáší asi deset velkých ptáků. Působí trochu jako nějací duchové ze záhrobí. Po zádech mi přebíhá mrazení. Nejhorší jsou ty jejich oči. Nijak se nepodobají obyčejným ptačím, spíše připomínají lidské. A to platí i o celém výrazu, který podtrhuje dobře patrné obočí.

Ethan mě chytá za rameno.

„Já tyhle netvory znám. Raději se dobře kryj!“

Naštěstí právě v tu chvíli máme poblíž spadlý strom. Bleskově se k němu tiskneme, i když nám po pravdě příliš ochrany neposkytuje. Ethan zavírá oči, snad se chystá vytvořit některou ze svých iluzí, ale ptáci jsou příliš hbití. Než se stačíme nadechnout, už na nás útočí. Mají mohutné zobany, tak ostré, že s nimi takřka bez námahy pronikají mým černým vlněným kabátem.

„Bože ne. Tohle ne!“ Hystericky ječím na několik okřídlených příšer, které se mi snaží dostat k očím. Držím hlavu pokud možno

skloněnou a chráním si ji pažemi. Ve vteřině si strhávám Arkarianovy rukavice a jednoho z útočníků chytám za krk. Dlaně mi překypují energií, která se v nich v posledních chvílích nahromadila. Mám pocit, že dokonce slyším jemné syčení. Pták vydává bolestný skřek a bezvládně padá. Vypadá, že je mrtvý, ale jistá si nejsem.

Ethan na mě vrhá krátký pohled a kývе přitom hlavou. „Moc pěkná práce. Zkus je držet v šachu, ať mám chvíli na soustředění. Jen několik vteřin, víc nepotřebuju."

Ethan si lehá na zem a já ze všech sil odrážím jednu stvůru za druhou. Nenechají se odradit a stále na nás doráží. Je to nesmírně těžká práce, protože můj úder je vždy jen na několik krátkých chvil omráčí. Za chvíli jsou znovu připraveni k boji. Nehybný zůstává jen ten jediný, kterého jsem sevřela svou rukou. „Copak není možné je porazit?" ptám se Ethana.

„Vzpomeň si, co nám říkal Arkarian. Jsou už po smrti, takže je nejde zabít běžným způsobem."

Zrak mi padá na mrtvého ptáka se zřetelnými spáleninami na krku. Moje ruce už podle všeho nejsou úplně „normální". Jestli má Ethan pravdu, pak se jich nikdy nezbavíme. Jeden z nich zatíná drápy do límce mého kabátu a volným zobákem se mi zarývá do odhaleného zátylku. Táhne tak silně, že skoro ztrácím rovnováhu; rány jdou do hloubky, strašlivě bolí. Po zádech mi začíná stékat teplá lepkavá tekutina.

„Rychle, Ethane. Už to dlouho nevydržím."

Vzduch se plní dalším zuřivým křikem. Z větví okolních stromů se vynořuje další desítka ptáků. Je jich už tolik, že nemáme nejmenší naději ubránit se, natož prorazit si cestu dál. Ethan se konečně začíná stavět na nohy.

„Ne, nezvedej se." Snažím se ho varovat. „Pořád jich přibývá."

Nevěnuje mi pozornost a postaví se. V té chvíli si uvědomuju, že druhá skupina ptáků je jen jeho výmysl, součást připravené iluze. S radostí sleduju, jak začínají útočit na své zdánlivé druhy.

Ethan je spokojený, že se mu jeho záměr podařil. Obrací se, ke mně a chytá mě za ruku. „Pojďme."

Dáváme se do běhu a řítíme se s větrem o závod. S každým dalším krokem se zvuky bojujících ptáků stále více vzdalují. „Jak dlouho ta tvoje iluze vydrží?"

„Myslím, že dost na útěk, ale musíme sebou pohnout."

Bohužel si nejsem moc jistá, jak dlouho ještě já vydržím tohle šílené tempo. Navíc mám dojem, že létající netvor, který mě před chvíli napadl, mi způsobil horší zranění, než jsem se domnívala. Záda mám celá pokrytá krví a každou vteřinou mi ubývá sil. Kdybych aspoň mohla zastavit prudké krvácení. Srdce mi námahou usilovně pumpuje a to otevřené ráně moc neprospívá.

Pokračujeme stále vpřed, zdánlivě celou věčnost, až se konečně ocitáme u cihlové zdi Neriažiny pevnosti. Naprosto vyčerpaně se o ni opírám a snažím se popadnout dech. Ethan si všímá, že na tom nejsem příliš dobře. „Je ti něco? Jsi bledá jako smrt.“ „Jo, myslím, že to zvládnu. Nechej mě tady a jdi napřed. Nutně tě tam potřebují.“

„Spoléhají i na tvou pomoc. Opravdu ti nic není?“

„Ne, jsem v pořádku. Utíkej, za chvíli tě doženu. Trošku si vydechnu a půjdu za tebou.“

Tváří se dost nerozhodně. Rázným pohybem ruky ho posílám pryč, ale ani se nehne. Vtom si oba všímáme, že se k nám někdo blíží. Dělá se mi mlha před očima, nedokážu zaostřit a rozeznat, kdo by to mohl být. Teď už je ta postava skoro u nás. Zvedá ruce a... objímá mě. Cítím její pevný stisk a ochotně se nechávám stáhnout na zem.

„Kde je zraněná?“ Isabela ze všech sil křičí na Ethana. „Tak kde, Ethane. Řekneš mi to už?“

„No, já... já vlastně nevím. Vůbec jsem si nevšiml, že je zraněná.“

„Vzadu na krku,“ šeptám.

Isabela odtahuje límec. „Proboha... jenom se na to podívej. Vidíš to?“

„Jak se jí to mohlo stát?“ Ethan přistupuje až ke mně. „Je to moc zlé?“

„Buď zticha, Ethane, a nech mě pracovat.“

Několik následujících minut je kolem naprosté ticho. Mám zvláštní pocit, jako by mi někdo pronikal do těla. Není to nepříjemné spíš se to podobá citlivému doteku ruky, chvílemi pohlazení.

Překvapivě rychle se mi vrací síly a zjasňuje se mi zrak.

Vidím Ethana. Stojí nade mnou a v tváři má výraz naprostého šoku. Nemusí si nic vyčítat. Nemohl přece vědět, co se mi stalo. Nemám ve zvyku dávat najevo bolest. Nejsem žádná ufňukaná holka.

Nikdy jsem nebyla.

Isabela mi ochotně pomáhá vstát. „Jak se cítíš, Rochelle?“

Je to neuvěřitelné, ale jsem zase úplně v pořádku. „Děkuju ti.“

Isabela se spokojeně usmívá. „Měli bychom si pospíšit. Arkarian, Dillon a Jimmy se snaží chránit dům, ale mají co dělat. Je tam učiněné peklo.“

TŘINÁCTÁ KAPITOLA
MATT

Už jsem tady celých sedm dnů a sedm nocí a prozatím jsem se věnoval výhradně meditaci.

„Musíš najít to správné místo ve své duši," vysvětluje mi Dartemis – pokolikáté už. Sedí na pohovce přímo proti mně. A to se dá dokázat, jen když budeš naprosto klidný, zbavíš se všech nadbytečných myšlenek. Cesta k naprosté koncentraci pak bude docela snadná."

Tak tomu nemůžu uvěřit. Bezradně kroutím hlavou. „Už jsem to mockrát zkoušel. Je to marné."

„Mohl bych tě, Mathew, posunout na potřebnou úroveň sebepoznání a začít s výcvikem, ale tak by ses nic nenaučil, protože bys cíle nedosáhl svým vlastním úsilím. A teď zavři oči."

Řídím se jeho přáním, ale v duchu si nedělám zbytečné naděje. Nevěřím, že bych se tu mohl vůbec něco naučit, jenže to je právě důvod, proč jsem se sem dostal. Jestliže se nedokážu uvolnit, vytěsnit z mozku všechny pochybnosti a další rušivé elementy, není o čem mluvit.

„Měj oči pořád zavřené, Mathew."

A to je další věc. Proč mi proboha pořád říká Mathew? Nevzpomínám si, že by tohle divně dlouhé jméno používal ještě někdo jiný.

„Protože přesně tak jsem tě pojmenoval."

Okamžitě zapomínám na jeho předchozí příkaz a vyjeveně na něj zírám. „Byl jsi u toho, když jsem se narodil?"

Zpočátku neodpovídá. „Není snadné vysvětlit podrobnosti tvého početí a narození. Zejména v tvém současném stavu..., kdy tě trápí mnoho pochybností. Asi bys mě nepochopil a ani mi nevěřil. Jenom bychom oba marnili důležitý čas na výcvik."

„Přece mám právo znát pravdu nebo ne?"

Dartemis se naklání dopředu, lokty se opírá o kolena. V doširoka otevřených oválných očích, které jsou sevřeny do tenkých štěrbin, má zamyšlený výraz. „V určité chvíli bylo třeba stvořit dalšího nesmrtelného. Můj bratr se o to pokusil, ale nebyl úspěšný. Rozhodli jsme se tedy, že je řada na mně, přestože to znamenalo, že na krátkou dobu budu muset opustit svůj úkryt. Vzal jsem na sebe podobu

mladého muže a jako svobodný člověk jsem procházel vaším pozemským světem. Tak jsem se setkal s tvou matkou. Od první chvíle nás to k sobě přitahovalo. Byli jsme jako dva magnety. Když jsi pak přišel na svět, musel jsem ji opustit. Nebylo to snadné rozhodnutí, ale zůstávat dál bylo příliš nebezpečné. Lathenie vycítila přítomnost dalšího nesmrtelného. Nesměla zjistit, že jsem stále ještě naživu. Proto jsem z hlavy tvé matky vymazal všechny stopy, každou sebemenší vzpomínku na mě a náš společný život. Jediné, co si dokázala vybavit, bylo tvé jméno.“

Všechno to zní naprosto neuvěřitelně. „Takže ty jsi ji využil.“

„Vybral jsem si ji. Miloval jsem ji a ona mou lásku opětovala. O tom nesmíš ani na chvíli pochybovat, Mathew.“

Chvíli na něho němě zírám. Pokračuje daleko tlumenějším hlasem. „Jednou v budoucnu bude žít se mnou v mém paláci.“

„To není možné.“ Napřed by přece musela zemřít. Tuhle myšlenku si nechávám raději pro sebe. „Maminka, ona... miluje jiného muže. Má nového partnera a žije s ním.“ Dartemis se usmívá, celý obličej se mu mění, jako by se zevnitř prozářil. Vypadá naprosto klidně, ale z jeho pohledu je mi jasné, že se se mnou nemíní dělit o žádná další tajemství. Samozřejmě mi neustále čte myšlenky. Hlasitě, skoro by se dalo říct teatrálně, vzdychá. Zjevně je mu celá situace nepříjemná. Proti své vůli pokračuje. „Žije s ochráncem.“

„Co jsi to říkal?“

„Jimmy je ochránce mé pozemské rodiny.“

„Ach tak? No a co potom ten muž, který přišel před ním? Isabelin táta. Toho jsi nám poslal taky?“

„Ne, toho ne. A teď zavři oči, Mathew.“

„Počkej ještě! Mám ještě další otázky.“ Jeho víčka připomínají pár motýlích křídel, na vteřinu dvě unaveně dosedají. Snad chtějí skrýt netrpělivý výraz, jeho pohledu. „Tak dobře. Co ještě bys chtěl vědět?“

„Pokud jsi můj otec, jak je možné, že se ti vůbec nepodobám? Tvoje kůže je jakoby průhledná a oči máš..., prostě jsou úplně jiné. A taky jsi hodně vysoký. Chci říct daleko statnější než normální lidé.“

Na tváři se mu usazuje pobavený škleb. „Měl jsi štěstí. Podobu jsi zdědil po matce.“ Po krátké odmlce dodává. „A kdo ti říkal, že jsi už přestal růst?“

Tak tahle představa se mi nelíbí, najednou mám moc divný pocit v žaludku. „Neber to osobně, Dartemisi, ale asi bych nikdy nechtěl být takový obr jako ty.“

„Nikdy je docela dlouhá doba,“ odpovídá mi tajemně.

„Každopádně uvidíme.“

„Chceš naznačit, že budu žít dlouho? Rozumím ti. Správně?“

Zvedá obočí. „Jsi nesmrtelný, Mathew. Je to pro tebe dostatečně srozumitelné vysvětlení?“

„Ne. Nerozumím ti. A hlavně nevěřím. Určitě se mýlíš. Když jsem se například řízl, tekla mi krev jako každému jinému člověku.”

„To ano. Ale tvoje rány se samy zacelují. Čím rozsáhlejší a závažnější je zranění, tím rychleji se z něj zotavíš.“

Mlčky přikyvuju. Vybavuju si nedávnou zkušenost s dynamitem, který mi vybuchl v náručí. „Tak dobře. Takže mě čeká dlouhý život.“ No aspoň že Isabela a Arkarian jsou na tom stejně. Nebude to zase až tak špatné.

„Isabela a Arkarian budou žít jen zlomek doby, která je vyměřena tobě.“

„Což znamená, že budu naprosto osamělý. Je to tak?“ Naklání hlavu trochu na stranu, tváří se vlídně a starostlivé. „Myslíš, že jsem skutečně tak špatný otec?“

Okamžitě se napřímím a pozorně ho poslouchám. „O čem to mluvíš?“

„Než odsud odejdeš, dostaneš ode mě dar, který můžeš předat osobě, kterou si sám vybereš.“

„To je strašlivá zodpovědnost! Jak poznám, že je to skutečně ten správný člověk?“

V očích se mu objevuje hněvivý žár. Zvedá se, a ačkoli nic neříká, cítím, jak z něj vyzařuje zloba – proniká mi celým tělem. Probodává mě pohledem a já se usilovně snažím zjistit, co ho tak hrozně rozdráždilo. Asi si myslí, že nemám vůbec žádný smysl pro zodpovědnost. Jako bych se celý život nestaral o sestru, tedy alespoň od doby, kdy od nás odešel její otec. Taky jsem dohlížel na mámu, dokud tuhle starost ode mě nepřevzal Jimmy.

Hodně dlouho si hledíme do očí. Za nic na světě bych neuhnul jako první.

Trvá celou věčnost, než konečně sklání hlavu a celý se viditelně uvolňuje. „Jistě to poznáš, Mathew. Pochopíš, kdo je ten pravý.

Stačí, když mu nahlédneš do duše.“ Už zase sedí a klidným hlasem pokračuje. „Ale až budeš předávat můj dar, nesmíš v žádném případě zmínit mé jméno. A teď už konečně zavři oči. Máme před sebou ještě tolik práce.“

Zhluboka se nadechuju a snažím se udělat, co po mně žádá. V hlavě mi víří tolik myšlenek, že se vůbec nedokážu soustředit. Dartemis tiše vzdychá, ale celkově působí vlídně. Tón jeho hlasu mě uklidňuje.

„Ukážu ti, jak vytvářet kouzla, která budou jen doplňkem tvých přirozených schopností. Budeš je používat pouze jako jeden z nástrojů, někdy ti poslouží také jako zbraň. Musíš se naučit kouzlit, protože tak bylo určeno a není možné vzpírat se osudu jen proto, že jej plně nechápeš. Během svého pobytu v paláci se naučíš hodně věcí.“

Mám pocit, jako by mě uspával, slova ke mně připlouvají jako sametové obláčky, radost pohledět.

„Dozvíš se, jak ovládat živly.“

Co to říká?

„Staneš se pánem pozemských větrů a vod, dozvíš se, jak z ničeho zažehnout oheň a zase jej uhasit. Získáš tolik síly, že budeš moci tvarovat hory a údolí, tvořit koryta řek. Taky tě naučím hovořit se zvířaty a přijímat jejich podobu.“

Skutečně mu dobře rozumím?

„Ale toto pro tebe budou naprosto přirozené věci, Mathew. Nebudeš k tomu potřebovat magii ani lektvary. Vše budeš řídit jen silou své vůle, postačí jediná myšlenka.

Jediná myšlenka?

„Kdykoli budeš potřebovat, staneš se neviditelným. A stejným způsobem dokážeš skrýt také všechny, kdo budou právě v tvé společnosti.“

Stěží dokážu věřit svým uším, ale jeho hlas mě postupně uklidňuje, skoro jako bych se dostával do nějakého hypnotického stavu. Zvolna se mi zpomaluje srdeční tep a mezery mezi jednotlivými nádechy se prodlužují. Hruď se mi zvedá takřka bez námahy, vzduch proudí naprosto volně. Poddávám se celkové letargii, uvolňuju svaly a přestávám vnímat své okolí.

Mám pocit, jako by ke mně Dartemis mluvil z velké dálky. Jeho slova se vznáší prázdným prostorem, který se každou vteřinou stále

více rozpíná, zcela tiše, ale nezadržitelně. Mluví o mém životě a moci, které se mi dostane. O síle, kterou budu ovládat životy smrtelníků.

Dlouhou dobu vůbec nevím, co se se mnou děje, kdo nebo co jsem, co zde vlastně dělám; zda jsem hladový, unavený či prochladlý, jestli je den nebo noc. Dokonce si ani nejsem jistý, zda ještě vůbec dýchám. Nic nevnímám. Zdá se mi, že pluju vzduchem, necítím žádnou váhu, mysl mám zcela vyprázdněnou a otevřenou. Nevím, jak dlouho to vše trvá. Můžou to být minuty, hodiny, ale také celé dny.

Konečně si uvědomuju, že mě něco ruší, hluk přicházející odněkud zespodu. Je to lidský hlas. Zachytávám jej a proniká mi do mozku. Je to muž. Nikoli však Dartemis.

„Promiňte, že vás ruším, můj pane.“ Teď už poznávám, že patří Janahovi. Zní znepokojeně a ustaraně. „Vracím se zpět. Ale nesu špatné zprávy.“

Představa, že levituju, se začíná ztrácet.

„Opatrně, Mathew,“ varuje mě Dartemis.

S podobnými situacemi prozatím nemám žádné zkušenosti. Prudce otvírám oči a okamžitě zjišťuji, že nešlo o pouhou představu. Skutečně jsem zavěšený ve vzduchu, vysoko nad podlahou, téměř až pod stropem.

Tedy teď už ne!

Rychle se snáším k zemi a tvrdě na ni dopadám. Místností se rozléhá dutá rána.

Dartemis zvedá oči v sloup a hned poté se obrací k Janahovi

„Jaké zprávy?“

„Vaše sestra vstoupila do mezisvětí a zničila bílý most.“ Namáhavě se zvedám na nohy a spěchám k místu, kde oba muži stojí. „Co to znamená?“

Dartemis se na mě upřeně dívá a mezi obočím se mu tvoří hluboké vrásky. „Od této chvíle ztracené duše nebudou moci dosáhnout svého cíle, takže nikdy nedojdou klidu. Pokračuj, Janahu.“

„Ano, můj pane. Lathenie otevřela průrvu mezi světy a vytvořila trvalý průchod. V místě, kde dřív stál bílý most, se nyní mezisvětí stýká s podsvětím.“

Dartemis odpovídá šeptem. Skoro to působí, jako by mluvil sám pro sebe. „Takže má sestra teď kromě světa zatracených ovládá také

všechny zbloudilé duše.“ Obrací se na mě. „Od této chvíle, Mathew, budeš cvičit dnem a nocí tak dlouho, dokud nebudu zcela spokojený. Rozuměl jsi mi?“

Tón hlasu svědčí o velké naléhavosti jeho slov. Ano, myslím, že jsem ho pochopil. S nepříjemným mrazením v zádech přikyvuju.

„V pořádku. Takže se pustíme do práce. Nechej nás o samotě Janahu.“

„Ale můj pane...“ V půli věty se zastaví a chvíli váhá. „Mám ještě další zprávy.“

Dartemis se už zase mračí a dokonce rezignovaně vzdychá. Poslouchám tě.“

„Marduk útočí na pevnost.“

„Jakou pevnost?“ Najednou se mi dělá nevolno. Nevím, jestli to bylo způsobeno mým nedávným leteckým zážitkem nebo obavami ze skrytého významu Janahovy stručné věty.

Naštěstí hned pokračuje. „Neriažin střežený dům, kde žije spolu se svou matkou pod neustálou ochranou Strážců.“

„Cože?” křičím skoro hystericky.

Dartemis mi pokládá ruku na rameno. Zvedám k němu zrak a chvíli se dívám do jeho průsvitného obličeje. Zlaté oči se mu už zase třpytí jako dva živé plamínky.

„Musíme si pospíšit, Mathew.“

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA
ROCHELLE

Stojíme všichni tři u brány do Neriažiny pevnosti. Přímo před námi se na chvíli objevuje otvor v ochranné stěně a s dobře známým vcucnutím se za námi zase zavírá. Srdce mi buší jako zběsilé. Vím, že nám hrozí vážné nebezpečí, ale prozatím nemáme tušení v jaké podobě. Zahradu jsem viděla jen v noci a přišla mi dost strašidelná. S překvapením zjišťuju, že teď mi nahání ještě víc strachu. Všude kolem je spousta divných stínů.

Nad námi se ozývá praskot. Rychle obracím oči ke kupoli a okamžitě odhaluju, proč je tu tak divné příšeří. „Vidíte to?“

„Co to proboha...?“ Ethan si už taky všiml výjevu nad našimi hlavami.

Ochranná vrstva je pokrytá stovkami ptáků. Jsou to ti stejní, kteří nás s Ethanem napadli v lese. Vytváří přirozený obrys jinak neviditelné stěny, znemožňují přístup k domu a na zahrady. Někteří z útočníků do ní usilovně klovou zobáky, jiní do ní zatínají drápy. Stále přilétají další. Slyšíme údery jejich těl.

„Ještě chvíli a dostanou se dovnitř,“ říká Isabela.

Další zapraskání a ještě jedno, tentokrát o něco dál. Vřískot stále sílí, je to nesnesitelně pronikavý zvuk. Po celém těle mi naskakuje husí kůže. „Jak dlouho ta stěna ještě vydrží?“

Isabela se dává do pohybu. „Arkarian se bojí, že už dlouho ne. Musíme se nějak dostat do domu, jakmile se ochrana zbortí, Marduka už nepůjde zastavit.“

Tak to je vážně radost. Marduk a jeho ptáci. K čertu s ním. Praskot připomínající zvuk stovek drcených vajec se rychle mění v hrozivý rachot.

„Utíkejte!“ ječí na nás Ethan.

Reagujeme okamžitě. Společně se řítíme k úkrytu, který nám skýtá Neriažin dům, jenž stojí na mírně vyvýšeném místě před námi. V ochranné klenbě se objevuje prasklina. Rychle se rozšiřuje a přes ni se k nám dostává nejprve několik ptáků, pak celé hejno tvořené deseti patnácti kusy. Další rána a kupole povoluje. Tříští se na tisíce drobných úlomků, které nám prší na hlavy.

„Stěna je z křišťálu!“ Ethan nás varuje hlasitým křikem. Hned nato dostává nápad. „Hoď mi svůj kabát, Rochelle.“

Nevím sice, co s ním chce dělat, ale i tak jej bleskově shazuji a podávám mu ho. Roztahuje ho co nejvíc do šířky a rozprostírá jako provizorní štít proti létajícímu sklu. Proti ptákům nijak nepůsobí. Slétají se na nás v mnohačetných skupinách a bojují mezi sebou o právo zaútočit jako první.

Přibíhají k nám Arkarian a Dillon. Holýma rukama se snaží odhánět dotěrné okřídlence, kteří se nám přisávají na záda, zaplétají do vlasů a klovou do všech obnažených míst. Všímám si taky Neriažiných psů. V podobě sněžných leopardů se k nám mohutnými skoky blíží po příjezdové cestě. Je to velkolepý pohled, působí vznešeně a elegantně, ale hned je patrné, že se v nich skrývá velká síla. Vymršťují se vysoko do vzduchu a tlapami zasahují ptáky. Ti pod jejich údery padají na zem a zůstávají nehybně ležet.

Konečně jsme u hlavního domovního vstupu, kde na nás čeká Neriažina matka. Odráží ptáky, kteří se kolem nás snaží odkrytým průchodem vniknout dovnitř. Konečně jsme všichni v bezpečí a přirážíme za sebou dveře. Sněžní leopardi se mění zpět v psy. Venku ale zběsilý vřískot neustává. Ptáci naráží těly a křídly o stěny, bijí do oken a o střechu. Je to naprosto ohlušující vřava. Aysher a Silos škrabou drápy o dveře, ale na Neriažin rozkaz se okamžitě stahují a sedají si klidně k její noze.

Arkarian se rozhlíží a všímá si jednoho ze zdejších strážců. „Nějaké zprávy od Jimmyho?“

Odpověď přichází bez váhání. „Už je skoro hotový.“

Takřka současně se z celého povrchu domu, včetně oken a střechy, ozývá tichý bzukot a objevuje se jemná zář. Ptáci bolestně vřeští a prudce odlétají, jako by se dotykem popálili. Hned se zase vrací, vrhají se proti budově a vydávají ještě pronikavější zvuk, který nám málem trhá bubínky. Všichni si zakrýváme uši. Nakonec se přece jen zvedají a usedají na větve okolních stromů.

Jimmy vbíhá do místnosti a řítí se přímo k oknu. Předem jej sice opatřili bedněním, ale mezi prkny je dostatečně velká škvíra, kterou je možné sledovat rozptýlené šiky útočníků. Obrací se zpět k nám a spokojeně se usmívá. „Funguje to!“

Arkarian ho uznale plácne po zádech. „Aspoň na chvilku si můžeme oddechnout.“ Teď se dívá střídavě na mě a Ethana. „Jsem moc rád, že jste se sem dostali v pořádku. Žádné problémy s Latheniinými psy?“

Ethan kroutí hlavou a rukou mává k oknu. „Zato jsme si užili támhle těch potvor.“

„Nějaké zranění?“

Ethan se na mě úkosem dívá, ale nic neříká. Snažím se vytěsnit všechny jeho myšlenky, které by případně mohly zabloudit mým směrem. Nechci vědět, co se mu odehrává v hlavě. Možná si je vždy nedokáže dostatečně účinně chránit, ale zato pokaždé pozná, že jsem je zachytila. A to našemu vztahu moc neprospívá. Naštěstí už zase dokážu tuhle svou schopnost ovládat, takže se nemusím bát nějakých další konfliktů. Žádné nečekané návštěvy už nebudou.

Arkarian pořád ještě čeká na odpověď.

„Ne, jsme v pořádku.“

„To je dobře. Teď musíme rychle jednat. Neriah a Aneliese se musí okamžitě dostat do bezpečí.“

„Máš nějaký plán?“ ptá se Ethan.

„Můžu Neriah přemístit do Citadely,“ vysvětluje Arkarian a hned se na ni obrací. „Můžeš tam zůstat do chvíle, než se rozhodneme, kde bys mohla žít. Ale...“ Na chvíli se zastaví a dlouze hledí na Neriažinu mámu. „Tebe, Aneliese, tam vzít nemůžu. Na tomto podivném místě uprostřed bezčasí může vydržet jen Strážce se zvláštními schopnostmi a výcvikem.“

Aneliese se dotýká dceřina ramene. „Musíš jít, Neriah.“

Neriah se obrací na matku, v očích má divoký pohled. „Nenechám tě přece samotnou! Rozhodně tady chci zůstat a pomáhat vám.“

„Teprve jsi začala s tréninkem,“ připomíná jí Arkarian. „Tvé schopnosti jsou stále ještě dost omezené.“

„Jsem připravená a umím bojovat, Arkariane. Můžu vám být prospěšná i jiným způsobem. Nedopustím, aby Marduk mámě ublížil!“

Arkarian mluví jako obvykle klidným hlasem. „Já o tobě nijak nepochybuju, Neriah. Někdy je třeba spoléhat na ostatní. Tak je to u nás v organizaci zvykem. A já tě žádám, abys přesně to teď udělala. Přece mi důvěřuješ, nebo se mýlím?“

„Samozřejmě že ti věřím! Vím, že bys udělal vše, co je v tvých silách, abys nás obě ochránil. Ale nevím, jestli to skutečně dokážeš. Naše situace je zoufalá...“

Kouše se do spodního rtu, jako by chtěla zastavit další slova, která se tlačí ven. Zkouším číst její myšlenky, ale nic nevnímám. Je naprosto zřejmé, že má svůj plán.

„Myslím, že ani ty nejsi před Mardukem v bezpečí, Neriah.“ Arkarian chce, aby pochopila závažnost situace.

„Mně by nic neudělal.“

„Jak si můžeš být tak jistá?“

„Jsem přece jeho dcera. Miluje mě.“

Všichni chvíli mlčíme. Neriažina prudká citová reakce nás překvapila. Aneliese ji chytá za rameno. Stejně jako my ostatní i ona tuší, že v životě její dcery jsou místa, o nichž nic neví.

Ozývá se Arkarian. „Říkala jsi nám, že jsi Marduka naposledy viděla během souboje se Shaunem.“

Neriah se do odpovědi příliš nechce. Nakonec se přece jen odhodlává. „Někdy se mnou mluví.“

Aneliese hledí na Neriah doširoka rozevřenýma očima a kroutí hlavou.

Neriah nečeká na naše otázky a sama okamžitě pokračuje. Ale jen ve snech. Čas od času se mnou hovoří ve spánku.“

„Já Marduka dobře znám, Neriah. Vím, jak přemýšlí, znám jeho taktiku.“ Musím jí to přece vysvětlit.

Do řeči mi skáče Dillon. „Jo, to já taky! Je to naprostý šílenec, který se před ničím nezastaví. Zajímá ho jen pomsta.“

Neriah se tváří, jako by jí Dillon právě potvrdil její názor.

„Přesně tak! A nejvíc ze všeho touží ublížit mamince. Určitě by ji zabil.“

„Podívej, Neriah –,“ začínám znovu, ale Dillon mě už zase přerušuje.

Tentokrát zasahuje i Arkarian. Klidně mu přikládá dlaň na prsa. „Pokračuj, Rochelle.“

„Dlouho jsem s Mardukem pracovala a vím, že dokáže být velmi přesvědčivý. Já sama jsem mu mockrát podlehla. Rád ovládá lidi. Přesvědčil mě, že patřím k Řádu, prý kvůli rodičům. Tvrdil, že je to můj osud a že moje duše patří vládkyni. Když jsem se na něj podívala, často jsem viděla svého otce. Někdy se mi dokonce zdálo, že se na mě usmívá — přesně tím způsobem, po jakém jsem celý život toužila. A když mě Marduk chválil, bylo to, jako bych dostala pohlazení od tatínka.“

Kromě občasného zaskřehotání za oknem domu je naprosté ticho. Cítím na sobě pohledy všech přítomných, vnímám vzrůstající napětí. Nerada se takhle otevírám, ale Neriah pravděpodobně plánuje něco hodně nebezpečného a mou povinností je zastavit ji.

„Musíš si uvědomit, že když ti Marduk vstupuje do snů, snaží se nějakým způsobem skrytě zapůsobit na tvé city. Naprosto stejně to dělal i se mnou. Je to věrný služebník vládkyně Řádu, velitel jejího vojska a až do své osudové cesty po mezisvětí byl také jejím milencem. Slepě poslouchá její příkazy. Může mu poručit naprosto cokoli, ani vteřinu nebude váhat. Musíš mi věřit, že jeho oddanost Lathenii je daleko silnější než láska k tobě."

Dillon pohrdlivě odfrkuje. „Láska! Jakoby tahle stvůra vůbec tušila, co to slovo znamená."

Dillon Marduka nezná stejně dobře jako já. Je to zvláštní člověk, důsledně věrný i vášnivý. Do všeho, co dělá, se vkládá s plným nasazením, je dokonalým otrokem, ale mohl by být také milujícím otcem. A stejné nasazení samozřejmě očekává i od druhých. Ztráty přijímá neobyčejně bolestně a během svého života jich zažil víc než dost. „Myslím, že by ses divil, co všechno ví o lásce."

Asi jsem nezvolila ta správná slova nebo možná tón. V místnosti je už zase mrtvolné ticho, nemůžu se zbavit nepříjemného dojmu, že mě špatně pochopili. Každý hledí někam stranou, jen aby se mi nemusel podívat do očí.

Naše úvahy přerušuje mohutný výbuch. Celý dům se třese v základech, stěny praskají a hrozí, že se na nás každou chvíli zřítí. Jimmy háže Arkarianovi tašku, ve které jsou připravené černé masky. Arkarian je vytahuje a každý dostáváme jednu. „Nasaďte si je. Pomohou vám skrýt vaši pravou totožnost." Přetahuju si ji přes hlavu, vidět jsou jen oči a na ústech mám otvor k dýchání.

„Ethane a Rochelle, vy vezmete Neriah a Aneliese do tunelu," přikazuje Arkarian. „Aneliese vám ukáže ten, kterým se dostanete do mé pracovny." Poté se obrací k ostatním. „My tady zůstaneme a budeme bránit dům. Musíme vydržet alespoň tak dlouho, aby se Neriah a Aneliese dostaly do bezpečí."

Sbíháme po úzkém schodišti vedoucímu k zavřeným dveřím. V čele utíká Aneliese a hned za ní poskakují psi. Za průchodem na nás čeká další řada schodů. Dostali jsme se už dost hluboko, všude kolem je skoro tma. Aneliese rukou šátrá po svítilně ležící na poličce

vpravo. Ještě několik kroků a zastavujeme se u dalších dveří. Tentokrát jsou zabezpečené železnou závorou se zámkem. Aneliese si z krku rychle stahuje řetízek se svazkem klíčů. Chvíli se jimi probírá a nakonec nachází ten správný. Odemyká zámek, Ethan nadzvedává závoru a dveře se se skřípotem otvírají.

Tunel je obložený pískovcem a cihlami. Aysher a Silos vyráží jako dva průzkumníci vpřed, ale ani na chvíli se nám nevzdalují z dohledu. Někde nad námi se ozývá silné dunění připomínající hrom. To je jistě Marduk. Nikdo nepochybuje, že bitva už začala. Zvuky jsou každou vteřinu hlasitější. Jenom doufám, že se jim Marduka podaří zdržet, abychom mohli odvést Neriah a Aneliese do bezpečí. Jak dlouhý může být ten tunel? Snad ne příliš. Docela bych ocenila trochu čerstvého vzduchu a taky bych si ráda sundala tu nepříjemnou masku.

Znovu se rozbíháme. Snažíme, se udržovat pravidelné tempo, které nám stále určují psi pádící v čele naší malé skupinky. Takřka bez dechu se zastavujeme v místě, kde se tunel rozděluje na tři samostatné chodby.

Všichni chvíli lapáme po dechu. Potřebuju alespoň několik dlouhých nádechů, abych vůbec mohla začít vnímat, co se kolem mě děje.

„Kam vedou?“ ptá se Ethan, zatímco společně hledíme do temných děr.

Odpovědi se ujímá Aneliese. „Levý tunel by nás přivedl na severní okraj lesa.“

Okamžitě jí vpadám do řeči. „To je ale...“

„Hrozně daleko.“ Ethan ochotně dokončuje za mě. „Co ta střední cesta?“

Aneliese odmítavě kroutí hlavou. „Ta končí přesně uprostřed jezera, tedy pod jeho dnem.“

Tahle představa se mi zdá dost přitažená za vlasy. Kdo by stavěl průchod vedoucí někam pod obrovskou masu vody?

Aneliese si asi všimla mého udiveného pohledu. Bez dlouhého váhání pokračuje. „Navazuje na ni vstup do podzemního města. Ale tenhle tunel nám právě teď není nijak k užitku. Dveře jsou už hodně dlouho zapečetěné.“

„A co tenhle poslední tunel?“ Ethan prstem míří k otvoru napravo.

„To je ten správný. Tím se dostaneme až k Arkarianovým podzemním sálům.“ Významně chrastí svazkem klíčů v ruce „A jeden z nich nás pustí dovnitř.“

Zatímco tiše hledíme do temné chodby, která nás spojuje s Arkarianovým bezpečným útočištěm, stěny kolem nás se najednou prudce otřásají. Ve vteřině jsme zahaleni oblakem prachu. Nemůžeme se ubránit kašli. Vyměňujeme si vyděšené pohledy. Co se to tam nahoře děje? Měli bychom být už dost daleko a ozvěna souboje mezi Arkarianem a Mardukem by k nám neměla doléhat. Ovládá mě nepříjemný pocit, nejasná předtucha. Marduk je neobyčejně silný protivník, rozhodně bych se mu nechtěla postavit tváří v tvář. Stěží bych hledala věc, které se bojím víc. Teď už chápu, proč Arkarian do podzemí poslal právě mě a Ethana. V největším ohrožení jsou naše životy. Mě by Marduk moc rád potrestal za to, že jsem jej jako jeho osobní špeh zradila a přidala se k jeho nepřátelům. Ethana nenávidí, protože mu zhruba před rokem vrazil dýku do krku, což jej přivedlo do mezisvětí, kde ztratil svou původní podobu.

„Pojďme. Ale rychle,“ povzbuzuje nás Ethan.

Sotva stačíme udělat několik kroků, zastavuje nás další exploze, tentokrát přichází odněkud z bezprostřední blízkosti. Tlaková vlna nás odmršťuje vzad a sráží na zem. Tunel se plní prachem a různými úlomky. Chvíli nic nevidíme a sotva můžeme dýchat. Nejhorší je, že prach se nám usazuje v maskách a doslova nám ucpává ústa i nos. Aysher a Silos se na nás ze všech sil sápou, tahají nás za rukávy a další části oděvu. Snaží se nám pomoct zpět na nohy.

Jakmile se hustá prachová mlha začíná usazovat, okamžitě si uvědomujeme, že cesta vpřed je uzavřená. Nebudeme moci použít tunel vedoucí do Arkarianových místností. Už neexistuje. Místo něj před sebou vidíme jen velkou hromadu cihel a zeminy.

„No skvěle.“ Zklamaně křičím a rukou se snažím rozhánět protivný prach pronikající do nosních dírek a úst. Potřebuju aspoň trochu čistého vzduchu. „Takže co teď?“

Aneliese se tváří nerozhodně, vlídné hnědé oči má doširoka otevřené. „Nevím. Ale zpátky do domu se vrátit nemůžeme.“

„Co kdybychom se zkusili dostat do lesa?” navrhuju. „Mohli bychom pokračovat k hoře a skrýt se v podzemí. Alespoň bychom unikli tady z té pasti.“

Nikdo neprotestuje, celá skupina se vydává v mých stopách. Po krátké chvíli se za námi ozývají hlučné duté zvuky. Tiskneme se zády ke stěnám chodby a v naprosté tichosti očekáváme, co se bude dít. Dunění se rychle blíží. Najednou kolem nás naprosto nečekaně probíhá Dillon. V poslední chvíli si nás všiml a prudce se zastavil.

„Tak tady jste!“ Bleskově mezi námi nachází Neriah a se zasněným výrazem v tváři k ní přistupuje. Opatrně jí pokládá ruku na rameno. „Hrozně jsem se o tebe bál.“

Je to od něj strašně milé, ale Neriah je zjevně překvapená. Asi si ještě nevšimla Dillonových citů, které jsou v poslední době stále zřetelnější. Jemně se vymaňuje z jeho dotyku.

„Co se děje u nás doma?“ ptá se Aneliese. „Jsou tam všichni v pořádku?“

Dillon ji vůbec neslyší. Očima je stále ještě přilepený k Neriah. Ničemu jinému nevěnuje sebemenší pozornost.

„Dillone?!“ Musím ho vrátit do reality. „Co se to s tebou k čertu děje?“

„Marduk spolu s několika dalšími bojovníky ničí pevnost, systematicky, místnost po místnosti. Hledají Aneliese.“

Neriah se jako klíště chytá matčiny paže. „Nedá si pokoj, dokud tě nenajde! Cítí svou šanci a ví, že se nemusí opakovat.“

Ethan ji rychle uklidňuje. „Nemusíš se bát. Postaráme se, aby se nedostal ani k jedné z vás.“

„Arkarian chce, abyste se co nejrychleji přesunuli k němu do podzemí,“ dodává Dillon.

„Ale jak? Tunel je pryč,“ vysvětluje Ethan.

„A kam vede tenhle?“„Ven na povrch.“ Teď je řada na mně.

„Proto jste si ho vybrali?“

Přikyvuju.

Dillon se chvíli zamyšleně mračí, ale nakonec přece jen souhlasí. „Tak dobře. Dejme se na cestu.“

Někde ve velké vzdálenosti je slyšet ostrý zvuk doprovázený podivným plácáním. Hned po něm přichází vzteklé skřeky a zuřivý vřískot. Stojíme jako přimražení a tázavě na sebe hledíme. Zvuky sílí, teď už jasně rozeznáváme jednotlivé hlasy. Ethan nás popohání k větší rychlosti. „Musíme odsud okamžitě zmizet!“

Dáváme se do pohybu, běžíme, co nám síly stačí, ale s každým dalším krokem je jasnější, že tlukot křídel a křik ptáků se přibližuje.

Otáčím se přes rameno a vidím několik Mardukových létajících nestvůr. Rychle nás dohání.

Ethan do mě prudce strká a nutí mě tak pokračovat v běhu. „Nesmíš se otáčet!“

Řítíme se stále vpřed, jen s největším vypětím se nám chvíli daří udržovat stálou vzdálenost od našich pronásledovatelů.

Pak přichází stěna, musíme se zastavit, dál už nemůžeme. Tři stvůry jsou ve vteřině u nás a bez váhání na nás útočí svými mohutnými zobany a ostrými drápy. Psi se proměňují ve sněžné leopardy a pomáhají nám odrážet jejich výpady. Příliš úspěšní ale nejsou, ptáci jsou neuvěřitelně zarputilí.

Alespoň jedna věc nám hraje do karet. Slyším, jak Aneliese vzrušeným hlasem volá: „To je ono!“ Tahá za tajné dveře ve stropu chodby. „Tudy se dostaneme ven.“ Bere jeden ze svých klíčů a natahuje se k zámku nad hlavou. Bohužel je příliš vyčerpaná a jistě i nervózní, takže pouští celý svazek na zem.

Ptáci podnikají další soustředěný výpad a v nastalém zmatku klíče mizí v blátě pod našima nohama. Podlaha je tu pokryta silnou vrstvou bahna, cihlový podklad prakticky není vůbec vidět. Není divu, že stačilo pár nešikovných pohybů a drahocenné nástroje nám mizí z očí. Všichni se vrháme na kolena a jeden přes druhého se dáváme do hledání. Vládne tu neskutečný zmatek, takhle je nikdy nenajdeme.

„Všichni toho nechte!“ křičím ze všech sil. „Já je najdu.“

Rukama přejíždím po nerovném nánosu. Rukavice jsem nechala zasunuté v kapse svrchníku někde v domě, takže zcela bez obtíží okamžitě získávám přehled o struktuře skály. Je tvořená dobře slinutým jílem, pískovcem a konečně také žulou. Přesouvám pozornost o něco výš a vnímám dvěstě let staré cihly schované pod různě vysokým nánosem rozšlapaného bláta.

„Tady jsou.“ Zvedám ruku, v které držím řetěz. Na jeho konci se houpe svazek klíčů. Aneliese se snaží dostat k mé ruce, ale ve změti těl natěsnaných v úzké chodbě jí to chvíli trvá. Má velké štěstí, že včas uškubnu zpět. Zachránila jsem ji před vážným popálením. „Myslím, že to zvládnu sama.“ Zvedám se na špičky a jeden klíč po druhém zkouším zasunout do dírky.

Konečně jsem úspěšná, dveře se otvírají a zaplavuje nás ostré denní světlo. Chvíli stojíme oslepení, takže ptáci mají možnost vyletět ven první. Rychle se škrábeme za nimi.

Ethan už je venku, ale k mému překvapení vyčerpaně mručí. „Proboha to ne!“ Vzápětí zjišťuju, co ho tak znechutilo.

Marduk! Klidně na nás čeká nedaleko otvoru a tváří se nesnesitelně samolibě. Spolu s ním je připraveno asi šest bojovníků, všichni s maskami na hlavách, takže bychom je mohli poznat snad jen podle očí. Obstoupili východ z podzemní chodby. Jsou ozbrojení noži, meči, kopími a dalšími zbraněmi.

„Myslím, že jsme v průšvihu,“ mumlám si tak trochu sama pro sebe.

„Pěkném průšvihu.“ Ethan mi odpovídá sotva šeptem.

Dobrá práce, Roch.“ Dillon se se svou ironickou poznámkou obrací na Rochelle.

„Nevyslovuj její jméno!“ syčí na něj Ethan. Silou vůle přesunuje nůž zasunutý za lem boty do ruky a podává ho Dillonovi.

„Potřebuješ ho?“

Dillon odmítavě kroutí hlavou. Z jedné kapsy vytahuje bojový řetěz a z druhé vlastní dýku.

„Takže se podíváme, koho tu máme.“ Marduk mluví svým oblíbeným obhrouble sarkastickým tónem. „Pěkná sbírka ptáčků, řekl bych.“

Pohledem se přesouvá k Aneliese a v jediném oku se mu okamžitě objevují hněvivé plameny. Aneliese ani na chvíli neuhýbá, ale bohužel si příliš nehlídá své myšlenky. Několik z nich zachytávám. Vzpomíná, jak Marduk vypadal, když ho viděla naposledy, a nevychází z údivu, jak moc se od té doby změnil. Všímá si, že mu stále ještě chybí polovina obličeje, zděšeně pozoruje prázdný oční důlek a hluboké jizvy zcela zakrývající část znetvořených úst. Zároveň si uvědomuje, že pohledem připomíná spíše zvíře než člověka, možná také kvůli hustým hrubým vlasům, které zabíhají hluboko do čela a takřka se stýkají s obočím.

Marduk se obrací na Neriah. Chvíli stojí zcela nehybně, takže všichni vidíme, jak se mu vzrušením zvedá hruď. Oko mu divoce rudne a rozšiřuje se. Dceru by před ním neskryla žádná maska na světě.

Neriah bleskově vytahuje zpoza pásu dýku a totéž dělá i Aneliese. Za normálních okolností bych samozřejmě následovala jejich příkladu, ale v poslední době jsou mou největší zbraní samotné ruce. Působí horší zranění než ten nejostřejší nůž. Marduk si na nich všímá jiskřících žilek proudící energie a s povytaženým obočím se mi dívá přímo do očí. „Vždycky jsem věděl, že v sobě máš skrytý zdroj síly. Co všechno jsme spolu mohli dokázat – s tvýma rukama."

Z téhle představy se mi dělá zle. Ve zlomku vteřiny mám hotovou řádně kousavou odpověď. Ale Ethan je rychlejší. Zastavuje mě, dřív než stačím otevřít pusu. „Nejdřív byste mě musel zabít."

Udiveně na něj zírám, ale on je ode mne odvrácený.

„S velkým potěšením." Ani Marduk nejde pro slovo daleko, Významně se přitom dotýká meče za pasem. „Dnes jsem nepřišel pro tvou malou zrádkyni, takže tuhle lákavou nabídku musím s lítostí odmítnout."

Neriah vstupuje do hovoru překvapivě klidným hlasem. „Měli jsem spolu dohodu, pamatuješ? Dal jsi mi své slovo."

Aysher a Silos výhružně mručí a cení na Marduka své velké leopardí tesáky.

Dillon tahá Neriah za paži. „O čem to, prosím tě, mluvíš?" Neriah se mu jemně vytrhává a odstupuje o krok stranou. „Nech mě být. Moc dobře vím, co dělám."

„Snad bys, proboha, nevěřila," rychle se vkládám do jejich malé rozepře, „že Marduk někdy splní, co slíbil. Nebuď naivní, Neriah."

Marduk se hlasitě směje. „Pokud je mi známo, zradila jsi ty mě a ne naopak. Ke komu vlastně patříš, za koho bojuješ? Ví to některý z tvých nových přátel?"

Snažím se nevěnovat mu pozornost. „Drž se u Neriah," šeptám Dillonovi. „Myslí si, že se na něj může spolehnout, protože je to její otec, ale v tom se strašlivě mýlí."

Dillon se mnou souhlasí. Okamžitě pevně chytá Neriah za rameno.

Ona se znovu osvobozuje a bleskově se od něj odtahuje. Dillon se naštěstí nevzdává a snaží se ji zachytit. Neriah se po nás rozhlíží, v očích má výraz naprostého zoufalství. „Nikdo mi nerozumíte. Musím to udělat. Jen tak vás můžu zachránit. Nesmíte bojovat. Určitě prohrajete a maminka přijde o život." Ethan na ni výhružně syčí. „Nechej nás dělat svou práci. Proto jsme tady. Máme vás obě hlídat a chránit tady před tím šílencem."

Marduk takřka vesele krčí rameny, zřejmě se dobře baví. „Chystáš se Neriah chránit, stejně dobře, jako jsi se postavil za svou sestru?“

Kdybych dokázala na dálku hýbat předměty, vytrhla bych Ethanovi z ruky nůž a zabodla ho Mardukovi do hrdla. Moc dobře znám tuhle zrůdu v lidském přestrojení a je mi naprosto jasné kam směřuje.

„A co takhle promluvit si o tvé udatnosti, když jsi bránil Isabelu? Jak by se ti líbilo tohle?“ Marduk je v ráži. „Pokud se dobře pamatuju, byl jsi tak neuvěřitelně statečný a pozorný, že si musela udělat příjemnou procházku mezisvětím.“

„Neposlouchej ho. Jen se tě snaží vyvést z míry, vydráždit tě, aby ses přestal soustředit.“

Ethan ke mně na vteřinu sjíždí očima a lehce kývne hlavou. Asi mi rozumí, ale zároveň je na první pohled jasné, že ho netvorova slova hluboce zasáhla.

Mardukovi to samozřejmě neuniklo. Samolibě si nás prohlíží a teď dokonce propuká v hlasitý smích. Sotva patrně pohne obočím – dává svým vojákům signál, na který celou dobu čekali. Okamžitě postupují o několik kroků vpřed a boj začíná.

Dillon a Ethan se neustále snaží neztrácet kontakt s Neriah a Aneliese, ale je to velmi obtížné. Rány se na ně sypou ze všech stran. Dillon je silný, rozdává kolem sebe údery nohou a s neuvěřitelnou obratností se ohání řetězem částečně omotaným kolem ruky. Dva nepřátele sráží na zem, ale okamžitě se zase zvedají a doráží na něj.

Ethan zranil jednoho z Mardukových bojovníků, zasadil mu ránu do ramene. Vzápětí se ale sám po útoku zezadu ocitá na zemi. Jeho nový protivník má v ruce dlouhou tyč. Je velké štěstí, že dokáže na dálku hýbat předměty. V poslední chvíli od sebe odvrací ocelové hvězdice a silou vůle je vrhá zpět proti muži, který jimi mrštil. Přímo přede mnou se objevuje muž s tasenou dýkou, která se mu třpytí v ruce. Příliš se mi nechce ukazovat, jaká moc se skrývá v mých dlaních, ale nemám na výběr. Nechávám ho přistoupit tak blízko, jak jen moje odvaha snese, a prudkým pohybem mu rozřezávám oděv, od ramene směrem k hrudi. Soustředím všechnu sílu do odhalených rukou a vrhám se na něj. Těsně před dopaden si všímám, že mi kůže září jasnou paletou barev. Voják vykřikuje a v následující vteřině se s bolestným úpěním svíjí na zemi.

Cítím na sobě Mardukův pohled. „Hodně ses toho naučila. Ale tady jen zbytečně mrháš svým talentem.“

Teď nemám skutečně kdy naslouchat jeho provokacím. Jen doufám, že jeho slovům nikdo nevěnuje pozornost. Hrozně by mě mrzelo, kdyby si moji přátelé mysleli, že se mě snažil přetáhnout zpět na svou stranu.

Společně se snažíme odrážet útoky Mardukových bojovníků, ale největší škody jim působí Aysher a Silos. Když zjistili, že Neriah jejich pomoc nepotřebuje a se svým protivníkem si poradí i bez nich, pustili se ze všech sil do boje. jeden z Mardukových mužů se zoufale snaží dostat zpod Ayshera, který ho celého zalehl. Se štěstím se mu to daří a k smrti vyděšený prchá k lesu. Leopardi obrací pozornost k samotnému Mardukovi. Vypadají opravdu hrozivě, je jasné, že se na něj ve zlomku vteřiny vrhnou a srazí ho k zemi. Jestli je toho někdo z našich řad schopen, pak jsou to právě tahle velkolepá zvířata. S vyceněnými zuby se vrhají jeho směrem. Marduk je zpozoruje a bleskově zvedá ruce před sebe. Z prstů mu šlehají paprsky zelenavého světla. Neriah zděšeně vykřikuje a Dillon má co dělat, aby ji udržel u sebe. Statná zvířata dostávají plný zásah. Náraz energie je tak velký, že je vymršťuje do vzduchu. Po dlouhém letu tvrdě dopadají na zem a chvíli zůstávají nehybně ležet.

Bojujeme se zbývajícími vojáky a koutkem oka pozorujeme, jak Aysher a Silos pomalu přichází k sobě. Mardukův pobavený výraz se mění v silné podráždění.

Neriah se ke mně naklání a šeptá: „Myslím, že vyhráváme! Nakonec všechno přece jen dopadne dobře.”

Rozhodně jí nechci kazit radost, ale její optimismus příliš nesdílím. Moc dobře vím, že Marduk se nevzdá, dokud nebude poražen poslední z jeho bojovníků a dokud nevyzkouší všechny lsti a triky, které se naučil za dlouhá léta služby u Lathenie.

Záhy se ukazuje, že mé obavy byly naprosto opodstatněné. Marduk už nedokáže snášet pohled na své neschopné pomocníky. Se zuřivým pohledem natahuje ruce a z konečků prstů mu za hrozivého praskání a syčení vychází nový proud energie. Tentokrát je to celá vlna. Jiskří a vzdouvá se jako mohutný příliv. Rychlostí blesku nás zaplavuje a uzavírá v neprostupné kupoli. Připadáme si jako v neviditelném vězení.

Ti z Mardukových vojáků, kteří jsou ještě schopni pohybu, se pomalu zvedají ze země a stoupají si po bok svého pána. Ve tvářích je jim vidět pocit úlevy a snad i jisté samolibosti. Marduk celou dobu drží paže napřažené naším směrem a na dálku nad námi udržuje oblouk pulzující energie.

Ethan a Dillon zkouší prolomit světelnou stěnu, ale při prvním dotyku je bolestivě zasahuje elektrický výboj a odhazuje je zpět. „Nějaké nápady?“ mumlá Dillon.

„Pokud se chce dostat k Neriah a Aneliese, musí to silové pole na chvíli zrušit. To bude naše příležitost.“ Všichni tiše pokyvují hlavami. Moje šeptem pronesená poznámka jim zřejmě připadá rozumná. Přistupujeme ještě těsněji k sobě a spolu s Dillonem a Ethanem tvoříme malý trojúhelník, v němž jsou obě ženy alespoň prozatím v bezpečí. Aysher a Silos se k nám připojují — stále ještě ve své leopardí podobě.

Marduk naklání hlavu k jednomu ze svých podřízených. „Jakmile uvolním stěnu, chytni tu ženu. Je nejvyšší čas, aby Aneliese zaplatila za únos mé dcery.“

Neriah jeho slova zaslechla a zoufale vykřikuje. „Ne! To ne! Dal jsi mi svůj slib. Vezmi si mě!“

Marduk vydává pohybem hlavy poslední rozkaz a dva z jeho mužů se vydávají směrem k našemu dočasnému vězení. Jejich velitel celou dobu upřeně sleduje Aneliese. Neriah ho zděšeně pozoruje a viditelně se jí zmocňuje panika. Zoufale hledí na svou matku. Ovládá ji strach. V této chvíli už není schopná střízlivě uvažovat.

A v tom mi to dochází. Najednou je mi vše jasné. Je to jako blesk z čistého nebe. Marduk si s námi všemi a především s Neriah celou dobu pohrává. Ano, přesně to je jeho obvyklý styl. Přetvářka a lest. Tenhle plán si jistě dlouho připravoval. Úmyslně se svou dcerou mluvil ve snu, aby s ní navázal bližší kontakt. A taky se mu to podařilo. Zdaleka nejhorší je ovšem to, že mu Neriah začala věřit. Marduk ve skutečnosti nechce Aneliese. Jde mu o Neriah a ta mu právě teď vbíhá do skvěle nastražené pasti.

Vybíhá zpoza našich zad, trochu mě odstrkuje stranou a míří přímo k světélkující zelené stěně, která nás odděluje od jejího otce.

„Ne, Neriah! To nesmíš!“ Vrhám se po ní a chytám ji za rameno. Jakmile se dotýkám její kůže, Neriah vykřikuje bolestí a padá k

zemi. Spálila jsem ji. Proboha, to jsem nechtěla. Instinktivně stahuju ruku zpět, takže je zase volná.

Okamžitě se zvedá na nohy, vrávoravě udělá několik kroků a sesouvá se zpět. Je tak odhodlaná dostat se k Mardukovi, že se plazí dál po kolenou a v několika vteřinách prochází otvorem v kupoli. V poslední chvíli se ke mně otáčí a šeptá. „Vyřiď jim, ať se mě nesnaží zachránit.“

Aneliese se vrhá za svou dcerou, ale průchod se mezitím uzavřel. Zelený oblouk září ještě intenzivněji než předtím. Ethan ji zachytává a prudkým pohybem strhává k sobě. Právě včas, aby ji uchránil od silného výboje. Aysher a Silos se nemohou smířit s pohledem na svou velitelku, která jim zmizela za podivnou stěnou a teď stojí po boku nepřítele. S divoce rozšířenýma očima a hlasitým řevem se derou kupředu. Ethan se je snaží zastavit, ale nedá se nic dělat. Zvířata kolem sebe zuřivě cvakají zuby. Teď se jim nikdo nemůže plést do cesty. Při pomyšlení, co se stane, až narazí na energetické pole, se mi málem zastaví srdce.

„Stát!“ Volám ze všech sil a chystám se za nimi, ale v poslední vteřině si naštěstí vzpomínám na Arkarianovo varování. V mých rukou se skrývá tak velká síla, že bych je mohla třeba zabít. Proboha jen to ne!

Leopardi se jako ve zpomaleném filmu pohybují pableskující zelenou stěnou. Zasahuje je silný výboj. Ozývá se bolestné kňučení. Jistě hrozně trpí, po celém těle se jim ježí srst. Stále se posunují vpřed, centimetr po centimetru překonávají hrozivou překážku. Už se zdá, že se skutečně dostanou ven, ale vtom se před našima očima začínají rozpadat a v následující chvíli po nich zůstává jen nazelenalý třpyt.

Následuje ostrý sykot a kruh kolem nás mizí. Klopýtavě se rozbíháme za Neriah, ale vše je marné. Neriah, Marduk a jeho vojáci se rychle ztrácí, zachytáváme jen jejich poslední obrysy a i ty v následujícím okamžiku uplývají.

PATNÁCTÁ KAPITOLA
MATT

Po návratu do Citadely už na mě čeká Arkarian. Vypadá dost ustaraně, jeho obvykle jasné oči jsou podivně potemnělé.

Místo uvítání mě hned informuje: „Svolal jsem k sobě do podzemí naléhavou schůzku.“

„Tak neztrácejme čas a půjdete.“

„Napřed bych ti rád řekl, co se tady během tvé nepřítomnosti dělo.“

„O Neriah jsem už slyšel.“ Dalším odkladům bych se pokud možno rád vyhnul.

Přesouváme se do jedné z Arkarianových vedlejších místností. Moji přátelé jsou už na místě. Několik z nich sedí na židlích uspořádaných do kruhu, takže trochu připomínají zasedání Tribunálu, ostatní postávají kolem a čekají, co se bude dít. Vidím tu také Dillona. Nový přírůstek do naší skupiny. Docela by mě zajímalo, kdo mu dal povolení ke vstupu do Arkarianovy podzemní říše. Pravděpodobně lady Arabella. Ta s ním pracovala ze všech nejvíc. I když postrádáme Neriah, je nás zase devět.

„Matte!“ Jako první mě spatří Isabela. Okamžitě se ke mně rozbíhá, ale pak se zastaví a chvíli váhá.

Poslední události ji určitě hodně rozrušily, stejně jako všechny ostatní, ale v jejích očích je kromě strachu a nervozity ještě něco jiného. Tváří se nejistě, dokonce bych řekl stydlivě. Na něco podobného u ní nejsem zvyklý. Asi chápu, v čem je problém. Myslí si, že jsem se během pobytu u Dartemise změnil. Má pravdu? Na tuhle otázku nedokážu poctivě odpovědět. Cítím se stále stejně, ale vím teď o věcech, na které bych nejraději zapomněl. Hodně jsem se naučil, některé nové schopnosti mě stále ještě uvádí v naprostý úžas. Většinu jsem neměl příležitost vyzkoušet a přitom právě na tom, jak dokonale je zvládnu, tolik záleží. Rozpřahuju ruce a snažím se žertovat.

„Tak co? Nebude žádné uvítání? Vždyť jsem byl pryč celých šest měsíců. To jsi svého bratříčka skutečně nepostrádala?“

Isabela se pobaveně šklebí a přistupuje ke mně. Nemůžu snést ten váhavý výraz, který jí stále nemizí z tváře. Bez dlouhého rozmýšlení ji beru do náručí. Pokládá mi hlavu na hruď a pevně mě tiskne.

Chvíli tak stojíme bez hnutí a pak pomalu zvedá oči. „Ve skutečnosti jsme se neviděli jenom týden.“ Odtahuje se a hravě mě plácá po rameni. „To myslím ani nestojí za takové objímání.“

Během několika minut se vítám s ostatními. Uvědomujeme si závažnost chvíle a rychle si hledáme místo. Čeká nás hodně práce. Arkarian si zcela úmyslně sedá po mé pravici a kýve na mě hlavou. Chce, abych tuhle schůzku vedl. Zprvu se mi zdá, že si snad dělá legraci, ale jeho myšlenky jsou naprosto jednoznačné. Jako dva mozkovidi spolu hovoříme beze slov. Podle jeho názoru jsem zcela připraven. Můžu se ujmout své role, kterou mi určila Věštba. Kéž bych měl jeho sebedůvěru. Zhluboka se nadechuju, myslím, že můj vzdech zní dost rezignovaně. Po pravdě musím přiznat, že přesně tak se také cítím. V poslední době jsem získal hodně nových schopností — jednou z nich je umění číst myšlenky —, ale ještě mě čeká dlouhý výcvik, než je budu umět spolehlivě používat.

Všichni přítomní se tváří znepokojeně, na první pohled je jasné, že jsou z mého mlčení celí nesví. Arkarian mě v duchu pobízí, potřebuju prý víc odvahy. *Je nejvyšší čas, Matte. Musíš si věřit, převzít zodpovědnost. Ukaž nám, že jsi ten správný vůdce.*

Rozhlížím se kolem sebe a přemýšlím, jestli se skutečně dokážu postavit do čela těchhle skvělých lidí. Polovina z nich je starší než já. Je tu můj učitel. A pak taky Ethanův táta. Tohle přece nejde!

Postupuj po malých krůčcích. Zachytávám další z Arkarianových myšlenek. Dobrá, ale jaký má být ten první krok? Každopádně je příjemné přestat myslet na svá omezení a nedostatky a soustředit se na něco jiného. Najednou mám pocit, jako bych se zbavil zátěže, objevil v mozku doposud skrytou kapacitu k přemýšlení. Očima přejíždím po kamenných stěnách a poté si chvíli prohlížím hliněnou podlahu. „Je tahle místnost bezpečná?“

Odpovědi se ujímá Arkarian. „Všechny sály v podzemí hory jsou dokonale chráněné.“

„Nemůže nás někdo odposlouchávat... kdokoli?“

„Za to se můžu zaručit.“

Znovu prozkoumávám zdi, hledám v nich praskliny a škvíry. „Chci, abyste všichni sklonili hlavu a zůstali tak, dokud vám neřeknu, že můžete zase vzhlédnout.“

Všichni reagují okamžitě a bez jediné otázky. Zkusím svou novou schopnost. Celý prostor zaplavím jasně modrým světlem, které

postupně houstne a za chvíli připomíná spíš barevnou mlhu. Dillon a pan Carter začínají kašlat. Opatrně foukám do jejího středu, podle mé představy by tak měl vzniknout dokonalý zvukotěsný vnitřní prostor, kde budeme moci mluvit bez obavy, že nás někdo odposlouchává. S velkou úlevou zjišťuju, že celý postup dokonale funguje.

„Teď se můžete podívat.“

Zvedají hlavy a udiveně zkoumají hutný opar, který jako by byl přilepený na stěnách, stropu i podlaze.

„Teď jsme v naprostém bezpečí,“ tichým hlasem poznamenává Arkarian. „Moc pěkná práce.“

„Díky, ale...“ Uprostřed věty se zastavím. Proč bych měl všem vykládat, jak nejistý se neustále cítím? Nemá to pro ně žádný smysl. Pokud chci, aby mi věřili a dokázali se na mě spoléhat, musím v nich vzbudit alespoň zdání sebejistoty. Naproti mně sedí Dillon a nervózně se ošívá. Bez ustání si poklepává nohou o podlahu, prohrabává si vlasy a protahuje si prsty, až mu praskají všechny klouby. „Chtěl bys nám, Dillone, něco říct, než se začneme zabývat úkoly, které nás čekají?“

„Ano! To bych skutečně chtěl!“ Vyskakuje ze židle a málem ji přitom převrátí. „Uvědomujete si vůbec, že Marduk se zmocnil Neriah? Má ji u sebe a my tady sedíme a nic neděláme.“ „Ano, vím to a dostaneme ji zpátky.“

„Nevím, jaký máš plán, ale rozhodně se té výpravy chci zúčastnit.“

Zvednutou rukou ho zastavím. ‚Nejdřív mi přesně popiš, co se vlastně stalo.“

Hlasitě si odfrkuje a ukazuje směrem k Rochelle. „Tahle nás zavedla do pěkné pasti a potom nechala Neriah vběhnout Mardukovi přímo do náruče.“

Rochelle vstává a nevěřícně vzdychá. „To je nehorázná lež.“

Shaun, který sedí vedle ní, ji tiše přesvědčuje, aby si sedla. Dillon mezitím pokračuje. „Držela Neriah, mohla ji klidně zastavit, ale místo toho ji nechala jít. A jak to dopadlo, už víš.“ Rochelle se znovu vztyčí. Jednu ruku drží přitisknutou na čelo, jako by se bála, že jí ze všeho pukne hlava.

„To jsou vážná obvinění, Dillone.“

„Mluvím pravdu. Klidně se zeptej Ethana. Byl u toho stejně jako já.”

„Raději bych napřed vyslechl Rochellinu verzi.“

Rochelle se na mě chvíli dívá. Její obvykle hluboké, jasně zelené oči jsou celé zarudlé a obklopené výraznými tmavými kruhy. Natahuje před sebe obě ruce a chvíli je soustředěně pozoruje. Viditelně se třesou, vůbec je nedokáže zklidnit. Tváří se, jako by to byly nějaké cizí předměty, které vidí poprvé v životě, ne část jejího těla, živeného vlastní krví. Za celých osmnáct měsíců, které jsme strávili společně; jsem ji neviděl v takovém stresu. „Mohou za to moje ruce. Spálila se o ně. A pokud jde o ten tunel, skutečně jsem si myslela, že je to ten správný."

Do hovoru vstupuje Arkarian, který sedí vedle mě. „Teď máš natažené rukavice. Kde jsi je měla, když jsme bojovali s Mardukem?"

„V kapse od kabátu," odpovídá Rochelle. „A ten zůstal v domě. V podzemní chodbě jsem byla bez svrchníku. Později jsem se pro něj vrátila."

„Jak pokračuješ s lady Arabellou? Kam až jste se při výcviku dostaly?"

Než se Rochelle stačí dostat k odpovědi, Dillon jí skáče do řeči. Celý se třese zuřivostí, pomalu se přestává ovládat. „To mi chceš říct, že po všech těch hodinách, kdy ses učila, jak je ovládat, jsi Neriah nechtěně popálila?" Aniž by čekal na jakoukoli reakci, svou otázku okamžitě doplňuje dalším obviněním. „Já si to teda rozhodně nemyslím! Podle mého názoru pořád ještě pracuješ pro Marduka. Nebo mi chceš říct, že se mýlím?"

Ethan vyskakuje, jako by ho vymrštilo přetažené péro. „Už konečné sklapni, Dillone! Nikdo nemá právo urážet kohokoli v téhle místnosti. Rozumíš mi? Rochelle nestojí před soudem." Otáčí se stranou a dívá se na mě. „Ano, viděl jsem, co se stalo a je fakt, že Rochelle Neriah pustila a. nechala ji odejít. Ale neudělala to úmyslně. Neriah při doteku Rochelliny ruky hlasitě vykřikla, takže není divu, že Rochelle reagovala, jak popisuje Dillon. Byl to instinkt. A tunel, který vybrala, byla jediná rozumná možnost, poté co jsme nemohli použít cestu vedoucí k Arkarianovi do podzemí."

Do nastalého ticha se ozývá znovu Rochelle. Mluví velmi tiše. „Všechno bylo tak zmatené. Musela jsem reagovat ve zlomku vteřiny. Asi jsem to nezvládla."

Dillon má samozřejmě hned připravenou repliku. „Jo, a kvůli tomu jsme přišli o Neriah."

„Takže teď nám nezbývá než ji zase získat zpátky.“ Snažím se trochu zklidnit situaci a zaměřit pozornost přátel správným směrem. „Od této chvíle už nechci slyšet žádná další obvinění, nikdo nebude nikoho napadat.“

Dillon ještě zjevně není spokojený. „Tak dobře. Ale rozhodně mě musíte vzít s sebou na tu záchranou akci.“ Očima ode mě přejíždí trochu doprava. „Musíš mu říct, aby se mnou počítal Arkariane.

Všichni mlčky čekají na Arkarianovu odpověď. Na zlomek vteřiny na sobě cítím jeho pohled, ale jeho slova míří volně do prostoru. Jsou určena všem a nikomu zvlášť. „Všechna rozhodnutí jsou nyní jen a jen na Mattovi.“

„Vážně?“ říká Dillon naprosto překvapeně. „Konečně, proč ne. Pro mě je hlavní jen to, abychom co nejdřív osvobodili Neriah.“

Snažím se nevěnovat mu příliš pozornost, i když po pravdě jeho tvrdohlavost mě dost dráždí. Myslím, že všem je jasné, jak moc mu na Neriah záleží. To není dobré. Silné city mohou ovlivnit úsudek a ve svém důsledku třeba i ohrozit celou výpravu. Na druhé straně mu láska dodává odvahu a to se jistě může hodit. Musíme být silní a rozhodní. Nečeká nás nijak snadný úkol.

Poměrně dlouhé ticho ruší Rochelle. „Neriah si myslí, že dokud je s Mardukem, její máma je v bezpečí. Navíc asi věří, že tak může zabránit dalšímu krveprolití. Prosila mě, abych vám vyřídila, že...“

Zde se zastaví a váhá. Musím ji ponouknout. „Pokračuj, posloucháme tě.“

Ztěžka polyká, hrdlo má celé stažené. „Říkala: Vyřiď jim, ať se mě nesnaží zachránit.“

Dillon divoce vyskakuje, vypadá, že každou chvíli vybuchne. „Posaď se, Dillone! Tvé námitky jsme si už vyslechli.“ Otáčím se k Rochelle. „Myslíš si, že je u Marduka v bezpečí?“ Neváhám ani vteřinu. „To tedy v žádném případě.“

„Takže bychom se podle tvého názoru měli pokusit zachránit ji.“

„Samozřejmě že ano. A čím dřív, tím líp.“

Se svou otázkou se přidává i Shaun, který sedí vedle Rochelle, „Máš představu, kam Neriah odvedli?“

„Drží ji jako vězně v Latheniině paláci na hoře Olympu.“

„No skvěle!“ Dillon svůj zoufalý výkřik doplňuje nenávistným pohledem, který samozřejmě posílá Rochelle. „Vážně moc pěkná

práce, Roch. Jak ji teď asi máme z téhle pekelné díry vysvobodit? Předpokládám, že pro nás máš nějakou skvělou radu.“

Tak tohle už přehání. Dillonovy reakce jsou příliš prudké a naprosto nepřiměřené. V tomhle stavu by nám nebyl při záchraně Neriah nic platný.

Už zase stojí a tentokrát vzrušeně přechází volným prostorem. Pažemi nervózně opisuje široký oblouk. „Nikdo to nechápete. Do Latheniina paláce se nedá dostat. Je to zhola nemožné.“„Podle toho, co říkáš, bych skoro odhadoval, že jsi tam už byl.“ Konečně se zastaví a chvíli mě klidně pozoruje. „No, to je pravda. Byl jsem tam. Ale můžeš mi věřit. Je to dokonalá pevnost, ledové peklo.

Co to říká? „Možná by nám pomohlo, kdybys přidal pár detailů. Asi bychom lépe chápali, proč se tváříš tak zoufale.“

„Celá stavba je chráněná vysokou vnější zdí, která je postavená z křišťálu kombinovaného s tvrdým kamenem, hlavně mramorem. V paláci je neuvěřitelně složitý bezpečnostní systém. Dnem a nocí je hlídán strážemi na hradbách a tříčlennými posádkami v každé z rohových věží. Vyzbrojeni jsou samostříly a používají šípy, jejichž špičky jsou namáčené do jedu, který vás v několika vteřinách zabije. A i kdyby se vám nějakým zázrakem podařilo překonat obvodové opevnění, uvnitř na vás čekají Latheniini psi — celkem sedm strašlivých bestií. Nedostávají žrát, takže jsou pološílení hlady. Vládkyně je důkladně vycvičila. Napadnou každého, kdo pronikne do pevnosti. Jo, a ještě něco. Zatím jsem se nezmínil o kouzlech, že ne?“

V kruhu přítomných se ozývá vzrušené mručení.

„Celý palác je protkán nejrůznějšími pastmi a nástražnými systémy ovládanými černou magií.“

„Děkuju ti, Dillone. Můžeš se zase posadit. Myslím, že jsme si udělali představu.“ Snažím se mluvit rozhodně jako pravý vůdce.

Dillon usedá a já si uvědomuju, že přes jeho současné rozrušení nemám prakticky žádnou jinou volbu než vzít ho s sebou.

Jeho znalosti jsou pro nás nesmírně cenné. Pokud ovšem... Obracím se na Rochelle.

„A co bys nám o paláci mohla říct ty?“

Mírně krčí rameny. „Vlastně vůbec nic. Nikdy jsem tam nebyla.“

„Ne, to určitě ne.” Už zase je tu Dillon se svým hněvivě nenávistným tónem. „Ty jsi byla Mardukova pravá ruka. Přece by se o tebe nedělil s vládkyní. To mu není podobné.“

Tak tahle poznámka už skutečně překročila všechny meze. Všichni jsou Dillonovým chováním rozhořčení. Jako první vyskočí Ethan a vyčítavě se na něj oboří, ale nezůstává sám. Následuje řada dalších nesouhlasných reakcí. Překvapivě nejhlasitěji se ozývá pan Carter. „To by stačilo nebo ne? Tohle jsi vážně přehnal, Dillone.“

„Proč se jí zrovna vy zastáváte? Každý tady moc dobře ví, že jí nevěříte.“

„Důvěru si člověk musí nejprve zasloužit. To si dobře pamatuj.“

Zvedám ruku a snažím se zklidnit rozbouřené vášně. Měli bychom se soustředit na své problémy. „Máme spoustu dalších věcí, které je třeba projednat. Teprve pak se rozhodneme..., teprve pak rozdělím úkoly. První je otázka ztraceného klíče. Nějaký návrh, kde bychom ho měli hledat?“

Arkarian je jako vždy připravený. „Proč se po něm nepodívat v Latheniině paláci, když už tam budeme.“

Několik hlav souhlasně přikyvuje.

„Protože tam ho nenajdeme.“

Okamžitě jsem zavalen množstvím otázek, srší na mě ze všech stran. Když moji přátelé konečně zmlknou, dávám se do vysvětlování. „Podle všeho to vypadá, že klíč z chrámu neodnesla Lathenie.“

„Musel to být nějaký zrádce,“ přidává se Jimmy. „Ale kdo by měl tak velkou moc? Dostat se do podsvětí a potom samozřejmě také ven je úkol, který nezvládne každý.“

Arkarian se na mě obrací klidným tichým hlasem. „Máš představu, kde bychom ho teď mohli najít?“

Naprosté ticho. Všichni čekají na mou odpověď. Rychle si připomínám, že rozhodně nesmím zmínit Dartemisovo jméno a dokonce bych na něj neměl ani myslet. „Bylo mi řečeno, že bych se za ním měl vydat do Atén.“

„Do paláce v Aténách?“ Jimmy vykřikuje naprosto nevěřícným tónem. „Ale tam přece není nikdo, komu bychom bezvýhradně nedůvěřovali.“

„Ať je to kdokoli, tenhle zrádce musí mít povolení ke vstupu do zabezpečených prostor a navíc se dokáže pohybovat mezi světy.“

„Dozvěděl ses, na koho má Tribunál podezření?“

„Ne, o jménech se nikdy nemluvilo.“

Isabela se naklání kolem Ethana a bere mě za rameno. „Tohle nemůžeme sami zvládnout. Je v paláci někdo, na koho se můžeme stoprocentně spolehnout?“

V tomhle ohledu ji můžu uklidnit. Souhlasně přikyvuju. „Ano, náš král Richard. Ten nám pomůže.“

Moje poslední slova všichni vítají úlevným mručením.

Když je konečně zase klid, Arkarian se na mě obrací. „Takže, co budeme teď dělat?“

Zhluboka, velmi pozvolna natahuju vzduch a připravuju se na odpověď. Doufám, že se ve svých rozhodnutích nemýlím. „Ethan, Isabela a Rochelle se vydají do paláce v Aténách a přinesou odtamtud klíč. Bylo by skvělé, kdyby se jim přitom podařilo také odhalit zrádce. Kdyby pro vás bylo zveřejnění jeho jména nebezpečné, raději si ho nechejte pro sebe a vraťte se ke mně. Nechci, abyste zbytečně riskovali život.“

„Jestli Lorian neví, že to, co hledáme, je ukryto v jeho sídle, jakou máme naději, že budeme úspěšní?“ ptá se Ethan.

„Dost malou, ale všichni tři jste dostatečně vynalézaví a jistě si nějak poradíte. Hodně by vám měla pomoct Rochelle, zejména její ruce.“ Obracím se na ni pohledem, abych zjistil, zda mi dobře rozumí. Takřka současně si uvědomím, že bych s ní potřeboval mluvit v soukromí nebo alespoň tak, aby nás ostatní neslyšeli. Nechtěl bych, aby si špatně vyložili význam našeho hovoru. Naštěstí mám k dispozici svou zcela novou schopnost mozkovida. Vysílám k ní myšlenky, které nikdo další nemůže zachytit. Nesmíš na své ruce pohlížet jako na zbraň. Měly by ti sloužit spíš jako nástroj.

Moje bezhlasé poselství ji zjevně vyvedlo z míry. Její oči se prudce rozšiřují, ale jinak nereaguje. Musím si pospíšit, abych ostatní dlouhou pomlkou zbytečně neznervóznil. Je v nich skrytá obrovská sila. O jejím rozsahu nemůžeš mít ani ponětí. Pracuj na sobě a ničeho se neobávej. Rozhodně buď opatrná.

Nyní se konečně vracím ke zbývajícím přátelům. Rychle si znovu získávám jejich pozornost. „Arkarian a Dillon půjdou se mnou do Latheniina paláce a společně osvobodíme Neriah.“

Dillon reaguje svým typickým přepjatým způsobem. Vyskakuje jako čertík na pérku.

„Jo!“

Jimmy se na mě upřeně dívá. „Nevím, Matte, jestli si uvědomuješ, v čem spočívá můj zvláštní talent –“

„Slyšel jsem o tom.“

„Pak bys měl sám nejlépe chápat, že bych vám mohl v pevnosti hodně pomoct.“

Jeho poznámka mě vyvedla z míry. Někde v hloubi krku se ozývá nevrlý chrapot, mám co dělat, abych ho potlačil. Je pravda, že jsme spolu nikdy moc dobře nevycházeli a odjakživa jsem byl proti tomu, aby s námi bydlel, ale Dartemis si Jimmyho hodně váží, takže bych asi měl své stanovisko přehodnotit.

„V současné době tě i s tvými výjimečnými schopnostmi potřebujeme tady.“ Odpovídám Jimmymu a hned nato se obracím k ostatním. „Lathenie se zmocnila vlády nad mezisvětím. V jejích řadách teď bojují také ztracené duše. A jak sami víte, na zemi se už začaly objevovat některé bytosti z temného podsvětí. Musíme udělat vše pro to, aby se nedostaly do přímého styku s lidmi.“ Další pohled patří zase Jimmymu. Potřebuju zjistit, zda plně pochopil, co od něj čekám, jaký úkol jsem mu přidělil. „Bojím se, že Veridian je ve vážném ohrožení. Pokud by se našim nepřátelům podařilo proniknout do starodávného města, dostali bychom se takřka do bezvýchodné situace. Proto, Jimmy, sestoupíš do podzemí a vybuduješ další ochranu. Musíš vymyslet nové pasti, nějaký způsob, jak Veridian zabezpečit pro případ, že by došlo k nejhoršímu. Přines mi plán. Město je pro nás nesmírně důležité. Skrývá daleko víc, než je patrné při chůzi jeho chodbami.“

„Udělám, co budu moct.“

„A jakou práci jsi nachystal pro mě?“ ptá se Shaun.

„Zatímco Arkarian bude pryč, budeš dohlížet na kouli. Lathenie chystá nějakou velkou akci, myslím, že se jediným zásahem do historie pokusí navždy změnit přítomnost i vše, co nás čeká v budoucnosti. Pozorně sleduj, zda se neotvírá brána času. Kdyby k tomu došlo, museli bychom rychle sestavit tým a vyslat ho do akce.“

Zbývá poslední člen skupiny.

„A co budu dělat já?“

„Tebe Marcusi potřebujeme v Citadele. Tvé zkušenosti s koordinaci výprav do minulosti jsou v této chvíli nenahraditelné.

Musíš nám šesti, kteří se vydáváme na cestu, všemožně pomáhat. Ale dávej si záležet. Bude třeba, abys byl ještě pečlivější a přesnější než kdykoli dříve.“

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA
ROCHELLE

Pan Carter nás přesunul přímo do středu dnes už důvěrně známého palácového nádvoří v Aténách. Je noc a vzduch je stále ještě dost teplý. Někde za našimi zády cvrlikají ptáci, je to čistá, průzračná melodie plná jasných tónů. Rychle se otáčím, abych zjistila, co je to za druh, že nás obšťastňuje takovou svěží a přitom plačtivou písničkou. Ačkoli podobně sladké hlasy jsem nikdy dřív neslyšela, jejich zvuk mě nedokázal připravit na pohled, který mě čeká. Jsou to ti nejskvostnější tvorové, jaké si dokážete představit. Jejich krása mi doslova vyrazila dech.

Přistupuje ke mně Isabela. Ani ona se nemůže odtrhnout od cukrující dvojice opeřenců, kteří sedí vedle sebe na bidýlku vyrobeném z větve olivovníku. „Viděla jsi už někdy něco tak nádherného?“

„Nikdy,“ mumlám místo odpovědi.

Teď se k nám blíží i Ethan. „Na co se to díváte?“ Ale vzápětí už všemu rozumí. „No to je něco! Jsou skuteční?“

„Řekla bych, že ano.“ Ptáci se mezitím pouštějí do další melancholické melodie, jako by chtěli potvrdit Isabelinu odpověď.

Nevím z jakého důvodu, ale najednou mám velkou chuť dotknout se jejich klece. Mám nejasný pocit, že když to udělám, proniknu k podstatě jejich půvabu, nahlédnu do jejich ptačí duše. Nutkání je tak silné, že mu už déle nedokážu odolávat. Pomalu si začínám stahovat rukavice.

V následující vteřině sebou vyděšeně škubnu. Přímo za zády se ozývá známý svist, při němž mi začíná prudce bít srdce. Je to lady Arabella. Rychle si svou ochranu zase nasazuju. Přichází k nám a zastavuje se těsně vedle mě. Celou dobu upřeně hledí do klece.

„Jak vidím, našli jste mé krasavce.“

„Patří vám?“ ptá se Isabela. „Nikdy jsem neslyšela, že byste chovala ptáky, má paní.“

„Našla jsem je teprve nedávno,“ odpovídá lady Arabella. Nebo vlastně bych spíše měla říct, že oni si našli mě. Jsou to krásná stvoření, že?“

Všichni tři souhlasně přikyvujeme a Isabela pokračuje s dotazy. „To peří je skutečně z pravého zlata?“

„Zjevně ano.“

„A jejich oči?“ Teď je řada na mně. „Ty jsou ze skutečných diamantů?“

„Z růžových, těch nejvzácnějších v celém vesmíru.“

Lady Arabella nedokáže zkrotit své nadšení ze svých nově nalezených mazlíčků. „Musela jsem je zavřít do klece, pro jejich vlastní ochranu. Když se ke mně dostali, byli vážně zranění a ani jeden nemohl létat.“

Isabela udiveně vzdychá. „Kdo by mohl ublížit takhle nádherným tvorům?“

Lady Arabella si stále ještě prohlíží své dva poklady. Z očí jí mizí výraz nadšeného obdivu. „Kdo ví, má drahá.“

„Chtěla byste, má paní, abych se je pokusila vyléčit?“ Tuhle otázku lady Arabella asi nečekala.

Bleskově se k ní obrací a vypadá naprosto překvapeně. Chvíli trvá, než se ozve tichým, ale pevným hlasem. „Tvá nabídka je skutečně velkorysá, Isabelo, ale ptákům se v mé péči daří velmi dobře. Myslím, že se rychle uzdravují. Myslím, že mi důvěřují.“

Ethan mlčí, ale na čele se mu nečekaně objevují vrásky. Starostlivě sleduje klec a její skvostné obyvatele.

Lady Arabella si změny v jeho výrazu všimla. „Tobě se nelíbí, Ethane?“

„Jsou neuvěřitelní, má paní. Jen mě napadá, že jsem nikdy nic podobného neviděl.“ Než si stačí pohlídat své poněkud rozptýlené myšlenky, jedna neposlušně vystřeluje směrem k lady Arabelle. Tedy alespoň ne na tomhle světě. Odkud se sem jenom mohli dostat?

Šlapu mu na nohu. Bleskově ke mně otáčí hlavu a v následující chvíli si uvědomuje, že jsem ho slyšela. A pokud jsem to dokázala já, pak se jeho úvaha dostala jistě i k lady Arabelic. Sleduje ho dlouhým soustředěným pohledem, víčka s řasami obalenými krystalky ledu se jí míhají jako dva motýli. Nakonec se na její tváři objevuje úsměv. S velkou úlevou vydechuju. Tahle výprava rozhodně nebude nijak snadná. Musíme si dávat pozor na jazyk, a jak je vidět, také na naše skryté myšlenky. Jsme tu jen několik minut a Ethan už se svou neukázněností stačil dostat do potíží.

Náhle se před námi zjevuje lord Penbarin. „Tak tady vás mám!“ V první chvíli se mi zdá, že mluví o lady Arabelle, ale záhy si

uvědomuju, že mluví k nám třem. „Lorian chce, abyste ho okamžitě navštívili. Čeká vás ve svých soukromých komnatách.“

Okamžitě se mě zmocňuje panika, zachvacuje mi mozek a postupuje celým nervovým systémem. Připadám si jako ochrnutá. Ale vlastně se ani nedivím. Matt nás varoval. V těchto místech, stejně jako kdekoli jinde, není mnoho věcí, které by unikly pozornosti nesmrtelného. Náš úkol najít klič a přitom odhalit proradného člena organizace bude za těchto okolností velmi nesnadný, ne-li zcela nemožný. Ale jednou jsme tady a musíme se alespoň pokusit. Prospěšná může být každá, třeba i na první pohled nepatrná drobnost.

Lord Penbarin nás vede několika na sebe navazujícími širokými chodbami. Nepozorovaně zůstávám trochu pozadu a stahuju s sebou i Ethana. „Možná by mohlo být užitečné, kdyby se ti podařilo zůstat před Lorianovými pokoji.“

Ethan se na mě dívá naprosto nechápavě. „Proč?“ Ale vtom mu to dochází a jako vždy v podobných situacích je na mě okamžitě nazlobený. „Ty se mi už zase hrabeš v myšlenkách, že? Nemohla bys mi dát na chvíli pokoj?“

„Už jsem ti říkala, že to nedělám naschvál.“ Tohle si přece nemůžu nechat líbit.

„To se vážně nedokážeš ovládnout. Jaký jsi to mozkovid, když svou schopnost nemáš vůbec pod kontrolou?“

Podrážděně na něj syčím. „Samozřejmě že bych to zvládla. Ty mi ale svoje nápady posíláš přímo do hlavy. Jako bys mě chtěl trefit tenisákem.“

„Co se mi to snažíš namluvit?“

„A proč bych ti měla lhát? Sám dobře víš, jak moc je to nebezpečné.“

„No, možná se opravdu tak úplně neovládám.“ Teď už mluví daleko klidněji.

Odpovídám mu také šeptem. „Přesně o tomhle přece celou dobu mluvím, copak to nechápeš?“

Lord Penbarin se krátce otáčí, ale naštěstí se do naší diskuse nehodlá nijak vměšovat. Zato Isabela je zvědavá. Rozhodně touží zjistit, co se to děje za jejími zády. V poslední době jsem nezachytila žádnou z jejích úvah, ale i tak se rozhoduju, že se jí na to zeptám.

„Jak se ti vlastně daří krýt si své myšlenky?“

Isabela se pobaveně uchechtává. „Když začneš chodit s mozkovidem, naučíš se to až zázračně rychle. Myslím, že v tomhle ohledu už nemám žádné problémy.“ Pak se obrací na Ethana a s upřímným výrazem ve tváři dodává. „Možná by to pomohlo i tobě. Za zkoušku by to stálo, ne?“

Při její poznámce se mi do tváře hrne nával krve. Čtenářů myšlenek není zase až tak moc. Arkarian, pak taky Marduk. V poslední době Matt a samozřejmě všichni členové Tribunálu.

Dostáváme se k nádherně vyřezávaným dvoukřídlovým dveřím s bohatým zlatým a stříbrným zdobením. Lord Penbarin bere za kliku a otvírá je směrem do místnosti. „Lorian vás chce vidět všechny tři. A myslí, že byste si raději měli připravit hodně dobré vysvětlení, proč jste se tu ukázali bez pozvání nebo třeba jen ohlášení.“

Tak to by bylo. Asi už není třeba přemýšlet, jestli by Ethan neměl zůstat venku. Jeden za druhým vstupujeme do pokoje.

Okamžitě vidíme, že celý prostor je rozdělený do několika úrovní, které jsou propojené mramorovými klenutými chodbami se zábradlím z alabastru. Stěny jsou převážně bílé, ale na několika místech hoří lucerny zavěšené na mohutných konzolách a dodávají jim zlatavý odstín. Početná okna jsou opatřená těžkými nařasenými závěsy. Některé jsou zatažené, jiné mírně rozevřené, takže propouští trochu světla. Ovládají se splétanými šňůrami se střapci. Nábytku je tu málo, ale působí o to elegantněji. Stůl je vyrobený z bílého kamene a stojí uprostřed první místnosti. Kolem něj je shromážděno několik stejně velkolepě vyhlížejících židlí s vysokými opěradly. K dispozici je zde také měkká čalouněná pohovka se spoustou polštářů. I ona je bílá.

Začínám se rozhlížet, kde je Lorian, ale takřka současně ho spatřím. Jde k nám. Jeho vysoká postava je zahalená v bílé tunice, která splývá až k zemi, takže Lorian vyhlíží ještě ztepileji než obvykle. Oděv je kolem krku a na rukávech jemně přizdobený stříbrným vyšíváním. Celkový dojem je naprosto velkolepý. Arkarian mě Lorianovi během zkušebního období představil, takže jej nevidím poprvé. Tehdy měl ale na sobě plášť s kapucí, která mu zcela kryla hlavu. Dnes mu dlouhé, stříbrné vlasy volně splývají kolem ramen. Z jeho jemně fosforeskující, takřka průsvitné pleti skvěle vystupují hluboké fialové oči.

Nesmrtelný lehce zvedá ruku a před námi se objevují tři vysoké židle se sedadlem potaženým červeným sametem. Nevím, jak Ethan a Isabela, ale já jsem moc ráda, že se můžu posadit. Nohy mi už pomalu vypovídaly službu, jako by se měnily v sulc.

Lorian zůstává stát v naší blízkosti. Zjišťuju, že při této vzdálenosti se mu nedokážu podívat do tváře. Vyzařuje z něj chlad a hněv. Isabela na mě vrhá ustaraný pohled. V rychlosti si v hlavě probírám některé důvody, kterými chceme ospravedlnit náš nečekaný vpád do jeho paláce.

„Vysvětlete mi, proč se první schůzka pod Mattovým vedením konala za ochrannou stěnou?“

Na chvíli sedíme bez dechu, neschopní jediného slova. Tuhle otázku jsme rozhodně nečekali. Ze všech sil se snažím Ethana nabádat, aby si co nejlépe hlídal myšlenky. Ticho se nepříjemně, protahuje. Začínáme se nervózně vrtět, nikdo nedokáže v klidu snášet Lorianův pronikavě fialový pohled.

Konečně si beru slovo. „Byl to Mattův nápad.“

Isabela mě očima na dálku varuje, pravděpodobně nechápe, kam svou odpovědí mířím.

Snažím se, aby mé vysvětlení znělo pokud možno nenuceně.

„Jenom si chtěl vyzkoušet jednu ze svých nových schopností.“

Lorian mě probodává pohledem, mám pocit, jako by mi pronikal až do mozku. Najednou nemůžu volně nabrat vzduch.

Rychle zavírám oči a ze všech sil se soustředím na jednotlivé nádechy. Celá se třesu, točí se mi hlava a zmocňuje se mě závrať. Jakoby zdálky slyším Ethana. Něco hlasitě křičí, jeho hlas zní skoro zoufale. „Stačí, můj pane. Teď už přece patří k nám. Je jedna z Vyvolených.“

Podivně malátný pocit postupně mizí, ale stále ještě se cítím dost zmateně, nedokážu udržet rovnováhu, nejistě vrávorám. S dunivým úderem dopadám na zem. Ve vteřině je u mě Isabela s Ethanem a ochotně mi pomáhají zpět na židli.

„Co se stalo?“

„Už je všechno v pořádku. Je to za námi.“ Říká Ethan klidně a přesvědčivě.

Zvedám oči a vidím poslední záblesky Lorianovy záře. „Prozatím jsi neprošla přijímacím rituálem, že je to tak?“ „Máte pravdu, můj pane.“

„A proč došlo k takovému zdržení?“

Vysvětlování se ujímá Ethan. „Arkarian byl v poslední dole hrozně vytížený. Nepochybuju, že se o vše postará, jakmile se vrátí.“

Lorian stále ještě není spokojený. Na kratičkou chvíli ztrácím koncentraci. V hlavě mám pořád zmatek, před očima mi všechno kolotá v divokém víru. Nemůžu se probrat z právě přerušeného spojení s Lorianem. Myšlenky se mi nekontrolovaně rozbíhají všemi směry. Nikdo mi nechce věřit!

No to bylo skutečně skvělé! Hlava třeští. Je tak nesnesitelně těžká, že si musím rychle podepřít čelo, jinak by mi snad spadla na stůl. Tupé údery ve spáncích se už nedají vydržet. A k tomu všemu mnou prochází prudká vlna hřejivé energii, Vzhlížím před sebe a spatřuju Loriana. Stojí jen krok či dva ode mě a jednu ruku drží zavěšenou ve vzduchu. Nějaký vnitřní pocit mi velí, abych okamžitě zavřela víčka. Jakmile jsou pevně stisknutá, teplý záchvěv zesiluje a proniká do všech částí těla. Vše trvá jen vteřinu, takže Lorian takřka okamžitě ustupuje zpět. Opatrně se dívám. Vše kolem je nečekaně jasné a čisté, bolest hlavy je zcela pryč. Místo palčivé trýzně vnímám jen hřejivé uspokojení a – což je ještě daleko podivnější – pocit sounáležitosti.

„Zítra hned po rozednění se staneš členem organizace.“ Pokračuje směrem k Ethanovi. „Vzhledem k tomu, že Arkarian není k dispozici, rád bych tě požádal, abys ho zastoupil a představil Rochelle Tribunálu. Jsou pro ni připraveny obvyklé dary, ale hlavně se s ní seznámí její představení.“

„Bude mi potěšením, můj pane.“

„Pak je vše domluveno. A teď mi vysvětlete, co tu vlastně pohledáváte.“

Slova se ujímá Ethan. „Přicházíme, abychom informovali našeho krále o nejnovější situaci ve Veridianu. V poslední době se toho hodně přihodilo. Nepochybuju, že je vám to známo a vše jste pozorně sledoval.“ Chvíli mlčí, ale hned pokračuje. „Navíc musím říct, můj pane, že já osobně se na setkání s králem Richardem moc těším. Dlouho jsme se neviděli.“

Lorian sklání hlavu a na vteřinu mu oči zakrývají chvějící se víčka. „Pak bys neměl ztrácet čas, Ethane. Před mými pokoji tě čeká lord Penbarin. Dovede tě do severního křídla, kde najdeš svého krále.

Chci, aby ses tu cítil jako doma. Dnes v noci se můžeš volně pohybovat po celém paláci.“

Vycházíme od Loriana a setkáváme se s lordem Penbarinem, který si nás pozorně prohlíží. Vše jde naprosto skvěle, víc jsme ani nemohli očekávat. Lorian nám povolil porozhlédnout se po paláci! Teď se mi nechce zabývat myšlenkami na to, co se bude dít zítra brzy ráno. Přesto se mi asi ve tváři usazuje ustaraný výraz, protože ke mně přistupuje Isabela a lehce mi klade ruku na rameno.

„Se vstupním obřadem si nemusíš dělat starosti. Dobře si vzpomínám na ten svůj. Byla jsem strašně nervózní, nohy se mi podlamovaly jako dvě párátka. Nebylo to ale nic hrozného. Naopak. A ty navíc už docela dobře znáš lady Arabellu –”

„A taky mě,“ dodává lord Penbarin. V očích mu září dvě veselé jiskry. Otáčí se ke mně a dost dlouho mi s prstem přitisknutým na plné jasně rudé rty soustředěně hledí do očí. „Hmm. Tak jakýpak dar si pro tebe mám připravit? Máš nějaký nápad, Ethane?“

Lord Penbarin se dobře baví. Isabela se vesele směje, ale Ethan vzal jeho otázku zcela vážně. „Proč se ptáte zrovna mě, můj pane?“

Penbarin se usmívá a přejíždí nás pohledem; chvíli se zastaví a pak začne opisovat další kolečko. Když se konečně odvrací, sotva slyšitelně mumlá: „Myslím, že je to naprosto jasné.“

Dál se tímhle tématem naštěstí nezabýváme a o několik minut později už stojíme před dalšími vysokými dvoukřídlými dveřmi. Chystáme se zaklepat, ale než stačíme zvednout ruku, otvírá nám samotný král Richard. Není nijak zvlášť vysoký, ale v dlouhé bílé říze tak rozhodně působí. Vypadá zdravě a na první pohled je v dobré náladě. Přátelským úsměvem se zdraví s lordem Penbarinem a hned poté nás vítá ve svých pokojích. Na chvíli se zastaví u Ethana a vyznamenává jej pevným objetím.

„Konečně se zase setkáváme.“

„Jak se cítíte, sire?“

Král Richard zaklání hlavu a dává se do smíchu. „Skvěle, můj vzácný mladý příteli.“ Doširoka mává rukou a panovnickým gestem nám ukazuje svůj luxusní příbytek. „Nepoměrně lépe než v tom špinavém vězení, z kterého jsi mě zachránil.“

Ani Ethan se nemůže zbavit šťastného výrazu. Jsou jako dva věrní přátelé, kteří se setkali po dlouhých letech odloučení.

Král Richard se obrací k Isabele a také ji bere do náručí. „Má drahá lady Madeline –“

„Ve skutečnosti se jmenuju Isabela, sire.“ Připomíná mu, že jméno, které používala při výpravě do minulosti, bylo jen součástí jejího přestrojení. O tom něco vím. Byla jsem u toho. Sypala jsem jí do sklenice jed.

„Samozřejmě!“ nadšeně vykřikuje král Richard. „Musím říct, že bez masky vypadáte ještě půvabněji.“ Teď se král dívá na mě. Okamžitě je mu jasné, že jsem mozkovid. Trochu se stahuje do sebe, zjevně si hlídá myšlenky. Je to naprosto přirozená reakce, ani se tomu nedivím. Nikdo nemá rád, když se mu někdo probírá v hlavě. „A koho to máme tady?“

Lord Penbarin mě představuje. „To je Rochelle Thallimarová. Zítra ráno brzy po rozbřesku se stane plnoprávným členem organizace. Patří mezi Vyvolené.“

Král Richard se hluboce uklání. „Buďte vítána, má drahá.“ Bere mě za ruce, a ačkoli na nich mám rukavice, okamžitě cítí sílu, která je v nich skrytá. Chvíli mi hledí zkoumavě do očí, ale nic neříká. Zmocňuje se mě nepříjemný pocit, najednou se cítím zvláštně nejistá. Naštěstí mě po chvíli pouští a vše rychle mizí, jako nejasná vzpomínka z minulého života.

Lord Penbarin se omlouvá a v následující vteřině už tady stojíme jen s králem Richardem, který takřka současně zcela mění výraz. Oči už nejsou tak veselé, dívají se na nás klidně, ale nanejvýš soustředěně. Jistě už dávno pochopil, že naše návštěva má nějaký vážný důvod.

„Mohu pro vás nechat přinést trochu jídla, nebo byste raději hned přešli k věci?“

Slova se ujímá Ethan. „Potřebujeme vaši pomoc, Výsosti.“

Richard odpovídá bez nejmenšího zaváhání. „V tom případě ji máte mít, můžete se mnou počítat. Pověz mi, co pro vás mohu udělat.“

„Mohl byste nás provést po paláci?“

„Po paláci?“

„Ano, sire. Potřebujeme se seznámit se všemi jeho částmi.“ „To nám ale může trvat celou noc.“

„Pak bychom měli raději hned začít.“

Král Richard ani na chvíli nepochybuje o oprávněnosti naší prosby. Společně se vydáváme na cestu. Aniž by si toho někdo všiml, stahuju si rukavice a ukládám je do kapsy, tak abych je měla neustále po ruce. Procházíme mnoha pokoji, včetně komnat pánů a dam, kteří zde žijí, a nevynecháváme ani pokoje služebnictva. Král Richard je skutečně skvělý průvodce, rozený diplomat. Vždy ví, jak koho oslovit, a na první pohled je vidět, že ho všichni mají rádi.

Isabela s Ethanem během návštěvy jednotlivých místností zapřádají hovor s přítomnými obyvateli a snaží se odlákat jejich pozornost. Tím mi umožňují věnovat se své práci. Rukou pečlivě prozkoumávám stěny, podlahy, nábytek, prostě vše, kde by se mohl skrývat tajný vchod, pohyblivá dvířka k schránce nebo třeba jen nepatrná dutina. Stačí se dotknout zdi a okamžitě cítím, doslova vidím vše, co je v ní a za ní.

Když končíme s prohlídkou paláce, pomalu začíná svítat. Bohužel jsme vůbec nic nenašli. Nakonec se dostáváme na nádvoří. Chvíli se rozhlížíme kolem sebe. Je tu lady Arabella. Čistí ptačí klec, odstraňuje zbytky jídla, uklízí dno klece plné trusu a vyměňuje zásobu vody. Dost mě překvapuje, že se věnuje takové jednoduché práci, ale jakékoli otázky si samozřejmě nechávám pro sebe. Možná své opeřence miluje tak moc, že péči o ně nechce svěřit nikomu jinému. Kdo ví.

Při těchto úvahách pomalu vytahuju rukavice uložené až doposud v kapse a začínám si je natahovat. Lady Arabella mě udiveně sleduje. Najednou je hrozně vážná.

„Proč tady chodíš s odhalenýma rukama, Isabelo? Jak dlouho jsi byla bez ochrany?“

Její hlas je daleko drsnější, než jsem kdy slyšela. Nemám z toho dobrý pocit. Arabella si všímá mých skrytých obav a rychle přechází k daleko vlídnějšímu tónu. „Nechtěla jsem tě děsit, Isabelo. Tolikrát jsem ti říkala, že za žádných okolností nesmíš chodit s odhalenýma rukama.“

Rychle se snažím najít nějaké přijatelné vysvětlení. „Ty rukavice jsou příliš těsné, má paní. Čas od času si potřebuju trochu protáhnout prsty.“

Chvíli o mé výmluvě přemýšlí, ale nakonec se zdá, že ji přijala. „Promluvím o tom s Arkarianem. Uvidíme, jestli by se s tím nedalo něco dělat. Prozatím se budeš muset spokojit s tím, co máš. A teď si

pospěš, ať už je máš na sobě.“ Zvedá ruku a ukazuje k stále jasnějšímu obzoru, kde se ukazují první červánky. „Měla by ses převléknout.“

Isabela mě vzrušeně bere za paži. „Pojďme, podíváme se, jakou tuniku ti vybrali.“

„O čem to mluvíš?“

Isabela se dává do vysvětlování. „Pro všechny nováčky je určená bílá barva. I já jsem měla při vstupním ceremoniálu bílou tuniku, ale zároveň mě poctili modrým pásem, což znamená, že Tribunál oceňoval mé předchozí zásluhy.“ Přicházíme do pokojů, které nám byly přiděleny, a na posteli nacházím tmavě nachovou tuniku a vedle ní leží zlatý pás. Isabela je zjevně naprosto vyvedená z míry. Překvapeně vzdychá a rukou lehce přejíždí sem a tam po sametové látce.

„No tohle!” Co nejhlasitěji volá na Ethana. „Pojď se na to podívat! Co to má podle tebe znamenat?“

Ačkoli s ní rozhodně souhlasím, že je to skutečně nádherný oděv, moc nechápu, proč kolem něj dělá takový rozruch. Do místnosti vstupuje Ethan, sklání se k posteli, bere do rukou pás a několikrát jej přejíždí prsty. „Zlatá barva je výrazem nejvyššího uznání.“ Dívá se mi do očí a nechtěně ke mně posílá několik zmatených myšlenek. Nějak nedokáže pochopit, čím jsem si takovou pozornost zasloužila.

Isabela se stále tváří naprosto zmateně, ale své úvahy si pečlivě drží pod pokličkou. „A co ta nachová říza?“

Ethan trochu odstupuje. Otáčí se ke mně zády a ze všech sil se snaží pochytat rozběhané myšlenky. Odpověď jistě zná, ale nechce mi ji prozradit.

„Tak co to znamená?“ Isabela je dost netrpělivá.

Ethan mě chvíli zamračeně pozoruje, obočí má stažené do jediné tenké nitky. Jeho výraz se mi vůbec nelíbí, začínám mít pocit, že něco není v pořádku. Ve vzduchu se vznáší nějaký nehezký problém.

Konečně se odhodlává k odpovědi. „A jak to mám proboha vědět? Zeptej se na to Arkariana.“

Isabela vnímá jeho nervózní reakci a raději nechává tohle nepříjemné téma být. Jejich chování mě samozřejmě dost podrážděnilo. Hrozně bych se chtěla dozvědět víc. Oba se bohužel tváří, jako by se nic nestalo. Prochází pokojem sem a tam a předstírají nenucený klid. Chytám Ethana za rukáv a zastavuju ho.

„Tak počkej přece. Proč mi nechceš říct, co víš?“

„Nic nevím!“ utrhuje se na mě a očima rychle uhýbá před mým pohledem.

„Raději mi to řekni, Ethane, nebo se ti budu tak dlouho přehrabovat v hlavě, až tu odpověď najdu. Když bude potřeba, vezmu ji i s kusem mozku.“

Ve tváři se mu objevuje podrážděný výraz. „Tak dobře. Moc toho není. Pokud je mi známo, nachová je výrazem věrnosti.“

„To není všechno, že? Cítím to. Tak ven s tím.“

Ethan neochotně pokračuje. „Mluvím o oddanosti, pro kterou je člověk... ochoten obětovat třeba i život.“

„Barva mučedníků,“ mumlám si spíše jen pro sebe. Takže tohle ve mně Lorian objevil, když si mě včera večer tak pozorně prohlížel. Vyčetl mi to v hlavě, srdci? Když tak o tom přemýšlím, vzpomínám si, že verš Věštby, který se má týkat mě, mluví o vítězství i smrti. Jak jen to bylo? *Dva poslední v sobě bolest s dobrem nesou, první z mlh podezření míří, druhý je ke zlu přikován, dva vítězní, však pouze smrt je smíří.*

Ozývá se hlasité zaklepání na dveře. Přichází lord Penbarin, aby nám sdělil, že je nejvyšší čas. Ethan nás opouští a já se rychle převlékám do připravené tuniky. Vší silou se snažím vypudit z hlavy nepříjemnou myšlenku na smrt. Isabela mi pomáhá upravit oděv a upevnit pás. Nakonec mi přes ramena přehazuje plášť odpovídající barvy a přes hlavu mi přetahuje kapuci.

„Podívej, Rochelle, s tím, co ti říkal Ethan, by sis neměla dělat zbytečné starosti. Klidně se může mýlit. Podle mě je ta věc s mučednictvím naprostý nesmysl. Nebylo by to poprvé, kdy se spletl.“

Snaží se o povzbudivý úsměv a skutečně mě trochu uklidňuje. Bohužel skutečně jen trochu. Nemůžu se zbavit tísnivé obavy ze smrti. A nezáleží na tom, jaká by měla být její příčina. „Ethan si kdysi myslel, že je mou spřízněnou duší,“ pokračuje Isabela. „A přitom to byl úplný nesmysl. Celou dobu to byl Arkarian.“

„Aha? A jak se vlastně člověk dozví, kdo k němu patří, kdo je jeho, jak ty říkáš, spřízněnou duší?“

Isabela krčí rameny. „Vím jen to, že podle Arkariana každý z nás takového člověka alespoň jednou v životě potká. Je jen na nás, jestli tuhle příležitost využijeme, nebo naši pravou lásku mineme.“

Pěkně chmurná představa, ale i ta mi okamžitě mizí z hlavy, když otvírám dveře a zjišťuju, že za nimi stojí Ethan s lordem Penbarinem a hádají se.

„Kdo ji vybral?“ ptá se Ethan překvapivě rozhodně až ostře. „Na to ti nemůžu –“

Oba si nás všímají a v polovině hovoru se zastavují. Lord Penbarin se na pozdrav mírně uklání, zato Ethan stojí a zírá na mě s pusou otevřenou dokořán. „Vypadáš naprosto skvěle.“

„No tak, no tak,“ mumlá lord Penbarin. „Vidím, že jsi už hotová, má drahá. Dám vědět Tribunálu.“ Otáčí se, naposledy se tvrdým pohledem setkává s Ethanem a pak rychlým krokem odchází. Isabela jde s ním.

„Arkarian bude litovat, že o tohle přišel,“ říká Ethan.

Ráda bych se ho zeptala, co bylo příčinou jeho sporu s lordem Penbarinem, ale hlavu mám plnou nadcházejícího ceremoniálu, z kterého jsem samozřejmě dost nervózní. Rozhoduju se, že vše nechám na příhodnější chvíli. Z toho, co se dozvídám od Ethana, získávám dojem, že slyšení před Tribunálem je výjimečně důležitá událost. Rychle se ještě jednou ujišťuju, že mám pečlivě nasazené rukavice, a pro jistotu ruce ještě schovávám do otvorů v dlouhém plášti.

O pár minut později se dostáváme k zasedacímu sálu. Ethan se zhluboka nadechne. „Jsi připravená?“

„To tedy v žádném případě,“ odpovídám naprosto po pravdě. „Ani nevím, jak bych mohla být. Nikdo mi pořádně neřekl, co mě čeká. Žaludek mám jako na vodě, mám strach, že se jim tam přímo před očima rozsypu. Jo a navíc se mi chce zvracet.“

Ethan se mě snaží trochu uklidnit. „Všechno bude v pořádku. Nemusíš se jich bát. Budou se chovat mile. Už se na tebe těší.“

„Nezapomínej, že jsem zrádkyně. Byla jsem členkou Řádu a Obrátila jsem se proti svým vlastním lidem.“

Ve tváři se mu objevuje rozhněvaný výraz. Oči má široce rozevřené, jejich jindy tak laskavá modř náhle podivně ztvrdla a zchladla. „Latheniini podřízení nejsou tví lidé. Nepatříš k nim. Nikdy jsi nebyla jako oni. Rozumíš mi?“

„Samozřejmě že jsem k nim nepatřila! Tak jsem to přece nemyslela.“ Teď už se na mě dívá daleko vlídněji. „Jenom jsem chtěla říct, že na mě zůstala skvrna, které se nejde tak snadno zbavit.

Vidím to lidem v očích, všem kolem mě. Každý z vás přesně ví, čím jsem byla a co jsem provedla. A to je důvod, proč mi stále nechcete věřit.“

„Jsi jenom nervózní, Rochelle. Podle mě si vymýšlíš. Není to, jak říkáš.“

„Asi si neuvědomuješ, že jsem mozkovid. Dohlédnu dál než jen ke slovům.“

Na vteřinu ode mne odvrací zrak a prohlíží si strop. „Arkarian o tobě nepochybuje. A já jsem ti už přece taky řekl, že ti věřím, nebo ne?“

Jeho poslední slova jsou víc než příjemná. Ani neví, jak moc mi pomáhají. Upřeně mu hledím do tváře a čekám, až se očima vrátí zpět ke mně. Konečně se setkáváme a dlouho zůstáváme bez hnutí. Ani za nic na světě bych tuhle chvíli nechtěla ztratit.

Něco se mezi námi děje, jako bychom si něco nevědomky sdělovali. Jsou to slova, jejichž obsah neznám, ale někde v hloubi duše jim přesně rozumím. Jsou tak skutečná jako každý kousek mého těla.

Za našimi zády se otvírají dveře. Oba si okamžitě uvědomujeme, že už tu nejsme sami. Ethan mi provléká ruku pod paži a společně se vydáváme doprostřed sálu.

„Vážení pánové, vzácné dámy.“ Ethan mluví silným hlasem. Otáčí se k našemu králi Richardovi, který sedí napravo od lorda Penbarina, a zdraví ho hlubokou úklonou. Hned nato pokračuje v úvodním proslovu. „Dovolte mi, abych vám představil osmou členku Vyvolených. Jmenuje se Rochelle Thallimarová.“

Následuje dlouhý a hlučný potlesk. V místnosti jsou ještě další lidé. Vidím tu Isabelu a také několik neznámých tváří, z nich většina je soustředěna v lavicích u jedné ze stěn. Přímo přede mnou se objevuje židle. Sedám si a Ethan mě nechává o samotě. Míří k Isabele a usedá vedle ní. Překvapeně sleduju, jak ji chytí za ruku, jako by byl najednou nervózní. Teď nemám čas zabývat se jeho duševním rozpoložením. Mám co dělat sama se sebou.

Lorian si stoupá. Všechny oči ho soustředěně sledují. Zvedá ruce a ukazuje mým směrem. Pak je pomalu roztahuje a širokým gestem přejíždí všech deset členů Tribunálu.

„Za chvíli ti všichni vládci jednotlivých Domů předají své dary, čímž tě zároveň přivítají mezi Strážce. Než se tak stane, chci ti dát něco já.“

Místností se rozlévá vlna překvapeného mumlání. Zřejmé to není zcela běžný postup. Lorian všechny uklidňuje přísným pohledem. Když je zase naprosté ticho, přistupuje až ke mně, zvedá ruce a drží mi je nad hlavou.

„Rochelle Thallimarová, jsi ochotná přísahat Strážcům věrnost? Slibuješ, že jim budeš poctivě sloužit a bránit je, že se budeš řídit jejich zákony a pravidly?“

„Ano, můj pane.“

„Vítám tě tedy mezi námi a svěřuju ti následující dar. Od této chvíle budou tvé schopnosti propojeny. Nejen že budeš nadále číst cizí myšlenky a pomocí rukou poznávat povahu věcí, dokážeš také dotykem rozpoznat charakter lidí. Rozeznáš věrnost od přetvářky.“

Přichází další záchvěv udiveného šepotu. Ethan prudce vbíhá zpět do kruhu a obrací se na Loriana. „Dovolte mi, můj pane, několik slov.“

Lorian spouští ruce k tělu a zhluboka vzdychá. Vypadá, jako by Ethanovu reakci předem očekával, ale zároveň se jí bál. „Dobrá, můžeš mluvit.“

„Tento dar je nesmírně velkorysý..., ale může být také nebezpečný.“

„Možná máš pravdu, Ethane. Ale v současné době nebezpečí hrozí nám všem. Taková schopnost – je jako rozsudek smrti.“

Lorian stojí a nic neříká. Ethan po krátké přestávce pokračuje. „Všichni dobře víme, že tu mezi sebou máme zrádce. S pomocí vašeho daru bude Rochelle schopná dotyčného – muže či ženu – najít. Jestli je s námi v této místnosti, Rochelle nevyjde z paláce živá. To přece dobře víte, můj pane.“

„Snad, ale jestli se zrádce najde ještě během našeho zasedání, zde mezi námi –“

„To je neslýchané!“ Lord Penbarin a lord Samartyne vykřikují takřka současně. Hned po nich se ozývá královna Brystianne. Ta navíc vyskakuje z křesla a následuje ji i lord Alexandon. Všichni vypadají stejně pohoršeně.

Král Richard přechází do středu kruhu. „Pochopil jsem vás správně, můj pane, že podle vašeho názoru by onen proradný člen organizace mohl být mezi vládci Domů?“

„Moc bych si přál, aby to tak nebylo.“ Lorian mu odpovídá unaveným hlasem.

Přemýšlím o tom, co ode mě Lorian čeká, a začínám ho chápat. Je skutečně nanejvýš nutné, abychom odhalili zrádce, a jestli mám přitom být Lorianovým nástrojem, pak nevím, proč bych se proti tomu měla stavět. A nechápu, kdo jiný by mohl mít nějaké námitky.

„Váš plán má jeden vážný nedostatek, můj pane.“

Všechny oči se stáčí ke vzdálenější části kruhu. Sir Syford se zvedá z křesla a pomalým krokem míří k nám. Zastavuje se jen několik metrů ode mě. „Pokud nám slečna Thallimarová skutečně označí zrádce, stále to bude pouze slovo odpadlíka. Jak poměříme jeho váhu ve srovnání s tvrzením Strážce?“

Následuje další mumlání a mručení. Ethan se prudce otáčí kolem osy a zlobně se rozhlíží po jednotlivých členech Tribunálu, kteří svůj souhlas vyjadřují nejhlasitěji. Kroutím na Isabelu hlavou a naštěstí mi okamžitě rozumí. V následující vteřině stahuje Ethana zpět do židle.

Nikdo není tak rozhněvaný jako Lorian. Jeho jasně nachové oči přechází do temné modři, kůže mu začíná zlatavě zářit. Zvedá ruce a všichni okamžitě umlknou. Je slyšet jen několik pomalých nádechů. Mám pocit, jako by se všichni najednou scvrkli. Vše je nějak menší, dokonce i vzduch podlehl tlaku dusivé atmosféry. Lorian stojí s napřaženými pažemi a nehýbe se. Trvá to snad věčnost, napětí by se dalo krájet.

„Copak nikdo z vás nečetl Věštbu? Musím vám ji skutečně připomínat? *Rozdělí je liché vády, vzdor!*“

„Nebojím se svého úkolu.“ Mluvím klidně, skoro šeptem, v naprostém tichu, které následuje po Lorianových slovech, mě všichni jasně slyší. „Vím, jaké mi hrozí nebezpečí, a podstoupím ho zcela dobrovolně a vědomě.“

„Rochelle!“ Ethan už zase křičí. „Vůbec nevíš, co říkáš.“ Otáčím se, abych mu viděla do tváře. Všichni naslouchají, ale nedá se nic dělat. Musím promluvit teď. „Nemám jinou možnost.“ „Jakto, proboha živého?“

„Sám jsi je slyšel. Nevěří mi. A tohle je příležitost získat si jejich důvěru. Jestli se mi skutečně podaří najít zrádce, Strážci budou moct zase volně dýchat. Vše se změní a každý pochopí, na které straně stojím. Myslím, že pak mě už nikdo nebude podezřívat, že sloužím Mardukovi či Lathenii.“

„Je to strašně riskantní.“

„Na to jsem zvyklá.“ Otáčím se a očima hledám Loriana. Poprvé v životě se mi nezdá nemožné podívat se mu přímo do očí. Mám pocit, jako by mi hleděl až na dno duše, a není to vůbec nepříjemné. Zvedá ruce a přidržuje mi je nad hlavou. Přestože se jí nedotýká, jsou tak blízko, že mi vstávají všechny vlasy.

„Zavři oči.“

Na kratičkou chvíli se mě zmocňují pochybnosti, ale rychle se jich zbavuju. Dělám správnou věc. Marduk se ve mně mýlil.

Z Lorianových dlaní se ke mně valí mohutný proud světla a rychle mě celou zahaluje. Zhluboka se nadechuju a pomalu, velmi pomalu ze sebe vypouštím vzduch. Potřebuju co nejvíc zklidnit rozbouřené nervy. Mezitím vnímám, že vzduch kolem mě zahřívá. Natahuju ho do sebe, prochází nejen ústy, ale všemi póry, které ho nasávají jako hladové ryby.

Když je po všem, otvírám oči a vidím, že Lorian stojí stále přede mnou a soustředěně mě pozoruje. „Skončil jsem.“ Ethan ustaraně vzdychá. Krátkým zábleskem se mi vrací pochybnosti, ale teď už pro ně není místo. Vše je dáno a nelze to změnit.

Lorian vysvětluje, co nás ještě čeká. „Vládcové a vládkyně jednotlivých domů ti předají své dary. Jakmile tak učiní, postupně před tebou pokleknou –“

Ozývá se nespokojené mručení. Lorian se na chvíli zastaví a rozhlíží kolem sebe. Když po chvíli pokračuje ve vysvětlování, mluví již dost přísným hlasem. Obrací se přímo k členům Tribunálu. „Pokleknete a Rochelle vám položí ruku na temeno hlavy. Zůstanete v klidu a nehybní, dokud vám nedovolí vstát.“

V sále je mrtvolné ticho, myslím, že bych slyšela spadnout i onen příslovečný špendlík.

„Kdo půjde první?“ Lorianův mohutný hlas duní najednou jakoby smrštěným prostorem.

Zvedá se král Richard. „Já.“ Zní to rozhodně, ale tváří se dost neochotně. Ani stopa po jeho dřívější přátelsky vstřícné náladě.

„Nejprve dovol, má drahá, abych tě jménem města Veridianu přivítal v našich řadách.“ Král Richard zvedá obě ruce a klidným pohybem mi je klade na hlavu. „Mým darem je schopnost rozpoznat pravdu skrytou v tvé vlastní duši.“ Následuje několik vteřin mlčení, Nakonec přede mnou Richard klesá na kolena a hledí mi do očí. „Teď je řada na tobě. Jen do toho. Nemáš se čeho bát.“

Ruce se mi třesou. Pomalu z nich stahuju rukavice. Zhluboka se nadechuju a jednu dlaň přidržuji Richardovi nad hlavou Nemůžu se odhodlat k dalšímu pohybu, bojím se, že bych ho mohla popálit.

„Pokračuj,“ přísně mě povzbuzuje Lorian.

Nechávám paži trochu klesnout a zavírám oči. Okamžitě před sebou vidím jasně zářící světlo. Mám pocit, jako by vycházelo ze středu Richardova těla. Rozpíná se do silného plamene, v jehož středu se tvoří zvláštní vír. Soustředím se do jeho nejužšího bodu a v následující vteřině mě zaplavuje vlna vděku a důvěry, upřímné víry.

Zvedám ruku a král Richard odchází na své místo.

Následují další členové Tribunálu. Pokleká přede mnou lady Devine se svými dlouhými, krvavě rudými vlasy. Celou dobu má dlaně pevně semknuté na prsou. Pak přichází lord Alexandon. Je vidět, že s tímto podivným ceremoniálem není vůbec srozuměn. Podlaha pod jeho kroky duní, jako by na ni dopadala dvě těžká kladiva. Lord Meridian, nejmenší z vládců, se tváří přímo zuřivě. Další na řadě jsou královna Brystianne, s pevně semknutými rty, a sir Syford, který ke mně přistupuje s arogantně povýšeným, jednoznačně znechuceným výrazem. Jeden po druhém mi předávají své dary, jejichž podstata mi v této napjaté chvíli naprosto uniká. Vůbec nejsem schopna vnímat jejich slova.

Vše trvá neskutečně dlouho, ale nakonec se přece jen dostávám k posledním dvěma – lady Arabelle a lordu Penbarinovi. Arabella si zřejmě nevšimla, že přišla její chvíle. Klidně sedí a hledí před sebe.

Lord Penbarin se k ní naklání. „Jdu až po vás, má drahá.“

Za svou vlídnou pobídku je odměněn mrazivým pohledem plným zloby. Lorian vše samozřejmě pečlivě pozoruje. „Vy váháte, lady Arabello?“

Dáma vstává a prudkým pohybem si narovnává pokleslá ramena. „Ani v nejmenším, můj pane. Ale nesouhlasím.“

„Beru vaši námitku na vědomí. Stejně jako všech ostatních.“

Lady Arabella se neochotně vydává mým směrem, zpod dlouhého pláště padajícího až na zem střídavě vykukují modré saténové střevíce. Zastavuje se těsně za mými zády. Zvedá ruku a přidržuje mi ji nad hlavou. Postupně ji přibližuje k temeni, ale dává dobrý pozor, aby se mě nedotkla.

„Já ti věnuju dar sebeovládání.“ Mluví přísným hlasem a poslednímu slovu přikládá zřetelný důraz. Přesně nerozumím jejímu ostrému tónu, ale chápu, že ono sebeovládání souvisí se sílou, která se skrývá v mých rukou. Na vteřinu k nim klesám pohledem, ale hned se vracím k lady Arabelle. Dívá se někam přese mě a já ji takřka podvědomě sleduju. Vpíjí se do Lorianových očí, které jako by na chvíli zcela strnuly. V tomto a několika následujících okamžicích zde není nikdo jiný než oni dva, sami na celém světě, v celém vesmíru. Jejich spojení je tak silné, tak pronikavé, že zcela ztrácím soustředění. V hlavě se mi všechno motá a točí, nemůžu zachytit jedinou srozumitelnou myšlenku. Co se to proboha děje? Je možné, že by k sobě tihle dva cítili něco víc než přátelství. Myslím že ne. Chci říct, že každý přece ví o Lorianově rozhodnutí nepřijmout žádné z pohlaví.

Nakonec mě lady Arabella obchází a se sklopenou hlavou se koleny dotýká země. Zavírám oči, přikládám ruku na její čelo a soustředím se na svůj úkol. Dost dlouho trvá, než v sobě ucítím známý plamen, který je tentokrát tak silný, že mám pocit, jako by mi spaloval vnitřnosti. Rychle se rozšiřuje a mění v zuřivý požár, který se mi s divokým syčením svíjí před očima Snažím se soustředit na jeho ústřední bod, čekám, až se objeví vír, ale vše se neustále přelévá a mění. Celkový dojem je naprosto nejasný, postrádá ostré kontury poselství, které jsem přijala od všech předchozích vládců. Zmocňují se mě tísnivé pochybnosti, ale vtom plamen získává nový tvar – připomíná velké planoucí srdce.

S pocitem silné úlevy stahuju ruku zpět a propouštím lady Arabellu. Viděla jsem jen lásku, mocný a hluboký cit, který je bohužel poskvrněn výčitkami a smutkem.

Lady Arabella se vrací do svého křesla. Ve volné chvíli se obracím k Lorianovi a všímám si, že ji celou dobu sleduje pohledem. Nemůže se od ní odlepit ještě dlouho poté, co už pohodlně a zcela klidně sedí na svém místě. Jakmile se vrací zpět ke mě, lord Penbarin vstává a s tichým zasténáním se ke mně blíží.

„Mnoho pozdravů, má drahá, od Domu Samartyne. Hodně jsem přemýšlel, co bych ti měl věnovat na uvítanou. Nakonec jsem se rozhodl, ale není to má první volba.“ Narovnává se a jeho ruce mi volně plavou nad temenem hlavy. „Mým darem budiž schopnost odpouštět.“ Na chvíli se zastaví, ale po krátkém zamyšlení pokračuje dál. „Chci, abys dokázala odpustit všem, kdo tě nespravedlivě soudí.“

Poté si opatrně a velmi pečlivě rozkládá plášť a klesá na kolena.

Po prvním doteku se objevuje naprosto jasný plamen, hoří pravidelně a čistě. Po kratičké chvíli jej propouštím a sleduju, jak se vrací mezi ostatní členy Tribunálu, kteří si mezi sebou tiše vyměňují názory. Lorian je jediným pohledem zklidňuje.

„Co jsi zjistila, Rochelle?“

„Mnoho věcí, můj pane, ale nic, co by jakýmkoli způsobem mluvilo proti některému z vládců.“

Tentokrát se místo podrážděného hovoru ozývá úlevné mumlání. Lorian natahuje ruku do vzduchu, je jasné, že doposud neskončil. V sále je opět naprosté ticho.

„Nalezla jsem jen oddanost a věrnost, můj pane. V míře víc než dostatečné.“

„A co dál?“

„Starost a strach, ale také vděk a lásku.“

Lorian chvíli stojí bez hnutí, zcela pohroužen ve svých myšlenkách. „Láska a nenávist jsou, jak známo, dvě strany jedné mince. Jak si můžeš být jistá, že to, co jsi viděla, je pravda, žádný přelud a klam?“

Okamžitě se mi vybavují silné pocity, které jsem zažívala při kontaktu s lady Arabellou. Jak jasně jsem cítila její lásku. Myslím, že o jejím poselství nelze pochybovat. Zároveň si připomínám zvláštní vlnění, které ji na chvíli propojilo s Lorianem, i když vůbec netuším, zda si ho všiml. „Vše, co jsem vnímala, bylo naprosto skutečné, můj pane. Můžete mi věřit.“

Místnost se opět zvedá ve vlně spokojeného oddychování a radostných slov. Členové Tribunálu jsou od této chvíle mimo podezření. Mezi nimi zrádce není, takže Lorianovy obavy se naštěstí ukázaly jako liché.

Nesmrtelný se najednou prudce zvedá a já se začínám těšit, že celá tahle hrůza je už za mnou. Jeho kůže už zase září, oči se podobají

dvěma velkým diamantům, z nichž srší divoké jiskry. Obrací se na mě. „Mýlíš se.“

Hlasité protesty, údiv a šok. Lorian zvedá ruku a sál se plní mrazivým vzduchem, který nám proniká až do morku kostí. Přes plášť si o sebe třu ruce, abych si je alespoň trochu zahřála.

„Buď se tvoje nově získaná schopnost prozatím plně nerozvinula nebo tě někdo podvedl. Nejsem si zcela jist, ale cítím, že pravděpodobnější je druhá možnost.“

Lord Penbarin nevěřícně kroutí hlavou. „Máte pro své tvrzení nějaké důkazy, můj pane? Svědčí snad nevyvratitelně o tom, že zrádce se nachází právě mezi členy Tribunálu?“

Lorian vytahuje zpod svého pláště krystal a drží ho v otevřené dlani. Je to malá pyramida s osmistrannou základnou. Padne mu do ruky jako ulitá. Ve světle pochodní se nádherně leskne a třpytí. Zjevně nejsem jediná, kdo je naprosto ohromen. Všichni přítomní obdivně vzdychají a tlumeně vykřikují různá slůvka nadšení. A pak mi to konečně dochází. Dívám se na klíč – přesně ten, který jsme měli najít při své výpravě do podsvětí.

„Toto je dostatečný důkaz!“ Lorian hřímá sálem, v němž se s každým jeho zlobným vydechnutím stále více ochlazuje. „Ano. Dobře si ho prohlédněte. Je to klíč od pokladnice se zbraněmi.“

A pak přichází ta vůbec nejpodivnější věc. Lorian se dává do pohybu a zastavuje se přímo u mě. „Máš na sobě své rukavice, Rochelle?“

Rychle si je natahuju a pečlivě přitom kontroluju, aby ani kousek kůže nezůstal nezahalen. „Ano, teď už ano, můj pane.“

Lorian spokojeně pokyvuje hlavou. „Pak si tedy ode mne vezmi tento klíč a předej ho tomu, u koho bude v naprostém bezpečí.“

Sir Syford se ozývá odněkud zpoza mých zad. „Kde jste jej našel, můj pane?“

„Včera večer, během návštěvy Rochelle, Ethana a Isabely, jsem zjistil, že sem byli vysláni, aby hledali klíč. Zpočátku jsem byl nanejvýš pohoršen a rozzloben pouhou představou, že by v mém paláci mohlo dojít k tak neskutečné zradě. Ale pak jsem se ho vydal hledat, a jak sami vidíte, byl jsem úspěšný. Našel jsem ho schovaný v trezoru v jedné z tajných podzemních komnat v palácové zahradě.“

Lorian si soustředěně prohlíží své podřízené, shromážděné jako obvykle v kruhu. „Byl přímo pod našima nohama, ale nedal se najít.

Velmi chytrý plán. Celou dobu byl vcelku snadno přístupný, přesto naprosto nedosažitelný. A uložit ho tam musel někdo z vás. Než začnete obviňovat své vojáky, sluhy a další členy svých Domů, musím vás upozornit, že takto neprostupnou schránku na klíč dokáže vytvořit jen člen Tribunálu nebo nesmrtelný.“

Lorian sklání ruku a vkládá mi klíč do dlaní. Jsem naprosto fascinovaná jeho krásou, množstvím oslnivě třpytivých fazet. Vysoko nad sebou slyším Lorianův hlas, pod nímž zamrzají poslední krůpěje vody rozptýlené ve vzduchu. „A protože můj dnešní plán, jak odhalit zrádce, nevyšel, musím nějak ochránit toto nevinné dítě, které tu stojí přede mnou. Jeho moc den ode dne roste. Rochellin život bude ve stále větším ohrožení.“

Hned nato klesá zrakem ke mně a obě ruce mi přikládá ze stran k hlavě. Silným hlasem, který se rozléhá sálem a vrací jasnou ozvěnou, oznamuje.

„Kdokoli by se pokusil tomuto dítěti ublížit a zapříčinil by jeho smrt, nechť promění se v kámen a do svítání následujícího dne nalezne svou smrt.“

Proboha! Nesmrtelný mě právě opatřil kletbou, která dopadne na každého, kdo by se rozhodl usilovat mi o život.

Do kruhu prudce vbíhá Ethan. Ruce má doširoka rozpřáhnuté. „Můj pane...!“

Lorian sleduje, jak se k nám blíží, a z hloubi hrdla se mu dere bolestný vzdech. „Ochránil jsem ji, Ethane. Tak na co si zase přicházíš stěžovat?“

Ethan se zastaví a chvíli mlčí. Zhluboka se nadechuje. „A kdo podle vás případnému vrahovi zabrání, aby si na špinavou práci někoho najal?“

Ethan má pravdu. Nejsem zase až v tak velkém bezpečí, jak jsem si myslela ještě před chvílí. Lorian tak nějak divně, skoro bych řekla lítostivě a rezignovaně přikyvuje.

„Víc toho pro Rochelle udělat nemůžu.“

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA
MATT

Mají klíč. Dartemis mi říkal, že jej ucítím, jakmile budu nablízku. A to se stalo právě teď. Stojím spolu s Dillonem a Arkarianem v jedné z místností přímo sousedící s Arkarianovou hlavní pracovnou. Procházíme si poslední pokyny před cestou. Vydáváme se do oblasti kolem vrcholu Olympu. Latheniin palác stojí na místě, kde byste i dnes našli tuto starodávnou horu, ale dostat se do něj lze jen z minulosti. Je zakletý ve světě dávných mýtů a legend. Vládkyně si tak vytvořila svůj vlastní virtuální prostor.

„Vážně si myslíš, že to pan Carter zvládne?“ Dillonova otázka přichází právě ve chvíli, kdy spolu probíráme podivnou existenci Latheniina sídla.

„Bude to obtížné. Celá stavba je chráněná velmi účinnými kouzly, takže nás bude muset dopravit před vnější zeď. A ze stejného místa se potom dostaneme zpět.“

Arkarian chvíli přemýšlí o Dillonových pochybnostech. „Možná bys nám, Dillone, mohl sám říct, jak ses dostal do paláce.“

Dillon lehce krčí rameny. „Vládkyně si mě prakticky neustále držela při sobě. Moc jsem do jejích tajemství neviděl. Prostě jsem ji jen doprovázel na cestách a o způsobu přepravy jsem neměl ani tušení. Asi před rokem mi dala křídla a myslím, že to hodně pomohlo. Ačkoli neznám podrobnosti, mám podezření, že velkou roli při přenosu do paláce hrál Latheniin kouzelník Keziah.“

Snažím se je oba uklidnit. „Podle mě se na Marcuse můžeme spolehnout.“

„Ty tomu člověku zjevně hodně věříš, že?“ ptá se Dillon. „Nezapomínej, že je to jenom obyčejný smrtelník. Už několikrát jsem byl svědkem jeho chyb.“

„Nebude na to sám. Naši velitelé mu povedou ruku.“

Touhle odpovědí jsem ale Dillona nepřesvědčil. Pořád má dost otázek. „Opravdu? A koho přesně máš na mysli?“

Třeba například anděly. Myšlenka mi uniká do prostoru, ale v poslední chvíli se mi ji podaří udržet jen mezi mnou a Arkarianem. Jsou známí také jako ti, kdo přežili. Utekli ze svého světa, když ho zachvátila temnota a změnil se na podsvětí: Poté co bylo zničeno jejich první sídlo na tomto světě, vybudovali dávné město Veridian,

v kterém ukryli své neskutečně pokročilé technologické vybavení. Dodnes je v činnosti za rozpadajícími se stěnami. Ačkoli jejich potomci žili tisíce let, jen těm prvním z přeživších se dostalo té cti dohlížet na Zemi a její stále početnější obyvatele. Právě jejich těla, zachovaná ve smrtelné formě, si půjčujeme při cestách po labyrintu a během výprav do minulosti.

Arkarian se na mě skoro nedívá, ale okamžitě přispívá svými vlastními myšlenkami. Zjevně souhlasí, aby tento hovor pokračoval jen mezi námi dvěma. Velmi jemně mi naznačuje, že Dillon zřejmě stále ještě čeká na odpověď. Vzpomínám, na co se mě vlastně ptal, ale nakonec jsem této námahy ušetřen. Nějaká silná ruka prudce a zjevně ve velkém spěchu klepe na dveře.

Arkarian otvírá. Před námi stojí Shaun a sotva popadá dech, jako by měl za sebou přinejmenším maratonský běh. „Rychle, Arkariane. S koulí se něco děje. Kdyby to nebyl stroj, řekl bych, že se splašila."

Okamžitě ho všichni sledujeme do osmistranné místnosti, v níž je umístěn Arkarianův holografický zázrak. Zpočátku mě vždy vyváděl z míry, ale teď když už vím, odkud pochází – stejně jako je mi znám původ veškerého Arkarianova zařízení –, na mě nedělá žádný velký dojem. Divoce se otáčí a vydává nepřetržitý hukot. Obraz je slitý do jediné rozmazané šmouhy.

Dillon se zrovna teď nechce zdržovat. V hlavě má jedinou myšlenku. „Na tohle nemáme čas. Musíme především zachránit Neriah."

Arkarian mu pokládá ruku na rameno. „Máš naprostou pravdu, Dillone. Podle rychlosti, kterou se koule točí, bych odhadl, že se hned tak nezastaví. Zůstaň tady, Shaune, a pozorně ji sleduj. Jakmile se zklidní a bude jasné, na jaké období v dějinách je zaměřená, zkus vysledovat něco podezřelého. Třeba i na první pohled bezvýznamná drobnost by nám mohla pomoci zjistit, co má Lathenie v plánu. Ale nemusíš mít strach. Při troše štěstí budeme zpátky, než se dotočí."

Shaun se na nás dívá ustaranýma, doširoka rozevřenýma očima, ale přesto souhlasně přikyvuje. Přitahuje si židli a klidně na ni usedá.

Pohybem hlavy ukazuju směrem k rotující skvrně a obracím se na Arkariana. „Máš nějakou představu, kam asi tak míří?" Arkarian mě pozoruje potemnělým pohledem, zjevně má vážné starosti.

„Pouze Lathenie dokáže proniknout daleko do minulosti. Hodně daleko. Budeme si muset pospíšit. Měli bychom být co nejdříve zpátky, Matte.“

„Tak na co potom proboha ještě čekáme.“ Dillon nás povzbuzuje vzrušeným hlasem.

Arkarian nás přesouvá do Citadely, do místnosti s vysokým stropem ze skleněných a křišťálových tabulí a osmihranem vyznačeným na podlaze. Společně si stoupáme do jeho středu a Arkarian nám rozdává dlouhé stříbrné pláště, které se mu jako zázrakem objevují v rukou. „Oblečte si je.“

Dillon si přebírá ten svůj, ale nemůže se odtrhnout od stropu a stěn. „Co vlastně děláme v téhle části Citadely? Tohle přece není labyrint. Snad mi nechcete říct, že budeme cestovat v našich vlastních tělech.“

„Tam, kam míříme, neplyne čas podle pozemských měřítek - jo, jasně. To samozřejmě vím, ale... co jestli nás uvidí? Tedy co když uvidí mě?“

Musím ho nějak uklidnit. „Nemusíš si dělat starosti. Ani nás nezahlédne.“

,,Myslím, že nemáš vůbec představu, o čem mluvíš. Já jsem v Latheniině paláci byl. Není možné, abychom unikli její pozornosti.“

„Budeš mi muset věřit.“

Dívá se na Arkariana. Tomu zjevně důvěřuje daleko víc. Arkarian výrazně přikyvuje a Dillon konečně ztichne. Chvíli stojíme těsně vedle sebe v osmistranném obrazci, teď už pečlivě zahalení do plášťů. Dillon si nemůže odpustit ještě jednu poznámku. „Tak hlavně doufejme, že nás pan Carter nepřenese moc daleko od palácových hradeb.“

V tomhle s ním v duchu souhlasím. Hned nato se všichni tři bez dalších slov a myšlenek začínáme ztrácet. Za několik vteřin se znovu objevujeme na nějaké nerovné zemi. Slepě klopýtám o několik kroků vpřed. Je noc a divoký vítr nám do tváře žene chladný vodnatý sníh.

„Všichni v pořádku?“ Arkarianův hlas je v prudké bouři sotva slyšet.

Otáčím se za sebe a přitahuju si kapuci co nejtěsněji kolem hlavy. Vidím oba přátele, kteří dělají přesně totéž. „Kde to jsme?“

Dillon se usilovně rozhlíží, stále si ještě nezvykl na tmu. „To je vážně dobrá otázka.“

„Není ti tu něco povědomé?“ přidává se Arkarian.

Dillon kroutí hlavou a s přivřenýma očima snaživě mžourá do sněhové stěny. „Snad bychom se mohli vydat na sever. Myslím, že by to mohl být správný směr.“

Arkarian na mě vrhá krátký pohled. Dillonovo váhání mu určitě nedělá radost. Nemáme tolik času, abychom ho mohli ztrácet při prohledávání nějaké neznámé končiny.

Přesto se vydáváme na cestu, vichr nám vmetá vločky do tváře s takovou silou, že nevidíme skoro ani na krok.

„Říkal jsem vám, že to nebude snadné,“ mručí Dillon.

Asi po hodině vysilující chůze, celí prochladlí a mokří, docházíme k jakémusi skalnatému kopci. Na Dillonovi je okamžitě vidět vzrušení. „Tohle místo znám.“

No konečně. Jdeme za ním, místy po kolenou přelézáme velké balvany a škrábeme se na vrchol. Konečně se můžeme rozhlédnout. Přímo pod námi se ve tmě rýsuje palác. Vypadá jako z pohádky – nějaké hodně strašidelné. Z velké části je skryt v chuchvalcích mlhy. Na hradbách a také v rohových věžích svítí pochodně.

Arkarian přivírá oči a ze všech sil se snaží proniknout tmou. „Podobné samostříly jsem nikdy v životě neviděl. Vypadají spíš jako pistole.“

„To jsou ty zbraně, o kterých jsem vám říkal,“ ozývá se Diplom.

„Nejhorší je, že hroty šípů jsou namočené v jedu. Latheniini strážci s nimi umí skvěle zacházet. Trefí cíl i na vzdálenost tří set metrů. Střely jsou ostré jako jehly a nemusí projet až do masa. Stačí, když se dostanou pod kůži. Pak by nic nesvedla ani Isabela, i kdyby byla hned u zraněného nebo bychom ho k ní mohli rychle dopravit. Doufám, že tyhle pláště jsou dostatečně silné a dokáží nás ochránit, jinak se bojím, že z nás za chvíli budou tři mrtvoly.“

„Moc pěkně jsi nám to vysvětlil, Dillone. Mockrát děkujeme.“

„Podívej, Matte. Je moc hezké, že ode mě vyžaduješ naprostou důvěru. Já mám ale spoustu otázek a docela rád bych znal odpovědi. Například by mě zajímalo, jak se dostaneme dovnitř, aniž by nás po cestě zabili.“

Chvíli pozoruju věže a pečlivě proměřuju, zda jsme stále ještě z dohledu stráží, a hned nato se pouštím do vysvětlování svého plánu. „Jakmile se dozvím, kde přesně drží Neriah, každého z nás vybavím pláštěm neviditelnosti.“

„Chceš vážně říct, že bys dokázal zařídit, aby nás nebylo vidět?“ Dillon při své poslední otázce vypadá daleko klidněji. V očích se mu dokonce objevuje stopa naděje. „To by nebylo špatné. Docela dobrý nápad. Ale není možné, že by nás psi stejně vyčenichali?“

Arkarian se se mnou v duchu spojuje. Podle jeho názoru má v tomto ohledu Dillon pravdu.

„A nezapomínej na ochrannou stěnu kolem paláce. Je vytvořená kouzlem, chápeš?“ Dillon má ještě další pochybnosti.

„Dostat se dovnitř nebude žádný velký problém. Jak jsem říkal, potřebuju nejdřív zjistit, kde věznì Neriah. Pak na chvíli - dostatečně dlouhou dobu – zruším kouzlo a společně se pomocí křídel přesuneme přímo do místnosti s Neriah.“

„To bys skutečně dokázal?“

„Ano.“

„Tak dobře. Předpokládejme, že se k ní skutečně dostaneme. Co bude pak. Jak ji chceš dostat ven? Neriah prozatím neumí létat, ale to ty jistě víš.“

„Bude stejně jako my neviditelná a společně pak... vyjdeme z pevnosti.“

„Aha, tak to jsi mě uklidnil.“

„Neboj se, Dillone. Vážně to vyjde.“

„Je tu ještě jedna věc, na kterou asi zapomínáš.“

„O co jde,“ ptá se Arkarian.

„Neumíme používat naše křídla, když si nedokážeme v duchu vybavit cestu a místo, kam směřujeme. A prozatím nemáme tušení, v které z místností ji drží.“

Klidně pokládám ruku na Dillonovo rameno. V tomto ohledu můj plán plně závisí na jeho paměti. „Neříkal jsi náhodou, že jsi v paláci už byl?“

Dillon přikyvuje a já hned pokračuju. „Chci, aby sis ho co nejpřesněji vybavil, pokoj po pokoji, chodbu za chodbou. Zkus vzpomínat v obrazech. Já je potom použiju. Vstoupím v duchu dovnitř a s pomocí tvých vzpomínek najdu Neriah. Jakmile se k ní dostanu, řeknu ti, kde přesně je uzamčena. Znáš pevnost, takže použiješ křídla a přeneseš se přímo k ní. Arkarian je stejně jako já mozkovid, takže nebude těžké předat mu tvé vizuální představy a ukázat správnou cestu.“

Konečně se zdá, že Dillon začíná věřit v úspěch výpravy. Spokojeně se na mě šklebí. Je vidět, že se nemůže dočkat, až se pustíme do práce. „Tak jo, všechno chápu a souhlasím. Takže zkusím se soustředit...“ Zavírá oči a já dělám totéž hned po něm. „Vstupní brána je ze železa, myslím že dvanáct metrů vysoká. Vidíš ji?“

Dillonovy vzpomínky jsou překvapivě jasné; není třeba, aby mi jednotlivé detaily popisoval, ale jestli mu to tak lépe vyhovuje, pak proti tomu vůbec nic nemám.

„Vrata jsou hodně pevná. Jak se otvírají?“

„Zámek ovládá strážce brány.“

„Ukaž mi ho.“ Před očima se mi objevuje postava ozbrojeného vojáka. Manipuluje několika pákami – zjevně podle přesně stanoveného postupu. Pozorně ho sleduju a čekám, až se vstup uvolní. Pak spolu s Dillonem, tedy spíše jeho skvělou pamětí, vstupuju do pevnosti.

„Vnější nádvoří je nekryté,“ pokračuje ve vysvětlování. „Všimni si té dlážděné cesty napravo. Dobře si ji zapamatuj. Dovede tě ke vstupu do vnitřního nádvoří.“

Po krátké chvíli se před námi skutečně otvírají dveře a procházíme do prázdného tmavého prostoru s dlážděním. To by pro nás mohla být při cestě zpátky dost velká výhoda. Dillon mi hned kazí radost. „Tady volně pobíhají Latheniini psi.“

Stále více se ukazuje, že bez jeho pomoci bychom se určitě neobešli.

„Otoč se napravo,“ pokračuje klidným hlasem. „Je tam tunel - celý z taženého skla. Je z něj vidět ven na nádvoří, ale všechno je dost rozmazané.“ Několik dalších kroků a jsme u něj. „Vstup do samotného paláce je na jeho konci. Dveře jsou vyrobeny z mosazi a zdobené zlatými lvími hlavami. Jsou šest metrů vysoké a kamenné veřeje jsou tvarované do oblouku.“

Okamžitě je vidím a pomalu se přibližuju.

„Hned za nimi je velký sál. Skutečně obrovský, působí neuvěřitelně rozlehle. Není v něm moc nábytku, jen několik dlouhých stolů s židlemi. Na jeho vzdálenějším konci bude pod skleněným příklopem hořet oheň. Lathenie se otevřených plamenů děsí.“

To vím. Už jsem o tom slyšel, ale svoje němé poznámky si nechávám sám pro sebe. „Pokračuj dál.“

Dillon míří do dalších částí paláce. Nejprve mi představuje a podrobně popisuje chodby přiléhající k velkému sálu a hned poté postupujeme do knihovny. Následují studovny, ložnice, kuchyně, přijímací pokoje a další prostory. Celou dobu se snažím najít třeba i drobnou stopu po Neriah.

Nikde ji nevidím.

„Nejsou pod palácem náhodou nějaká vězení?“ ptá se Arkarian. Dobrý nápad.

„Samozřejmě že jsou,“ souhlasí Dillon. „Myslíš, že by tam Marduk strčil svou vlastní dceru? Schovávají se tam tvorové, kteří by se nikdy neměli dostat na světlo světa — žádný z nich.“ Nemám odvahu představit si Neriah v tak strašlivé situaci, ale je třeba prozkoumat všechny části paláce. Podzemní kobky rozhodně nesmíme vynechat. Dillon se po krátké chvíli mlčení zhluboka nadechuje. Zjevně se duševně připravuje na nadcházející nelehký úkol.

„Budeme muset projít chodbou, kterou jsme viděli na konci velkého sálu, tou s dveřmi opatřenými těžkou petlicí. Vidíš ty schody? Jsou hodně dlouhé a tmavé. Nesmíš se nechat odradit, protože vedou do velké hloubky. Prostě půjdeš pořád dál a na konci zahneš doleva. Čeká tam na tebe chodba s cihlovými stěnami. Je vlhká a kluzká, ale na stěně by mělo viset světlo. Pak přijdou další schody a po nich odbočka doprava. Hledáš druhé zamčené dveře.“

Chodby jsou úzké a většinou z cihel. Je v nich skoro tma, přesně jak říkal Dillon, ale dlážděnou podlahu vcelku dostatečně osvětlují louče na stěnách. Jakmile se dostávám za zmíněné druhé dveře, vidím před sebou dvě řady místností. Zlehka našlapuju po vlhkých kamenech mezi řadami cel. Snažím se odolat nutkání k dávení, ale puch je skoro nesnesitelný. Daleko horší však je sotva vysvětlitelný pocit, že jsem obklopen čistým zlem.

Dillon je na chvíli zcela tiše. Čeká, až si prohlédnu jednotlivé kobky. Hned při prvním pohledu jsem naprosto zděšen a mimoděk ustupuju o krok vzad. V první cele někdo — nebo spíš něco je, ale rozhodně to není Neriah. Snad to není ani lidská bytost. Přechází to nervózně sem a tam, jako zvíře uzavřené v těsné kleci, a neustále vydává hluboké mručení. V duchu se přesouvám do sousední kobky,

kde je uvězněn další podivný tvor. Z nějakého důvodu je hrozně rozdrážděný a zoufale se vrhá proti stěně. Celý podzemní sál se otřásá a ze stropu padají kapky vody. Následuje další úder, tentokrát o něco blíž ke mně. Přibližuju se ještě o něco víc a vidím, že věkovitou cihlovou stěnou částečně pronikl zvířecí roh. Pochybuju sice, že by Lathenie Neriah umístila do tohohle pekla, ale nic nesmím nechat náhodě. Před odchodem postupně procházím všech šest cel.

Konečně zase otvírám oči a vidím Dillona s Arkarianem. Stojí klidně, ale v očích jim čtu netrpělivé otázky. Celý se třesu, ze všech sil se snažím zbavit přetrvávající hrůzy z návštěvy podzemí.

„Nenašel jsem ji.“

„Tak kde jenom může být,“ skučí Dillon.

„Musíš přemýšlet,“ povzbuzuje ho Arkarian. „Není v paláci nějaká místnost, nějaký třeba jen maličký a bezvýznamný prostor, který jsi Mattovi zapomněl ukázat?“

Dillon si prudce strhává kapuci.

„Je tu ještě jedna možnost. Ale ne. To si nedokážu...“

„Řekni nám o ní,“ pronese Arkarian překvapivě klidně. Dillon pomalu nasává vzduch do plic a chystá se k odpovědi.

„No, mluvím o věži, ale vlastně to žádná věž není.“

„Kde ji najdeme?“ Okamžitě se v jeho hlavě snažím najít odpovídající obraz. Jsme tu už strašně dlouho a pořád stojíme za hradbami.

„Někde v jižní části vnitřního nádvoří.“

Vůbec nic nevidím. „Všechno je jako v mlze, Dillone. Nemohl bys vzpomínat jasněji?“

Prsty si tře spánky, vypadá zcela vyčerpaně a zklamaně. „Nikdy jsem ji neviděl, takže ti asi nedokážu pomoct. Jestli drží Neriah právě tam, pak nemáme nejmenší naději.“

„Tak mi aspoň řekni všechno, co o ní víš.“

„Jak jsem už naznačil. Ve skutečnosti to není ani tak věž –“

„To nevadí, stejně pokračuj.“

„Vládkyně jí říká klec.“

„Je to klec?“ Arkarian na mě při své otázce vrhá ustaraný pohled.

„Je zavěšená ve vzduchu, asi sto metrů vysoko. Prý ji tam drží nějaké kouzlo, alespoň tak jsem to slyšel.“

Arkarian dost dlouho upřeně hledí na Dillona a stále víc se mračí. „Vyznáš se tady, jako bys tu žil od narození. Jak je potom možné, že jsi nikdy neviděl tuhle... klec?“

„Pokaždé když jsem ji hledal, byla skrytá v šedivé mlze, která nad tímhle místem visí skoro pořád.“

„No dobře,“ mumlá si jen tak pro sebe Arkarian. „Je to vážně dokonalé vězení. Nad zemí a ještě k tomu skoro neviditelné.“

„Možná...“ Myšlenky se mi jakoby samy od sebe mění v slova.

„Ale po pravdě musím přiznat, že v takovou dokonalost nevěřím.“

„O čem to mluvíš?“

„Prostě se mi nezdá, že by něco skutečně mohlo jen tak viset v prostoru, třeba pomocí bůhvíjakých kouzel. Spíš bych řekl, že se jim podařilo nějakou černou magií skrýt cestu ke kleci.“ V tom dostávám nový nápad. Mám celkem jasnou představu, jak bych si tuhle vzdušnou kobku mohl prohlídnout pěkně zblízka. Dávám se do pohybu, ale v poslední chvíli si uvědomím, že tu nejsem sám.

„Zůstaňte tady. Něco bych rád vyzkoušel. Vydám se ke kleci sám. Jestli se do dvaceti minut nevrátím, chci, abyste se společně odebrali do Citadely a počkali tam na mě. Tady na těch kamenech nejste v bezpečí. Je jenom otázkou času, kdy vás vyčenichají Latheniini psi. Nevím přesně, jak dlouho neviditelnost vydrží, a nehodlám nic riskovat, dokud nebudeme připraveni. Ty, Arkariane, budeš muset zanedlouho zkontrolovat kouli.“

„Počkej ještě.“ Dillon má zase nějakou námitku. „Já se odsud bez Neriah nehnu. Nedostanete mě pryč ani párem volů.“

Jeho prudká povaha nás jednou dostane do pěkných problémů. Raději se řídím svým instinktem a jeho poslední slova přecházím bez povšimnutí. Pro jistotu se v duchu přece jen obracím na Arkariana. Jestli odejdeš bez Dillona, určitě se Neriah pokusí zachránit.

Hned nato mizím ve tmě. Jakmile jsem si jist, že mě nikde nevidí, zkouším jednu ze schopností, kterou jsem získal během pobytu u Dartemise. Zpočátku mi připadala naprosto neskutečná a vlastně mě nepřestává udivovat dodnes. Zavírám, oči a začínám se soustředit na své vlastní myšlenky, hledám ústřední bod vnitřního klidu. Ani se nemusím nijak zvlášť snažit a všechny nadbytečné úvahy mizí, zůstává jen jediný obraz. Jasný a naprosto zřetelný! Rychle mi prostupuje celým tělem a míří ven. *Orel*.

Velmi plynule, způsobem, na který jsem si stále ještě zcela nezvykl, se mi ruce mění v mohutná křídla a nohy spolu se zbytkem těla získávají ptačí tvar. Už jsem to zažil mnohokrát, ale pořád ještě nevycházím z údivu, jak lehce vše probíhá. V prsou a plících cítím neuvěřitelnou lehkost a sílu. Lehkým pohybem perutí se zvedám z místa a v podobě skalního orla odplouvám do tmavé noci vstříc vánici, která smetá husté závěje mokrého sněhu.

Vznáším se vysoko nad střechu paláce, dost na to, abych se vyhnul kouzelné stěně chránící Latheniino sídlo. Pode mnou se honí mlžná oblaka, ale já všechno vidím naprosto ostře. Palácová nádvoří jsou velké prostory. Na jednom místě spatřím Latheniiny psy. Leží přitisknutí k zemi, vypadají, jako by něco větřili. Jeden se dává do štěkání a ostatní se hned přidávají. Budeme si na ně muset dát dobrý pozor.

Klesám o něco níž a prolétám tak nízko nad pevností, jak jen si mohu dovolit, aniž bych se musel bát, že si mě někdo všimne.

Neriažino vězení nikde nevidím. Oblétám skoro celý okruh, než je konečně spatřím zahalené v hustém mraku. Mířím přímo nad ně a zkouším odstranit kouzlo.

Teď už jasně chápu, proč mu vládkyně říká klec. Je zavěšené v prostoru, zdánlivě bez jakéhokoli kontaktu s okolím. Má tvar velké kupole, jíž tvoří pletivo tak jemné, že by zadrželo i toho nejmenšího opeřence. Ale právě teď se v něm neskrývá žádný pták. Místo něj je tu Neriah. Sedí na podlaze ze skleněných desek a celá se třese. Pažemi si pevně objímá kolena.

Ještě jednou si pečlivě prohlížím jemné stříbrné předivo. Se svými mohutnými orlími křídly se přes něj rozhodně nedostanu, i kdyby se mi podařilo proniknout kouzelnou ochrannou stěnou, která klec obaluje ze všech stran. Nejdříve se tedy musím vypořádat s ní. Bez ní bude klec jen obyčejná závěsná kobka. Jakmile jsem hotov, měním se v malou můru. Chvíli trvá, než si na svou novou podobu zvyknu, ale brzy už vesele mávám křídly, která mě nesou stejně dobře jako ta orlí. Velmi rychle pronikám do klece. Po cestě jen jednou nebo dvakrát zavadím o stěnu.

Uvnitř se mi vrací mé lidské tvary.

Neriah sleduje, jak se jí před očima proměňuju, a vyděšeně se škrábe co nejdál ode mě.

„Neboj se," šeptám. „To jsem já, Matt."

Otáčí hlavu a s úlevou se mi dívá do tváře.

„Mluv tiše," varuju ji, „jsme sice hodně vysoko, ale i tak mám strach, aby nás neuslyšeli psi."

„Jsi to skutečně ty, Matte? Jak ses sem dostal?" Hned ale odmítavě mává rukou. „Ne, nic neříkej. Ty jsi ten orel, který mi před chvílí nahlížel do klece."

Namáhavě vstává a blíží se ke mně. Působí dost nejistě. „Víš něco o mé mamince?"

V tomto ohledu ji můžu rychle uklidnit. „Je v pořádku, nic jí nechybí. Nemusíš se o ni bát."

„To říkáš jen proto, že chceš, abych se s tebou vrátila."

„Ne. Nikdy bych ti nelhal, Neriah. Tvá matka je zpátky na ostrově, kde jsi vyrostla. V této chvíli je to pro ni to nejbezpečnější místo. Není tedy důvod, abys tu dále zůstávala. Přísahám, že mluvím pravdu."

Neriah přikyvuje. Myslím, že mi věří. Hned pokračuje. „A co Aysher a Silos? Co je s nimi?"

V první vteřině nevím, o kom to vlastně mluví, ale hned zachycuju obraz jejích psů. Nevědomky několikrát mrknu a přivírám oči. Musím se soustředit, abych jí dokázal předat tuhle špatnou zprávu. Okamžitě si všímá, že něco není v pořádku.

„Tak ven s tím, Matte! Co se děje? Hrozně se mi po nich stýská. Mám pocit, jako bych přišla o obě ruce. Řekni mi, že jsou v pořádku. Prosím."

„Je mi líto, Neriah. Jsou pryč."

„Pryč. Jak to myslíš pryč?"

„Když tě Marduk odváděl z našeho světa, oba chtěli jít s tebou, ale podle toho, co jsem slyšel, zmizeli těsně předtím, než se dotkli země. Od té doby je nikdo neviděl."

Neriah se ke mně s bolestným zaúpěním otáčí zády a prsty se chytá pletiva. Tiskne je tak silně, až jí bělají klouby. Chytám ji za rameno. Trochu se narovná, posmrkuje a hřbetem ruky si otírá slzy. „Už jsem klidná." V několika vteřinách se ke mně otáčí a dívá se mi do tváře. „Nechtěla jsem, abys za mnou chodil."

„Jak jsem říkal. Tvá máma je mimo nebezpečí, takže tu už nemáš co dělat."

Neriah se rozhlíží po hustých stěnách klece. „Každý se neumí proměnit v malou můrku, aby prošel těmihle titěrnými oky."

„To ne, ale znám ještě další způsob, jak tě dostat ven. Na kopci před palácovými hradbami na mě čekají Arkarian s Dillonem a ti mi pomůžou. Teď se k nim musím vrátit, abych jim ukázal cestu do klece, a hned poté se pomocí křídel přeneseme k tobě. Zahalím nás do pláště neviditelnosti, který nás ochrání před zraky stráží. Pokud chceme zůstat nepovšimnuti, musíme být docela tiše. Napřed bych chtěl vědět, kdo tě sem zavřel?

Vím, že Marduk je netvor, ale... taky je to tvůj otec.“

„Zpočátku jsem bydlela v nádherném pokoji, který mi připravil. Trávili jsme tam spolu dlouhé hodiny. Už jsem si začínala myslet, že ho dobře znám.“

„A co se stalo pak?“

„Přímo před Lathenií jsem předvedla jednu ze svých zvláštních schopností. Dost ji to znepokojilo, proto mě nechala zavřít tady nahoře, abych nemohla uprchnout.“

„A Marduk s tím souhlasil?“ Rozmáchlým gestem ukazuju na její hrozivé vězení.

„Celou noc se hádali. V jednu chvíli se mi dokonce zdálo, že ho slyším... *prosit*.“ Poslední větu pronáší už jen šeptem.

Dále už nevyzvídám, odpovědi na moje zvědavé otázky ji hodně zraňují. Čas navíc utíká strašně rychle. Arkarian na nás počká dvacet minut, ani o vteřinu déle.

„Budu tě muset opustit, ale brzy se pro tebe vrátím.“ Předávám jí stříbrný ochranný plášť, stejný, jaký mám právě na sobě.

„Vezmi si ho.“ Natahuju ruku, ale právě když se jej chystá převzít, rozvírám ho a rozhoduju se, že jí ho přes ramena přehodím sám. Nakláním se k ní a na krku cítím závan jejího teplého dechu. Najednou jsem celý nesvůj, ruce se mi třesou, takže ani nedokážu zavázat šňůru, která jí přidržuje plášť pod krkem.

Mám pocit, jako by mi místo, deseti prstů narostlo dvacet dřevěných kolíků.

Naštěstí si smyčku přitahuje sama. Přitom se nechtěně dotýkáme, a než se stačím vzpamatovat, stojíme s rukama pevně zakleslýma a hledíme si upřeně do očí. Já z mírného nadhledu, ona se zakloněnou hlavou.

„Matte.“ Jediné slovo pronesené šeptem. „Už mě znáš?“

Tahle věta mi zní dost divně. Nemám ani potuchy, jak na ni odpovědět. Bez hnutí zírám na její andělský obličej, od něho, mě dělí

jen pár centimetrů. Její plné rudé rty mě nezadržitelně přitahují. Pomalu se skláním níž a níž. Jsme tak blízko, že vnímám teplo jejího těla, které se mísí s mým. Jak snadné by bylo udělat poslední krok.

Co se to se mnou děje?

Jak mám odolat, když v její očích čtu naprosté smíření. Přijímá mě takového, jaký jsem, a cele se mi oddává. Máme před sebou celou věčnost.

Hledím jí do očí a mám pocit, jako bych se někam propadal je zvláštní, že mě to neděsí. Prostě to tak asi má být. Někde na konci dlouhého pádu, až úplně na dně, na mě čeká svoboda. Naprostá volnost, jakou jsem doposud nikdy nepoznal. Jediný krůček a staneme se nerozlučnými. Splynutí duší, kterému nedokážu odolat. Přišlo to tak náhle, musím se rozhodnout teď hned. Vše se může odehrát přímo zde na skleněné podlaze v kleci uprostřed ničeho.

Zvedá ruku a míří s ní k mé tváři. Její dotyk je jemný a neuvěřitelně příjemný. Zároveň právě on mne s rychlostí blesku vrací zpět do reality. Láska mě oslabí. Tuhle chybu si nesmím dovolit. Prudce sebou trhnu a oddělím se od Neriažiny dlaně. „Nedělej to.“

V tváři se jí objevuje lítostivý pohled. Nemohu ho snést a rychle se odvracím.

„Co se stalo, Matte?“

Je jen jediný způsob, jak se vyhnout nějaké pevnější citové vazbě k téhle dívce. „Nic, jenom prostě nemám zájem, chápeš to?“

Několik krátkých zamrkání, jako když vyplašíte motýla z květu. A také údiv a šok.

Musím si být jistý, že mi správně porozuměla. Ještě než se znovu proměním v drobnou můru, dodávám poslední rozhodující větu. „A nikdy nebudu.“

Prudce mávám svými lehkými křídly obalenými jemným chmýřím a vylétám z klece. Hned nato se proměňuju v orla a bez jediného ohlédnutí mířím vysoko nad stěny paláce, vysoko do oblak, daleko od Neriah. Přelétám rozlehlá nádvoří a končím v bezpečí mohutných balvanů před hradbami.

Arkarian a Dillon jsou moc rádi, že mě vidí. První vyskakuje Dillon. „Našel jsi ji?“

Přikyvuju, ale než mám čas začít cokoli vysvětlovat, do řeči mi skáče Arkarian. „Psi jsou dost neklidní, asi vycítili naši přítomnost a štěkáním upozornili stráže. Musíme si pospíšit, Matte.“

Ve spěchu jim popisuju, kde přesně se nachází klec, a o několik chvil později se do ní společně pomocí křídel přenášíme. Neriah nás vítá klidným pohledem. Zapamatovala si mé varování a ústa má pevně pod zámkem. Dillon ji objímá a ona mu oplácí poněkud toporným stiskem. Přes jeho rameno hledí směrem ke mě. Dillon si všímá, jak je chladná, a hned se odtahuje. Pozorně sleduje její pohled a vidí, že je stále ještě upřený na mě. Oči se mu úží do tenounké štěrbiny, ale naštěstí i on si uvědomuje, že nesmíme promluvit. Z klece by nemělo uniknout ani jediné slovo. Nevím, jakým směrem se ubírá ve svých úvahách, ale rozhodně si je nechává pro sebe.

S Arkarianovou pomocí začínám prozkoumávat klec. Hledáme skrytý východ. Neriah nás pozorně sleduje a nevěřícně kroutí hlavou. Podle ní tu žádný není. To není možné. Stačí, kdy se budeme dostatečně dlouho snažit.

Mám pravdu. Hned v následující vteřině Arkarian spokojeně ukazuje na tajný poklop ve skleněné podlaze. Jedinou myšlenkou jej otvírám. Poslušně vyskakuje, jako by jej ovládala stlačená pružina, a odhaluje křišťálové schodiště, které spirálovitě sestupuje až k zemi.

Dillon postrkuje Neriah. Má jít jako první. Já ji chytám za rameno a zastavuju je. Ještě jsem své přátele nestačil zabalit pláštěm neviditelnosti. Arkarian mi okamžitě rozumí a rukou dává znamení. Má pravdu, musím se soustředit. Zavírám oči a snažím se co nejvíce vyčistit hlavu, zklidnit své city. Hned poté nás všechny silou vůle kryju před případnými pohledy našich nepřátel. Skvěle. Všechno jde přesně tak, jak má. Samozřejmě že ostatní nevidím, ale cítím jejich přítomnost. A když k nim natáhnu ruku, vnímám jejich těla. Ta zůstala naprosto reálná.

Pomalu sestupujeme po schodech. Trvá nám to dost dlouho je jich tak dlouhá řada, že bychom je snad ani nespočítali. Jen stěží odoláváme chuti použít křídla, která by nás v mžiku dostala z tohoto pekla. Není to možné, protože Neriah doposud neumí létat a navíc, kdybychom se dostali do nějakých potíží, budeme potřebovat všechny naše schopnosti, abychom se ubránili.

Konečně stojíme na pevné zemi, přímo před silnými skleněnými dveřmi. Zkoušíme jimi prohlédnout na druhou stranu, ale všechno je naprosto rozmazané. Po paměti si vybavuju polohu klece a zkouším odhadnout, kde přesně jsme. Za průchodem by podle mého názoru měl být prostor zahalený hustou mlhou a navíc jen velmi slabě

střežený. Opatrně beru za kliku. Dveře se otvírají a já nahlížím ven. Nikdo se nedívá naším směrem. Jen o něco dále na nádvoří polehávají dva psi. Nezbývá než doufat, že tentokrát mi neviditelnost vydrží déle než při předchozích pokusech.

Jeden po druhém procházíme otvorem a vydáváme se po dlážděném chodníku. V čele jde Dillon, přesně jak jsme se předem dohodli. Už jsme skoro u dalších dveří ze skla, když se v bezprostřední blízkosti objevují obě šelmy. Vypadají naprosto zmateně. Obloukem nás obchází a s čenichy zvednutými vysoko do vzduchu usilovně větří. Asi nás vycítili svým zvířecím šestým smyslem. Vnímají náš pach a nedokážou pochopit, proč k němu nepatří také nějaká těla.

V duchu ostatní povzbuzuju k další chůzi. Hlavně musíme zachovat klid. Psi jsou však překvapivě bystří. Sklání se k zemi a čenichají u neviditelných stop, které po sobě zanecháváme.

Jeden náhle zvedá hlavu a hlasitě vyje. Je to znamení. Strážní okamžitě ožívají a nádvoří prořezávají světelné kužely. „Stát. Kdo tam!“

Hned se přidávají další hlasy. „Okamžitě se ukažte, nebo začneme střílet!“

Alespoň že nás pořád ještě nevidí. A pokud unikáme zrakům stráží, znamená to, že nás nemohou spatřit ani psi, ať jsou chytří jak chtějí. Postupujeme stále vpřed, zrychlujeme krok a za chvíli už vcházíme do stinného výklenku.

Konečně jsme z dosahu nepříjemných pátracích světel. Chvíli stojíme a snažíme se soustředit. Dillon si všímá dveří a velmi pomalu a opatrně je otvírá. Procházíme dál, z dosahu teď už zuřivě štěkajících psů. Ocitáme se v nějakém uzavřeném prostoru.

Dillon mi klade ruku na rameno, chce se přesvědčit, že jsem stále po jeho boku. Teď ho konečně vnímám stejně jako lady Arabella. Vidím v něm přítele, kterému se dá věřit, na něhož se mohu spolehnout.

Náhle nás všechny rázným gestem zastaví. Hned chápu proč. Někde nablízku jsou slyšet hlasy. Přicházejí z chodby, kterou bychom měli v následující chvíli projít — pokud se chceme dostat do velkého sálu. Stojíme naprosto tiše, bez hnutí. Společně se tlačíme ke stěně. Brzy je jasné, kdo je majitelem jednoho z hlasů. Lathenie. Arkarian mě chytá za předloktí a pevně je tiskne. Podle všeho

rozeznal také druhý hlas a zjevně ho to hodně vyděsilo. Zvedám hlavu a vidím, že se k nám blíží vládkyně. Vedle ní kráčí muž s nenuceně bodrým úsměvem. Je jisté, že k sobě mají velmi blízko, jako by mezi nimi byl nějaký vztah. Latheniin průvodce má na sobě dlouhý červený plášť. Konečně mu vidím do tváře a během chvilky zcela ztrácím soustředění. Ne, jenom to ne. Ochrana, která nás činí neviditelnými, okamžitě slábne a mám co dělat, abych ji zase posílil.

Pomalu přechází nedaleko od nás. Arkarianův stisk se mění v křečovité sevření. Je v naprostém šoku a já s ním jeho pocit zcela sdílím. Bok po boku sledujeme dlouho očekávaného krále, jak jde zavěšený do paže naší největší nepřítelkyně. Richard otáčí hlavu a na zlomek vteřiny mám pocit, že mi hledí přímo do očí. Nemůže mě vidět. Hned se zase vrací zpět k Lathenii a věnuje jí veškerou pozornost.

Prozatím si to necháme jen pro sebe, Matte. Arkarianovo přání mi nezadržitelně duní hlavou.

Jakmile se za dvojicí zavírají dveře, Dillon nás znovu popohání. Arkarian ani já se ještě chvíli nedokážeme odtrhnout od průchodu, za nímž se skrývá náš král. Vede do Latheniiny ložnice.

Uvnitř paláce je naprostý klid, jen tu a tam postává několik sluhů. Bez dalších potíží se dostáváme k mosazným vstupním dveřím a do skleněného tunelu. Celou dobu se nemohu zbavit myšlenek na krále Richarda ve společnosti vládkyně Řádu, takže mi trvá příliš dlouho, než si uvědomím, jaké nám hrozí nebezpečí. Dillon má ruku na klice a chystá se ji stisknout. Průchod vede na nádvoří a je vystaven pohledům stráží na hlídce. My jsme sice stále ještě neviditelní, ale pohybující se dveře přilákají jejich pozornost.

Dillon pomalu tlačí na mosaznou rukojeť. Bohužel mezi námi stojí Arkarian a Neriah a zakřičet na něj nemůžu. Hlasité zvuky by nás jistě prozradily. *Ne*! Bleskově posílám tuhle myšlenku Arkarianovi. Natahuje ruku, aby Dillona zastavil, ale je pozdě.

Dveře se otvírají a vojáci ve věži si jich okamžitě všímají. Přímo do tváří nám míří pátrací světla. Naštěstí už nejsme daleko od hradeb. Dokud vydrží plášť neviditelnosti, jsme v relativním bezpečí. Stačí, abychom se rozběhli ke zdi a unikli psům.

Bohužel jsou na nás příliš rychlí. Řítí se k nám jako zběsilí, přestože stále ještě působí trochu zmateně, vědí, jakým směrem běžet. Celou dobu je sleduju a vyděšeně si uvědomuju, že nás stále

přesněji zaměřují. Oči mají divoce rozšířené, z tlamy s odhalenými tesáky jim tečou sliny. Ztrácíme svou ochranu, plášť neviditelnosti se vytrácí! Vzduchem kolem nás sviští šípy ze samostřílů. Teď už není proč zachovávat mlčení.

„Utíkejte, co můžete," volám ze všech sil. Psi jsou nám stále v patách a střely začínají dopadat čím dál blíž.

Nyní jsme už vystaveni pohledům Latheniiných vojáků i jejich čtyřnohých bestií. Beru Neriah za ruku a vkládám ji Dillonovi do dlaně. „Drž ji a utíkejte k bráně. Zůstanu tady a budu vás krýt. Taky se postarám, aby se průchod včas otevřel. Pevně si přidržujte pláště, ochrání vás před šípy. Jakmile se dostanete na kopec, zavolejte Marcuse. Nezapomeňte, že celý palác i s nádvořím je chráněný kouzlem, takže vás uslyší, teprve až budete venku. Nečekejte na nás. Pochopili jste, co po vás chci?" Dillon přikyvuje a pevně tiskne Neriažinu ruku. Na chvil zachytávám její pohled, který mi říká, jak moc se jí nechce opustit mě. „Jděte!"

Oba se otáčí a běží pryč.

„Já se postarám o psy," dobrovolně se nabízí Arkarian.

Ale první dvě zvířata jsou hrozně rychlá. Než se Arkarian stačí dostatečně připravit na jejich útok, vyskakují vysoko do vzduchu a přenáší se nad našimi hlavami. Bez sebemenšího zaváhání pokračují v běhu.

„Jdou po Neriah!" syčí na mě Arkarian.

Prudce se otáčíme, ale už je pozdě. Psi mezitím zaútočili. Dillon jednoho bleskově odráží, ale zvíře, které se vrhlo na Neriah, se jí sápe po krku. Společnými silami se nám daří psa odtrhnout a Arkarian pomocí jedné ze svých zvláštních schopností zadržuje všech sedm bestií, které se kolem nás shromáždily. Na chvíli jsme v bezpečí, ale příliš jistí si nejsme. Stále na nás doráží, a i když se do bezprostřední blízkosti nedostanou, z jejích vyceněných tesáků a hrozivého vrčení na nás jde strach. Je jasné, že psi čekají na první příležitost, aby nás mohli rozcupovat na kusy.

Dillon Neriah pomáhá na nohy. „Rychle! Na krku má velkou ránu a škaredě z ní krvácí. Podívejte, co jí ty zrůdy udělaly."

Je zraněná, ale prozatím pro ni nemůžu nic udělat, rozhodně ne tady na palácovém nádvoří, kde na nás ze všech stran prší střely. Navíc slyším, že se k nám odněkud rychle blíží kroky. Každou chvíli

nás mohou obklíčit stráže a Neriah by přišla o poslední naději na útěk.

„Dillone a Arkariane, vy dva použijete křídla a zmizíte odsud.“

Dillon odmítavě kroutí hlavou. V náručí drží Neriah, která s každou přibývající vteřinou stále více slábne. „V žádném případě. Vím, o co ti jde. Chtěl bys ji jenom pro sebe, že? Budeš si před ní hrát na hrdinu.“

Zezadu ho chytám za rameno, zvedám ho ze země a rozhodně mu syčím do ucha. „Slyšíš ten zvuk?“ Rukou ukazuju směrem k dlážděné cestě. „To jsou kroky Latheniiných vojáků. Budou tady každou chvíli. Chceš, abychom všichni zůstali uvěznění v pevnosti? Přemýšlel jsi, Dillone, jak se ti vládkyně odvděčí za tvou zradu? Myslím, že nebude nadšená, když mezi námi najde svého kdysi věrného pobočníka. Oba jsme viděli její vězení. Chtěl by ses do něj dostat?“

Očima na vteřinu přejíždí k Neriah. „Tak dobře. Ať je po tvém. Půjdu.“

Arkarian mi něco šeptá přes rameno. „Nechtěj, abych tě tu nechal samotného.“

„Jinak to nejde, Arkariane. Sám jsi přece říkal, že od, této chvíle rozkazy vydávám já. Tak mě poslechni a udělej, o co tě žádám.“

Ještě jednou se mi tázavě zadívá do očí, ale pak naštěstí přikývne, přestože je jasné, že se mu mé rozhodnutí vůbec nelíbí. Poté spokojeně sleduju, jak se oba současně ztrácí. Alespoň oni se dostanou zpět v pořádku. Skláním se k Neriah, abych jí pomohl zvednout se na nohy. Mezi našimi těly prolétá jedna z mnoha střel. Míjí Neriažinu hlavu tak těsně, že jí proud vzduchu trochu zvedá vlasy.

Rychle jí nasazuju kapuci. „Pevně si přitáhni plášť a drž ho kolem sebe.“

„Použij svá křídla, Matte.“ Mluví naprosto vysíleným hlasem, sotva její slova slyším.

Beru ji za ruku a přikládám ji na otevřenou ránu. „Musíš ji pořádně přitisknout, a nepovolovat. Aspoň trochu tak zmírníš krvácení.“

„Jdi, Matte!“

Teď když je Arkarian pryč, psi už nejsou k udržení. Snažím se ze všech sil, ale nevím, zda budu úspěšný. *Zpátky*! Posílám jim zuřivou

myšlenku. Zvířata se s kňučením krčí k zemi a hlavu schovávají mezi tlapy.

Dunivý zvuk kroků se dostává až k nám. Objevuje se asi dvanáct Latheniiných vojáků ozbrojených samostříly. Okamžitě nás obstupují a míří na nás. V kuších mají jistě založené šípy s otráveným hrotem. Je mezi nimi také Marduk. Prohlíží si Neriah a pohled mu ulpívá na jejím krku a ramenou, která jsou celá zborcená krví z hluboké rány, jež jí zasadila jedna z Latheniiných bestií. V okamžení je bledý jako stěna. Krev mu z tváře mizí stejně rychle, jako protéká mezi Neriažinými pevně sevřenými prsty. Nešťastně vzdychá a z hrdla se mu dere hrozivý chrapot.

„Podej mi ji!“

Při zvuku Mardukova hlasu psi získávají dočasně ztracenou odvahu. Stejně jako stráže čekají na rozkaz, připraveni poslechnout na slovo.

„Zatím se ani nehněte. Ať nikoho nenapadne střílet!“ „Potřebuje léčitele, a to rychle,“ obracím se na Marduka.

„Jednoho tady máme.“

„A co bude pak? Necháš svou dceru zase zamknout do té příšerné klece? Byl jsem tam a musím říct, že je tam pěkná zima. Jak dlouho tam podle tebe může vydržet?“

Jeho jediné oko se barví do ruda a hrozivě se zvětšuje. Polovina znetvořených úst se narovnává do tenké rovné linky.

Na balkoně nad nádvořím se objevuje ostré světlo a hned poté vychází Lathenie. Je sama. „Děje se něco, můj drahý?“

Marduk si tiše pohrdlivě odfrkuje a hned poté hlasité odpovídá. „Nic, s čím bych si nedokázal poradit, má paní.“

Neriah vypadá, že každou chvíli omdlí. Marduk se k ní prudce rozbíhá. Podkládám jí hlavu a pomáhám, aby se trochu nadzvedla. „Tatínku...“

Marduk vteřinu váhá – jestli vědomě či nikoli, to nevím a asi se to nikdy nedozvím. Ale právě tuhle kratičkou prodlevu jsem potřeboval, abych mohl připravit své kouzlo. úporně se soustředím a hledím do mrazivého vzduchu, kterým prolétají chuchvalce vody se sněhem.

„Dávej si na něj pozor!“ Latheniin hlas ke mně doléhá už zdálky.

Příliš pozdě, vzácná paní. Ani její stráže nemají nejmenší šanci. Jedinou myšlenkou proměňuju vodnatý závoj v ohnivou stěnu.

Vzduch se začíná vzdouvat a tetelit, najednou je nesnesitelně horký, takže se skoro nedá dýchat. Psi bolestně vyjí a o překot se stahují zpět. Hledají místo, kde by se skryli před nesnesitelným žárem. Latheniini bojovníci zmateně pobíhají sem a tam.

„Vzduch hoří!“

„Co je to proboha za kouzlo?“

„Utíkejte!“

Lathenie stojí stále ještě na balkoně a hystericky křičí. Tak hlasitě, že ji musí být slyšet až do okolních údolí. Ohně se strašně bojí. Je to snad její jediná slabost. Udělala by všechno na světě, aby se mu vyhnula. Uprostřed nastalého zmatku zvedám Neriah do náručí a běžím s ní k hlavní bráně. V duchu tahám za příslušné páky a vrata se přede mnou otvírají. V následující chvíli stojíme venku před hradbami a já ze všech sil volám Carterovo jméno.

Zatímco se začínáme přesouvat do Citadely, ještě naposledy se otáčím směrem k paláci. Stráže se pohybuji po nádvoří snaží se uhasit oheň, který se mezitím nesouvisle rozšířil po celé jeho ploše. Někteří se musí nejdřív vypořádat s plameny, které jim přeskočily na šaty. Strážní věže, z větší části vyrobené ze dřeva, jsou zahalené v rudém hávu a stoupá z nich oblak kouře. Lathenii není vidět a nemůžu najít ani jejího nového milence krále Richarda. Vidím jen Marduka. Stojí na místě a vůbec se nehýbe. Působí, jako by byl pod hypnózou. Pevně se halí do svého ochranného pláště a svým jediným zarudlým okem hledí upřeně před sebe. Nějak se ale změnil. Z prasečího rypáku mu skapávají sliny a pod doširoka roztaženými nozdrami se jasně rýsují odhalené zuby.

Chápu, že se s ním něco stalo. Pozoruju nešťastnou bytost, která právě ztratila víc, než je schopná snést.

Na ten pohled dlouho nezapomenu. Bojím se, že se mnou zůstane až do konce života.

Je to výraz šílenství.

OSMNÁCTÁ KAPITOLA
ROCHELLE

Koule se stále ještě otáčí. Arkarian ji už dlouho pozorně sleduje a s ubíhajícími hodinami je stále nervóznější. My ostatní musíme pokračovat v našich obyčejných životech, i když v posledních dnech se k nim tohle slovo vůbec nehodí. To je důvod, proč dnes, v pondělí ráno, sedím v autobuse, který mě veze do školy. Svým způsobem jsem za tento návrat k ‚normálu' docela ráda. Druhá část mé osobnosti pohybující se mimo běžnou realitu je tak unavená, že s vděčností přijímá trochu banálního rozptýlení. Od chvíle, kdy jsme se vrátili z Atén, všichni vědí o mé nové schopnosti, s jejíž pomocí dokážu rozpoznat skutečnou povahu lidí. A samozřejmě nesmím zapomenout na Lorianovu ochrannou kletbu. Ano kletbu! Někdy si říkám, že mi mohl rozžhaveným železem na čelo rovnou vypálit cejch. Myslím, že bych nebyla o nic osamělejší než teď.

Těší mě tak alespoň to, že naše výprava do Lorianova paláce byla úspěšná. Klíč je nyní v Mattových rukou.

Autobus zastavuje nedaleko hlavního vstupu. Chystám se vystoupit a okamžitě je vidím – Matt, Ethan a Isabela stojí spolu v malé sevřené skupince. Než stačím opustit autobus a projít bezpečnostní kontrolou, připojuje se k nim taky Neriah. Vypadá ještě bledší než obvykle, ale není divu. Podle toho, co jsem slyšela, hodně vytrpěla.

Neriah je jediná, s kým mám něco společného. Oba naši otcové jsou zrůdy. Můj sedí ve vězení, kam bezesporu právem patří, takže se s ním alespoň nemusím stýkat – je tam pěkně pod zámkem, jako pták chycený v kleci.

Na konci schodů ke mně přistupuje Dillon. Pobaveně se mě směje. „Ahoj. Slyšel jsem o té kletbě. Fakt dost dobrá. Teď budeš určitě strašně oblíbená."

Co se to s ním dnes ráno stalo? Je ještě cyničtější než obvykle. Na vteřinu mám chuť natáhnout ruku a dotknout se ho prsty schovanými v Arkarianově rukavici, ale samozřejmě si ji hned nechávám zajít. Něco takového bych nikdy neudělala. „Stalo se ti něco?"

Chvíli němě stojí, očima je celou dobu přilepený na Neriah.

„Cože? Nedával jsem pozor. Říkala jsi něco?"

Sleduju směr jeho pohledu a vidím Neriah v družném hovoru s Mattem. Jestli mám soudit podle Mattových gest a posunků, pak je

skoro jisté, že mezi těmihle dvěma se něco odehrálo. Napětí je cítit až sem. Matt je napružený jako struna, neustále se ošívá a rozhlíží se hned nalevo, hned napravo, jen aby se vyhnul Neriah, zejména jejím očím. Dillon, který stojí stále ještě vedle mě, je soustředěně pozoruje. Samozřejmě že si všeho všiml. Myslím, že jinak by musel být slepý. Nespokojeně přivírá víčka a stahuje je do maličké štěrbiny, zpoza níž je vidět závistivý pohled.

Neriah se rukou dotýká Mattova ramena. Zjevně ho chce trochu zklidnit a přimět, aby se na ni konečně podíval. Sleduju Dillona po svém boku. Je celý zelený, skoro jako žába obrostlá mechem. Rychle se dává do pohybu a člověk nemusí být žádný psycholog, aby pochopil, kam míří a co se mu honí v hlavě.

Nejraději bych ho zastavila a vrátila. „Počkej ještě, Dillone!“

Dělá, že mě neslyší. Tak z tohohle kouká pěkný malér. Zkouším to ještě jednou. „Tak na mě aspoň počkej, Dillone!“ Dokonce ani nezpomalil. Pevným a rozhněvaným krokem míří k Mattovi. „Hele, mohl bys mi říct, o co ti jde, Matte?“ Matt vypadá naprosto překvapeně. Oči mu přejíždí na stranu, jako by přemýšlel, jestli Dillon mluví skutečně s ním nebo s někým po jeho boku. „O co by mi mělo jít? Copak něco dělám? Co do tebe vjelo, Dillone?“

„Co do mě vjelo? To je fakt moc dobrá otázka. Vážně skvělá! Ty si asi myslíš, že nevidím, o co se tady pokoušíš. Pěkně jsi mě odstavil a teď se mi navážíš do Neriah!“

Neriah na něj zírá s pusou otevřenou dokořán. „Všechno sis to úplně špatně vyložil, Dillone. Pojďme někam stranou a v klidu si o tom promluvme. Nemusíme tady přece dělat rozruch.“

Chvíli ji upřeně pozoruje, a ačkoli mu ze své současné pozice nevidím do tváře, podle Neriažiny reakce odhaduju, že se na ni neusmívá. Vypadá dost vyděšeně a dokonce ustupuje o krok vzad. „Tohle je mezi mnou a Mattem.“ Tuhle větu cedí přes pevně stisknuté zuby.

Isabela a Ethan zvedají hlavu a společně poslouchají. Nejsou sami. Mattovy hlasité reakce už si všimlo i několik spolužáků postávajících kolem.

Neriah se chystá k odpovědi, ale Matt ji zvednutou rukou zastaví. Nechce, aby se účastnila jeho sporu. ,,Podívej, Dillone, podle mě by ses měl uklidnit. Já se o Neriah vůbec nepokouším.“ Dillon si

pohrdlivě odfrkuje. „Jo jasně! Jenom se na ni podívej. Toho zamilovanýho pohledu by si nevšiml jen slepej.“

Oba se otáčí a prohlíží si Neriah. Její jinak bledá pleť se rychle barví do růžova a postupně tmavne. V několika vteřinách je rudá jako rak. Otevírá ústa, ale nevychází z nich ani slovo.

Matt se snaží celou situaci pokud možno diskrétně urovnat.

„Vážně mi můžeš věřit. Vůbec o nic jsem se nepokoušel a už vůbec ne za tvými zády.“

Dillon dávno ztratil poslední zbytky soudnosti. „Tak víš co? Nevěřím ti ani slovo. Mám svoje oči a ty mi nelžou.“ Prudce strká do Matta. Ten odlétá a dopadá na zadek do trávy tak nešťastně, že se zády bouchne o lavici, na které sedí Ethan s Isabelou. Oba vylekaně vyskakují a ustupují stranou.

Byl to pořádně tvrdý náraz, přestože Dillonovo postrčení nevypadalo nijak nebezpečně. Teprve teď si uvědomuju, že jednou z jeho zvláštních schopností je výjimečná síla.

Matt se zvedá ze země a tváří se hodně nazlobeně. „Tak teď mě dobře poslouchej, Dillone. Neriah není tvůj majetek, nemáš na ni žádné právo. Nepatří nikomu. Chápeš? Rozhoduje se sama za sebe.“

„Přesně tak. A byla rozhodnutá chodit se mnou. Tedy aspoň do chvíle, než ses objevil ty a ukradl mi ji.“ Tentokrát Dillon vráží ramenem Mattovi přímo do žaludku.

Ten znovu končí na zemi a vypadá, že má vyražený dech. „Vstávej!“ volá na něj Dillon. „No tak! Postav se mi jako chlap! Nebo se mě bojíš?“

Matt se s bolestivou grimasou zvedá na nohy a k dobru je mu třeba připsat, že okamžitě zvedá ruce na znamení smíru. Dillon si toho nevšímá. Okamžitě mu zasazuje ostrou ránu na čelist. Matt letí vzduchem a dopadá doprostřed školních brašen naskládaných na lavičce, která s ním cestuje ještě asi o metr dozadu.

„Dillone!“ křičí Isabela. Současně s jejím hlasem zachytávám Ethanovy myšlenky. I on dobře ví o Dillonově zaujetí pro Neriah a podle mě není zdaleka jediný. Myslím, že bych stěží hledala člověka, který si toho nevšiml. Matt mu ale vůbec nic neudělal a Ethan nedokáže pochopit, proč se na něj Dillon sápe. Ke všemu na školním dvoře, všem na očích.

Přistupuje blíž a zezadu chytá Dillona. „Zkus se zklidnit. Udělej to pro mě.“

Dillon sebou prudce trhne a Ethan odlétá, jako by vážil sotva víc, než muška.

Zatímco Matt se znovu škrábe na nohy, Neriah se snaží Dillona zastavit. „Tak dobře, Dillone. Řekl jsi nám, co jsi chtěl, a teď bys toho mohl nechat. Vyříkáme si to pěkně v klidu, bez dalších rvaček. Pojď se mnou a promluvíme si.“

Dillon se ale vůbec neovládá. Jasným gestem zahání Neriah stranou a chystá se znovu zaútočit na Matta. Bohužel má v sobě tolik síly, že nedokáže odhadnout rychlost svého pohybu. Neriah dostává úder rukou a s hlasitým žuchnutím padá na záda. Matt je vztekem bez sebe.

Oba se mezitím pohybují v nevelkém hloučku, který je začíná povzbuzovat k boji. Zdálky je pozorují také členové bezpečnostní agentury, ale zjevně se jim nechce opustit místo u brány. Matt se blíží se zvednutými pěstmi a bez varování zasahuje Dillona na spodek brady. Teď se vzduchem vznáší zase on. Naráží do Ethana a povaluje ho na zem. Stále početnější dav částečně vykřikuje nadšením, částečně výsměšně bučí.

Rozhlížím se po panu Carterovi. Někdo musí zasáhnout, než se to úplně vymkne z rukou. Vím, že jednou z jeho schopností je skvělý sluch. Volám jeho jméno. Jestli je někde na školním pozemku, měl by mě slyšet.

Nic se neděje.

„No tak, kde jste, pane Cartere.“ Měl by se tu objevit co nejdřív, jinak se to zvrhne v pěknou melu. Pokud už teď není pozdě.

Oba kluci se do sebe pustili jako dva rozzuření býci. Rány jen létají. Konečně se alespoň pohnuli strážní u brány, kterým se asi zdá, že je přece jen nutné zasáhnout. Společnými silami rozhrnují přihlížející spolužáky a snaží se dostat k rozlíceným kohoutům. První je u nich nakonec dozorující učitel, zástupce ředitele pan Trevale. „No tak! To by stačilo, chlapci!“

Stoupá si mezi ně a dlaněmi položenými na prsa je od sebe odděluje. Chvíli nehnutě stojí a upřeně se pozorují. Pak se Dillon dává znovu do pohybu, ale pan Trevale ho zastaví. „Řekl jsem, že to stačilo!“

Konečně přibíhá taky pan Carter. Když vidí, že rvačka vznikla mezi Dilionem a Mattem, vyjeveně poulí oči. „Co se to tady proboha děje?“

Pan Trevale přejíždí pohledem střídavě po obou bojovnících a dává pozor, aby se do sebe znovu nepustili. Myslím, že má taky strach, že by se mohl dostat do cesty nějaké ráně. „Vůbec netuším, ale rozhodně to hodlám zjistit. Vy dva teď se mnou půjdete do kabinetu!“

Matt vrhá na pana Cartera rychlý pohled a ten mu odpovídá krátkým, sotva zřetelným pokývnutím.

„Kdybys chtěl, Bobe, klidně se o to postarám. Oba hochy dobře znám, takže snadno zjistím, o co šlo.“

Pan Trevale o nabídce chvíli uvažuje, bez obtíží zachytávám jeho myšlenky. Na stole mu leží spousta práce a za několik minut by navíc měl začít učit. Celé dopoledne má nabité k prasknutí, takže tohle zdržení se mu vůbec nehodí.

Ozývá se zvonek a většina přítomných reaguje nevrlým mumláním. Pan Trevale jim věnuje káravý pohled. „Slyšeli jste zvonek nebo ne? Takže ať už vás tady nevidím. Všichni rychle do tříd.“

Pan Carter to zkouší ještě jednou. „Zrovna teď mám hodinu volna, takže se té věci můžu klidně věnovat.“

Pan Trevale konečně souhlasí. „Ale necháš je přinejmenším po škole, Marcusi.“ Velmi přísně se obrací na Dillona a Matta.

„Možná by se dalo uvažovat i o podmínečném vyloučení. No nic, promluvíme si o tom dnes odpoledne. Oba jste studenti vyšších ročníků, takže byste měli vědět, jak se máte ve škole chovat.“

Všichni se rozcházejí do svých tříd. Pan Carter znechuceně kroutí hlavou. „Oba půjdete se mnou do kabinetu. Musíme si spolu pěkně v klidu promluvit.“

Dillon se dává do pohybu. Hlavu má nakloněnou na stranu a udiveně s ní třese, jako by nemohl pochopit, co se to vlastně stalo. Já se vracím k místu, kde jsem upustila tašku, a chystám zamířit do hodiny, ale právě v té chvíli slyším Matta, jak říká mi panu Carterovi: „Chtěl bych, aby Rochelle šla s námi.“ Pan Carter ho chvíli udiveně pozoruje, zjevně nechápe důvod jeho zvláštní prosby.

„Je to důležité, jinak bych o to nežádal,“ pokračuje Matt. Carter mě volá. „Matt si přeje, abys šla s námi do kabinetu.“

„A proč?“

Matt mi odpovídá šeptem. „Chtěl bych, abys prověřila Dillona. Zjistíš, jestli mu můžeme věřit.“

„Cože? To myslíš vážně? A z jakého důvodu?“

„Sama jsi viděla, co se stalo. Dillon rozpoutal rvačku a vůbec nebral ohled na možné důsledky. Tribunál bude jistě chtít vědět, jestli mě tak třeba nechtěl odhalit nebo možná nás všechny. Když projde zkouškou věrnosti, všichni budou klidní a věc se rychle urovná.“

Něco takového jsem nečekala. Skoro tomu nemůžu uvěřit. K čertu s Dillonem a tou jeho divokou povahou! „Nechtěj to po Matte.“

„Vlastně ani nechápu, proč bys s tím měla mít nějaký problém. Kontrolovala jsi přece všechny členy Tribunálu a to muselo být daleko složitější.“

„Jasně že bylo, ale... Dillon je jeden z nás. Prostě se mi to nezdá správné. Určitě mě kvůli tomu bude nenávidět.“

Stejně jako všichni ostatní.

Tahle neposlušná myšlenka mezi námi visí jako Damoklův meč. Chvíli jsem celá zmatená. Nedokážu přijít na to, z čí hlavy vlastně unikla, mé nebo Mattovy.

Pan Carter na nás naléhá, abychom si pospíšili. „Bude lépe, když v tomhle hovoru budeme pokračovat pěkně v klidu u mě v kabinetu.“

Matt mě nadále soustředěně pozoruje a významně přitom zvedá obočí. Zřejmě chce, abych poslechla.

„Tak dobře. Udělám to, ale musí to být hned teď a jen před panem Carterem, bez dalších svědků. Nehodlám. Dillona ponižovat. Souhlasíte?“

Matt se pohledem obrací na pana Cartera. „Jasně, myslím, že v tom není žádný problém. Budeme úplně sami, ostatní učitelé se nevrátí dřív než na konci hodiny, takže budeme mít dost času. Ale i tak bychom si měli pospíšit.“

Kabinet pana Cartera je malá místnost, do které nějakým zázrakem vtěsnali tři pracovní stoly. Všude se povaluje spousta knih, které jsou vyrovnané také na přeplněných policích lemujících stěny. Zcela bez ladu a skladu je doplňují sektorové skříňky na pomůcky a osobní věci. Dillon na nás už čeká, sedí pohodlně rozvalený ve sklápěcím křesle pana Cartera.

„Jak to, že vám to tak dlouho trvalo?“ jakmile si mě všímá, prudce se narovnává. „A co tady dělá ona?“ Stačí vteřina dvě a vše je mu jasné. „Ne, to ne. Ani se mě nedotkne. Rozhodně ne bez nasazených rukavic. To mi přece nemůžete udělat. Chci mluvit s Arkarianem.“

Pan Carter si sedá do dalšího křesla a společně s ním se přitahuje ke stolu, takže je tváří jen několik centimetrů od Dillonova obličeje. „Potřebuješ před námi něco skrývat, Dillone?“

„Vůbec nic.“

„Tak dobře poslouchej. Kvůli tvému výstupu na školním dvoře si o nás teď všichni povídají. Určitě si museli všimnout tvé výjimečné síly a určitě jim to připadlo dost podezřelé. Nemyslíš? Tribunál z toho bude dost rozladěný. To přinejmenším. Možná budou chtít celou věc vyšetřit a vyslechnout tě. Je prakticky jisté, že by v takovém případě požadovali, aby tě Rochelle vyzkoušela. Budou si chtít ověřit, jestli se na tebe dá spoléhat. Můžeš si tedy vybrat sám: buď tenhle test podstoupíš teď přede mnou a Mattem, nebo během slyšení před zraky všech členů Tribunálu a samozřejmě taky před Lorianem.“

Dillon nešťastně zaúpí, ale všichni to vnímáme jako souhlas, byť zjevně dost neochotný. Pan Carter odjíždí od stolu a stahuje žaluzie. Matt mi kývnutím hlavy naznačuje, abych se pustila do práce. Obcházím rozevřený příruční kufřík, jehož obsah se zpola vysypal na podlahu těsně vedle koše na odpadky, a zastavím se před Dillonem. Ani nevím proč, ale během zkoušky se mu nechci dívat do očí. Mám pocit, že ho zrazuju, a není mi z toho moc dobře po těle. Pomalu si pomocí zubů sundávám jednu rukavici. Od zápěstí až ke špičkám prstů mi prochází jasně zářící nitky elektrických výbojů. Ozývá se známý sykot, jen snad o něco silnější než obvykle.

Dillon ho slyší, snad dokonce i cítí. Vzpurně odvrací hlavu. „Co to k čertu je?“

Pan Carter vše komentuje tichým zahvízdnutím.

Matt se nevěřícně mračí. „Zdá se, že v nich máš stále větší sílu. Bolí to?“

Krčím rameny a snažím se tvářit, jako bych svým rukám vůbec nevěnovala pozornost, přestože v poslední době se v noci dost často budím bolestí. „Ne, jenom je v nich o něco víc energie. Hlavně od doby, co mi Lorian rozšířil schopnosti.“

Na chodbě se ozývají nějaké hlasy a pan Carter se nervózně dívá na hodinky. „Asi bychom to neměli dělat tady. Budeme si muset pospíšit a taky bychom měli mluvit co nejtišeji.“ Dillon se zkouší odtáhnout. „Jestli mi spáliš vlasy, tak tě —“

„Buď zticha a drž, Dillone.“ Matt s ním nemá moc trpělivosti.

Jakmile je naprosté ticho, zavírám oči a soustředím se na dýchání — pomalý nádech a stejné rozvážný výdech, pěkné v klidu. Myslím, že jsem připravená. Zvedám ruku a přikládám ji Dillonovi na temeno hlavy tak, že prsty se dotýkám čela. Objevuje se obraz divoce planoucího ohně. Dost mě to překvapilo. Rychle se stahuju zpět a tisknu k sobě dlaně.

„Co je?“ Dillon má pocit, že by se měl bránit.

Ostatní na mě hledí s tázavým výrazem. Odpovídám zavrtěním hlavy. „Nic se neděje. Tentokrát je to daleko silnější než dřív a trochu mě to vyvedlo z míry. Nebyla jsem dostatečně připravená. Lorian mi říkal, že by se něco takového mohlo stát.“

Rychle hledám ústřední bod soustředění a začínám znovu. Oheň opět mohutně plápolá. Snažím se do něj nahlédnout, proniknout k jeho zdroji a zjistit, proč je tak mimořádně silný. Záhy se mi před očima vyjevuje jeho jádro plné hněvu. Dillon má pocit, že jsme ho podvedli. Tedy přesněji řečeno Matt. Domnívá se, že se mu během jeho nepřítomnosti, v době, kdy se připravoval na vstup mezi Strážce, podařilo ošálit Neriah a nějak ji přesvědčit, aby se do něj zamilovala. Hrozně ho to bolí, o to víc, že ho zároveň sžírá obava, jestli Neriah přece jen nedala přednost jeho sokovi. To ale není vše. Vnímám i další bolest. Souvisí s jeho dětstvím. Vzpomíná na své rodiče, kteří mysleli jen na sebe a vůbec si nevšímali, jak strašně je opuštěný. Nic z toho ovšem nehledám. Probírám se jeho strastmi a trápením, mířím ještě hlouběji do středu plamene. Konečně to mám.

Otevírám oči a odtahuju ruku z Dillonovy hlavy. Rychle se odráží na židli a otáčí se ke mně. Všichni tři se na mě upřeně dívají a čekají na můj verdikt. Otevírám ústa a chystám se vše vysvětlit, ale vtom se ozývá zaskřípění dveří. Někdo vchází do místnosti. Bleskově schovávám volnou ruku za záda a poslepu se snažím nasadit si rukavici.

Je to pan Trevale, vypadá dost udýchaně. „Jenom jsem si říkal, že se na vteřinu zastavím a podívám se, jestli je všechno v pořádku.“ Vtom si všímá, že jsem tu taky, a začíná se mračit. „Co tady děláš, Rochelle?“

Co mám proboha odpovědět? Vyplašeně se otáčím na pana Cartera. Naštěstí je dost pohotový. „No, vlastně se, Bobe, ukázalo, že Rochelle je do té rvačky tak trochu zapletená.“

„Jak to myslíš, Marcusi? Je to vážné?“

„Nijak zvlášť. Vlastně...“ Teď ztratil inspirací i pan Carter. Pan Trevale se rozhoduje vzít věci do vlastních rukou. Dívá se současně na Matta s Dillonem. „Takže vy mi chcete říct, že jste se prali kvůli děvčeti?“

No vlastně všeobecně vzato má pravdu, jenom jsem tou dívkou nebyla já. Oba kluci společně cosi mručí a celkově dělají dojem, jako že souhlasí.

Pan Trevale si s ulehčením hlasitě oddechuje. „Mělo mě to hned napadnout. Sedmnáct let a pořádná dávka hormonů. Vážně děsivá kombinace.“ Pomalu se začíná stahovat ke dveřím. „Takže vás všechny tři chci dnes odpoledne vidět po škole. Rozumíte?“

Jakmile vychází z místnosti, obracím se na pana Cartera. „Tohle není spravedlivé! Nemá právo mě trestat. Vždyť ani není za co.“

Pan Carter tiše zasténá a bezradně pokrčí rameny. „A co bych podle tebe měl dělat, Rochelle? Mám se hádat se zástupcem ředitele? Nemyslíš, že bych tím na nás přitáhl pozornost?“

Skládám si ruce na hruď a zkouším se trochu uklidnit. Po chvíli sotva srozumitelně dodávám. „Aspoň jste mohl něco říct.“

Následuje chvíle ticha. Vůbec nepochybuju, že pan Carter má pravdu. Nemám v úmyslu dělat zbytečný rozruch kvůli jednomu odpoledni po škole, ale stejně mi to přijde dost nefér.

Pan Carter mi připomíná, proč jsme vlastně tady. „Než nás pan Trevale vyrušil, chystala ses nám něco říct, Rochelle.“

Nenuceně mávám rukou. „O Dillonovi nemusíte pochybovat, je naprosto věrný organizaci i Tribunálu.“

„Klidně jste se mě na to mohli zeptat. Ale to byste mi museli věřit,“ mumlá Dillon.

Pan Carter chce mít jistotu. „Nemůžeš se mýlit, Rochelle. Ani stín pochybnosti?“

„Je čistý, nebo tak nějak se to říká, ne? O svém rozhodnutí připojit se ke Strážcům ani na chvíli nezapochyboval.“

Matt souhlasně přikyvuje a konečně se mu na tváři objevuje úsměv. Po všem mračení z posledních minut je to docela příjemná změna. „Takže teď bychom si mohli promluvit o Neriah.“

Dillon celý tuhne. Ještě než mě začali připravovat na vstup, tak jsi dobře věděl, co k ní cítím.“

Matt na chvíli otáčí hlavu. „Dobře poslouchej, Dillone. Nemíním to opakovat: Nemám o Neriah zájem. Slyšíš?“

„Podle mě to vypadá přesně naopak.“

Matt hledí Dillonovi přímo do očí. Vypadá, jako by ho chtěl přišpendlit ke stěně. „Nehledám vztah a netoužím po žádné holce.“

„Fajn, já myslím, že ona po tobě ano.“ Dillon už jen rezignovaně mručí.

„Tak o tom teda vážně vůbec nic nevím. Nemůžu zodpovídat za cizí city. Neriah si může myslet a dělat, co chce. Já jsem s ní mluvil a vyjádřil jsem se naprosto jasně. Chápeš?“

„A to ti mám jako věřit. Myslíš si, že jsem úplně padlý na hlavu?“

„Měl bys. Jak dlouho už se spolu kamarádíme?“

Dillon pokyvuje hlavou. Konečně začíná vypadat spokojeně. „Tak mi slib, že se o ni nebudeš pokoušet.“

Matt chvíli stojí a hledí někam do dáli. Přemýšlí o výzvě, před kterou ho Dillon staví. Není to úplně lehké rozhodnutí a pan Carter mu ho ještě ztěžuje. Tichým hlasem poznamenává: „Dávej si pozor, Matte, co slibuješ.“

Přesto nemusíme na odpověď dlouho čekat. „Máš moje slovo, Dillone. Nebudu se o Neriah pokoušet.“

Dillon vyskakuje z křesla a pěkně zprudka plácá Matta po zádech. „Seš vážně dobrej kámoš. Na to můžeš vzít jed.“

Dillon je šťastný. Teď má naprosto volnou cestu. Může se ucházet o Neriah a Matt mu už nebude stát v cestě. Jeho slib se mi moc nelíbí, zůstává mi po něm divná pachuť.

Jak znám Matta, své slovo dodrží, a pokud se k něčemu zaváže, vždy se tomu snaží dostát. Bojím se, že tentokrát si vzal skutečně velké sousto. Mohla by to pro něj být prozatím největší životní zkouška a je otázka, jak v ní obstojí.

Dillon se neustále vrtí, nedokáže ani chvíli sedět klidně. „Mohli bychom už jít, pane Cartere?“

Pan Carter zvedá ruku, aby nás mávnutím propustil domů, ale v poslední chvíli se zastaví. „Počkejte! Všichni buďte tiše.“ Zavírá oči a několik vteřin zcela nehnutě sedí. Nevím, co se přesně děje, ale jde mi z toho mráz po zádech. Pan Carter sice není mozkovid, ale podle všeho si vypěstoval nějaký způsob dálkového spojení s Arkarianem.

Po dlouhých vteřinách čekání konečně rozevírá víčka a dívá se nám do tváře. „Dnes v noci vás čeká další výprava.“ „Koule!“ poznamenává Matt. „Asi se už dotočila.“

„Přesně tak.“

Mrazení kolem páteře se rychle mění v nezvládnutelný třes. „A víte, v kterém roce se zastavila?“

Pan Carter zvedá hlavu, dívá se na mě kulatýma doširoka rozevřenýma očima, v kterých má podivně skelný pohled.

„Devět tisíc, pět set devadesát šest. *Před naším letopočtem.*“

„*Cože?*“ syčí Dillon.

Matt se tváří strašně zamyšleně. „To přece nedává vůbec žádný smysl. To bychom museli do pravěku. A kde tam najdeme nějaké město?“

Pan Carter oznamuje naprosto konsternovaně. „Myslím, že to může být jen Atlantida.“

DEVATENÁCTÁ KAPITOLA
MATT

Musím. se co nejrychleji sejít s Arkarianem. Ale předtím musím protrpět svůj trest. Pořád nemůžu uvěřit, že jsem skutečně po škole! Celých čtyřicet minut ‚tichého přemýšlení', jak to skoro básnivě nazval pan Trevale, který právě teď sedí za svým stolem v čele třídy a opravuje domácí úkoly. V první polovině stanovené doby jsem se ponořil do hlubokého transu. Od svého pobytu u Dartemise dobře vím, že při soustředěné meditaci si člověk nejlépe odpočine a nabere nové síly. Myslím, že Dillonovi by se něco takového moc hodilo. Od chvíle, kdy jsme spolu vešli do třídy, je jako na trní. Nervózně krčí rameny, jako by ho svědilo celé tělo, a podupává si střídavě oběma nohama. Zrovna teď o sobě dává vědět bubnováním na desku lavice.

Rochelle, která sedí, přímo před ním, se prudce otáčí. „Nemohl bys toho na chvíli nechat? Ještě chvíli a zblázním se."

„Já za to nemůžu, Roch. Strašně se nudím. Je to přece hrozná ztráta času."

„To je pro nás vážně neuvěřitelná novina, Dillone. My se taky moc nebavíme, ale aspoň bys nám z toho nemusel dělat mučírnu."

Je mi jí líto. Rochelle se sem dostala hlavně kvůli mně, protože jsem chtěl, aby pomocí své zvláštní schopnosti, kterou nedávno dostala od Loriana, prověřila Dillona. Tedy hlavně to, jestli mu můžeme věřit. Přinutil jsem ji k tomu, přestože jsem dobře věděl, jak moc jí to vadí. A teď je za to ještě navíc potrestaná. Moc mě to mrzí! Tuhle stručnou, ale jasnou myšlenku jí posílám přímo do hlavy.

Čekám na nějakou reakci, ale žádná nepřichází. Vlastně ani nevím, jestli se k ní má němá omluva dostala. Nic neříká a nemůžu ani zachytit nějakou odpověď. Z jejího pohledu je po chvíli zřejmé, že má spontánní omluva neminula cíl. V očích se jí dokonce třpytí slzy dojetí, které se snaží skrýt rychlým pohybem hlavy.

Pan Trevale sedící u tabule si poněkud dramaticky vzdychne a pak se podívá na hodinky. Drahnou chvíli sleduje ciferník a pak k nám zvedá hlavu. „Tak to bychom měli. Můžete jít."

S velkou úlevou se začínáme sbírat k odchodu. Ozývá se skřípot židlí a hluk doprovázející plnění tašek. Zástupce nás ovšem nehodlá propustit bez závěrečného varování. „Pamatujte si, že podobné

chování ve škole nestrpím. A teď mi zmizte z očí. Nepochybuju, že máte lepší zábavu než vysedávat se mnou po škole.“

Jako o závod se řítíme ke dveřím a dále po chodbě ven ze školy. Jakmile jsme mimo doslech, Dillon nás zpomaluje svou otázkou. „Nevíte náhodou, kde dnes Ethan cvičí s Neriah?“ Sklání oči k hodinkám. „Myslíte, že jsem je už prošvihl?“

Rochelle kroutí hlavou.

„Jsou v Arkarianových podzemních místnostech,“ odpovídám za oba. „Je to uzavřený trénink. Netouží po žádných návštěvách. Jsou tam naprosto v bezpečí, takže nebudou potřebovat ani Rochelle.“

„Tak dobře,“ mumlá Dillon, ale z jeho výrazu je zřejmé, že má ještě něco na srdci. „A mohl bys mi aspoň říct, kde teď vlastně bydlí? Myslím od doby, kdy jí Marduk zničil dům.“

Má odpověď se mu asi nebude líbit, ale nevím, jak jinak mu to podat. „Ubytovali ji u... Isabely.“

„Aha? Vážně?“ A vtom mu to dochází. „To teda znamená, že bydlí s tebou!“

„To je pravda. Podle Arkariana je to pro ni v současné době bezpečnější místo.“

„Jako že je pod tvou ochranou? To ti asi docela vyhovuje, že?“

„Je tam s námi taky Jimmy. Pro případ, že by se něco dělo.

„No to je vážně skvělé. Líp sis to snad ani zařídit nemohl.“

Tohle už se nedá vydržet. Vztekle ho chytám za košili a rozhodně si jej přitahuju k sobě. Naše obličeje jsou od sebe jen několik centimetrů. „Něco jsem ti slíbil, pamatuješ? A já své slovo držím. Víc vědět nepotřebuješ.“

Rochelle k nám rychle přistupuje a vší silou nás od sebe odděluje. „Nechte toho! Chcete nás zase dostat do maléru?“ Oba odstupujeme o několik kroků vzad a Rochelle se začíná stahovat. „Já mizím.“

Míří k přední bráně. Stále zrychluje, takže jí probíhá skoro tryskem. Z budovy vychází pan Trevale a svižným krokem odchází směrem ke školnímu parkovišti. Jakmile nás uvidí, zamračeně se zastavuje. „Všechno v pořádku, chlapci?“

Na víc nečekáme. Rozcházíme se každý jiným směrem. Dillon v několika vteřinách dohání Rochelle a já se obracím k zadnímu vchodu. Musím mluvit s Arkarianem a už tak mám dost velké zpoždění. Procházím opuštěnými částmi školního pozemku a přemýšlím, proč jsem byl dnes tak neobvykle podrážděný. Ráno

jsem se naprosto neočekávaně přestal kontrolovat a před chvílí se to málem opakovalo znovu. Co se to se mnou děje? Odpověď bohužel není až tak složitá. Stačí několik minut a vše mám jasně zformulované. Už chápu, proč se Lorian rozhodl vzdát pohlaví a tím i příslušných emocí. Určitě to podle něj byla jediná možnost, jak si zachovat nestrannost a nadhled. Pokud jde ale o mě, takhle daleko rozhodně nehodlám zajít. I tak mu ale dobře rozumím. Srdce je skutečně moc podivný orgán. Dává člověku neskutečnou sílu a taky ho neuvěřitelně oslabuje.

Jakmile procházím tajným vstupem do Arkarianova podzemního království, otvor za mnou bez jediné stopy mizí. Vnímám nějaký nejasný tlak, ve vzduchu je zvláštní naléhavost. Svižně procházím chodbami a pocit neodkladnosti stále zesiluje.

„Dobře, že jsi konečně tady," vítá mě Arkarian. „Pojď sem a podívej se."

Přistupuju ke kouli a nestačím se divit. Je to vážně neuvěřitelný pohled. Vidím starobylé město s neobvyklými budovami z bílého kamene, který oživuje množství červených a zlatých ozdob. Většinou jsou to mohutné stavby a jejich průčelí se honosí vysokými kulatými sloupy; skoro všechny se tyčí do výšky mnoha poschodí. Arkarian koulí otáčí a město se přede mnou objevuje jakoby z větší dálky. V jasných slunečních paprscích je vidět dlážděné ulice s barevnými lampami ze třpytivého skla a křišťálu. Samotným středem prochází široký kanál s mořskou vodou. Na jeho mírně zvlněné hladině pluje množství větších i menších lodí a dokonce je možné spatřit i několik kánoí. Tato vodní cesta se určitě využívá k nákladní i osobní dopravě. Všude je plno lidí. Jsou oblečení do dlouhých splývavých tunik a na hlavě mají zvláštní zatočené pokrývky připomínající turban. Koule se pod Arkarianovými prsty znovu roztáčí a obraz se přibližuje, takže si můžeme prohlédnout jistou skvostnou stavbu. Je daleko vyšší než všechny ostatní, ale i ona má u vstupu bílé mramorové sloupy.

Arkarian se dává do vysvětlování. „Toto je chrám, který musíte při své výpravě najít. Uvnitř je podzemní kobka a v ní ukryta koule podobající se té, do které se právě díváme, jen je tak malá, že by se ti snadno vešla do dlaně." Na chvíli se zastaví a sleduje, jestli ho skutečně pozorně sleduju. Teprve pak se dává znovu do řeči. „Musíte

ji ochránit. Koule má zaniknout: spolu s celým městem. Musí s ním i jeho obyvateli klesnout na dno moře. Rozumíš mi, Matte?“

„A proč je tak strašně důležitá?“

„Pracuje prakticky naprosto stejně jako tady ta v mé pracovně. Ale zatímco moje prohledává minulost, s tou z Atlantidy je možné nahlížet do budoucnosti.“

Po jeho posledních slovech mi dost dlouho trvá, než se vzpamatuju z šoku. „Takže ty se mi snažíš říct, že...“

„Koule byla posledním skvělým vynálezem Atlantiďanů. Objevila se těsně předtím, než jejich ostrov zničilo zemětřesení spojené s obří vlnou, kterou vyvolal podmořský pohyb. Použili ji jenom jednou, v době, kdy ještě nebyla dostatečně vyzkoušená, ale víme, že skutečně fungovala. A teď ji chce Lathenie.

„Nezlob se, že jsem tak nechápavý, ale nějak nedokážu pochopit, jaký by z ní mohla mít prospěch. K čemu jí bude, když uvidí do budoucnosti. Vše, co se tam odehraje, teprve přijde.“

„Souboj o konečné ovládnutí všech světů hrozí stále víc. Je daleko blíž...“ Na chvíli se odmlčí a při pohledu do jeho vážné tváře mi přebíhá mráz po zádech. „Bojím se, že je blíž, než si chceme připustit. Pokud by se Lathenii podařilo dostat ke zmíněné kouli, nejen že by viděla, co se stane v budoucnosti, ale možná by do ní dokonce mohla proniknout.“

„A viděla by rozhodující bitvu, dopodrobna by poznala, jakým způsobem ji povedeme, seznámila by se s naší obranou. Pak by jí stačilo přizpůsobit svou taktiku a mohla by nás zaskočit.

Dokázala by změnit výsledek boje, Arkariane. Všechno by měla jen ve svých rukou.“

„Ale to není všechno. Měl bys vědět ještě něco, Matte. Jsou i další důvody, proč by koule měla spolu s Atlantidou navždy zmizet pod mořskou hladinou. Nevím, kolik toho už víš, co jsi se dozvěděl od Dartemise či jiných, takže raději začnu od začátku.”

„Poslouchám tě, Arkariane.“

„Atlantiďané vybudovali neuvěřitelně vyspělou společnost. Daleko předčili nejen svou dobu, ale dokonce i tu naši. Velká část jejich technologické výbavy zatím čeká na své objevení.“

„A to je důvod, proč musí stroje a zařízení skryté ve starobylém městě zůstat na svém místě?“

„Přesně tak. Ještě nepřišla ta správná doba, abychom je mohli světu odhalit. Země a lidé na to prozatím nejsou připraveni Narušilo by to přirozenou rovnováhu. Žádný národ nesmí mít přístup k tak mocným zbraním. Ne v současné době a myslím, že ani v dohledné budoucnosti. Koule byl jejich zdaleka nejvelkolepější vynález, ale po zániku ostrova se navždy ztratil.“

„V pořádku. jakým způsobem ho podle tebe můžeme ochránit?“

Arkarian rukou přejíždí nad svou koulí. Ta se roztáčí a před námi se objevuje stejné nádherné město, které jsme pozorovali před chvílí, ale tentokrát je na pokraji naprostého rozvratu. Přes hustý závoj černého kouře a dýmu skoro není vidět. Pod tímto smrtelným závojem zmatené pobíhají lidé. Někteří táhnou vozíky se svým majetkem, který jim po cestě odpadává na zem. Po těch, kteří nejsou dostatečně rychlí, dupou zdivočelá zvířata, mezi nimiž jsou dokonce i sloni. Celým městem otřásá dunivý výbuch. Lidé vyděšeně křičí a padají si do náručí. Několik jedinců klečí a modlí se k nebesům, ostatní kolem nich spěšně probíhají a míří ven z přeplněných ulic. Jejich cílem je podle všeho vzdálené pohoří rýsující se na horizontu.

„Poslední tři dny byly dost zmatené, ale dnes, když se otevřela brána času, je vše zdaleka nejhorší. Nastal čas záhuby. Atlantida klesne ke dnu. Podívej se tam.“ Arkarian ukazuje k vyvýšené části krajiny, kde je vidět vybuchující sopka, z jejíhož jícnu se velkým proudem řine žhavá láva. „Vaším úkolem je proniknout do chrámu a postarat se, aby koule zanikla spolu s městem. Hned poté zmizíte, dřív než vás pohltí nenasytné moře. Stačí, když zavoláte mé jméno. To dobře víš. Celou dobu vás budu pozorně sledovat, uvidím každý váš krok. Jakmile mě na dálku oslovíte, bez váhání vás přenesu zpět. Zatím se nám podařilo zjistit, že Řád na tuhle výpravu vysílá dva bojovníky. Jedním je samotná Lathenie.

„Bezva.“

„Druhého neznáme. Myslíme si, že je to jedna neobyčejně schopná dívka, bojovnice, kterou se nám doposud nepodařilo vystopovat, takže neznáme její totožnost. Podle mého názoru by sis s sebou měl vzít dva pomocníky.“

Přemýšlím, kdo by byl nejlepší, ale je to pro mě stále ještě dost obtížný úkol. Naprosto nová zkušenost. Rozhodování mi moc nejde. „Koho by sis vybral ty, Arkariane?“

„Když vezmu v úvahu, jak závažný úkol na vás čeká, a taky to, že se chystáte do velmi vyspělé společnosti uprostřed naprostého chaosu, myslím, že ideální by byla trojčlenná skupinka. Kromě tebe by v ní měl být ještě jeden muž a žena, oba pokud možno mozkovidi. Taky by se hodilo, kdyby měli křídla. Dva by byste se mohli věnovat Lathenii a její pobočnici a zbývající člen by se postaral o kouli.“

V duchu procházím všechny známé a vybavuju si jejich schopnosti. Ethan umí létat, ale nedokáže číst myšlenky. Pan Carter vůbec nepřipadá v úvahu, protože neovládá ani jedno.

Jimmy a Shaun mají křídla, ale nejsou mozkovidi. Pak jsou tu samozřejmě děvčata. Neriah ještě stále čeká na své schopnosti a já dokonce ani netuším, jaké by měly být. Ta rozhodně není připravená. A Isabele i Rochelle chybí křídla. „Jestli nemůžu vzít tebe, Arkariane, pak nevím, kdo by splňoval oba požadavky.“

„Tak vezměte třeba Ethana. S čtením myšlenek si neporadí, ale zato se může volně přesouvat z místa na místo a docela dobře se vám může hodit jeho schopnost vytvářet iluze.“

„Tak dobře. Půjde Ethan. A co ta dívka?“

Za zády se mi ozývají něčí kroky. Prudce se za nimi otáčím, „No, zatím ještě nemám křídla, ale zato se ti bez problému proberu v myšlenkách.“

Je to Rochelle. Arkarian ji sem jistě pozval. Předem mu bylo jasné, že bude součástí našeho týmu.

A teď slyším další kroky. V místnosti se objevuje Ethan „Ahoj všichni. Tak kam to vlastně míříme?“

Odpověď je na mně. „Do Atlantidy. Právě prožívá poslední den své existence.“

DVACÁTÁ KAPITOLA
ROCHELLE

Postupně přistáváme v jedné z místností v Citadele. První je Matt, a Ethan dopadá na podlahu chvíli po mně. Rozhlížím se kolem a jako vždy přemýšlím, jaký význam má výběr místnosti, kterou pro nás Citadela připravila. Tahle je nepříjemně tmavá, plná děsivých stínů. Vzduch je tu těžký a velmi vlhký.

„Podívej se na to.“ Ethan je zřejmě taky překvapený, ale vidí něco navíc.

Otáčím se ve směru jeho pohledu a zachytávám podivný pohyb. Po stěně se plazí nějaká popínavá rostlina. Rychle se prodlužuje, její šlahouny šplhají vzhůru po stěně a dále na strop. V několika vteřinách zaplňuje celou jeho plochu a spouští se kolem nás k zemi.

„Je to tady fakt dost děsivý, nemyslíte?“ poznamenává Ethan. Matt s ním souhlasí. „Raději odtud vypadneme. Stejně se ještě musíme zastavit pro převleky.“

Sledujeme ho vzhůru po schodišti, které nám při každém dalším kroku mizí pod nohama. Za chvíli jsme v sále, kde na nás čeká překvapivě omezený výběr šatů — zejména v porovnání s obvykle skvěle zásobenou převlékárnou. Já mám na sobě žluté kalhoty a dlouhou halenu stejné barvy. Oba kusy jsou utkané z jemného hedvábí. Kolem pasu mi visí zlatý splétaný provaz podobný tomu, který jsem dostala na přijímací ceremoniál. Vlasy mají svou obvyklou černou barvu, ale hodně se prodloužily. Silný cop mi teď padá skoro až k lýtkům. Dívám se do jednoho z početných zrcadel, která jsou tu k dispozici, a zjišťuju, že jsem se změnila i v obličeji. Svým tvarem daleko víc než jindy připomíná srdce.

Matt a Ethan jsou oblečení do podobného úboru sestávajícího z kalhot a splývavé blůzy, ale na rozdíl ode mě dostali bílou barvu. Matt má nakrátko přistřižené vlasy s lehkým nádechem do rezava, Ethanův porost je tmavý a hodně hustý. Ačkoli jsme všichni v přestrojení, oči samozřejmě zůstávají stále stejné. Ethan mě už pěkně dlouho upřeně pozoruje, zdá se, jako by úplně zapomněl na rychle ubíhající čas. Matt si ho všiml a nevěřícně kroutí hlavou.

Tímhle povýšeným chováním už mě vážně štve. „Myslíš, že už nikdy nebudu mít žádný vztah, jenom proto, že ten náš nevyšel? Kolikrát se ti ještě budu muset omluvit, abys mi konečně odpustil?“

Matt otevírá ústa k odpovědi, ale já na ni nečekám, ačkoli nemám představu, jak by se chtěl bránit. „Víš co, tak jak tak nevíme, co se stane. Nikdo neví, kolik času nám ještě zbývá. Hledí na mě s tázavým výrazem. „O čem to, prosím tě, mluvíš?“ Aniž bych se na to chystala, dávám průchod všem svým pochybám. „Ale no tak. Všichni jsme přece četli Věštbu, nebo ne?“

„Jasně, a co z toho plyne. Nějak ti pořád nerozumím.“ Začínám přeříkávat. „*Dva poslední v sobě bolest s dobrem nesou...*“

Ethan využívá krátkého nádechu a pokračuje. „*První z mlh podezření míří, druhý je ke zlu přikován...*“

„A dál...?“ Mattovi to stále nedochází.

„*Dva vítězní, však pouze smrt je smíří,*“ dokončuju za něj.

„Jo a ty si myslíš, že se to týká tebe?“

„Pamatuješ si, jakou tuniku mi přidělili pro moje první slyšení před Tribunálem?“ Významně si tahám za šňůru u pasu. „Byla nachová se zlatým pásem, jako je tenhle.“

„Mluvíš v samých hádankách, Roch. Zkus se vyjádřit jasněji.“ Ethan mě zastupuje. „Nachová je barva sebeobětování.“ Poprvé za hodně dlouhou dobu se na mě Matt dívá bez pohrdání a zloby. „Ty rozhodně neumřeš, Rochelle. Na něco takového nesmíš vůbec myslet.“

Je to od něj pěkné, ale jsou to koneckonců jen slova a zrovna teď mi příliš útěchy neposkytují. „Jak to můžeš vědět? Jsi jasnovidec nebo co?“

Matt chvíli váhá. Spodní čelist se mu pomalu pohybuje zprava doleva a zpět. „Samozřejmě že nejsem. Nevidím do budoucnosti stejně jako nikdo z Tribunálu. Dokonce ani samotný Lorian něco takového nedokáže.“

Najednou mnou prochází zvláštní vlna tepla. Jsem docela klidná, Nechtěla bych, aby další část hovoru slyšel Ethan, takže se k Mattovi obracím prostřednictvím svých myšlenek. *Ethan o mě nemá zájem, takže se nemusíš bát, že bych na něj měla nějaký vliv nebo že bych mu třeba zlomila srdce. Ale kdyby přece jenom se mnou chtěl..., kdyby chtěl být můj kamarád, myslím hodně dobrý kamarád, buď tak hodný a nezkaz nám to. Moc tě prosím.*

Samy od sebe se otvírají dveře. Zjevně jsme se v místnosti zdrželi déle, než bylo nezbytně nutné. Matt mi neodpovídá. Beru to tak, že o mé prosbě alespoň přemýšlí.

Vycházíme na chodbu a pokračujeme vzhůru po několika navazujících schodištích, která nám, jak je v Citadele obvyklé okamžitě mizí pod nohama. Po dost dlouhé době se dostáváme do jednoho z horních poschodí. Bezprostředně po vstupu do dalšího pokoje se před námi v protější stěně objevuje otvor. Postupujeme až, na jeho samotný okraj a společně hledíme na výjev pod sebou. Čeká nás dlouhý pád a na jeho konci je město na pokraji zániku. Všude vládne naprostý zmatek. Ulicemi hřmí jedna rána za druhou, lidé zcela zmateně pobíhají sem a tam a každou chvíli se zřítí další budova. Většina obyvatel i zvířat se snaží dostat ven z téhle pekelné pasti, míří do vzdálených kopců, které jsou sotva vidět, protože je z větší části zahalují husté mraky kouře a poletujícího popela. Právě teď se přímo pod námi hroutí další stavba – všemi směry se rozlétají kusy zdiva, úlomky cihel a kamenných desek, ale větší část mizí ve stále se rozšiřující prasklině, která se k našemu velkému zděšení s nepředstavitelnou rychlostí plní vroucí mořskou vodou. Přichází další exploze a druhá část ulice mizí v hlubinách zemské kúry. Na okraji pukliny visí zebra, která se zoufale snaží vyškrábat zpět na pevnou zem.

Cítím, jak si Ethan s Mattem nad mou hlavou vyměňují ustarané pohledy. Zvedám k nim hlavu a teď se o své obavy dělí i se mnou. Hledí na mě skelnýma, zvláštně prázdnýma očima. První se vzpamatovává Matt. „Arkarian nás určitě dostane těsně k paláci, takže do ulic mezi všechnu tu hrůzu se prakticky nedostanem.“

Ethan přikyvuje. „Bude nás sledovat a udělá, co bude v jeho silách.“

“Jo jasně, a taky stačí jenom zavolat jeho jméno -“

„Myslím, že bychom to tady neměli protahovat. Čekání nás jen zbytečně znervózní. Všichni víme, co je před námi a co máme dělat. Tak pojďme na to. Skočíme společně a budeme se držet při sobě. Nechceme přece, abychom přistáli každý na jiném konci města.“

Jedna, dvě, na tři se odrážíme a... dopadáme na kamenné schodiště, které se pod námi celé otřásá a místy se v něm objevují široké praskliny.

„Utíkejte!“ Matt na nás křičí, aby ho bylo v okolním hluku vůbec slyšet. „Tudy, za mnou!“

Schody vedou do chrámu, v němž je ukrytá koule, kterou hledáme. Navzájem se podpíráme, abychom se udrželi na nohou, a pomalu postupujeme vzhůru.

„Pozor!“ Ethan ječí a kryje si hlavu. Jeden z obřích mramorových sloupů se právě rozlomil, a zatímco všichni tři běžíme k chrámu, všude kolem nás, nalevo, napravo i nad našimi hlavami, létají velké kusy kamene, které se po dopadu na zem tříští na tisíce drobných úlomků.

„Musíme se dostat dovnitř,“ volá Matt.

Z ulice přímo před chrámem je slyšet mohutný výbuch. Země se strašlivě otřásá a s ní vibrují také stěny stavby, která nám má poskytnout útočiště. Srdce mi prudce poskakuje a rozbíhá se o něco rychleji než dosud. Směrem k nám se šíří velký mrak hořícího plynu. Nemáme čas na přemýšlení. Jako blesk se po čtyřech vrháme ke vchodu a skrýváme se za dveřmi. Běsnící plameny naráží do zbývajících sloupů na průčelí chrámu a jejich dlouhé pružné prsty podobné roztavenému zlatu pronikají štěrbinami i k nám do vnitřního prostoru.

Matt se rychle zvedá a obrací se na nás. „Hlavně rychle! Pojďte za mnou.“

Sledujeme ho dál do zšeřelého prostoru. Aspoň že zná cestu. Arkarian nám ji před výpravou dost podrobně popsal, ale tady na místě, mezi hromadami sutin, vypadá všechno naprosto jinak. Víme, že musíme sestoupit o několik úrovní níž. Běžíme za Mattem, ale úzké chodby se plní prachem a hustým štiplavým kouřem, takže se skoro nedá dýchat. Na několika místech jsme dokonce narazili na plynové kapsy. Začínají mě nesnesitelně pálit oči. „Nezastavujte se! Musíte se držet pořád za mnou!“ Matt ani na chvíli nezpomaluje a v následující vteřině mizí za rohem.

Další výbuch. Stěny podzemních kobek se otřásají v základech, místy se začínají zcela hroutit. Ta napravo se každou chvíli rozpadne. Spolu s Ethanem běžíme, co nám síly stačí, a unikáme jen o onen příslovečný vlásek. Za našimi zády se láme silná mramorová deska, která doposud kryla stěnu chodby, a zcela ji zavaluje. Kolem hlav nám víří ještě hustší oblaka zvednutého prachu.

„Tudy dolů!“ Matt na nás volá zpod dlouhého schodiště. Na jeho konci se zastavujeme u zavřených dveří. Matt je přejíždí rukou, snaží se najít způsob, jak je otevřít.

„No skvěle,“ ozývá se Ethan, ale hned nato zvedá hlavu a obrací se na mě. Jistě myslí na mé ruce, jestli dokážou odhalit tajný zámek. O tom nemusí pochybovat. Zvládnou to. Jsme teď sice ve vypůjčených tělech, ale naše duše a s nimi i jejich schopnosti cestují s námi. Kromě očí jsou to v této chvíli naše jediné rozpoznávací znaky.

Prudce si strhávám rukavice. „Tak dobře. Ustupte trochu stranou.“

Matt i Ethan dělají krok dva vzad a já přikládám dlaně ke dveřím. Jsou vyrobené z kovu, který nedokážu rozeznat. Mám pocit, že na Zemi se podobný nevyskytuje. Tihle lidé si ho museli přinést s sebou. Svým složením a vlastnostmi se podobá mědi a mosazi, ale je daleko pevnější než kterýkoli z nich nebo jejich slitina. Dveře jsou neuvěřitelně masivní, tlusté dobrých třicet centimetrů.

Pomalu pohybuju pažemi a za chvíli narážím na slabé místo. „Tady.“

Odstupuju zpět a před zámek si stoupá Matt. Zavírá oči a usilovně se soustředí. Slyším jeho myšlenky, které se koncentrují do jediného slova — odemknout. Ozývá se sotva slyšitelné cvaknutí a dveře se bez jediného zvuku otvírají.

Místnost před námi se podobá vězeňské cele. Nejsou tu žádná okna a stěny jsou vyrobené ze stejného neznámého kovu, na nějž jsme narazili před chvílí. Podlaha je mramorová. V jejím středu stojí jediný kus nábytku, pokud vůbec lze toto slovo použít. Je to skleněná schránka umístěná na masivním podstavci z bílého kamene. Je dobře osvětlená, takže si bez obtíží můžeme prohlédnout její obsah. Skrývá zlatou kouli, která by se snadno vešla do lidské dlaně.

Přistupujeme blíž a s překvapením zjišťujeme, že je zavěšená v prostoru a neustále se pomalu otáčí. „No teda!“ Nemůžu se zdržet obdivného vzdechu. Vůbec nedokážu pochopit, jak je možné, že s takovou lehkostí odolává zemské přitažlivosti.

V tu samou chvíli se za námi prudce zavírají dveře. Nevelkým prostorem se ozývá ostrá rána. Zmocňuje se mě divná předtucha, která se ale okamžitě mění v naprosto zřetelný, takřka hmatatelný strach. Před námi stojí Lathenie, a přesně jak předpovídal Arkarian, má s sebou další ženu, tedy spíše dívku přibližně mého věku. Zatímco vládkyně je jako vždy bez jakéhokoli převleku, její společnice je podle mého názoru v přestrojení.

Svou pravou totožnost jistě dobře skrývá. Na sobě má dlouhou halenu jako my, ale v jejím případě má černou barvu. Kolem hlavy si

ovinula šátek, zpod kterého jsou vidět pouze její oči. Může to být kdokoli, dokonce třeba některá z mých spolužaček. Nehodlám to zjišťovat. V tuto chvíli na tom zase až tak nezáleží a Arkarian mě navíc varoval, abych za žádných okolností nevyzradila, kdo jsem.

„Myslela jsem si, že vám to nebude dlouho trvat.“ Lathenie se k nám obrací výsměšně ironickým hlasem. Jak je možné, že kdekoli ovládám bránu času, vy se na vybrané místo vždycky dostanete o něco dřív?“

„To je docela jednoduché,“ odpovídá Ethan. „Prostě jsme lepší.“

V Latheniiných stříbrných očích se objevují dva ohnivé plameny. „Skutečně? Za malou chvíli uvidíme, jak dobře si povedete tentokrát.“

Zatímco s námi mluví, pomalu se posouvá a jednoho po druhém si nás prohlíží. Okamžitě chápu, o co jí jde. Snaží se odhalit naše přestrojení a zdánlivě klidným hovorem získává čas. Zřejmě ji hrozně zajímá, s kým má tu čest. Její další slova jen potvrzují mé podezření.

„Takže, podívejme se, koho to tu dnes máme.“

Snažím se držet hlavu odvrácenou a soustředěně si prohlížím kouli. Zřejmě ale působím nervózně a vládkyně si toho všimla. Přechází ke mně a svým neskutečně dlouhým prstem mi zvedá bradu. Prudce trhnu hlavou a uhýbám pohledem, ale jí stačí jen zlomek vteřiny. Zpoza pevně semknutých zubů jí vychází zlobné zasyčení.

„Marduk tě všude hledal. Moc jsi mu chyběla. Vážně jsi mu neměla takhle utíkat. Měla sis uvědomit, má drahá, že jsou prostě věci, které se nedělají. Pokud tě ovšem nebaví pohrávat si s vlastním životem. Ale nic si z toho nedělej, všechno napravíme. Teď se se mnou vrátíš tam, kam patříš.“

Matt se dává do pohybu a staví se mezi nás. „Nepatří vám. A stejně tak nedostanete tady tu kouli.“ Snaží se ode mě odlákat pozornost.

Lathenie se skutečně pohledem přesouvá ke schránce a zcela bez přípravy, sebemenšího znamení, natahuje ruku, která prochází tříštící se skleněnou stěnou. Ale právě když se chystá sevřít kouli v dlani, ta se divoce roztáčí a vylétá právě vzniklým otvorem ven, mimo Latheniin dosah.

Její jasně stříbrné oči přecházejí do modré, zjevně si všimla, kam vytoužený objekt míří. Ethan použil svou schopnost pohybovat předměty a teď kouli drží pevně v rukou.

„Dej mi ji!“ Latheniin hlas je plný zuřivého vzteku a skrývá také jasnou hrozbu.

Matt mne na dálku varuje, abych trochu ustoupila, ale svými volně putujícími myšlenkami přitahuje Latheniinu pozornost. Zachytávám její ohnivý pohled, jediné krátké varování. Hned nato jí z konečků prstů vystřelují zelené a modré výboje. Jako laserové paprsky letí místností a ve zlomku vteřiny zasahují cíl. Mohutnou silou mě jako hadrovou panenku odhazují na stěnu. Zůstávám doslova přišpendlená na místě.

„Dej mi tu kouli, nebo ti tady před očima Rochelle Thallimarovou spálím na uhel.“ Hned nato se obrací na mě. „Taď když konečně ovládám mezisvětí, ti můžu zaručit, že tvoje ubohá duše skončí přesně tam, kde ji chci mít — v nekonečných mukách mimo prostor a čas.“

Místo mě jí odpovídá Matt. Nikdy dřív jsem ho neviděla takhle soustředěného a klidného. „To bych na vašem místě rozhodně nedělal.“

„A mohl bys mi vysvětlit proč?“

„Lorian opatřil tuhle dívku kletbou, která ji chrání před každým, kdo by jí chtěl jakýmkoli způsobem ublížit.“ „Kletbou?“

„Kdokoli by se pokusil tomuto dítěti ublížit a zapříčinil by jeho smrt, nechť promění se v kámen a do svítání následujícího dne nalezne svou smrt.“

Latheniiny oči září ostře modrou barvou. „Nechápu, proč by můj bratr měl ochraňovat bývalou zrádkyni.“

Svíjím se ze strany na stranu, snažím se vykroutit z jejího sevření, ale všechno je marné. Při sebemenším pohybu mi celým tělem projede neuvěřitelně palčivá bolest.

„Naši organizaci Rochelle nikdy nezradila,“ zastává se mě Ethan.

Lathenie ho soustředěně pozoruje a postupně přimhuřuje oči, až jsou sotva větší než dvě miniaturní štěrbiny. Moc ráda by zjistila, s kým to právě mluví. „Jenom si nebuď tak jistý, můj milý.“

„Dobře ji znám,“ odpovídá Ethan. Jeho hlas zní až neuvěřitelně pevně a přesvědčivě. Takovou důvěru jsem nečekala. Do očí se mi

hrnou slzy, takže musím několikrát prudce mrknout, abych se jich zbavila.

„Opravdu?“ Lathenie si nemůže odpustit povýšeně ironický tón. „Já bych na tvém místě nebyla až tak klidná. Dokázal bys mi říct, kde ta tvoje přítelkyně byla včera v noci?“

Okamžitě je mi jasné, kam míří. Pochybnosti a nedůvěra. Vyskakují jako prudký plamen a ozařují Mattovu a Ethanovu tvář. Oba se na vteřinu propojují nejistým pohledem.

„Ach tak,“ pokračuje Lathenie, jako by si byla již předem jistá svým vítězstvím. „Vidím, že potřebujete důkaz.“

„Neposlouchejte ji!“ ječím ze všech sil.

„Lžete,“ brání se Ethan. „Žádný důkaz nemáte, protože nic takového neexistuje.“

„Že nemám? Tak se dobře dívej...“

Její oči se rychle přesouvají trochu doleva. Ve vzduchu se objevuje jasný a dokonale ostrý obraz. Člověk by skoro uvěřil, že představovaný výjev se odehrává přímo v místnosti, kde právě stojíme. Spolu s Mardukem jsem jeho součástí i já. Jsme zabráni ve vzrušeném hovoru. Můj bývalý velitel se ke mně chvílemi shovívavě sklání, přesně jak to míval ve zvyku, způsobem, který lze snadno zaměnit za vlídnost. Dobře si na tu scénu pamatuju. Bylo to tehdy, když jsem mu přímo do oči řekla, že podle mého názoru je vrahem Ethanovy desetileté sestry. Právě v této chvíli se mi snaží mé podezření vyvrátit, velmi výmluvně mě přesvědčuje, že se mýlím. Kromě slov používá i další prostředky, k nimž patří také jemný dotyk rukou, která mi přejíždí po tváři. V následující vteřině mu ji zlobně odstrčím a bude následovat prudká hádka. Ale tuhle část už Lathenie samozřejmě neukáže.

Matt i Ethan stojí neschopni slova, oba vypadají naprosto zdrceně.

Snažím se ozvat, ohradit se, všechno vysvětlit, ale právě v té chvíli mi Lathenie posílá další silný výboj, který mi spaluje vnitřnosti.

Mám pocit, že už tuhle strašlivou bolest dál nevydržím. Každou chvíli musím omdlít, ale vtom Lathenie nechává ruku klesnout a výboj ustává. Padám bezvládně na zem a v záchvatu kašle se snažím nabrat dech.

Zatímco Ethan a Matt působí zcela nesoustředěně, Lathenie ani na chvíli neváhá. Její mladá pobočnice se dává do pohybu. Zvedá se jako mohutný vír a v mžiku dosahuje až ke stropu. Jediným krokem

se dostává na druhou stranu místnosti a překvapuje Ethana prudkým kopancem do ledvin, kterým ho posílá k zemi. Znovu se točí, daleko rychleji, než je lidské oko schopné postihnout. Na chvíli vypadá jako jedna velká skvrna, rozmazaná šmouha. Bleskově zasazuje Ethanovi další dvě rány nohou, jednu přímo do hlavy, druhou do žaludku. Při tomto posledním úderu mu koule padá z rukou a kutálí se přes podlahu.

„Rychle!“ křičí Lathenie a natahuje po ní své vlastní dlouhé prsty.

Konečně se mi začíná vracet síla. Společně s vládkyní sahám po rotujícím předmětu, ale nohy mi ještě pořád neslouží. Nedokážu se zvednout. Latheniina dívka je daleko hbitější. Nemůžeme dovolit, aby se jí zmocnily. Okamžitě by zmizely z podzemí a hned nato by se bránou času vrátily do současnosti. Koule by byla ztracena, zůstala by v Latheniině moci.

Naštěstí se zdá, že Matt má svůj plán. Celý prostor kolem nás se začíná podivně třást, ozývá se strašlivý rachot. Vidím, jak zavírá oči, ale je to jenom zlomek vteřiny, doba sotva delší než běžné mrknutí. Víc zřejmě není potřeba. Koule se prudce zvedá a těsně před křečovitě napnutými prsty vládkyně a její služebnice mizí směrem k Mattovi. Chvíli vypadá, jako by se nerozhodně vznášela vzduchem, ale hned nato bezpečně končí v jeho připravených dlaních.

Mladá bojovnice se jako smyslů zbavená vrhá na Matta. Ten ji klidným pohybem odstrkuje a dívka se v následujícím okamžiku bezmocně valí na druhou stranu, přímo proti zdi. Vypadá zcela zmateně.

Ethan se napřimuje a Matt mu okamžitě háže kouli. „Hlídej ji. Já se mezitím postarám o Lathenii.“

I já se konečně zvedám na nohy a Matt se na mě obrací s dotazem: „Myslíš, že by sis dokázala poradit s tou dívkou?“ „Jasně. Už jsem zase v pořádku.“

V následující vteřině se Latheniina mladá služebnice vrhá na Ethana. Pohybuje se tak pružně, že ji sotva dokážu sledovat, Společně se válí po zemi, kouli mají uvězněnou mezi svými těly. Chystám se k ní rozběhnout a použít sílu svých rukou. Bohužel je skutečně neuvěřitelně rychlá. Ještě než stačím dokončit svou myšlenku, stojí rozkročená proti mně a soustředěně mě pozoruje svýma oválnýma očima. Je připravená k akci. Nejlépe asi udělám, když ji nechám přijít blíž. Vše je otázka okamžiku. Jako blesk se

opět roztáčí, a než mi dojde, že opustila své místo na druhém konci místnosti, stojí těsně u mě a takřka se mi dotýká obličeje. Chytám ji za obě paže a prudkým pohybem z nich strhávám rukávy. Pevně se k ní přimykám prsty a posílám jí všechnu energii, kterou jsem schopná shromáždit. Hlasitě křičí a odskakuje pryč.

Lathenie se mezitím sápe po Mattovi. Chystá se použít výboje, které jí stále ještě srší z prstů. Vtom se nám nad hlavami ozývá výbuch, jenž všechno přehlušuje. Všichni do jednoho se zastavujeme a vyděšeně se rozhlížíme kolem sebe. V jedné z jasně červených stěn se objevuje prasklina. Neustále se zvětšuje. Pak přichází prudké trhnutí a místnost se začíná pohybovat.

„Padáme!“ křičí Latheniino děvče. My ostatní se usilovně snažíme udržet na nohou.

Lathenie okamžitě zapomíná na Matta a přesouvá pozornost k Ethanovi, který právě drží kouli. O nic jiného jí právě teď nejde. Polohlasem syčí na svou pobočnici. „Jakmile voda začne stoupat, plav co nejrychleji na povrch a počkej tam na mě.“

Při jejích posledních slovech o vodě mi po celém těle okamžitě naskakuje husí kůže. Někde nad námi dochází k dalšímu výbuchu, po němž toneme ve tmě. Mramorová podlaha se láme na dvě části a všichni se propadáme do hlubin. Takřka současně se k nám zespodu valí mořská voda a během několika vteřin zpola zaplavuje celý prostor. Stěny se pod jejím nesmírným tlakem hroutí a začíná skutečné peklo. Je to horší než ten nejděsivější sen. Kromě drtivé síly vody nás ohrožují také velké mramorové a kovové úlomky vířící všude kolem.

Latheniino děvče ze všech sil máchá rukama nohama a míří k povrchu. Pod sebou vidím Lathenii, která se chytila Ethana a táhne ho stále hloub, snad až někam ke dnu. Nepochybuju, že s dechem vydrží daleko déle než jakýkoli smrtelník. Asi chce Ethana držet pod hladinou tak dlouho, dokud se neutopí. Pak se zmocní koule a vrátí se s ní do svého paláce.

Matt se je snaží dohnat, ale vládkyně je hrozně rychlá. Nemůžu uvěřit, že se to děje přímo před mýma očima. Ethan jistě umře už dlouho vydržet. Bojím se, že na návrat k hladině už je pozdě. Lathenie ho zavlekla do příliš velké hloubky a nevypadá, že by se chtěla zastavit. Ačkoli mám pocit, že mi plíce každou chvíli explodují, plavu za nimi. Zdáli se ke mně dostávají Mattovy varovné

myšlenky. Nedělej to, Rochelle! Vrať se zpátky. Rychle se vynoř. Musím mu pomoct!

Na vteřinu se ke mně otáčí. Věř mi! Vyplav nahoru a připrav se na oživování.

Zastavím se a chvíli šlapu vodu. Oživování? To si měl s sebou vzít Isabelu, ne mě. Sleduju ho, jak plave pryč. Ačkoli v této hloubce už není skoro nic vidět, přesto v poslední chvíli zpozoruju, že jeho tělo mění tvar. Upřeně zírám do tmy, snažím se zjistit, co se to pode mnou děje. Na chvíli mám pocit, že jsem zahlédla žraloka. Vážně žraloka? Elegantními, naprosto uvolněnými pohyby mi mizí z očí. Každou chvíli mi musí prasknout plíce. Začínám kopat a plavu k hladině.

Když se vynořím, zuřivými doušky do sebe natahuju odporně zapáchající vzduch prosycený kouřem. Oblohu skoro není vidět. Všude kolem je samá voda, z níž tu a tam vyčnívají kusy sutin. Na jednom z těchto miniaturních ostrůvků sedí Latheniina pomocnice. Vydávám se k dalšímu, dostatečně vzdálenému.

Škrábu se z vody a zcela vyčerpaná padám na hromadu větších a menších kamenů, které jsou posledním zbytkem kdysi nádherného města. Pátrám po hladině, hledám sebemenší stopy po Ethanovi. Vím, že s každou další vteřinou má stále menší naději na přežití.

Na jednom místě vystupuje na povrch několik bublin, jasná známka pohybu. Mezi zčeřenými vlnami se vynořuje Latheniina hlava. To může znamenat jen jediné. Vyhrála. Zaměřuje svou podřízenou a mává na ni. Podle nejistého pohybu paže je dost vysílená. Vtom si na ní všímám krvavých skvrn a srdce mi úzkostí pádí až někam do hrdla.

Ethana ani Matta není nikde vidět. Lathenie mizí z vody a objevuje se u kamenné vyvýšeniny, už se k ní sklání její bojovnice a pomáhá jí ven. Vládkyně je na několika místech zraněná a dost krvácí. Skoro to vypadá, jako by se právě utkala se... žralokem.

Hned nato obě ženy mizí, všude kolem je klid. Slyším jenom zvuk vln narážejících na spodní okraje kamenů. Čekání se zdá být nekonečné. Soustředěně zírám do zpěněné vody a snažím se najít nějaké stopy života. Čas utíká a nic se neděje. Mám pocit, že mi každou chvíli vypoví nervy.

Konečně něco vidím. Na hladině se objevují bublinky vzduchu, pak přichází další zklamání. Je to jenom delfín. Plave přímo ke mně,

jako by si na mém kamenitém ostrůvku chtěl odpočinout. Třeba má pro mě nějakou zprávu. Taková hloupost! A pak konečně začínám chápat, co se vlastně děje. Na delfínových zádech leží bezvládné Ethanovo tělo. Zvíře se zastavuje u mých nohou a v následující vteřině přede mnou stojí Matt.

Společnými silami vytahujeme Ethana na břeh, rychle ho převalujeme na záda a prohlížíme, jestli má volné dýchací cesty. Zdá se, že v tomto ohledu je všechno v pořádku. Vzpomínám si na hodiny zdravotní výchovy z loňského roku a pouštím se do oživování. Dýchání z úst do úst nepomáhá a vteřiny pádí jako zběsilé. Co teď? Zmocňuje se mě panika.

Přistupuje ke mně zcela vyčerpaný Matt. „Zkusím mu zapumpovat se srdcem, třeba to pomůže."

Po chvíli dalšího snažení se Ethan konečně probírá, ale dusí se kašlem. Obracíme ho zpět na bok a sledujeme, jak z něj vychází neuvěřitelné množství vody. Konečně se dokáže posadit a spolu s námi sleduje okolní zkázu. Vypadá už daleko líp, ale je vidět, že právě unikl jisté smrti. Ani jednomu z nás není do řeči.

Napadá mě, že jsem u Lathenie vlastně neviděla zázračnou kouli, a zdá se, že ji nemají ani Matt s Ethanem.

„Je pryč." Matt odpovídá na mé němé myšlenky. „Leží někde na dně oceánu."

Dalších několik vteřin sedíme mlčky.

Jako první se z všeobecného ohromení probírá Matt. Slyším, jak volá Arkarianovo jméno.

DVACÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA
MATT

„Otec pěkně zuří.“

Arkarianova slova mě dost překvapila. Sedíme společně na židlích v jeho hlavní pracovně. Za zády máme kouli, která je právě teď zaplaťpánbůh klidná. Přišel jsem kvůli své poslední, neobyčejně dobrodružné výpravě do Atlantidy. Měl jsem na Arkariana spoustu otázek, na které jsem chtěl jasné a přímé odpovědi. Ale teď na ně už není ani pomyšlení. Naposledy když byl Lorian v ráži, na Zemi padaly meteority a nad hlavami nám sršely plameny. A také nesmím zapomenout, že všichni Vyvolení získali podstatně větší moc.

„A co ho tak rozpálilo tentokrát?“

„Mezi členy Tribunálu to vře, všichni jsou pěkně podrážděni a Loriana to dost zlobí.“

„No tak to se mu vůbec nedivím. Dobře vědí, že je mezi nimi zrádce, a to je znervózňuje. Nechtěl bych teď být na jejich místě.“

Arkarian mírně krčí rameny. „Na tohle tvrzení nemáš, Matte, žádné důkazy.“

Tak nad touhle námitkou se můžu snad jen usmát. Musím se s Arkarianem podělit o své pochybnosti a nějak si nedokážu odpustit sarkastický tón. „Ale no tak. Nech toho přece. Copak Lorian nenašel klíč schovaný přímo pod hlavním nádvořím a k tomu ještě ve schránce, kterou dokáže vyrobit jen člověk se zkušenostmi a schopnostmi, jež přísluší členům Tribunálu?“

Arkarian prudce zvedá hlavu a na chvíli se setkáváme očima. „Možná máš pravdu, ale na druhé straně jsou i další, kteří by to zvládli.“

Tedy musím přiznat, že od naší návštěvy v Latheniině paláci během záchranné akce mám svou vlastní a docela jasnou představu, kdo je onen tajemný zrádce. Arkarian sedí přímo vedle mě, ale jeho úvahy se zjevně ubírají úplně jiným směrem. Musím zjistit, o čem to tak usilovně přemýšlí. „Snad mi vážně nechceš říct, že v tom je nějakým způsobem zapletený tvůj otec?“

Arkarian ani chvíli neváhá. „Ne, to ne. Špatně jsi mě pochopil.“

„Tak si snad myslíš, že se to někdo pokouší na Tribunál hodit? Dobře, ale kdo? Marduk?“

Znovu zvedá rozpačitě ramena a neklidně si prohlíží špičky u nohou. „Prostě se mi jenom nechce uvěřit, že by nás mohl zrazovat některý člen Tribunálu. Za ta dlouhá staletí jsem se se všemi dost sblížil –“

„Ale krále Richarda znáš jenom o něco víc než rok, že?“ „To máš pravdu, ale za tu dobu jsem ho stačil dokonale poznat, Matte.“

„Nebuď tak naivní, Arkariane. Oba přesně víme, kdo je zrádce.“ Prostřednictvím svých myšlenek a představ mu připomínám výjev, který nás v Latheniině paláci oba šokoval. Není to zas tak dávno, vzpomínky jsou stále živé. Znovu vidíme krále Richarda zavěšeného do paže samotné vládkyně Řádu chaosu.

Arkarian mi odpovídá svým typicky klidným hlasem, podle něhož byste ho poznali mezi tisíci. „Veridian čekal na svého krále stovky let. Nedokážu se smířit s představou, že by Richard měl být zrádce.“

Jako vždy naprosto klidný! Zcela oddaný! Ale copak si skutečně nevidí dál než na špičku nosu? Všechno je tak jasné. „Věci, po nichž toužíme, můžou být prchavé jako sen a stejně vzdálené skutečnosti.“

„Dobře. Ale co se s námi stane, jestliže přestaneme doufat. Jaký to bude život bez naděje?“

Krčím rameny a Arkarian hned pokračuje. „Svět je přece plný záhad a tajemství. Nemůžeme se zbavit snů, víry v přeludy, které nevidíme. Život by byl neskutečně nudný a fádní. jako letní louka bez barev.“

„Jak mi potom vysvětlíš, že jsme krále Richarda přistihli v přítomnosti vládkyně?“

„Můj otec věděl, že se vydáváme za Neriah, abychom ji zachránili. Mohl Richarda sám poslat. Třeba doufal, že trochu rozptýlí bohyni a usnadní nám tak náš úkol.“

„Jestli je to pravda, pak musím uznat, že náš milý král vzal své poslání skutečně zodpovědně! Pokud mé paměť neklame, viděli jsme je, právě když mizeli v Latheniině ložnici, že je to tak?“

Na tohle nemá Arkarian žádnou odpověď. „Já jenom vím, Matte, že bychom si tuhle informaci měli prozatím nechat sami pro sebe.“

„A proč, proboha? Jestli je král Richard skutečně zrádce, měl by být co nejrychleji odhalen.“

„Pokud ho obviníme neprávem, skutečný viník zůstane volný a bude mít dostatek prostoru k dalším podvodům. Navíc našeho krále hrozně poškodíme.“

Neochotně s ním souhlasím, tedy alespoň zatím. „Tak ať je po tvém. Ale Dillon a Neriah u toho byli s námi. I oni krále viděli.“

„S tím si nedělej starosti. Promluvím s nimi. Ty se hlavně postarej o to, aby byl klíč v bezpečí před... vlastně přede všemi.

V současné době si nemůžeme být jisti, komu věřit a komu ne.“

„Klíč je dobře ukrytý. Nikdo se k němu nedostane, tedy alespoň do doby, než se mu podaří proniknout do starodávného města.”

„Jimmy dělá, co může, ale koneckonců je to taky jenom člověk.“

Uprostřed těchto ponurých úvah se oba odmlčíme.

První se ozývá Arkarian. „Otce ale netrápí jen záhada kolem zrádce.“

Tak to je další překvapení. „A co ještě?“

„Má pocit, že v těchto nesnadných dobách by měli být v organizaci všichni, kdo na to mají nárok. Nechce, aby někdo dál čekal na přijetí. Jak sám víš, týká se to dvou osob.“

„Neriah?“ ptám se váhavě.

„Ano. Neriah a Dillona.“

Vtom mě napadá, že přijímací ceremoniál jsem prozatím neprodělal ani já. Arkarian nečeká, až své pochybnosti proměním do slov a vět, reaguje naprosto spontánně a jednoznačné. „S tebou je to jiné, Matte. Vládci a vládkyně jednotlivých domů nemají, co by ti mohli dát. Tvůj učitel totiž stojí vysoko nad nimi. Doba, kterou jsi strávil v jeho světě, naprosto stačí. Pro tebe byla vstupní zkouškou. Nikdo nezpochybňuje tvoje právo být členem organizace a to platí také o roli, kterou ti předpověděla Věštba.“

Arkarianovo vysvětlení mi připadá dost zvláštní. Není snadné ho přijmout. Vždyť mě mnozí z mých nových spolubojovníků ani pořádně neznají. Jak je možné, že mi tak bezpodmínečně věří? Musím změnit téma hovoru. „Neriah a Dillon budou přijati společně?“

Arkarian si s odpovědí dává dost načas. „Neriažin vstupní ceremoniál se odehraje v uzavřeném sále. Kromě Loriana a členů Tribunálu se ho jako hosté zúčastníme jen já a... ty.“

„To asi není úplně běžné, že?“

Souhlasně přikyvuje. „Příchod mezi Strážce by měl být slavnostní. Je to příležitost ke společné zábavě a oslavám.“

„Tak proč to tak není i s Neriah. Z jakého důvodu ji o to chce Tribunál připravit?“

„Neriah je... výjimečná dívka.“

„No jasně, to vím. Ale tím jsi mi neodpověděl na mou otázku.“ „Víc ti bohužel říct nemůžu... prozatím.“

Za normálních okolností bych na něho naléhal, aby mi prozradil všechno, co ví. Ale právě teď si nejsem jistý, jestli to chci slyšet. „Takže kdy se přesouváme?“

„Dnes v noci. Jakmile se dostaneš domů, všechno vysvětlíš Neriah. Dillon by se tu měl objevit každou chvíli, takže s ním si promluvím sám.“

Odcházím před Dillonovým příchodem. Ne snad že bych se mu snažil vyhýbat, ale poslední hodiny a dny byly dost náročné, takže si chci dopřát chvíli o samotě.

Chladný venkovní vzduch mě okamžitě probírá z podivného mrákotného stavu, v němž jsem se pohyboval od chvíle, kdy jsme byli svědky zkázy Atlantidy. Pevně se choulím do bundy a vydávám se do mrazivého večera.

Během chůze z kopce se rychle stmívá. Ačkoli nemám hlad – od poslední cesty mi žaludek vypověděl službu –, zachycuju lákavou vůni máminy večeře a s překvapením zjišťuju, že mi kručí v břiše. Svítí se snad ve všech místnostech. Isabela je u sebe v horním poschodí, v pokoji, o který se teď dělí s Neriah. Vykládají si spolu. Slyším jejich hlasy. Jsou zabrané do nějakého zajímavého tématu. Zespodu zachycuju mámin hlas, volá je k jídlu. Zvedají se a jejich ozářené siluety míří ke dveřím.

Od chvíle, kdy jsem zjistil, že Isabelin otec není můj táta, že jsem ve skutečnosti synem bytosti... řekněme z úplné jiného světa, mám pocit, jako bych ani nepatřil do rodiny. Isabela měla strach, že se z pobytu u Dartemise vrátím naprosto změněný. Vtom se podle mého názoru zmýlila, ale v něčem měla přece jen pravdu. Je fakt, že jsem to pořád já, ten stejný kluk z masa a kostí, se stejnými obavami, plný dřívějších pochybností a nejistoty. Na druhé straně jsem se toho hodně naučil a kvůli svým novým schopnostem jsem jiný než moji přátelé. Možná je to také jeden z důvodů, proč před nimi tak nerad ukazuju, co všechno umím. Zejména při změně podoby jsem hodně opatrný.

Ze dveří vychází Jimmy a v ruce nese velký igelitový pytel. Jakmile si mě všimne, zastaví se. „Máma o tebe měla strach. Říkal

jsem jí, že určitě nejsi nikde daleko, ale moc to nezabíralo. Počkej, až vyhodím tady ty odpadky, a půjdeme dovnitř spolu.“

Jimmy rozhodně nepatří mezi mé oblíbence, ale během hovorů s Dartemisem jsem se o něm hodně dozvěděl, takže teď ho dokážu brát líp. Začínám se vyrovnávat s tím, že s námi žije ve společné domácnosti, což mě ještě nedávno přivádělo doslova k šílenství. Utíká zpátky od popelnice a přidržuje mi dveře.

Vcházím do domu právě ve chvíli, kdy Isabela a Neriah sestupují na poslední chod. Isabela na mě hledí udiveně přivřenýma očima. „Stalo se ti něco? Vypadáš strašně.“

Jimmy mi okamžitě přichází na pomoc. „Nic mu není, drahoušku. Prostě venku jenom prochladl. Myslím, že potřebuje dobrou teplou večeři.“

Jimmy pokračuje v hovoru s Isabelou a já se pomalu otáčím na Neriah. Jako vždy, když jsem v její blízkosti, hruď se mi začíná stahovat, jako by mi ji někdo svíral ocelovou obručí a postupně utahoval šroub. Jen s největším úsilím nabírám trochu vzduchu, cítím se jako malý kluk. Ze všeho, co právě prožívám, je naprosto jasné, že jsem se rozhodl správně.

Na vteřinu se setkáváme očima. To, co se skrývá v těch jejích, mě naprosto šokuje. Tolik pocitu ublížení, bolesti, zmatku, zloby — skutečně pěkně silná kombinace. „Neriah ... ?“

Odmítavě trhne hlavou a bez jediného slova se obrací a odchází do kuchyně.

Asi v polovině nepříjemného večerního stolování se omlouvám a zadním vchodem odcházím ven, abych alespoň na chvíli utekl před dusnou atmosférou. Sedám si na spodní schod k verandě a zhluboka vdechuju chladný noční vzduch. Za chvíli slyším mámu s Jimmym, jak odnášejí nějaké talíře do kuchyně a něco si povídají. Večeře je pravděpodobně u konce a chystají se umývat nádobí. Vstávám a chystám se na návrat do domu, ale právě v té chvíli vrznou dveře a někdo se ke mně blíží. Je to Neriah. Dívá se tak zvláštním způsobem, že na chvíli zůstávám jako přimražený. V jejím pohledu není žádný chlad, naopak, vychází z nich bolestný žár, který rozpaluje dokonce i mrazivý vzduch mezi námi. Ztrácím soustředění a málem podléhám neodolatelné chuti rozběhnout se a sevřít ji v náruči.

„Jenom jsem ti chtěla říct, že vím o tom slibu, který jsi dal Dillonovi. To je teda vážně závazek! Uvědomuješ si, že je to... napořád?“

Teď už chápu její večerní chování a taky tu divnou konverzaci u stolu. „Já ti to vysvětlím —“

„Myslím, že bys to nedokázal, Matte. Když jsem o tom od Dillona poprvé slyšela, byla jsem rudá vzteky. Napřed jsem tomu nechtěla uvěřit a pak jsem to nedokázala pochopit. Asi jsem pořád ještě doufala, že někde hluboko uvnitř ke mně cítíš totéž, co já k tobě, a potřebuješ jenom trochu času.“ Kroutí hlavou. „Ale teď už vím, že jsem se mýlila. Chápu, proč se mnou nechceš nic mít.“

„O čem to, prosím tě, mluvíš?“

„Máš pořád ještě rád Rochelle.”

„Cože?“

Zvedá ruku a jasně mi naznačuje, abych se k ní nepřibližoval. „Poslouchej, Matte. Nepřišla jsem za tebou, abych ti něco vyčítala nebo tě poučovala. Záleží jenom na tobě, s kým se rozhodneš chodit a trávit volný čas.“

„Ale to jsi úplně špatně pochopila. Já o Rochelle nemám vůbec zájem. V její přítomnosti jsem celý nesvůj, když vejde do místnosti, nejraději bych se ztratil.“

„Přesně tak. A proč jsi z ní tak podivně nervózní? Dokážeš mi to vysvětlit? Už celý rok víš, jak to mezi vámi ve skutečnosti bylo, tak proč se s tím konečně nedokážeš vyrovnat?“

Na chvíli mám v hlavě naprosto prázdno, nic, čistý list papíru. „No, tak to teda vážně nevím.“

„Já ti to řeknu. Protože tě ty staré rány pořád ještě bolí, zůstaly po nich nevyléčené jizvy. Neumíš si přiznat pravdu a jen se skrýváš před svými city. Mně to nevadí. Přišla jsem ti říct, že ti rozumím a nezlobím se na tebe. A taky chci, abys věděl, že nemusíš spěchat. Počkám, až si všechno vyjasníš, i kdyby to mělo trvat hodně dlouho. Budu pořád nablízku.“

Po těchto šokujících slovech se otáčí a rychle mizí v domě.

Jak mám odolat touze vyrazit za ní, vzít ji do náručí a pevně jí stisknout. Držel bych ji třeba celou věčnost. Ale ne, to nesmím. Sbírám poslední zbytky sebeovládání a zakazuju si sebemenší pohyb jejím směrem. V žádném případě si nesmí začít myslet, že by mezi námi mohlo něco být. Měl bych jí říct o dnešní výpravě do Atén.

Potřebuje vědět, co ji čeká, aby se mohla na nadcházející přijetí do organizace alespoň v duchu připravit. Zrovna teď ale není ta pravá chvíle. Myslím, že to raději nechám na Isabele.

DVACÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA
MATT

Tahle noc je stále podivnější. Prozatím z hlavy vytlačím všechny myšlenky na Neriah, rychle se sprchuju a utíkám do postele. Čím dřív usnu, tím líp. Alespoň budu mít ceremoniál rychleji za sebou.

Spánek ale ne a ne přijít. Házu sebou ze strany na stranu, vrtím se a nemůžu se soustředit. Nakonec mi nezbývá než vyzkoušet meditaci, která by měla zklidnit rozbouřené nervy. Po pár minutách se mi skutečně zpomaluje dech a začínám se uvolňovat. Současně s nastupující malátností se mi před očima objevuje obraz. Zvláštní je, že nepatří do mého snu, myslím, že u mě nemá vůbec co dělat. Trvá několik vteřin, než mi dochází, co se to vlastně děje. Isabele se něco zdá a výjevy pronikají až ke mně. Obrazy se střídají v rychlém sledu, jsou neskutečně jasné a živé. Mám pocit, jako by mi hlavou projížděl splašený rychlík nabitý elektřinou. Ani nechci domýšlet, jak se asi cítí Isabela. Ale ne. Není to, jak jsem si myslel. To, co vidím, není její sen — je to jedno z jejích vidění.

Bleskově se zvedám z postele a spěchám za ní do pokoje. Zuřivě se zmítá po posteli a oběma rukama si křečovitě svírá spánky. V šeru vedle ní rozeznávám Neriah, oči má široce roztažené, vypadá bezradně a strašně vyděšeně.

„Jen klid, Neriah. Bude v pořádku," snažím se ji uklidnit. Sedám si na druhou stranu postele. „Za chviličku to bude pryč." Doufám! Poslední slovo dodávám úplně tichým hlasem. Už jsem zažil několik sestřiných vidění, ale žádné z nich nebylo tak prudké a bolestivé.

Asi to souvisí s nedávným posílením našich schopností. Všichni teď vnímáme a cítíme daleko ostřeji než dřív, a jak je vidět, týká se to také Isabeliných vizí. Jistě strašlivě trpí. Musím ji aspoň trošku utišit. Pokládám jí ruku na rameno a kupodivu hned reaguje. Ztuhle si sedá na posteli a boří mi prsty do paže. „Matte!"

„Jsem tady." Nechci ji rozrušit, snažím, se mluvit klidným hlasem. Rychle se střídající obrazy, které se mi až doteď míhaly hlavou, zase mizí. Doufám, že to znamená, že Isabelina vize končí. „Ničeho se neboj. Už je to dobré."

„Viděla jsem..., viděla jsem..." Ztěžka polyká a hledí na mě vyděšeným pohledem.

Odhrnuju jí vlasy z tváře. „Nespěchej, Isabelo. Máš spoustu času. Pomalu se nadechni, vydechni. Tak je to správné.“

Moje slova na ni příliš neúčinkují. Nervózně kroutí hlavou. „Počkej, ty mi nerozumíš.“

„To máš pravdu, ale až se trochu uklidníš, určitě mi všechno vysvětlíš.“

Konečně skutečně zhluboka nabírá vzduch. Chvíli pozoruje Neriah a pak se otáčí zpět ke mně. „Bylo tam toho tolik. Samé útržky, zpřeházená skládačka, všechno bez ladu a skladu. Podivné bytosti. Některé si pamatuju z podsvětí. Ano, tam jsem je viděla. Ale byly tam i jiné — šedivé postavy připomínající děsivé stíny.“ Isabela se celá třese.

„A co ty bytosti dělaly?“

„Část z nich měla křídla. Létaly nad školou sem a tam. Bylo jich strašně moc, celé mračno, takže skoro nebylo vidět, i když bylo teprve odpoledne.“ Dívá se mi přímo do očí. „A Matte. Ti tvorové byli vyzbrojení nějakými jedovatými látkami snad z Mardukovy zahrady a rozhazovali je po celém Angel Falls.“

„Máš představu, kdy se to má stát, Isabelo?“

Bolestivě vzdychá a zdrceně si vkládá hlavu do dlaní. „Bojím se, že brzy.“

„Tak dobře. Dnes v noci se chystám do Atén. Řeknu Tribunálu o tvém vidění. Nic jiného teď nemůžeme dělat, takže si raději odpočiň.“

Neriah se ke mně přidává vlídným hlasem. „Zůstanu tady s tebou, dokud neusneš.“

Isabela se pohledem nakrátko zastavuje u Neriah, ale hned nato mi v duchu posílá naléhavou zprávu. Neodcházej! Musím ti říct ještě něco. Zřejmě viděla něco, o čem by Neriah neměla vědět. Čekám, až se setkáme očima, a ze všech sil ji povzbuzuju, aby pokračovala.

Další myšlenka hned následuje. Byla tam ještě Rochelle.

Jen čtyři slova, ale cítím v nich takovou naléhavost, že se mi bezděky tají dech.

Snažila jsem se ji zachránit, ale ten šíp se zabodl přímo do srdce!

Stačí, Isabelo! Víc už nechci vědět. Bezhlase na ni křičím svou odpověď, ale Isabela není mozkovid, takže mě neslyší.

Na špičce hrotu byl jed.

Pomalu nabírám dech a připravuju se ke stejné otázce, kterou jsem jí položil před chvílí. „Víš, kdy by se to mělo odehrát, Isabelo?“

„Poté co padne Citadela.“

Zírám na ni, jako by byla ze skla a já mohl nahlédnout až na dno duše. „Co jsi to říkala?“

Vtom se mi v hlavě ozývá Arkarianův hlas. *Je Isabela v pořádku?*

Zřejmě její vidění vnímal stejně jako já a dělá si o ni starost. Mlčky ho informuju, že se jí nic nestalo, jen je dost otřesena. Připomíná mi, že Tribunál na nás s Neriah už čeká a že bychom si měli pospíšit. *Pošlu ti Jimmyho. Postará se o Isabelu.* Dodává nakonec.

O několik chvil později do pokoje vbíhá rozespalý Jimmy a usazuje se na postel vedle Isabely. „Co se tu děje?“ „Isabela měla další vidění,“ vysvětluju.

„V pořádku. Promluvím si s ní.“ Obrací se ke mně a Neriah. „Neměli byste vy dva už dávno spát?“

Neochotně přikyvuju a vyvádím Neriah ven z Isabeliny ložnice. Dnes večer musí spát někde jinde, to je naprosto jasné. Měli bychom se co nejrychleji dostat do naprostého klidu, uvolnit se pro přenos do Citadely. Jak to ale máme zařídit, když nám v hlavách víří spousta otázek. Neriah má alespoň štěstí, že neslyšela to co já. Poté co padne Citadela. Skutečně to Isabela řekla? Co ještě asi tak viděla?

Otvírám dveře do svého pokoje a spolu se mnou dovnitř vchází i Neriah. Zastaví se nedaleko vchodu a zvědavě se kolem sebe rozhlíží. Přecházím k židli u pracovního stolu a vyčerpaně se do ní sesouvám. „Ty si lehni do postele.“

Několikrát klouže pohledem mezi židlí a lůžkem. „U toho stolu se nedá spát. Pojď si lehnout sem vedle mě. Slibuju, že se nebudu o nic pokoušet.“

Je skoro tma, ale z tónu jejího hlasu odhaduju, že si ze mě utahuje. Skoro bych řekl, že cítím její úsměv, ačkoli vidět ho opravdu nemůžu. Právě teď mi po pravdě řečeno nedělá starosti její přítomnost. S velkou radostí bych se jí vrhnul do náruče, pěkně se schoulil a aspoň na chvíli zapomněl na Isabelinu katastrofickou vizi. „Díky za nabídku. Ale zůstanu tady. Naučil jsem se meditovat třeba ve stoje, takže si o mě nemusíš dělat starosti. Židle mi naprosto vyhovuje.“

Pokládá se na postel, krčí nohy a kolena si tiskne pevně k bradě. Zdá se, že je jí zima. Jak moc bych ji chtěl zahřát. Je to takřka

fyzická potřeba. Nedokážu jí odolat a celý se najednou třesu. Přecházím k lůžku, od kterého mě dělí jen tři kroky, a přehazuju přes ni pokrývku. Neriah se do ní spokojeně choulí a já se vracím na své místo. Zavírám oči a konečně se uklidňuju. Hned nato přichází pocit, který si pamatuju z předchozích přenosů. Vteřinu se bezvládně propadám, ale hned se zase napínám a přistávám v jedné z místností v Citadele.

Arkarian na mě už čeká, na tváři má ustaraný výraz. „Všechno v pořádku?“

Ptá se na Isabelu. „Teď už ano,“ ujišťuju ho. „Je u ní Jimmy. Probere s ní její vidění a zkusí zjistit, jestli dává nějaký smysl. Hodně by pomohlo, kdyby se jim podařilo odhalit, jaké doby se týkalo.“

Postupně se před námi objevuje Neriah, nejasné obrysy se zaostřují a její tělo získává tvar.

Arkarian ji přátelsky vítá a začíná vysvětlovat. „Čekali jsem už dost dlouho, takže jsem nakonec poslal Dillona napřed. Na tomhle místě není dobré trávit moc času. Nedá se tu měřit a vlastně nikdo neví, jakou tu má podobu. Podle mého názoru je jich víc, než tušíme.“ Vede nás do převlékárny, kde dostáváme dlouhé tuniky s patřičnými plášti. Můj oděv je ve stříbrné barvě, Neriah má na sobě bílou, kterou oživuje pouze splétaná zlatá šňůra kolem pasu.

Když se konečně dostáváme na palácové nádvoří, zjišťujeme, že na nás čeká sir Syford a královna Brystianne. Jako první promlouvá Syford. „Máte zpoždění. Ale s tím se nedá nic dělat. Už jsme se dozvěděli o Isabelině vidění. Všechny nás dost znepokojilo.“

Královna Brystianne chytá Neriah za loket. „Proto jsi dnes nepřišla, má drahá. Dnešek je pro tebe významný den a všichni se na něj moc těšíme. Připravila jsem si pro tebe skutečné skvělý dar a už se nemůžu dočkat, až ti ho předám.“

„Zatím to budete muset vydržet, vzácná paní,“ říká sir Syford. Jako první je na řadě Dillon. Všichni jsou připravení a čekají, až budou moci začít.“

Arkarian přikyvuje a společně sledujeme sira Syforda a královnu Brystianne. Vedou nás několika chladnými chodbami k zasedacímu sálu, před kterým stojí Dillon a nohou si nedočkavě poklepává o mramorovou podlahu. Na sobě má splývavou řízu v královské modři. „No konečně! Už jsou tam vevnitř celí nervózní. Lord Penbarin se po vás už dvakrát ptal.“

Arkarian ho bere za paži a odvádí ho trochu stranou. Zřejmě mu chce dát nějaké poslední pokyny. Před námi se otvírají dveře a sir Syford s královnou Brystianne zaujímají svá místa v kruhu tvořeném členy Tribunálu.

Spolu s Neriah míříme k sedadlům pro přihlížející. Po cestě se na chvíli otáčím po králi Richardovi a něco mezi námi přeskakuje. Setkáváme se pohledem a všechny moje pochybnosti jsou v mžiku pryč. Zachvacuje mě vlna hněvu, kterou nedokážu spoutat. Dívám se na člověka, který má být králem starodávného Veridianu. Muže, jehož jsme přivedli z minulosti, aby naplnil text Věštby pocházející z doby, kdy nikdo z nás nebyl na světě. Má ve svých rukou velkou moc a leží na něm obrovská zodpovědnost. Dá se mu důvěřovat?

Ve vchodu do sálu se objevuje Arkarian a vedle něj jde Dillon. Zachycuje mé poslední myšlenky a okamžitě mi posílá stručné varování. *Dávej si pozor, o čem přemýšlíš.*

Pokračuju v chůzi, ale když míjím Loriana, všímám si, že se na mě mračí.

Arkarian Dillona přivádí do středu místnosti a hlasitě se obrací na všechny přítomné, ale samozřejmě především na členy Tribunálu. „Otče, vzácné dámy, vzácní pánové, dovolte mi, abych vám představil dalšího novice. Jmenuje se Dillon Sinclair. Pro některé z vás může být jeho přítomnost poněkud překvapivá, ale buďte si jisti, že nám může velmi prospět.“ Ozývá se hlasitý potlesk a já si v nastalém hluku úlevně oddechuju.

Dillon čeká na vysoké židli. Působí dost nervózně, ale je na něm vidět také vzrušení a napětí. Arkarian si sedá vedle mě a Neriah. O tom, co se právě odehrálo mezi mnou a králem Richardem, nemluví; nedokážu na tohle téma zachytit ani žádnou jeho myšlenku, ale z napjatého držení těla je mi jasné, že vše zaznamenal. Po chvíli ke mně otáčí hlavu a lehce jí zakroutí. Myslím, že chce, abych na celou věc zapomněl. Nakonec proč ne? Aspoň pro tuto chvíli.

Ze středu kruhu slyším Loriana, který se ptá Dillona, zda je ochoten složit přísahu věrnosti. Dostává se mu nadšené odpovědi. Podle pohledů přihlížejících odhaduju, že i oni obdivují jeho příjemně nenucené chování.

Členové Tribunálu jeden po druhém předávají své dary. Lady Devine mu věnuje moudrost, lord Meridian schopnost prohlédnout lež a klam. Královna Brystianne nabízí pokoru a sir Syford sílu.

Chvíli stojí a pak ještě dodává. „Protože ale všichni víme, ze fyzická zdatnost Dillonovi rozhodně nechybí, já mu předávám sílu ducha.“

V kruhu mezi členy Tribunálu i hosty se ozývá pochvalné mručení. Je to dobrý dar, podobně jako všechny, které Dillon až doposud přijal. Další je na řadě lady Arabella. Plavně k němu klouže a na hlavu mu pokládá jednu ze svých takřka průsvitných rukou protkanou jemnými modrými žilkami. Já chci, abys na příště dokázal nahlédnout do záležitostí srdce. Dokážeš rozeznat, zda druzí opětují tvé city... nebo zda je v nich pouze chlad.“

Tentokrát všude kolem zní nervózní tlumený hovor. Najednou je tu cítit takřka nesnesitelné napětí. Lady Arabella se otáčí a jediným ledovým pohledem všechny umlčí. Pak se znovu vrací k Dillonovi. „Všechny dnešní dary potřebují svůj čas. Pokud chceš, aby dozrály, musíš se o ně starat. Budeš na nich pracovat, jako když se mladý člověk učí nové řemeslo. Buď trpělivý a vytrvalý, Dillone.“

Teď k Dillonovi přistupuje lord Penbarin. Zastavuje se a zpod napůl pozvednutého hustého obočí sleduje odcházející lady Arabellu. Jakmile usedá, obrací se k Dillonovi. Pronáší jediné slovo. „Prozření.“ Chvíli čeká a pak pokračuje. „Já oživuji tvou druhou zvláštní schopnost, která se prozatím neprojevila. Neměl jsi zatím možnost pracovat s učitelem, tedy alespoň ne z řad Strážců. Podle mého názoru je to důvod, proč o této schopnosti doposud nic nevíš.“

„Příliš vám nerozumím, můj pane.“

Lord Penbarin zvedá ruku v nerozhodném gestu.

„Je to tvá schopnost, Dillone. Ať je to cokoli, poctivě na ní pracuj a jistě budeš sám překvapený.“

Konečně přistupuje král Richard. Musím si dávat dobrý pozor, abych v jeho blízkosti nemyslel na svá podezření ohledně jeho podivné přítomnosti v Latheniině paláci. „Já tě obdařuji schopností předávat své znalosti a zkušenosti, takže jednoho dne se budeš moci stát učitelem.“

Dillon se tváří nesmírně potěšeně, ale zároveň dost překvapeně. Zvedá hlavu ke králi a pohledem mu děkuje.

Jakmile se Richard dostane zpět na své místo, obrací hlavu k Lorianovi. Nesmrtelný neskutečně dlouho sedí naprosto klidně s očima sklopenýma k zemi. V sále je slyšet pouze dech přítomných, nikdo si nedovolí ani špitnout. Nakonec se Lorian zvedá, rozvážným krokem přichází k Dillonovi a klade mu ruce nad temeno hlavy.

„Tím, že jsi z Řádu dokázal přejít mezi Strážce, prokázal jsi odvahu, jaké by většina z nás ostatních nebyla nikdy schopna, i kdybychom žili třeba tisíc let.“

Nemůžu se ubránit dojmu, že jestli si Lorian chce zachovat věrnost členů svého Tribunálu, pak by se jim neměl, byť nepřímo a v narážce, vysmívat. Arkarian, který sedí vedle mě, si odkašlává a já si uvědomuju, že jsem v posledních vteřinách zapomněl hlídat své dost odvážné myšlenky. Co se to se mnou dneska proboha děje? Nejprve klidně králi Richardovi prozradím, že k němu mám výhrady, a teď zase tohle. Záhy si bohužel uvědomuju, že o mých úvahách vědí všichni členové Tribunálu. Lorian se ke mně dokonce otáčí a probodává mě očima. Je v nich otázka, kterou snad ani nelze nesprávně pochopit. Jak si vůbec dovoluju sedět tady v jeho paláci a veřejně ho soudit? Ale já se nemůžu omluvit a ani vlastně nechci. Sice jsem nechtěl, aby o mých pochybách věděli všichni zdejší čtenáři myšlenek, ale na druhé straně si za nimi zcela stojím.

Snad celou věčnost si hledíme do očí. Je to nesmírně nepříjemný zážitek, takže jsem docela vděčný, když ho Lorian ukončí. Odvrací ode mě hlavu a Arkarian, stále po mém boku, si úlevně, skoro hlasitě vzdychá.

Nesmrtelný se už zase vrátil k Dillonovi. „Ačkoli jsi se nenarodil jako jeden z Vyvolených, svou prací jsi získal právo stát se jedním z nich. Od nynějška jim budeš ve všem roven. Mým darem je umocnění tvé výjimečné síly a také druhé schopnosti, kterou v sobě teprve musíš odhalit.“

Z Lorianových rukou vystupuje hustý závoj světla, který ve vteřině halí Dillona od hlavy až k patě. I když jsem dost daleko, vnímám proud energie, jako by procházel přímo mým tělem. Je až neuvěřitelné, jak dobře si Dillon vede.

Jakmile je dar předán, světlo mizí do Lorianových otevřených dlaní a Dillon se vrávoravě sesouvá do připravené židle. Pád je tak prudký, že židle s ostrým rachotem odskakuje stranou a Dillon končí na podlaze. Okamžitě k němu přiskakuje Arkarian a pomáhá mu zpět na nohy. Celý sál tleská a nadšeně křičí.

Lorian odstupuje a loučí se s Dillonem. „Teď jdi a odpočiň si. Čeká na tebe velkolepá hostina. Jakmile skončí Neriažin přijímací ceremoniál, všichni se k tobě přidáme a společně strávíme veselou noc plnou oslav.“

Vzrušené hlasy se pomalu ztiší a všichni mimo výslovně pozvaných opouští místnost. Když je poslední z odcházejících za dveřmi, lord Alexandon a Arkarian zamykají dveře. Neriah stojí vedle mě a najednou si všímám, že se celá třese. Beru jí ruku do dlaní a pevným stiskem se ji snažím uklidnit. „Určitě všechno skvěle zvládneš. Nemusíš se ničeho bát. Všichni tě tady mají rádi. Určitě to sama cítíš.“

Neriah se na mě spokojeně usmívá a trochu sklání hlavu. Arkarian ji volá před Tribunál, takže vymaňuje ruku z mého sevření a klidně zaujímá své místo ve středu kruhu. Zatímco Arkarian začíná s představováním, já si nervózně třu ruce o sebe a snažím se zahnat nepříjemné brnění v prstech.

Vítá ji hlasitý a skutečně srdečný pokřik. Vůbec jsem nelhal, když jsem Neriah uklidňoval, že má na své straně srdce všech přítomných. Vládne zde přátelská atmosféra, všichni působí šťastně a u jednotlivých členů Tribunálu dokonce vnímám i pocity obdivu.

Lorian přichází k Neriah. „Ptám se tě, Neriah Gabrielová, zda jsi připravená složit přísahu věrnosti. Chceš se stát členkou organizace a oddaně jí sloužit?“

„Ano, můj pane.“

Lorian ustupuje zpátky a pohybem ruky naznačuje lordu Penbarinovi, že je první na řadě. Penbarin vstává a přistupuje k Neriah. „Vítám tě, má drahá. Jménem Domu Samartyne ti nabízím dar síly ducha a milosrdenství.“ Další přichází lady Arabella. S její pomocí bude Neriah schopná nacházet pravdu i v těch nejobtížnějších situacích, rozeznat ji mezi lží a přetvářkou. Sir Syford jí věnuje schopnost vycítit přítomnost skrytého zla. Pak přichází chvíle pro královnu Brystianne. Nejprve Neriah několikrát obejde v kruhu — v dlouhém plášti krémové barvy vypadá skutečně velkolepě.

„Já chci, abys napříště ještě lépe rozuměla zvířatům a dokázala vnímat jejich přání a potřeby. Naučíš se mluvit jejich řečí a porozumíš všemu, co ti říkají.“

Je to skutečně velmi neobyčejný dar, přesně jak královna Brystianne předem pyšně oznamovala. Chvíli jsem podobně jako ostatní naprosto vyvedený z míry, ale hned se přidávám k všeobecnému potlesku. Neriah je bez sebe štěstím. Zvedá hlavu a očima královně děkuje. V tváři má výraz dokonalé radosti.

Zbývající dary jsou skoro stejné skvělé. Je vidět, že Neriah je miláčkem všech vládců. Poslední přichází král Richard a předává jí velmi jemně vypracovaný štětec, krásný malířský nástroj, který jí dokonale padne do ruky. „S tímto štětcem dokážeš otevřít průchod do jiných světů. Chvíli potrvá, než se s ním naučíš spolehlivě zacházet, ale jednoho dne zjistíš, že se obejdeš i bez něj. Je to velká zodpovědnost, Neriah. Musíš svou novou schopnost používat s velkou rozvahou. Klidně se štětcem cvič a neboj se kdyby se ti náhodou ztratil. V cizí ruce nemá žádnou moc, síla propojovat světy je skrytá v tobě, nikoli ve tvém nástroji.“

Richard si sedá a já přemýšlím o všem, co jsem právě slyšel. Neriah se dostalo neobyčejně cti. Získala schopnost, jejíž význam snad ani nelze popsat slovy. Jak je to vůbec možné? Kdo je tahle na první pohled obyčejná dívka, navíc dcera zrádce? Proč si zrovna ona získala srdce všech těchto vážených lidí?

Lorian si stoupá a přistupuje k Neriah se svým darem. Zvedá ruku a nechává ji zavěšenou kousek nad její hlavou. Pak pronáší několik jednoduchých slov. „Od této chvíle budeš mozkovid.“

Místnost se plní vzrušeným šepotem. Všichni se shodují, že ačkoli je to od nesmrtelného jistě neobyčejně velkorysé, Neriah si jeho důvěru plně zaslouží. Lorian dokončuje předávání nové výjimečné schopnosti a Neriah si začíná zvykat na život plný nečekaných informací. Arkarian spolu s ostatními členy Tribunálu znovu tleská.

Neriah má pocit, že ceremoniál je u konce, a vstává. Lorian ji ale rozhodným mávnutím ruky zastaví. „Dnes je tu mezi námi ještě jedna osoba, která by ti ráda předala svůj dar.“

Vládcové a vládkyně jednotlivých Domů si vyměňují překvapené pohledy a se zvědavým mručením se rozhlíží kolem sebe.

Lorian se obrací ke mně. „Byl bys tak hodný, Matte, a přišel za námi do kruhu?“

Ačkoli mě oslovil velmi vlídnou otázkou, jeho větu vnímám spíš jako rozkaz. Neváhám ani chvíli a postupuju do středu místnosti. „Ano, můj pane?“

„Máš něco, co bys chtěl dát této dívce?“

Co je tohle proboha za otázku? Jistěže mám dar, který čeká na svého pravého adresáta. Můj otec mě přece opakovaně ujišťoval, že věčným životem nebudu procházet zcela sám. Dobře si také pamatuju na jeho pokyny. Mám svůj dar pečlivě střežit až do chvíle,

kdy potkám tu pravou. Tvrdil, že ji poznám, stačí prý, když jí nahlédnu do duše. Skláním hlavu a zkoumavě si prohlížím Neriah. „Ona je ta pravá?“

Lorian se na mě usmívá a na chvíli mám pocit, že se docela podobá svému bratrovi.

„Ale ... ?“ *Jestli je to tak, proč jsem si toho nevšiml?*

„Ani my to nechápeme,“ odpovídá na mou bezhlasou otázku. Kolem úst mu stále zůstávají veselé vrásky.

Neriah se nervózně rozhlíží kolem sebe, jako by v sále hledala nějaký záchytný bod. Pomalu se zvedá na nohy.

„Posaď se ještě, Neriah,“ přikazuje jí Lorian. Pak se podívá na mě a čeká.

Chtěl bych se na ni ještě jednou podívat, ale Neriah je najednou nesmírně zaujatá jemným vzorem na dlažbě. Pomalu do sebe natahuju vzduch a snažím se zklidnit divoce pádící myšlenky. Dotýkám se špičkou prstu její brady a opatrně zvedám její hlavu. Naše oči se konečně setkávají... a nemohou se od sebe odtrhnout. Ano, je to tak. Najednou je to naprosto zřejmé. Neriah je dívka, kterou mi určil osud. S ní mám strávit zbytek svého života — věčnost. Jednoho dne se stane členkou Tribunálu. Všichni přítomní v tomto sále to vědí. To je důvod, proč mezi jejími dary bylo tolik věcí souvisejících se správným úsudkem, soucitem a podobnými vlastnostmi potřebnými pro člověka, který má rozhodovat o osudech druhých. Samozřejmě už také rozumím, proč ji vládcové všech Domů přijímají s takovou úctou.

A vtom se mi z ničeho nic připomíná slib, který jsem dal Dillonovi. Zcela zřetelně také slyším varování pana Cartera: „Dávej si pozor, Matte, co slibuješ.“

„Ale ne!“

Neriah sebou náhle trhne a já si uvědomuju, že jsem svá poslední slova pronesl nahlas. Nervózně se ošívá a vypadá celá nesvá.

Stojím tu před zraky tolika lidí, kterých si nade vše vážím, a nejsem schopný poskytnout jim kloudné vysvětlení.

„Jsi připraven, Matte? ptá se mě Lorian, který stále ještě stojí těsně vedle mě.

„Je nejvyšší čas.“

Jakoby ve snu přikyvuju a Lorian se vrací do svého křesla.

Zklidňuju se hlubokým nádechem, zvedám ruku a tisknu ji k Neriažinu čelu, přesně jak mi to ukázal Dartemis. Shromažďuju v sobě všechny schopnosti a sílu, kterou mi věnoval můj otec, a připravuju si svůj dar, který jsem kvůli němu tak pečlivě opatroval. „Neriah Gabrielová, od této chvíle budeš žít a neumřeš. Daruju ti... nesmrtelnost.“

Moje poslední slovo se rozléhá prostorem, celá místnost se vzrušeně zachvívá. Někteří z členů Tribunálu hlasitě vzdychají, jiní vzrušeně gestikulují. Lorian se je snaží uklidnit a skutečně se mu to daří. V nastalém tichu mi z dlaní začíná vyzařovat zlatavé světlo směřující k Neriažinu čelu. Proniká jí do hlavy a šíří se nejprve pod kůží, která najednou zlatě fosforeskuje. Pak pokračuje dál celým tělem, pažemi, hrudí a nohama až do konečků prstů. Je vidět dokonce i pod její zářivě bílou tunikou. Neriah se otřásá nově získanou silou. Naštěstí je vše dílem okamžiku. Světlo mizí, ale zář ukrytá pod kůží zůstává, jen je teď daleko slabší.

Dívá se na své ruce a pomalu je otáčí dlaněmi vzhůru. „To přejde. Do rána budeš mít kůži jako dřív.“

Lorian k nám přistupuje a dává Neriah znamení, aby se postavila. Poslušně plní jeho přání, ale je vidět, že je stále ještě hodně slabá. Podle nesmrtelného bychom měli opustit sál a přidat se k Dillonově oslavě. I pro nás je připravená spousta výtečného jídla a pití. V místnosti je cítit zřetelné uvolnění. Členové Tribunálu se mezi sebou vesele baví a postupně přicházejí Neriah blahopřát.

Dveře se otvírají a záhy se všichni přemisťujeme k přeplněným skvostně vyzdobeným stolům plným lákavých pochoutek

Setkáváme se s Dillonem, který se zvědavě ptá na Neriažinu světélkující pokožku. Neriah mu vše ochotně vysvětluje, ale překvapeně si všímám, že vynechala informaci o své nové schopnosti číst myšlenky. Jistě si na ni ještě nezvykla. Bude potřebovat nějaký čas.

Po většinu večera Neriah pečlivě dbá na to, aby ani chvíli nebyla sama v mé společnosti. Pokaždé když zpozoruje, že se k ní blížím, najde někoho, s kým se dá do živého hovoru. Dillon je takřka neustále někde nablízku. Nepřestává ji sledovat, dokonce ani když k němu přistupuje Lorian a na něco se ho ptá.

Nakonec je mi v sále, vlastně celém paláci, tak nesnesitelně dusno, že vycházím ven na čerstvý vzduch. Na nádvoří je stále ještě klec s

nádhernými ptáky se zlatým peřím. Jakmile mě vidí, vrhají se k drátěné stěně a dávají se do zpěvu. Je to ta nejsmutnější písnička, jakou jsem kdy slyšel. Skoro se mi zdá, že se mi snaží něco říct. Zkouším jim porozumět, ale je to marné. Vnímám jen lahodné zvuky, melodii, která se stále zrychluje, nabírá na síle a vzlétá do větších a větších výšek. Opeřenci se zuřivě vrhají proti jemnému pletivu, divoce do něj tlučou křídly a snaží se je zachytit drápky.

Vedle mě se objevuje lady Arabella a moji nedobrovolní společníci naráz utichnou.

„Vypadají dost neklidně."

Arabella se sklání ke krmítku na dně klece. „Dneska byl všude takový zmatek, že jsem jim zapomněla dát čerstvé zrní. Jsou jenom hladoví, to je vše." Přisypává trochu krmení, ale ptáci se ho ani, netknou. „Ale no tak, drahoušková. jen do toho. Nestyďte se."

„Kde jste je našla?"

„Vlastně oni našli mě."

„Nezdá se, že by patřili do tohoto světa."

Lady Arabella zhluboka vzdychá. „Možná právě proto zpívají tak žalostně."

„Proč je tedy držíte zamčené v kleci?"

Obrací se na mě udiveným pohledem. „Samozřejmě kvůli jejich vlastnímu bezpečí. Jsou stále ještě zranění, a dokud nebudou moci zase létat, musí zůstat tady. Venku by byli snadnou kořistí pro vlky a různé další šelmy."

„Můžete Isabelu požádat, aby je vyléčila. Pak byste je mohla vypustit."

„A ona dokáže léčit kromě lidí taky zvířata?"

Vlastně ani nevím přesně proč, ale nějak se mi nechce poskytovat další informace o mé sestře. Musím najít nějaké jiné téma. Se zájmem přejíždím rukou po řemeslně dokonale zpracované kleci. „Je to skoro umělecké dílo."

„To ano. Jimmy je prostě kouzelník."

„Tu klec vyrobil Jimmy?"

„Ano. Myslím, že bys nenašel věc, kterou by nezvládl. Nějakým způsobem se podílel skoro na všem, co vidíš kolem sebe. Má neuvěřitelný talent. A taky cit pro perfektní načasování. je k dispozici, kdykoli ho potřebuješ, většinou ještě dřív. Stále máš pocit, že je o krok dva před tebou."

„To přesně sedí,“ souhlasně si mumlám víceméně pro sebe. Jimmy je ochránce. Má přístup do všech přísně chráněných částí starodávného města, zná každý tajný vstup, každou chodbu do podzemí a samozřejmě také ven. Právě teď nás chrání jeho vlastní bezpečnostní systém. Na druhé straně nesmím zapomínat, co se stalo s Neriažiným domem – Marduk se dostal přes všechna skvělá zabezpečení.

„Jsi v pořádku, Matte?“ ptá se mě lady Arabella.

Já jsem myšlenkami stále ještě s Jimmym. Arkarian mu naprosto důvěřuje. Dartemis mu dokonce svěřil život matky svého syna!

Mám tedy vůbec právo pochybovat o něm? Možná jsem jenom tak trochu paranoidní. Vybavují se mi Arkarianova slova, kterými mi připomínal, abych klíč hlídal před všemi, protože si nemůžeme být jistí, kdo je hledaný zrádce. Myslel snad na Jimmyho? Přesné místo, kam jsem schoval klíč, zná kromě Arkariana právě jenom on. Vlastně mi sám pomáhal vymyslet několik pastí.

Koutkem oka zahlédnu Neriah, která probíhá dveřmi na vzdálené straně nádvoří. Lady Arabella ji spatřila taky. „Neměl bys udělat stejnou chybu jako Lorian.“

Aniž bych přesně věděl, o čem to mluví, okamžitě chápu, co mi naznačuje. Podle jejího názoru bych se měl vydat za Neriah a pokusit se jí omluvit. Připadá mi to jako dobrý nápad. Stejně bych se měl, alespoň pro tuto chvíli, zbavit myšlenek na zrádce. Přece nemůžu podezřívat každého, kdo má přístup do míst, kam se ostatní nedostanou. je pravda, že jsme si s Jimmym moc nerozuměli, ale nikdy mi nedal sebemenší důvod, abych o něm pochyboval.

Nešťastní ptáci se mezitím docela zklidnili, takže se vcelku snadno odpoutávám od klece. Na rukou mám prach a trochu ho stírám také z okraje pláště. „Ta klec je zaprášená. Myslel jsem, že je nová.“

Lady Arabella na mě chvíli hledí naprosto prázdným pohledem. „Prach? Ach ano. Zanáší ho sem tenhle noční vítr. Hned klec utřu.“ Pak ukáže na průchod, v němž právě zmizela Neriah, a dodá: „Raději by sis měl pospíšit. Za tmy se v kopcích špatně orientuje.“

Rychle se vzdálím a už prohledávám svahy před hradbami paláce. Neriah běží mezi nějakými nepříliš vysokými keři. Vydávám se za ní a dostihnu ji právě ve chvíli, kdy usedá na travnatý vrcholek, z kterého je krásný výhled na Atény ozářené měsíčním světlem.

Jakmile si mě všimne, okamžitě se zvedá a rozhlíží se po nějakém úkrytu.

„Neutíkej přede mnou!“

Na chvilku se zastaví a dává mi čas, abych k ní doběhl. „Co ode mě chceš?“

„Promluvit si. Vysvětlit ti všechna ta nedorozumění.“

„Není co vysvětlovat a omluvu ti dlužím já. Je mi líto, že se mnou budeš muset strávit zbytek života.“

Nevěřícně na ni zírám. Její pleť stále ještě jemně pableskuje, ale i bez toho je naprosto úchvatná. To nejpůvabnější stvoření na celém světě. „Ty jsi od prvního setkání věděla, že jsme si souzeni, že?“

Vteřinu dvě o mých slovech přemýšlí a pak vybuchuje smíchem. „Jasně že ano.“

Třpytivý zvuk vycházející z jejího hrdla mnou prochází jako drobné hřejivé vlnky. „Takhle bych tě klidně poslouchal až do konce života.“

Neriah mi posílá další příval smíchu a hned nato se roztáčí kolem vlastní osy. Víří jako nějaká tanečnice a stále zrychluje, takže to vypadá, jako by měsíc poskakoval kolem ní. Chytám ji za paže a zastavuju ji. „Nech toho, už se mi z tebe motá hlava.“

Takřka bez dechu mi šeptá: „Ale já jsem s tebou tak strašně šťastná.“

„Ani já jsem netušil, že bych se ještě někdy mohl cítit jako teď. Možná jsem ani nechtěl.“

„Opravdu?“

„Dívám se na tebe a vím, jak moc jsem se mýlil.“

Neriah se usmívá. „Vzpomínáš si, jak jsi mě zachraňoval z Latheniina paláce, kde mě vládkyně zavřela do klece chráněné kouzlem?“

„Jasně.“ Docela by mě zajímalo, kam vlastně míří.

„Tehdy jsem ti říkala, že to udělala proto, že jsem před ní předvedla jednu ze svých zvláštních schopností a ona se bála, abych jí neuprchla.“

„No dobře.“ Tak teď už jsem skutečně naprosto zmatený.

Neriah se ode mě odtahuje a znovu se začíná točit jako nějaká primabalerína. Rotuje stále rychleji, a než si vůbec stačím uvědomit, co se to děje, její štíhlé tělo postupně mění tvar. Z rukou jsou najednou drobná třepotavá křídla, nohy se jí zkracují a posunují

dozadu. Překvapeně sleduju, jak se mi před očima proměňuje v holubici! Chvíli se třepotá ve vzduchu, jako by mě lákala k sobě. V hlavě jasně slyším její vábení. Poleť se mnou!

Při pomyšlení na nové dobrodružství mi radostí poskakuje srdce. Silou vůle se připodobňuju Neriah a společně se vznášíme vysoko k obloze. Jsme naprosto volní. Je to zcela nový pocit, který jsem nikdy dřív nepoznal.

Prolétáme nad Aténami a užíváme si výhledu na starobylé město. Ještě větší potěšení nám oběma přináší to, že můžeme být zcela sami, daleko od lidí. Čas rychle plyne, už jsme skoro zapomněli na slavnostní večeři v paláci, která jistě pokračuje i bez nás. Neriah vnímá mé starosti a spolu se mnou slétá na vrchol kopce, kde se nám s prvním dotykem pevné země vrací naše lidská podoba. Stojíme tak těsně u sebe, že se dotýkáme skoro celou plochou těl, od ramen až po kolena. Takřka bez pohybu se k sobě přimykáme a v následující vteřině se držíme v pevném objetí. Hledám její ústa, dotýkám se rtů a vroucně, dlouze ji líbám. Vše působí tak neskutečně přirozeně. Jsme spojeni snad celou věčnost, svět kolem nás už mezitím jistě zanikl, ztratili jsme se v prostoru i čase. Není nic, jen my dva.

Pak se ozývá ostré zapraskání a po něm tichý šelest. Oba zvuky mě bleskově vrací zpět do reality. Okamžitě vím, kde jsem a jaké úkoly mě čekají.

„Co to bylo?“ Neriah se na mě obrací šeptem, hlavu má schoulenou na mých prsou.

Zpevním stisk, vnímám takřka instinktivní potřebu chránit ji. Někdo nebo něco je hodně nablízku. Skoro bych řekl, že to znělo, jako by někdo úmyslně zlomil větvičku. Neriah ale musím uklidnit. „Nic to není.“

„Myslíš, že nás někdo sleduje?“ ptá se znovu.

Vypadá to tak, ale své podezření si nechávám pro sebe, a rychle si navíc kryju všechny myšlenky, které by mohly Neriah zneklidnit. „Raději už půjdeme. Měli bychom se vrátit, než nás začnou postrádat.“

Ve skrytu duše se bojím, že je pozdě. Naší nepřítomnosti si asi už všimli.

DVACÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA
MATT

Výprava do Atén mě dost rozrušila. Poté co mě Arkarian přemístil zpátky do postele, zprudka se probouzím a očima hledám digitální budík, který jako vždy stojí na komodě hned vedle lůžka. Je něco málo po druhé hodině po půlnoci. Převalím se na druhý bok a zkouším znovu usnout, ale hlavou se mi neustále honí slib, který jsem dal Dillonovi. Po všem, co se stalo v uplynulých hodinách, je jasné, že ho nebudu moct dodržet. Myslím, že bych si s ním měl při první příležitosti promluvit.

Bez jakéhokoli zjevného důvodu se mě náhle zmocňuje pocit, že v domě něco není v pořádku. Na chvíli zavírám oči a snažím se soustředit. Snad se mi podaří zjistit, co se děje. Možná za to může jenom má nervozita a jakási rozjitřenost z našeho polibku a těch ostatních věcí, které se mezi námi přihodily. Vrátili jsme se společně, takže by teď měla spát u Isabely v sousedním pokoji.

Nejprve se podívám na mámu. Ačkoli v poslední době tráví prakticky všechen čas poblíž Jimmyho, který ji má chránit třeba i za cenu vlastního života, není zcela mimo nebezpečí. Všichni ostatní lidé žijící v tomto domě jsou členy organizace. Snad ani nemusím říkat, že už to samo o sobě je pro ni dost hmatatelná hrozba.

Máma klidně spí a těsně vedle ní spokojeně chrápe taky Jimmy. Obracím se k jejímu pokoji zády a vydávám se k Isabelinu. Právě v té chvíli mě podivný pocit ohrožení zasahuje naplno. Zároveň také přesně chápu, odkud se bere a jakou má příčinu. Prudce otvírám dveře vedoucí k Isabele do ložnice a vbíhám dovnitř. Neriah se zvedá na posteli a vyjeveně na mě hledí.

„Matte? Jsi to ty? Co se proboha děje?“

„Kde je?“

Neriah si ospale protírá oči. „Kde je kdo?“

„Přece Isabela!“ Jako bych chtěl podtrhnout význam svých slov, rozsvěcuju lampičku na Isabelině nočním stolku a pak jediným trhnutím stahuju přikrývku. Objevují se pouze dva polštáře položené vedle sebe tak šikovně, že docela věrně připomínají tvar odpočívajícího lidského těla.

Neriah ke mně přichází po špičkách a vše si zblízka prohlíží. Chvíli stojí bez hnutí. Pak se na mě otočí a nechápavě zvedá obě

ruce. Zatím ničemu nerozumí, ale z jejích myšlenek je mi jasné, že to tak dlouho nezůstane. Bohužel si všímá, že jsem jí tak trochu pronikl do hlavy. Rychle zpřevrací všechny úvahy naruby a obrací se na mě takřka dokonale vyprázdněným pohledem. Lepší si snad ani nedokážu představit.

Začíná ve mně pěnit krev. Do místnosti vstupuje Jimmy. Naše oči se na zlomek vteřiny setkávají a okamžitě je mi jasné, že mu nemusím nic vysvětlovat. Teplota stoupá a najednou si připadám jako přetopený kotel, který prostě musí vybuchnout „Ty jsi o tom věděl, že ano?“

Přichází o něco blíž a natahuje ke mně ruku. Zjevně se mě snaží trochu uklidnit. „No tak počkej chvilku, Matte.“

„Dobře jsi to věděl, a přesto jsi ji nechal jít! Jenom mi neříkej, že jsi se dokonce podílel na tom jejím malém plánu, jak nás oklamat. Co jsi to proboha za ochránce?“

„Mluv trochu tišeji, nebo vzbudíš maminku.“

Připravuju se použít křídla, ale Jimmy mě v poslední chvíli chytá za obě ramena. „Nechoď tam, Matte. Arkarian by Isabele nikdy neublížil. A potom, nemají přece co skrývat.“

Trochu sebou škubnu, abych se vymanil z jeho sevření, a Jimmy ode mě odlétá, jako by dostal silný úder. “Jestli je to, jak říkáš, pak mi vysvětlí, proč se schází uprostřed noci, jako nějací zločinci?“

Nečekám na odpověď a s pomocí své schopnosti přemisťovat se prostorem se ocitám ve tmě přímo před tajným vstupem do Arkarianových sálů. Odvedl ji právě sem. Cítím jejich přítomnost i přes tlustou skalní stěnu a silný nános vlhké půdy. *Otevři mi, Arkariane! Hned mi otevři!*

Žádná odpověď. V duchu se vydávám jednotlivými místnostmi podzemního bludiště, připadám si, jako bych kolem sebe tkal jemnou pavoučí síť. *Vím, že tam někde jste. Máš tam mou sestru, Arkariane! Pokud nemáš co skrývat, proč ji tajně odvádíš z domu a bereš na taková místa?*

Průchod se konečně otvírá a přede mnou se objevuje tmavá chodba. V její zadní části je vidět nejasně blikotající louč, možná jsou tam dokonce dvě, ale na osvětlení to rozhodně nestačí. Vrhám se do změti tmavých stínů a postupně zkouším jedny dveře za druhými, ale všechny jsou zamčené. Na vteřinu se zastavím a

pokouším se zklidnit dech. Musím se soustředit a klidně uvažovat. Jen tak zjistím, kde mám hledat.

Nakonec Arkariana spatřím před vchodem do místnosti po levé ruce. Zastavuje mě vysoko zvednutou rukou. „Vím, že jsi rozzlobený, ale než tě vezmu za Isabelou, nech mě, ať ti všechno vysvětlím."

Co mi chce vysvětlovat? „A k čemu by to jako mělo být? Je s tebou Isabela, nebo není? Víc vědět nepotřebuju."

Dveře, které Arkarian kryje vlastním tělem, se otvírají a vychází z nich sestra. Rychle zasunuje ruce do dlouhého černého pláště, obchází Arkariana a stoupá si mezi nás. „Mohl by ses aspoň na pár vteřin uklidnit? Ne že by ti do toho něco bylo, ale zrovna jsme se s Arkarianem snažili užít si chvilku o samotě.

„Můžeš nám to vysvětlit doma, co říkáš?"

„Tak to už ale, Matte, vážně přeháníš."

„Viděl jsem tvou postel, Isabelo. Plánovala jsi to předem. A to mě na tom zlobí vůbec nejvíc. Tohle tvoje tajnůstkaření."

Arkarian do naší hádky vstupuje svým obvyklým klidným hlasem. „Podívej, Matte, pokud budeš chvíli rozumně uvažovat, pak si jistě uvědomíš, že jediný důvod, proč jsme sem odešli takhle potají, je to, že jsme se báli tvé přehnané reakce."

„Aha, opravdu? A jak mám vědět, že mi už zase nelžete, když jste mi právě dokázali, že se vám nedá věřit?" Přistupuju blíž ke vchodu. „Chci, aby ses hned teď se mnou vrátila domů, Isabelo."

„Nemůžeš mi přece poroučet, co mám dělat, Matte." Isabela svou odpověď cedí přes pevně stisknuté zuby. „Je mi šestnáct a ty nejsi můj otec!"

„A jak bych byl rád, kdyby tu byl."

V jejích očích se náhle objevuje zcela nový výraz. Vypadá dotčeně a ublíženě. Okamžité lituju svých slov. Ale jenom jsem chtěl, aby pochopila, o co mi jde. Vím, že táta od nás tehdy dávno odešel právě kvůli mně. Nemohl se smířit s vědomím, že nejsem jeho syn. Hrozně se snažil s mámou vycházet, ale tohle strašlivé tajemství mu prostě nedalo pokoj. Dal se na pití a nakonec došel k názoru, že Isabele bude lépe, když nás opustí. Proto se o ni musím starat místo něj. Onoho dne, kdy se s námi loučil, jsem mu to slíbil.

Isabela zhluboka vzdychá a poslušně jde za mnou k východu, který se za námi okamžitě zavírá. Na odhalených pažích okamžitě cítím

chladný noční vzduch a začínám se třást zimou. Při spěšném odchodu z domu jsem si zapomněl přehodit kabát a nemyslel jsem dokonce ani na svetr nebo mikinu, která by se teď vážně hodila. Isabela se ke mně otáčí a pozoruje mě hněvivým pohledem. Myšlenky na nevlídné počasí jsou v mžiku ty tam.

„Jak jsi jenom mohl?“

„Co?“

„Jak jsi mě mohl tak strašně ponížit?“

Nikdy předtím jsem ji neviděl takhle rozzlobenou. Natahuju k ní ruku. Chtěl bych jí vysvětlit své důvody, hrozně mi záleží na tom, aby mě správně pochopila, ale ona se ode mě odtahuje. Hlas jí přeskakuje do nesnesitelné fistule, která mi málem trhá bubínky. „Nech mě být! Ani se ke mně nepřibližuj! A už na mě nikdy nemluv!“

Odbíhá do tmy a nechává mě tu stát a němě zírat do mrazivé noci. Skutečně jsem ji ztratil. Něco takového si ani nedokážu představit. Takřka mimovolně zakláním hlavu a pozoruju oblohu plnou hvězd. Myslím, že nebude trvat dlouho a začne svítat. Byl to vážně hrozně dlouhý den a já ho dokonale zkopal, od samého začátku až do hořkého konce.

Za zády slyším něčí dech a prudce sebou trhnu. Je to Arkarian. Dívá se na mě chladným, nepříjemně odtažitým pohledem. „Právě jsem se dozvěděl, že král Richard svolal na dnešní ráno schůzku všech Vyvolených. Máme se sejít u mě v podzemí, hned po úsvitu. Řekni to ostatním.“

Mizí stejně rychle a tiše, jako se objevil. Někde na dně žaludku se mi usazuje nepříjemný pocit. Setkáme se s králem Richardem. Co asi může chtít? V jiné situaci bych se samozřejmě mohl spolehnout na Arkarianovu podporu a pomoc, ale teď na to není ani pomyšlení. Právě jsem si ho naprosto znepřátelil. Několikrát mě žádal o důvěru a já mu ji nedokázal dát. Pěkně jsem to zvoral, s ním i Isabelou, a vůbec si nejsem jistý, jestli to dokážu dát do pořádku.

Sotva stačím všechny, koho se to týká, informovat o nadcházejícím setkání, na obloze se objevují červánky a rychle zahání poslední temné stíny. Nakonec přicházím jako poslední. Je tu už dokonce i Dillon, který sice přísně vzato nepatří k Vyvoleným, ale Lorian nám během posledního vstupního ceremoniálu jasně přikázal, že ho máme považovat za sobě rovného. Přátelé sedí kolem velkého dřevěného

stolu v jedné z Arkarianových místností: Shaun, Jimmy a pan Carter, pěkně jeden vedle druhého. Isabela se usadila vedle Ethana a Dillon po boku Neriah, která má z druhé strany Rochelle. Arkarian postává u dveří a čeká, až vejdu, aby za mnou mohl zavřít. Snažím se mu podívat do očí, ale okamžitě odvrací zrak. Nedokážu zachytit ani jedinou jeho myšlenku.

Jimmy si všímá, že jsem dorazil, a zhluboka vzdychá. Urazil jsem i jeho. Obvinil jsem ho, že není dostatečně dobrý ochránce. A taky bych si měl promluvit s Dillonem, který zasněně zírá na Neriah. Jeden po druhém si všímají mé přítomnosti, přestávají mluvit a soustředěně mě pozorují. Nikdy předtím jsem se necítil tak izolovaný, tak sám. Najednou se mezi nimi cítím jako nepříliš vítaný cizinec. Neriah mhouří oči a v duchu se mě ptá, jestli jsem v pořádku.

Než stačím odpovědět, přímo přede mnou se zhmotňuje král Richard. Aniž by si všímal kohokoli jiného v místnosti, přistupuje ke mně a pevným prstem mi ťuká na rameno. „My dva si musíme promluvit. Teď hned.“

Hned nato mi mizí z očí. Vůbec nechápu, kam se poděl. Zachytávám Arkarianův pohled a pak také jeho vlídný hlas. „Půjdu s tebou.“

Hrozně se mi ulevilo, ale bojím se, abych do jeho velkorysého gesta nenačítal víc, než v něm je. „Kde ho budeme hledat?“

Arkarian ukazuje ke stropu. „Myslím, že bude někde tam.“

Pomocí svých křídel sleduju Arkariana na vrchol kopce a skutečně tam nacházíme krále Richarda. Zcela klidně se prochází po břehu jezera. Přicházíme blíž a čekáme, co se bude dít. Richard Arkariana zdraví krátkým pokývnutím, ale obrací se na mě.

„Řekni mi po pravdě, Matte. Myslíš si, že jsem zrádce?“

Je to zvláštní, ale právě teď se mě zmocňují pochybnosti. Poprvé od chvíle, kdy jsem ho viděl vstupovat do Latheniiny ložnice. Hledí na mě dokonale čistým pohledem, bez jediné stopy klamu. Nedokážu uvěřit, že by byl něčeho takového skutečně schopen. Musím mu vysvětlit, proč jsem ho podezříval. „Viděli jsme vás v Latheniině pevnosti. Procházeli jste se spolu a smáli se.“

Král ochotně přikyvuje. „Možná jsi nevěděl, Matte, že členové Tribunálu celé dny jenom nevysedávají v kruhu. Každý máme svou práci.“

„Chcete mi říct, že jste byl u vládkyně proto, abyste ji rozptýlil?“

„No, ve skutečnosti jsem toho dělal daleko víc.“ Při své odpovědi vypadá docela pobaveně. „Nezapomeň, že pocházím z urozeného rodu a dostalo se mi odpovídající výchovy a vzdělání. Vím přesně, jak jednat s bytostmi, jako je Její Výsost.“

Najednou je mi to jasné. „Jste Lorianův špeh.“

Richard se tiše směje. „Když dovolíš, raději bych o sobě mluvil jako o strážci Veridianu. Udělal bych cokoli, abych ochránil své poddané. Zajímá mě především jejich bezpečí. Ne, nejsem zrádce, Matte. Ale máš asi pravdu v tom, že některý z členů Tribunálu jím skutečně je. Alespoň Lorian o tom nepochybuje a já mu věřím. Během pobytu v jeho paláci ses choval takřka neomluvitelně. Vrhl jsi na mě stín podezření a málem jsi tím odhalil mou roli v záchranné akci.“

Nešťastně zaúpím. Proti jeho výtce nelze nic namítnout. „Moc se omlouvám, můj pane.“

„Jak jsem říkal. Choval jsi se naprosto nezodpovědně.“

Vzhledem k mému provinění se ke mně chová docela vlídně. Znovu se dívám na Arkariana, který se tentokrát neodvrací. V očích má stále hodně bolesti. Jsou potemnělé smutkem. *Všechno jsem pokazil.* Tuhle myšlenku pouštím volně do prostoru, ale směřuju ji k Arkarianovi. *Věděl jsem, že ještě nejsem připravený.*

Kupodivu mi odpovídá král Richard. „To je nesmysl. Bude z tebe schopný vůdce. Mám v Aténách a na dalších místech hodně práce a nemůžu tady být pořád s vámi, Matte. Spoléhám na tebe. Ale teď bych si s tebou chtěl promluvit ještě o jedné záležitosti. Týká se to Isabelina vidění, přesně řečeno Rochelle.“

„Viděla ji umírat.“ Arkarianův tichý hlas zní nezvykle drsně.

Král Richard souhlasně přikyvuje. „Podle mého názoru bychom jí o tom rozhodně neměli říkat.“ Několik chvil stojíme zcela mlčky a čekáme na pokračování. „Myslím si také, že bys jí měl přidělit někoho, kdo na ni dohlédne. Samozřejmě člověka, kterému plně důvěřuješ.“

„Něco jako osobního strážce?“

„Přesně tak.“

To je skvělý nápad. Okamžitě začínám přemýšlet, kdo by byl ta nejvhodnější osoba. Bude to obrovská zodpovědnost. Vždyť ten dotyčný bude chránit Rochellin život. „Postarám se o to já sám.“

Král Richard odmítavě kroutí hlavou. „Ty na to nebudeš mít čas. Čeká na tebe spousta jiných úkolů. Musí to být někdo jiný.“

„Ethan podle mě nepřichází v úvahu. Je do Rochelle..., příliš mu na ní záleží. Kdybychom mu prozradili, co jí hrozí, jistě by zpanikařil a nedokázal by se dostatečně soustředit.“

Napadá mě Dillon, ale toho rychle zavrhuju. Je statečný a můžu se na něj spolehnout, ale nedokáže se vždy dostatečně ovládat. Obracím se k Arkarianovi. „Máš nějaký nápad? Koho bys vybral ty?“

Dlouho na mě němě zírá a pomalu se mi začíná zdát, že se odpovědi nedočkám. Pak ale přece jen mění názor. „Já bych vsadil na Isabelu.“

Tak na tu jsem po pravdě řečeno ani nepomyslel. „Proč právě na ni?“

„Tak především o všem ví. Na vlastní oči viděla, co se Rochelle může stát. Jistě by z nás všech nejsnáze poznala, kdyby se blížila situace, která se objevila v její vizi.“

To zní docela logicky.

Arkarian hned pokračuje. „A také musíme vzít v úvahu, že se dokáže skvěle bránit a...“ Zde se na dlouho zastavuje. „Ethan je její nejlepší kamarád. Moc jí na něm záleží a zároveň ví, že Ethan má Rochelle moc rád. Udělá všechno, co bude v jejích silách, aby ho nezklamala a ochránila Rochelle. Navíc patří mezi nejvěrnější členy organizace. Můžeme se na ni ve všem spolehnout, své role ochránkyně se zhostí se vší zodpovědností. Asi na ni nebude moct dohlížet zcela nepřetržitě, ale nepochybuju, že vše zvládne. A nakonec si musíme uvědomit, že Isabela je léčitelka. Kdyby došlo k nejhoršímu a Rochelle byla zraněná, dokázala by se o ni postarat.“

No bezva. Zatímco já jsem se zmítal v pochybách, Arkarian připravil dokonalý plán a ještě si ho skvěle obhájil.

„Takže to bychom měli,“ říká král Richard. „Ale ještě než sestoupíme zpátky do té dusivé díry pod námi, měl bych ještě jedno téma.“

Král Richard se mi dívá přímo do očí. „Všiml jsem si, že tvůj vztah s Neriah se pěkně rozvíjí. Dokud si nepromluvíš s Dillonem, měl bys ho držet pokud možno v tajnosti.“

Arkarian teď stojí proti mně a udiveně zvedá obočí.

„Vy o nás víte?” ptám se Richarda.

Král rozplétá ruce, které měl až doposud spojené palci na břiše, rozpřahuje se a napodobuje ptačí křídla. „Viděl jsem vás včera v noci, když jste létali nad Aténami.“

„Tak to jste byl vy? Myslel jsem si.... že je to Dillon.“

„Moc nechybělo a skutečně by vás přistihl. Šel hledat Neriah, a když ji nemohl najít, rozhodl se jít za tebou. Naštěstí jsem si toho všiml, protože – a na to, Matte, nikdy nezapomínej – já se o své lidi starám. Řekl jsem mu, že jsi ve vinném sklepě, kde procházíš tamní sbírku archivních kousků, a Neriah si šla s lady Arabellou na nádvoří ke kleci s ptáky vyzkoušet svou novou schopnost a nikdo je nemá rušit. A pak jsem se za vámi sám vydal.“

Opakuje své létací pohyby a pokračuje v hovoru. „Měli byste si s Neriah dávat dobrý pozor, kde se potají scházíte, aspoň do chvíle, než se Dillon vyrovná s tvou zradou. A teď bychom se měli vrátit. Chtěl bych si promluvit se všemi Vyvolenými. Musíme si navzájem důvěřovat. Zejména teď, když společně stojíme na prahu rozhodující bitvy, která může s konečnou platností zničit celé lidstvo – alespoň v jeho současné podobě. Do tohoto konfliktu nesmíme vstupovat rozdělení. Čekala by nás jistá porážka. Naopak musíme...“

Král Richard pokračuje, ale já se spíše soustředím na Arkarianův pohled. Je v něm němá výčitka a já si uvědomuju, že naše přátelství, které mi až dosud dodávalo sílu, je pryč.

DVACÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA
ROCHELLE

Postupně se vyrovnávám se svým strachem z předčasné smrti. Když jsem poprvé četla Věštbu, hodně to se mnou otřáslo, ale pak jsem si uvědomila, že část, která se má týkat právě mě, je ve skutečnosti dost nejasná. Matt tvrdí, že nikdo nemůže znát svou budoucnost. To zní docela rozumně. A taky není nikde napsáno, že text Věštby by se měl naplnit slovo za slovem. Podle mého názoru se může třeba i měnit, například v závislosti na novém poměru sil. Klidně je možné, že už dávno neplatí. Řádek odkazující na mou osobu možná už ani neexistuje.

Asi bych se neměla zneklidňovat různými fantastickými představami, které se s velkou pravděpodobností nikdy nepromění ve skutečnost. Jenom bych ještě víc přispívala k už tak dost velkému napětí v téhle místnosti.

Isabela se na Matta ani nepodívá, dokonce ani ve chvíli, kdy s ní mluví. Neriah mi prozradila, že je mozkovid – je to její nový dar od nesmrtelného. Bez problémů teď může naslouchat Dillonovým myšlenkám a nemá z nich vůbec žádnou radost. Myslím, že si o něj začíná dělat docela vážné starosti.

Musím si s ním promluvit! Tuhle úvahu mi posílá beze slov, ale mám pocit, jako by ji křičela do celého světa. *Musím mu nějak vysvětlit, že o něj nemám zájem, tedy alespoň ne tak, jak by si to on představoval.*

To je dobrý nápad. Čím dřív mu to řekneš, tím líp. Jenom se na něho podívej.

Já vím! Vůbec nedokážu pochopit, jak je možné, že tak špatně pochopil moje přátelství

Neriah se s touhle poslední myšlenkou, která jí stále ještě pulzuje v hlavě, otáčí na Matta a bezhlase mu připomíná, že i on by si měl s Dillonem leccos vyjasnit. Na chvíli se setkávají očima a překvapivě dlouho zůstávají ve spojení. Nemůžu tomu ani uvěřit. No to je vážně věc! Co se to mezi nimi stalo? Není divu, že Neriah má starost o Dillona. Ještě může být ráda, že není mozkovid a nedokáže jí číst v hlavě, jak je to u lidí s touhle schopností běžné. Otáčím hlavu a všímám si Arkariana. Dívá se na mě dost divně, mám pocit, že ho

něco trápí. Jako by právě o něco přišel. Dnes ráno má snad každý v místnosti nějaké problémy. Nemám, z toho vůbec dobrý pocit.

Pokud jde o Ethana, skoro bych řekla, že se mi snaží vyhýbat. Snad vážně nevěřil těm hrůzným výmyslům, které mu Lathenie předváděla během našeho pobytu v Atlantidě.

Ještě chvíli vedeme docela vzrušenou diskuzi o nadcházejících úkolech a pak král Richard ukončí setkání a jeden po druhém vycházíme z místnosti. Zdá se, že všichni máme naspěch, každý měl být nejméně před pěti minutami úplně někde jinde. Jimmy míří, jako poslední dobou skoro vždycky, do starobylého podzemního města. Vážně začínám mít pocit, že tam snad bydlí. Stará se o jeho zabezpečení, i když nemám přesnou představu, co to vlastně znamená. Pan Carter má údajně zpoždění na nějaké pracovní setkání zaměstnanců školy a ve snaze dostat se co nejrychleji ke dveřím doslova poráží Dillona.

Isabela se zvedá a chystá se k odchodu, ale Arkarian ji zastaví. Sklání se k ní a slyším, jak jí říká: „Mohla bys tady ještě chvíli zůstat. Musím si s tebou o něčem promluvit.“ Když procházím kolem, na vteřinu vnímám jeho pohled, ale jako vždy nedokážu zachytit jedinou neposlušnou myšlenku.

Venkovní vzduch je dost chladný. Zdá se, že by brzy mohlo začít sněžit. Zimomřivě se chumlám do kabátu a stahuju si rukávy přes ruce. Současně sleduju nějakou nejasnou postavu, která míří někam do hloubi národního parku. Na první pohled vypadá jako pan Carter, ale ten to být nemůže. Pospíchal přece do školy na nějakou učitelskou schůzku.

Po pár krocích z prudkého kopce mě dohání Isabela. „Haló, Rochelle, počkej na mě přece.“

„Myslela jsem, že s tebou chtěl Arkarian mluvit.

„Jo jasně, už jsme to vyřídili. Byla to jen taková bezvýznamná drobnost.“

Tady náš hovor na dost dlouho končí. Následuje nepříjemná pauza. Vlastně ani přesně nechápu, co tady se mnou dělá. Obvykle se spolu nebavíme, tedy pokud to zrovna nevyžadují okolnosti, jako třeba na nějaké výpravě a tak. Ne že bych proti Isabele něco měla. Mám ji ráda. Je to jeden z nejupřímnějších lidí, které znám. Když jsem chodila s jejím bratrem, několikrát se se mnou snažila skamarádit. Byla vážně hrozně milá. Já jsem vždycky reagovala zdrženlivě. Jinak

to tehdy ani nešlo. A myslím, že teď je mezi námi tenhle můj pocit viny. Špatné svědomí je hrozná potvora, dokáže vám zkazit celý život.

Musím vymyslet nějaké téma, které by prolomilo ledy. Aspoň jednu větu. Cokoli. „V poslední době jste si s Arkarianem dost blízcí, že?“

Tak to jsem se moc netrefila. Najednou se celá stahuje do sebe, jako bych se pokoušela číst z knihy, kterou před chvílí vztekle přibouchla. Ozývá se smutný vzdech. „Asi by to tak bylo, kdybychom dokázali najít alespoň sem tam nějakou volnou chvilku, kterou bychom měli jenom pro sebe, a nemuseli se přitom cítit provinile.“

Jo, tak tomuhle docela dobře rozumím. Matt už zase vyvádí. Ty jeho ochranářské instinkty jsou vážně k nevydržení. Podle Isabelina tónu se zdá, že tentokrát to přehnal. Tuším, že zašel příliš daleko. Krčím rameny a snažím se trochu uvolnit napjatou atmosféru.

„No, nakonec ani nemáte až tak moc důvodů spěchat. Můžete být spolu celý zbytek života nebo ne?“

Posílá mi dost zvláštní pohled, ale zrovna teď se mi ho nechce podrobněji analyzovat. Po poslední výpravě na Atlantidu mám v hlavě ještě pořád dost velký zmatek. Tohle dobrodružství ve mně zanechalo spoustu nezodpovězených otázek. Na další hovor navíc ani nemám čas. V následující chvíli se před námi zhmotňuje Matt. Stojí přímo v cestě, takže se musíme zastavit. Dívá se upřeně na svou sestru. „Chci s tebou mluvit.“

Isabela odvrací zrak někam do temného lesa po straně. „Nevím, co bys mi chtěl říct, ale ať je to cokoli, nic to mezi námi nezmění. A navíc se mi podle toho, co mi prozradil Arkarian, zdá, že by sis měl spíš promluvit s Dillonem.“

Její poslední věta mě dost překvapila. Co to má zase znamenat? Matt vnímá moje zvědavé myšlenky a tváří se dost dotčeně. Aspoň že neztratil stud. „Jo jasně, hned to s ním vyřídím.“

„Tak to by sis měl raději pospíšit.“ Hlavou ukazuju směrem z kopce. Dillon už je dobře v jeho polovině. Sleduje Neriah, jako by jí chtěl nahradit věrné psy, kteří se nedávno ztratili. „Neriah je z něj už celá vedle. Vůbec neví, jak se ho zbavit.“

Matt nervózně zaklání hlavu k obloze. Ta záležitost s Dillonem je daleko vážnější, než si představoval, ale právě teď má ještě jiné

starosti, které mají přednost. „Musíš okamžitě odcestovat do Atén, Isabelo.“

„Tak to ani náhodou. Potřebují mě tady.“

Matt přechází její ostrý tón a pokračuje. „Lady Arabella má dva neuvěřitelně nádherné ptáky.“

„Viděla jsem je.“

„Jsou zranění a já chci, abys je vyléčila.“

„Ale já jsem jí už svoje služby nabízela.“

Matt se tváří zamračeně a soustředěně poslouchá Isabelino vysvětlení. „Potkaly jsme se, když jsi nás poslal hledat klíč.“

Na několik vteřin odvrací hlavu a hledí někam mezi stromy.

„To je divné,“ mumlá si překvapeně. „Arabella se mi o tom nezmínila.“

Na tu situaci si vzpomínám naprosto přesně. „Isabela skutečně navrhla, že se jim pokusí pomoct, ale lady Arabella ji odmítla. Prý se o ně postará sama.“

„V čem je problém, Matte? Podezříváš některého z těch ptáků, že by mohl být zrádce?“ Isabela si nemůže odpustit trochu kousavého sarkasmu.

Matt je ale překvapivě klidný, vůbec tomu nevěnuje pozornost. „Vlastně si nemyslím, že jsou to ptáci.“

„Aha? A co nebo kdo jsou podle tebe?“

Matt se pohledem přesouvá ke mně a oči mu pomalu sjíždí na mé ruce bezpečně skryté v rukavicích. Okamžitě chápu, na co myslí. Chce, abych se těch nebohých zvířat dotkla. Doufá, že mu potvrdím jeho podezření. „To po mně nemůžeš chtít, Matte. Dobře víš, že je to dvousečná zbraň. Jediným neopatrným dotykem je můžu zabít nebo jim vážně ublížit. Už tak vypadají strašně zesláble.“

Překvapuje nás prudký poryv větru a všichni se okamžitě stáčíme k severu, odkud přichází.

„Co to proboha je?” Z nepříliš velké dálky k nám doléhá Shaunův výkřik.

Jsme jako uhranutí, stojíme bez hnutí a pozorujeme vzdálený horizont. Na vrcholku hory se objevuje podivná mlha a údolím míří přímo k nám. Vypadá skutečně dost zvláštně, nijak se nepodobá oparům, které jsem ve zdejších horách zažila už hodněkrát. Ať je to cokoli, jedno je jisté. Houstne to a stále víc to připomíná pohřební závoj.

Shaun nemůže od toho neskutečného výjevu odtrhnout oči, ale zároveň se pomalu přesunuje k nám. „Neměli bychom se schovat?“ ptá se a obrací se na Isabelu. „Je to to, co jsi viděla?“

Dost by mě zajímalo, o čem mluví. Isabela se nervózně kouše do spodního rtu. Něco ví, to je mi naprosto jasné. Je celá nesvá, takovou ji vůbec neznám. Konečně se odhodlává k odpovědi. „Bojím se, že ano. Je to ten vítr.“

„Říkala jsi vítr? Ale to přece není možné, vždyť to naprosto jasně vidíme.“ Shaun se snaží přijít věci na kloub.

Isabela pokračuje ve vysvětlování. „Temnota přijde právě s tím větrem.“

V ústech mám strašně sucho, ale přece jen se mi daří zformulovat otázku. „O jaké tmě to mluvíte. Snad ne o té z podsvětí?“

Než mi Isabela stačí odpovědět, přízračný vzdušný proud nás dostihne. Je hrozně prudký. Tak silný náraz nikdo z nás nečekal, jako jeden muž vrávoravě ustupujeme o několik kroků dále ze svahu. Křečovitě si přidržujeme kabáty a bundy, o které bychom jinak přišli. Vítr je za několik okamžiků pryč, ale všude kolem nás po něm zůstává temná skvrna. Neriah a Dillon se řítí k nám zpátky do kopce.

„Co se to stalo?“ vykřikuje Dillon. „Ten poryv mi vážně nahnal strach. Bylo to jako z podsvětí.“ Pak pokračuje směrem k Mattovi. „Takže? Řekneš nám, co to bylo?“

Matt zvedá obě ruce a ukazuje nám otevřené dlaně. „Nemám představu. Podle Isabely –“

„Jak to myslíš, že nevíš? Arkarian by pro nás určitě měl nějaké vysvětlení.“

„Raději už zmlkni, Dillone.“ Utrhuju se na něj trochu příkřeji, než bych chtěla, ale tohle se už vážně nedá vydržet. V posledních dnech to vypadá, že Dillon nevynechá jedinou příležitost, aby si do Matta zaryl. Docela mě to štve, protože mi to nepřipadá vůbec spravedlivé.

Vítr znovu zesiluje a nepříjemně hvízdá ve větvích stromů. Při pohledu na tmavou vlnu, která se nezadržitelně a naprosto neočekávaně valí krajinou, jde na člověka děs. Ranní světlo prakticky mizí a nahrazuje ho přízračné šero.

Stojíme jako přikovaní, nikdo nemá odvahu promluvit. Bohužel to není všechno. V tichém úžasu se všichni obracíme k severní obloze, která ještě více tmavne. „Vidíte to? Tamhle na obzoru?“ ptá se Shaun.

Zpočátku to vypadá, jako by po nebi přebíhal nějaký stín, ale černá šmouha se stále zvětšuje a rozšiřuje směrem k nám. Teprve teď jasně vnímáme její obří rozměry.

Od tajného vstupu do Arkarianova podzemí k nám přichází Ethan. Zastavuje se a se zamračeným výrazem se rozhlíží. Už si také všiml, že ve vzduchu je něco podivného, nejasná hrozba, ale prozatím nechápe, co to může být. Vnímá palčivý chlad a nervózně se choulí do bundy. Konečně je u nás a společně s námi se obrací k potemnělému hřebenu hor. „Co je to za příšery? Nějací ptáci?“

Isabele zděšením přeskakuje hlas. „Proboha to ne! Přesně i tyhle stvůry byly v tom vidění.“

Teď je na řadě Shaun. „Nemluvíš snad o Mardukových ptácích. Kde by se tu tak rychle vzali?“

V duchu se nemůžu odtrhnout od slova „vidění“. Isabela už zase měla svůj vizionářský zážitek. A jak se zdá, týkal se naší současné situace. Alespoň teď vím, odkud se berou všechny ty informace, o nichž nemám ani ponětí. „O jakém vidění to mluvíš, Isabelo? Bylo v něm ještě něco?“

Vůbec mi neodpovídá: Chvíli se rozpačitě dívá na svého bratra a pak rychle odvrací hlavu. Začínám mít dolem, že všichni kolem ví daleko víc než já.

„Jsou to ti ptáci, co nesli jed? Poznáváš je?“ ptá se Matt.

Tak to už je snad moc. Na čele mi vyskakují hluboké vrásky. Cítím se tady jako nějaký cizinec. Proč přede mnou skrývají tak důležité věci? Ale ano. Stačí si to přiznat. Prostě mi stále ještě nedůvěřují. Co si proboha asi tak myslí? Třeba že bych utíkala za Mardukem, abych mu prozradila, co se chystá provést se svými vlastními okřídlenými bojovníky?

Ethan si všiml, jak moc jsem rozzlobená, a pohotově přichází s vysvětlením. „Marduk má v podsvětí velkou zahradu, kde pěstuje tisíce zvláštních květin, černých kosatců. Jejich květy jsou něco jako droga.“ Po chvíli dodává. „Ale proč ti to vlastně vykládám. Zrovna tobě? Spíš bys nám měla sama vyprávět, jak to tam chodí.“

„Marduk mě do podsvětí nikdy nebral.“ Myslím, že to říkám dost uraženě – po Ethanových slovech to není vůbec divné. „Neříkal mi zdaleka všechno. O mnoha aspektech jeho života jsem neměla ani tušení. Vážně je mi líto, že jsem vás zklamala, ale v tomhle ohledu nevím o nic víc než vy. O drogách nemám ani tušení.“

Znovu se obracím k obloze. Teď je jasně vidět, že pohybující se stín tvoří velké množství ptáků letících spořádaně ve formaci. Stále víc se blíží. Jsou jich stovky, možná tisíce. Ačkoli je velká zima a jsem celá prokřehlá, na zádech mi vyskakují krůpěje potu, oblečení se mi nepříjemně lepí k tělu.

„Podle mě jsou to suponi," říká Dillon, který ptáky celou dobu pozoruje zpoza přimhouřených víček. „Jo, je to tak. Už jsem je viděl. Na břichu mají takové zvláštní vaky, takže trochu připomínají klokany."

„Dají se zabít?" Shaun je velmi praktický.

„Už jsou mrtví. Můžeš je omráčit, ale hned se zase vzpamatují a pustí se do tebe, jako by se nic nestalo. Raději bychom je neměli dráždit. Marduk z nich vycvičil chladnokrevné zabijáky."

„Jak je zastavíme, jestli jsou už po smrti?" ptá se Ethan. „Musíš nám o nich říct všechno, co víš, Dillone."

„No, mají zoban ostrý jako orli, ale nejsou zdaleka tak chytří. Navykli si poslouchat příkazy, takže se chovají jako naprogramovaní roboti. Splní si svůj úkol a vrátí se zpátky, odkud přišli – ať je to kdekoli."

Dívám se na Isabelu. „Pochopila jsi z toho vidění – o kterém, jak se zdá, vědí úplně všichni kromě mě kde hodlají tihle... suponi shodit svůj jed?"

Isabela se tváří hrozně provinile a sotva slyšitelné mumlá: „Nad Angel Falls."

„No to je vážně úžasná představa."

„Zamoří zdroje vody a každý, kdo se s ním dostane do kontaktu, bude na čas jako pod vlivem drogy. Několik dnů, ale často i podstatně déle, podle množství, které mu pronikne do organismu. Postižení lidé zapomenou, kdo jsou, ztratí pojem o čase, budou se pohybovat jako ve snu. A pak..."

„Co se stane pak?"

„Lathenie jim snadno pronikne do hlavy a úplně jim změní myšlení. Když se konečně proberou, bude mít k dispozici novou armádu poslušných bojovníků."

Lidskou armádu! A nikdo nebude vědět, komu má věřit. Přátelé, kolegové v práci a dokonce i členové rodin si přestanou důvěřovat. Zavládne naprostý chaos! Skláním oči k hodinkám. „Za chvíli začíná ranní vyučování. Kolem školy bude spousta studentů."

Všichni se obrací na Matta. Ten odvrací zrak a hledí stranou, jako by něco hledal v lese. Možná místo, kam by utekl a na chvíli se skryl. Roztržitě se škrábe na krku a vypadá stále nervózněji. Co se to s ním proboha děje? Nikdy předtím jsem ho neviděla takhle... nerozhodného.

Neriah mi posílá ustaranou myšlenku, ale právě teď na ni nemám žádnou odpověď. Dotýká se Mattova ramene. „Co kdybychom nějak zařídili, aby tihle suponi shodili jed na nějaké neobydlené místo?“

Matt úlevně přikyvuje. Je to skutečně výborný nápad. ,,Dejme tomu, že dokážeme změnit směr jejich letu. Vrátí se pak do místa, odkud vyletěli?“ Neriah tuhle úvahu nadhazuje k všeobecnému posouzení.

Nejdřív ze všech reaguje Dillon. „Marduk bude určitě zlostí bez sebe, to je jisté, ale myslím, že by to přesto mohlo fungovat. Rozhodně to ale nebude snadné. Marduk svá zvířata dokonale ovládá, a to i na velkou dálku. Dobře to znám, jakmile se vám jednou usadí v hlavě, je skoro nemožné se ho zbavit.“

Koutkem oka vidím Ethana. Na vteřinu ke mně stáčí zrak, ale hned zase uhýbá stranou. Tvářím se, že jsem si jeho němé narážky nevšimla, ale hluboko v duši mě tyhle pochybnosti, navíc po dlouhé době věrné služby, nesmírně zraňují. Co všechno budu ještě muset udělat, abych svým novým přátelům dokázala, že mi můžou věřit? Musím se rychle sebrat. Zrovna teď rozhodně nechci, aby si někdo všiml, že se zabývám svými vlastními pocity. Matta po chvíli uvažování něco napadá, ale jeho hlas působí dost váhavě. „Možná..., možná mám nějaký plán. Ale sám to - chci říct, že budu potřebovat pomoc.“

„Vezmi si mě!“

Z nedostatku aktivity byste Dillona mohli obvinit asi jen stěží. Jako vždy se hlásí první.

„Já ty ptáky znám a vím, jak se chovají.“

Neriah mu hledí upřeně do očí. „Matt bude potřebovat někoho, kdo umí létat –“

„Přesně tak. Ale já mám přece svá křídla.“

Teď` se do hovoru přidává znovu Matt. „Podle mě Neriah mluví o skutečném létání.“

Dillon vypadá naprosto zmateně. „Jak to myslíš? Vůbec ti nerozumím. Možná že tu svou roli vůdce Vyvolených tak úplně ne -“

„A taky by se ti hodil člověk, který se těm ptákům dostane do hlavy.“ Neriah mu naštěstí skáče do řeči a přitahuje pozornost zpátky k tématu, kterému bychom se teď měli věnovat. „Díky daru královny Brystianne ti můžu být prospěšná i v tomhle směru.“

Mattovi se zjevně hodně ulevilo. Neriah mu věnuje spokojený úsměv. Je tak vřelý, že by rozehřál i rozzlobeného Dillona, jen kdyby byl určen právě jemu. Bohužel si ho okamžitě všímá a snad poprvé v životě není schopen jediného slova.

Nad hlavami se nám ozývá hlasité skřehotání a všichni se obracíme k obloze. Ptáci jsou už docela blízko, ale až k nám se ještě nedostali. Shaun bere Matta za rameno. „Nevím přesně, co máte v úmyslu, ale rozhodně byste si měli pospíšit.“

Odstupují o několik kroků stranou a dávají nám tak dostatek prostoru, abychom je v klidu pozorovali. Všichni jsme plní očekávání a myslím, že nikdo nebude zklamaný. Přímo před našima očima se začínají měnit. Těla získávají nový tvar, nohy se zkracují a posunují dopředu. V několika vteřinách se díváme na dva jestřáby. Vznáší se do vzduchu a chvíli krouží na svých doširoka roztažených křídlech, která působí skutečně impozantně. Nikdo ani nedýchá.

Isabela se obrací na Ethana. „Ty jsi věděl, že něco takového dokážou?“

Nevěřícně kroutí hlavou a s povytaženým obočím se přesunuje ke mně. „A co ty?“

„Jednou jsem byla u toho, když se změnil na žraloka a pak taky na delfína, ale nikdy mi nevysvětlil, jak to dělá.“

Větší z ptáků, jistě Matt, z ničeho nic několikrát zamává perutěmi a prudce sebou škubne. Z prsou se mu přitom uvolnilo pero a klouzavě klesá k zemi, přímo k Isabele. Ta natahuje ruku a klidně čeká, až jí dosedne do otevřené dlaně. Zvedá hlavu a na několik okamžiků se setkává se soustředěným pohledem Mattových ptačích očí.

Mardukovi suponi mezitím zaplnili skoro celou polovinu viditelné oblohy. Jestřábi stoupají vzhůru a letí jim vstříc. Na vteřinu dvě se mě zmocňuje podivná žárlivost, neskutečně intenzivní pocit závisti. Vůbec nechápu, kde se ve mně bere. Ale pak mi to pomalu dochází. Může za to Matt a Neriah.

Nedokážu se vyrovnat s pohledem na jejich ladná ptačí těla vznášející se svobodně volným prostorem nad našimi hlavami. S

naprostou lehkostí mávají křídly a nechávají se nadnášet stoupavými proudy. Něco podobného bych chtěla jednou také zažít.

Když se mi konečně podaří odtrhnout od nich oči, vidím, že Dillon je taky naprosto fascinován. On se na rozdíl ode mě soustředí pouze na menšího z opeřenců, Neriah. Z jeho myšlenek, které nekontrolovaně letí vzduchem, zjišťuju, že touží být na Mattově místě, po Neriažině boku. Sdílet její ladnost a sílu. Ubohý Dillon. Zamiloval se do naprosto nesprávné dívky.

„Budou muset šikovně manévrovat a taky hodně rychle," poznamenává Isabela. „Ani si nedokážu představit, jak těžké musí být změnit směr letu takhle velkého hejna."

To je vážně dost těžko představitelné. Těch ptáků jsou celé mraky.

„Matt to zvládne," povzbudivě říká Shaun.

V hlavě se mi z ničeho nic ozývá nějaký hlas. Zpočátku zní, jako by přicházel z velké dálky, ale působí nanejvýš naléhavě. Patří Arkarianovi. Zvedám ruku a jednoznačným gestem všechny uklidňuju. Je u sebe v podzemní pracovně a úmyslně nám posílá své myšlenky. *Kde je Matt?*

Vysoko na obloze. Snaží se odlákat Mardukovy ptáky. Odpovídám mu stejným způsobem. *Může mu to trvat i několik hodin.*

Následuje ticho, skoro bych řekla, že na dálku vnímám jeho zklamání a bezradnost. Co se děje, Arkariane?

Isabela na mě spolu s ostatními soustředěně hledí. Pochopili, že něco není v pořádku.

Marduk pronikl do Veridianu! Má s sebou svoje vojáky a snaží se tam rozmístit armádu Skřetů. Pošli sem všechny, kdo jsou volní. Na několik vteřin jsem v naprostém šoku, nejsem schopna jediného slova. Marně otvírám ústa, nevychází z nich jediná hláska.

„Tak co se stalo?" doráží na mě Isabela. „Něco není v pořádku, že Rochelle." Chytá mě za ramena a ze všech sil mnou třese. „Týká se to Arkariana? Řekni mi, co s ním je."

Její vystrašený hlas konečně ruší znehybňující kouzlo, které na mě uvrhly Arkarianovy myšlenky. Rychle se ji snažím uklidnit. „Ne, s Arkarianem nic není. Jenom mi právě poslal zprávu."

„Tak dobře," přidává se Dillon. „A co bylo v té zprávě?"

„Marduk se dostal do starodávného města, je tam se svými vojáky a celou armádou Skřetů."

Všichni se dáváme do běhu, míříme samozřejmě přímo k Arkarianovým podzemním místnostem. Sotva se dostáváme k tajnému vstupu, objevuje se před námi průchod a za ním na nás čeká samotný Arkarian. „Musíme si pospíšit. Čeká nás spousta práce.“

Isabela je dost netrpělivá. Chytá ho za rukáv a zastavuje ho.

„Je to moc zlé?“

Arkarian se k nám obrací a sleduje nás potemnělým, značně ustaraným pohledem. „Lathenii se po všech těch neuvěřitelně dlouhých letech podařilo najít místo, kde se skrývá Veridian. S Mardukovou pomocí pod ním prokopala tunel. Aby se vyhnuli odhalení, vedli ho tak hluboko, že nebylo možné zaznamenat žádný hluk ani otřesy. Do této chvíle jím prošlo dvacet Mardukových vojáků, kteří začínají provádět Skřety – připraveny jsou jich celé pluky. Teď se město pod jejich náporem začíná rozpadat a hroutit.“

Nikdo není schopen jediného slova. Nejsme zvyklí vídat Arkariana takhle rozrušeného. Nikdo nedokáže klidně uvažovat. Myslím, že někteří začínají propadat panice. Jejich zmatené myšlenky mi duní v hlavě jako nekontrolovatelná záplava. Nedá se to vydržet. „Všichni proboha na chvíli zmlkněte!“

Isabela se dotýká Arkarianovy paže. „Proč se snaží strhnout zdi Veridianu? Co tam pro všechny svaté hledají?“

„Jde jim o složité zařízení Atlantiďanů – lidí, kteří se zachránili z podsvětí.“

Isabele to stále není jasné. „O čem to proboha mluvíš?“

Arkarian zhluboka vzdychá. Strážci jsou v mnoha ohledech závislí právě na technologii dávných Atlantiďanů. Bez ní by toho zdaleka tolik nedokázali. Najdete je také tady v podzemí, ve většině zdejších sálů. Rukou opisuje široký oblouk a my ho fascinovaně sledujeme. „Patřila jim taky moje koule a všechno, co jste u mě během svých návštěv viděli. Bez tohoto vybavení bychom nedokázali svět chránit před Lathenií. Našla způsob, jak se dostat do minulosti, a postavila tam svou původní Citadelu. Bez pomoci Atlantiďanů, kterým se podařilo přežít, by organizace byla takřka bezmocná. Neměli bychom žádné prostředky, jak ji zastavit.“

Zdá se, že všichni máme spoustu otázek, ale Arkarian pokračuje. „Na dlouhé vysvětlování není čas.“ Chvíli mlčí a pozorně nás sleduje. Asi vycítil, že tohle nám skutečně nestačí. „Dobrá tedy. Když se Atlantida přiblížila chvíli konečného zániku, někteří její

obyvatelé se vydali hledat jinou neobydlenou zemi. Po mnoha letech namáhavého cestování se dostali do Angel Falls. Rozhodli se, že je to to pravé místo, kde mohou skrýt své zařízení. Vybudovali tu starodávné město a do něj uložili své tajemství. Jejich technologie se nesmí dostat Lathenii do rukou. Jistě by ji zneužila, třeba k tomu, aby vyrobila kouli umožňující proniknout do budoucnosti. Něco takového nesmíme dopustit.“

„Cože?“ vykřikuje Dillon. „To by skutečně dokázala? Otevřela by průchod do budoucnosti?“

Společně se obracíme na Arkariana a čekáme na odpověď. Je mrazivě prostá. „Ano.“

Shaun postupuje o krok dopředu. „Nebylo by v této chvíli potřeba získat zbraně z pokladnice, kterou máme k dispozici. Bez nich se asi stěží budeme moct postavit přesile Mardukových stvůr.“

Arkarian si prsty roztržitě pročesává vlasy, kůže mu podivně fosforeskuje jasně modrým světlem. „Hlavní důvod, proč jsem tak znepokojený, je to, že klíč k pokladnici, o které mluvíš, je schovaný tam dole.“ Nataženou rukou ukazuje ke dveřím, za nimiž začíná šachta vedoucí do podzemního města.

„Cože? Pořád ještě je ve Veridianu, přímo pod rukama Skřetů, kteří se ho snaží rozebrat?“ Dillon už nedokáže udržet nervy na uzdě a křičí jako smyslů zbavený. „A mohl bych se zeptat, kdo přišel na ten úžasný, jedinečný, naprosto geniální nápad uložit ho do podzemí? Tipoval bych Matta, nebo se mýlím?“

Isabela ho přibrzďuje výhružným pohledem a Arkarian se chystá k odpovědi. „Ve skutečnosti to nebyla vůbec špatná myšlenka, Dillone. Město bylo po celých jedenáct tisíc let dokonale bezpečné.“

„No ale teď se to změnilo, že?“

„V tom máš bohužel pravdu.“

Se svou otázkou přichází také Ethan. „Myslíš, že Marduk tuší, že klíč je ve Veridianu?“

„Možné to je. V poslední době to vypadá, jako by měl své špehy úplně všude.“

S výjimkou Arkariana se všechny oči obrací na mě. Jen na zlomek vteřiny, pak hned kloužou někam stranou. Na tváři se jim objevuje rozpačitý, snad bych řekla dokonce provinilý výraz. Po pravdě by se vážně měli stydět! Zrovna mě nechali nahlédnout do svých skrytých myšlenek a není to moc pěkný pocit. Tedy ne že bych nevěděla, že

mě neustále podezřívají. Prostě se nedokážou vyrovnat s tím, že jsem svého času pracovala pro Marduka. Kolikrát jsem na druhé straně slyšela, že součásti práce pro organizaci je vzájemná důvěra. Čemu kdo věří, to mi často uniká. Přesně o tomhle mluvil král Richard. Vypadá to, že ho buď vůbec neposlouchali, nebo si alespoň jeho slova nevzali k srdci. Možná se nedokážou srovnat pouze se mnou? Kdo ví? S Dillonem podle všeho žádné problémy nemají.

Arkarian mě bere za rameno a tělem mi okamžitě prochází vlna příjemného tepla. Najednou jsem daleko klidnější. Za tuhle pomoc jsem mu moc vděčná. Obrací se zpátky k ostatním „Pokud chceme získat klíč, potřebujeme Matta."

„Ten tady ale není, že ne." Dillon je už zase první s odpovědí. „Klidně může být pryč půl dne, co já vím. Nech jít mě, Arkariane. Jenom mi řekni, kde přesně mě potřebuješ."

Arkarian se dává do vysvětlování. Jimmy zasadil do podlahy uprostřed podzemního bludiště zvláštní dlaždici, kterou při zběžné prohlídce rozhodně nenajdete."

„To vypadá docela jednoduše."

Dillon si to samozřejmě může myslet, ale já o tom dost pochybuju. Obvykle nic není tak jednoduché, jak to vypadá.

Arkarian zachytil moji úvahu a dává mi najevo, ze se mnou naprosto souhlasí. „Matt klíč opatřil zvláštním kouzlem. Pro všechny nevítané návštěvníky je neviditelný. Jen on sám dokáže kouzlo zrušit a spatřit klíč."

„Cože?" vykřikuje zase Dillon. Mohl by být aspoň trochu nápaditější.

„Nikdo jiný se k němu nedostane. Pro nezasvěcené může být třeba i jediný dotyk smrtelný."

„Tak to je doopravdy naprosto skvělé. Může mi někdo prozradit, jak ten neviditelný klíč získáme?"

„Já se ho můžu dotknout." Moje slova zní do naprostého ticha, které zavládlo po Dillonově poslední pesimistické poznámce. Rychle zvedám ruce do vzduchu. „Tedy jenom tady s těmi rukavicemi."

Arkarian se ke mně otáčí se zlatou schránkou. „Jakmile bude bezpečně uložený v této skříňce, může ho přenášet naprosto kdokoli. Ale přesto nemůžeš jít, Rochelle. Nemáš přece křídla."

„A k čemu by mi byla?"

„Bez zbraní můžeme Skřety zničit jen tím, že je utopíme. Jakmile klíč vyzvedneme z jeho úkrytu, tajná pojistka otevře stavidla a podzemí se zaplaví. V té chvíli už nesmíš být hluboko ve Veridianu.“

Přemýšlím o jeho slovech. „Jak dlouho potrvá, než voda pronikne do celého města?“

„Přesně devět minut.“

„Běhám hodně rychle, Arkariane. Myslím, že se to dá stihnout.“

„Ale je to neustále do kopce!“ vykřikuje Ethan. Asi se mu můj nápad moc nelíbí.

Teď nemám čas hádat se s ním. Někdy vážně působí, jako by si o mě dělal starost. „Musíte mě nechat, abych se o to pokusila.“

Arkarian si mě soustředěně prohlíží a pomalu kroutí hlavou. „Bez křídel tě tam nepustím. Nedokázala by ses vrátit.“

Co když pravě tohle je můj osud. Věštbu možná skutečně nejde změnit. A bez Ethana si život stejně nedokážu představit, tak o co vlastně jde? Nikoho jiného nechci. Teď už to vím naprosto jasně a dokonce si to dokážu i připustit. Jestli se vydám do podzemí, možná všem jednou provždy jasně a nezpochybnitelně dokážu, že jsem stejně věrná členka organizace jako kdokoli z nich.. Stačí, když se dostanu ke skryté dlaždici ve sklepení Veridianu, vyjmu z ní klíč a uložím ho do bezpečí zlaté schránky. Není to až tak těžký úkol. Mohl by se mnou jít někdo, kdo umí létat. Předala bych mu skříňku a on by ji bez problému dopravil na povrch.

„Bude to docela snadné. Já to zvládnu. Nemusíš se bát.“ „Musí být přece nějaký jiný způsob,“ znovu se ozývá Ethan. Arkarian sklání oči do míst, kde k sobě pevně tisknu dlaně.

„Sundej si rukavice, Rochelle.“

Pomalu a velmi pečlivě si je jednu po druhé stahuju. Při pohledu na mé odhalené ruce všichni překvapeně vzdychají. Drahnou chvíli se od nich vůbec nedokážou odtrhnout. Od chvíle, kdy Lorian posílil naše zvláštní schopnosti, jsou elektrické výboje procházející pod kůží stále silnější. Do vzduchu dokonce srší několik jisker, které připomínají miniaturní ohňostroj. Protřepávám si prsty, trocha vzduchu jim vždycky udělá moc dobře. Při prudkém pohybu se místností rozlétají další jiskry. Shaun a Dillon musí sehnout hlavu a zakrýt si obličej, jinak bych je jistě nepříjemně popálila.

Arkarian se mi dívá přímo do očí a bere si ode mne rukavice. „Proč jsi mi nic neřekla? Musí tě to strašlivě bolet.“

Najednou se cítím jako malá holka. Pod jeho soucitným pohledem se mi do očí řinou slzy. Rychle několikrát za sebou mrknu. Musím je okamžitě zastavit, než mi začnou stékat po tváři a všichni je uvidí. Takové ponížení bych snad ani nepřežila. „Vlastně to ani není tak zlé. Skoro to necítím.“ Snažím se, aby to znělo pokud možno přesvědčivě. „Vážně.“

Zdá se, že mi nevěří. Velmi dobře si sice hlídá myšlenky, ale oči mluví víc než výmluvně. Zkouší si rukavice nasadit, ale má na ně příliš dlouhé prsty. Předává je Shaunovi, ale tomu nesedí také. Další na řadě je Ethan. Ten má zase široké dlaně, ještě víc než jeho otec. Nakonec se po nich natahuje Dillon. „Dejte je sem. Mně padnou Jako ulité!“ Napíná je vší silou, snaží si je vtlačit mezi prsty, ale je to marné.

Beru si je zpátky. „Takže tím je to vyřízené. Půjdu já.“ Vytahuju mu z rukou zlatou skříňku a zasouvám si ji do kapsy od kabátu.

„A já tě doprovodím,“ odpovídá Arkarian. „Budeš utíkat a v případě potřeby třeba i šplhat jako o závod. A navíc jsi skvělá a vytrvalá plavkyně, že je to pravda, Rochelle?“

Souhlasně přikyvuju, ale Ethan má na věc jiný názor. „Tebe budou potřebovat tady, Arkariane.“

Shaun se jemně dotýká synova ramene a hned nato ho pevně tiskne. „Vážně to chceš udělat? Ještě jsi ani dokonale nezvládl svá křídla. Co když ti vypoví službu?“

Ethan se ošívá a rázným pohybem se vymaňuje z otcova sevření. „To se nestane.“

Isabela přebíhá pohledem z Ethana k Arkarianovi a pak zase zpět. Vypadá dost vystrašeně. Dobře vím, jak moc je má oba ráda, byť každého jiným způsobem, takže není divu, že se o ně bojí. Ale je v tom ještě něco jiného. Jako by Ethanovi z nějakého důvodu nevěřila. Rázně k němu přistupuje. „Slib mi, že opravdu použiješ křídla a vrátíš se zpátky. Můžu se na to spolehnout?“

Ethan mi hledí do očí a já najednou nedokážu uhnout. Jako by mě na dálku zahříval plamenem vycházejícím z hloubi jeho duše. Celé tělo mi zalévá pocit příjemného tepla. „Udělám, co budu moct,“ odpovídá po dlouhé chvíli mlčení. „Rozhodně ale, ode mě nečekej nějaké sliby.“

DVACÁTÁ PÁTÁ KAPITOLA
MATT

Ptáci letí výš, než jsem původně předpokládal. Čím blíž se k nim dostáváme, tím větší se zdají. Hlavami připomínají kondory, břichy spíš pelikány, ale tady veškerá podobnost s pozemskými tvory končí. Mají malá kulatá očka, která ostře vystupují z kostnaté lebky. Postrádají zornice, nejspíš by se dala přirovnat k lesklým korálkům.

Měli bychom se změnit do podoby suponů, v duchu navrhuje Neriah.

Ačkoli se mi moc nechce přijmout tvar ptáků z jiného světa, uznávám, že Neriah má asi pravdu. Je to docela dobrý způsob, jak se jim přiblížit, a možná jediný způsob, jak s nimi navázat kontakt.

Podle její rady se měním a připodobňuju se Mardukovým příšerám. Neriah mě okamžitě napodobuje. Takřka ve stejné chvíli začínáme společně padat. Několik vteřin nám trvá, než se přizpůsobíme podstatně těžším tělům a také neobvyklým proporcím, kterým moc neprospívá poměrně těžká kapsa na hrudi. Postupně znovu nabíráme výšku a mezitím mě napadá, jaké by to asi bylo pohybovat se vzduchem s plnými vaky. Každopádně jsem moc rád, že ten můj je prázdný.

Co je to s tebou? Jak to, že s sebou nic neneseš? Jeden ze suponů mi vystřeluje svůj dotaz přímo do hlavy. *Velitel nám přece jasně přikázal, abychom nabrali tolik jedu, co uneseme. Tak jenom plýtváš časem a energií!*

Neriah ke mně pootáčí hlavu, zjevně mi naznačuje, že taky zachytila suponovy myšlenky. Záhy se k němu přidává další.

Jak daleko ještě poletíme, Lydie? Už mě začínají bolet křídla. Myslím, že ten náklad už dlouho neunesu.

První netvor s překvapivě lidským jménem okamžité odpovídá. *Kdybys, Justine, dával při tréninku a přípravě s pánem větší pozor, věděl bys, že už jsme skoro na místě.*

Justin! Další jméno, které by sedělo jakémukoli smrtelníkovi. Během své cesty podsvětím jsem se setkal a později dokonce spřátelil se Skřetem, který si nechal říkat John. Ze svého předchozího života si pamatoval právě jen své pozemské jméno.

Na Lydiinu poslední větu se dá výborně navázat. Tohle je naše šance. Ochotně jí posílám odpověď. *To se mýlíš, Lydie. Ještě jsme dost daleko. K našemu cíli nám zbývá pěkný kus cesty.*

Nemám pocit, že bych tě znala? Jak se jmenuješ?

Velitel mě poslal, abych dohlédl, že doletíte na správné místo. A musím říct, že udělal moc dobře. Už teď jste se od zadané trasy dost odchýlili. Náš pán bude určitě zuřit, zjistí, že jsi to zpackala a zavedla ostatní neznámo kam.

Teď aspoň víme, kdo je hlavou hejna. Spolu s Neriah slétáme trochu blíž a pokračujeme v letu vedle Lydie, každý z jedné strany.

Co mi to tady vykládáš za nesmysly? Lydie se nedá jen tak snadno obalamutit. Dívá se dost nedůvěřivě a střídavě si nás s Neriah prohlíží. *Řídila jsem se přesně velitelovými souřadnicemi. Neuhnula jsem ani o jediný stupínek. Jenom se podívej dolů. Tamhle je jezero a o kousek dál už je vidět škola.*

Neriah mi posílá přísný pohled a přebírá iniciativu. *Velitel ale na poslední chvíli změnil rozkaz. Vybavil nás pokyny pro nový směr letu a poslal za tebou, abys vedla hejno na místo, které nám určil. Asi se rozhodl pro nějaký jiný plán.*

Lydie je dost dlouho ticho. Cítím, že je naprosto zmatená. Byla rozhodnutá hádat se se mnou, ale Neriažin rozhodný tón ji vyvedl z míry. Svou roli zahrála skutečně přesvědčivě.

Neriah si samozřejmě taky všimla jejích pochybností a rychle pokračuje. *Ale nemusíš se bát. Není to nijak daleko. Vlastně tam budeme docela brzy. Zahneme trochu k severu a potom na západ.*

Ale my přece letíme od severu! To, co mi tu vykládáš, vůbec nedává smysl.

Lydie po pravdě není jediná, kdo nechápe, kam Neriah míří. Naštěstí hned přichází s vysvětlením. *Velitel získal nové informace o tajném místě, kde se mají setkat naši nepřátelé. Je to uprostřed lesa poblíž Angel Falls. Podle všeho tam budou všichni významní Strážci. Pán si přeje, abyste na ně shodili všechen jed, který máte k dispozicí. Taková příležitost se nemusí opakovat. Budete mít pod sebou celou elitu nenáviděné organizace.*

Neriah si vede víc než skvěle. Myslím, že Lydie jí už pomalu zobe z... drápu? Fuj!

Skláníme hlavy a sledujeme krajinu pod námi. Školu je vidět stále jasněji. Musíme supony co nejdřív svést ze stávajícího kurzu. Za

několik vteřin, nanejvýš minutu dvě bude pozdě. Jakmile se dostanou nad město a školní pozemek, už je nikdo nezadrží. Jed se vysype na nic netušící obyvatele Angel Falls.

Lydie vydává neklidný skřek. *Podle mě ses musela splést.*

To teda ani náhodou! Vím přesně, kam máme letět. Neriah se přesouvá do čela hejna. Okamžitě mi dochází, o co jí jde, a přidávám se k ní. Je to dost velký risk. Klidně se nám může stát, že s ostatními ztratíme kontakt. Vypadají dost vyčerpaně.

Vůbec se jim nemusí líbit představa, že by se měli těsně před původním cílem obrátit a vydat se za dvěma naprostými cizinci. Za zkoušku to rozhodně stojí.

Myslím, že mi lžete! Lydie kroutí hlavou ze strany na stranu a soustředěně si nás prohlíží. *Tam dole je místo, ke kterému míříme.* Hned nato se přísně obrací ke své létající hordě. *Připravte se shodit jed!*

Děláš moc velkou chybu! Neriah najednou působí zcela klidně. Tón jejího hlasu je i nadále pevný. *Mluvím k tobě v zastoupení našeho pána. Musíš letět do lesa! Je to jeho přímý rozkaz. Jinak ho připravíš o příležitost zabít nejmocnější bojovníky organizace.*

Lydie chvíli mlčky přemýšlí, hlavu má mírně nakloněnou na stranu, jako by nemohla věřit tomu, co slyší. *Jak si dovoluješ tvrdit, že k nám mluvíš jménem našeho pána? Jsem jeho oblíbenkyně, důvěřuje mi a se vším se mi svěřuje! Chci, abys mi okamžitě řekla své jméno. Už žádné další vytáčky, musím vědět, s kým mluvím.*

Neriah plavně naklání křídla a opisuje půlkruh, takže chvíli letí přímo proti nám, v opačném směru. Dokončuje obrátku a pomalu dohání Lydii. Teď je těsně vedle ní, takřka se dotýká jejího zobáku. *Dobrá, řeknu ti, kdo jsem, ale jakmile se to dozvíš, nechci slyšet už ani slovo odporu. Jsem velitelova dcera!*

Lydie na ni mlčky zírá. Neriažin hlas zní tak přesvědčivě, jako by to skutečně byla pravda. Ale ono je to skutečně přesně tak, jak tvrdí! Lydie to jasně čte v Neriažiných očích. Najednou nemá žádnou odpověď. Nenapadá ji, jak správně reagovat. Nedokáže si ani představit, že by se postavila přání svého vládce, ale na druhé straně teď letí vedle jeho dcery, jeho vlastní krve. *Takže podle tebe máme letět do lesa?*

Neriah si s úlevou oddychne a celá se uvolňuje. Skutečně, vyhrála! *Držte se těsně za mnou. Povedu vás!*

Oblétá další kruh a končí s lehce nakloněnými křídly, která ji nesou na sever. Okamžitě ji následuju a s malým odstupem se držím za ní. Lydie nás naštěstí napodobuje a zároveň předává rozkaz zbytku hejna, přinejmenším tisícovce suponů, kteří bez rozmýšlení mění směr a vydávají se za námi.

V dlouhém oblouku se spolu s ostatními ptáky obracíme a celou dobu pozorujeme pomalu mizející školu. Konečně se dostáváme dál od města, nad neobydlené části. Před námi se objevuje jezero a hned za ním se do výše ostře tyčí mohutná stěna hor. Z téhle výšky je to skutečně nepopsatelný pohled. Neriah několikrát lehce mávne křídly a zamíří k západu. Ptáci ji poslušně sledují a postupně se blíží k nejhustší části lesa.

Zatímco plujeme po nebi, dole pod námi se zastavují lidé a překvapeně zvedají hlavy. Někteří se krčí k zemi a kryjí si hlavy, ale většinou jen stojí jako přimražení a pozorují děsivý mrak velkých ptáků. Nepochybuju, že podobný výjev nikdy předtím neviděli.

Jakmile se dostáváme na dostatečně odlehlé místo uprostřed lesního porostu, Neriah se na dálku spojuje se všemi zvířaty, která se pohybují pod námi, a posílá jim jasné varování: *Rychle pryč!* Na několik vteřin se na mě dívá a hned poté se obrací na Lydii. Dostali jsme se do prostoru, který vybrala.

Ptáci se najednou zbavují svého nákladu. „Je to podivně krásný pohled. Jed se podobá jemnému prachu a právě v té chvíli si uvědomuju, že ho vyrábí z rozdrcených okvětních lístků tisíců vzácných květin. Popelavě šedivý závoj se pomalu snáší na vrcholky stromů a po dotyku s vlhkými listy zdánlivě beze stopy mizí.

Malou část zachytil závan větru a otřel mi ji o paňáty na nohou. Několikrát rychle mávám křídly, abych se dostal o něco výš, ale pár zrnek se mi zachytilo na sametově jemné kůži. Jako bych ten pocit znal, jenom si nemohu vybavit odkud. Usilovně přemýšlím, kde jsem zažil stejný dotek. A pak mi to dochází. Bylo to na palácovém nádvoří v Aténách. Přece ta klec s ptáky! Co to znamená? Byli snad pod vlivem Mardukova prášku?

Lady Arabella tvrdila, že prach přináší noční vítr. Kdo ho tam ale posílá?

Pohledem hledám Neriah a přemýšlím, jestli jí mám říct o svých pochybnostech, podělit se o nové podezření. Právě teď se věnuje

suponům, samozřejmě zejména Lydii. Vůdkyně hejna vypadá zcela vyčerpaně a také dost zmateně.

Na chvíli je mi jí skoro líto, podobně jako Neriah. Po svém návratu se bude muset zodpovídat Mardukovi. Jak mu vysvětlí, že promarnila tak velkou zásobu jedu a zničila tak celé roky práce, které věnoval právě tomuto účelu. Jistě bude bez sebe zlostí. Jak chcete potrestat bytost, která je ve skutečnosti uz dávno po smrti? Bohužel nepochybuju, že Marduk nějaký způsob najde.

Neriah mlčky naslouchá mým myšlenkám a na první pohled je vidět, že ji dost zneklidňují. Dobře ví, že ačkoli se suponi chystali rozvrátit Angel Falls, přinést jejím obyvatelům zmatek a utrpení, ve skutečnosti pouze následovali příkazy svého vládce, kterému bezvýhradně věří. Dokázal je přesvědčit, že sdílejí společný cíl.

Lydie se vydává na cestu širokým kruhem a vyděšeně přitom skřehotá. Je jasné, že ztratila orientaci, začíná se jí zmocňovat panika. Od chvíle, kdy jsme se odtrhli od zbytku hejna, uběhla dost dlouhá doba a mně se někde hluboko v žaludku začíná ozývat podivný pocit, že něco není v pořádku.

Nemůžeme je tu jen tak nechat!

Neriah má pravdu. Musíme jim ukázat cestu zpátky. Ale s každým mávnutím křídly ve mně sílí přesvědčení, že mne a mé schopnosti potřebují úplně někde jinde. *Ve Veridianu se něco stalo!*

Já vím. Cítím to taky. Musíš se tam okamžitě vydat, Matte. Suponi mi důvěřují. Nasměruju je na cestu domů a dohlédnu na to, aby bezpečně prošli průrvou.

Zanechat Neriah na obloze s tisícihlavým hejnem zmatených ptáků z jiného světa je ta vůbec poslední věc na světě, kterou bych si přál. Co když si uvědomí, že jsme je podvedli? Klidně se na ni můžou vrhnout, a jaké by pak měla šance uniknout?

Nemusíš se o mě bát! Poradím si! Působí to dost přesvědčivě. *Brzy tě dohoním.*

Asi nemám jinou možnost. Měním se ve velkého jestřába a vyrážím směrem k Veridianu.

DVACÁTÁ ŠESTÁ KAPITOLA
ROCHELLE

Skřeti jsou úplně všude. Při pohledu zblízka jsou skutečně hrozně odporní. Největší děs člověku nahání jejich kulaté rudé oči, které jasně září dokonce i v přítmí chodeb starodávného města. Dost se podobají prasatům, ale mají také směšně vypadající, neohrabaná křídla, lidské nohy a nepřirozeně dlouhé ruce. Právě ty jsou jejich nejužitečnějšími údy. Drží v nich zbraně — sekery, kladiva a dláta, která právě teď nepoužívají k boji. Soustředěně bourají zdi; jsou do své práce tak zabraní, že nám zprvu ani nevěnují pozornost. Tiše kolem nich procházíme, a pozorujeme, jak systematicky odstraňují jednotlivé vrstvy starých výdřev, odlupují omítku a narušují masivní stěny.

Před námi se objevuje široká puklina. Dál se nedá pokračovat. Je tak hluboká, že její dno se ztrácí ve tmě. Nedokážeme odhadnout, kde končí. Už jsem tu jednou byla s Arkarianem. Na druhou stranu se dá dostat pouze po neviditelném mostě. Někde tu stále musí být. Pokud se dobře pamatuju, měl by navazovat na cihlovou pěšinku, které jsme se až doposud drželi.

Snažím se potlačit nervózní chvění v žaludku a soustředím se jen na překážku. V duchu si přeměřuju šířku chodníku a hned nato vstupuju na levou stranu lávky, která je dokonale skryta před našimi zraky. Noha se dotýká pevné podložky a já si úlevně oddychuju. Najednou mě opouští všechen strach a bez váhání přebíhám na druhou stranu propasti.

Ethan mě následuje. Ve chvíli, kdy se dostává přes zející jámu, se na mě překvapeně obrací. „Vypadalo to, jako bys ani nezapochybovala.“

Myslím, že není třeba, abych mu vysvětlovala, že před prvním krokem na lávku jsem byla tak nervózní, že jsem pod sebou skoro ani necítila nohy.

„Když jsme tudy poprvé procházeli s Isabelou, musel jsem pro ni postavit můstek.“

„Já jsem tady už byla,“ vysvětluju. „A jestli sis nevšiml, nejsem Isabela.“

„Tak to jsem si teda vážně všiml.“ Dívá se mi upřeně do očí. „Rozhodně nejsi Isabela.“

Kdybych tak jenom dokázala odhadnout, co tím k čertu myslí! Neuhýbám pohledem a snažím se nahlédnout mu do myšlenek. Kryje si je naprosto dokonale. Docela mě to překvapuje, protože obvykle takhle úspěšný není. „Doufám, že proti tomu nic nemáš?“ V jeho hlase je slyšet výsměšně škádlivý tón. „Od teďka bych docela ocenil, kdyby ses mi přestala přehrabovat v hlavě.“

Jeho veselý, takřka hravý výraz mě pobavil. Nemůžu si pomoct a spokojeně se dávám do smíchu.

„No teda!“ mumlá Ethan. „To je myslím poprvé, co jsem tě viděl smát se.“

Několik prostých slov, ale pro tuto chvíli mi naprosto sebrala vítr z plachet.

„Měla bys to dělat častěji,“ dodává Ethan.

Hned nato se otáčí a vydává se dál na cestu. Stojím ještě několik vteřin na místě a sleduju jeho vzdalující se záda. V hlavě mám naprostý zmatek.

„No tak pojď!“ volá na mě přes rameno.

Chystám se vykročit za ním, ale vtom na mě padá něco těžkého a sráží mě to na zem. Bleskově se pod nečekanou vahou stáčím na stranu a prudkými pohyby se snažím břemene zbavit. Nade mnou se třepou křídla, Skřet se mě snaží udržet přišpendlenou k podlaze. „Ethane!“ Víc než jedno slovo ze sebe nedokážu vypravit, ale i tak je to zbytečné. Ethan už stojí u mě.

Za křídla ze mě stahuje útočící stvůru a hned nato jí uštědřuje poctivý kopanec do břicha. Nebožák padá přes okraj propasti, ale místo něj se k nám hned blíží další. Napůl běží, napůl letí přes neviditelný most.

Ethan mi pomáhá na nohy. „Rychle, musíme odsud zmizet!“

Utíkáme po úzké pěšince dlážděné cihlami, ale Skřet je rychlejší a okamžitě nás dohání. Na vteřinu se otáčím přes rameno, nedaleko za ním je několik dalších netvorů.

Navíc se nám podařilo zahnout na špatnou stranu, takže končíme ve slepé uličce. Otáčíme se a sledujeme pět z našich pronásledovatelů. Tváří se docela spokojeně, zřejmě se těší na snadnou oběť. S tlumeným chrochtáním k nám pomalu postupují, z pootevřených tlam jim skapávají sliny.

Ethan se brání zaťatými pěstmi a nohama, tluče kolem sebe jako zběsilý a stejně úporně rozdává kopance. Ve spěchu si sundávám

rukavice a zastrkuju je do kapsy. Chodbou se rozlétá sprška jisker a Skřeti na chvíli tuhnou překvapením. „Jen pojď," dráždím toho, který je právě nejblíž. Skáče na mě a vahou svého svalnatého těla mě poráží na zem. Naštěstí ale neztrácím orientaci, zaměřuju se na jeho odhalený krk. Beru ho do rukou, a aniž bych musela silněji stisknout, netvor bolestně zakvičí a zůstává bezvládně ležet.

Za několik okamžiků končí stejně i další čtyři Skřeti. Jejich nehybná těla tvoří nevzhlednou hromadu. Všichni mají popálené, silně znetvořené šíje.

Okamžitě si znovu nasazuju rukavice, dřív než se zapomenu a dotknu se Ethana. V poslední době mám v prstech skutečně až děsivou sílu, ale zároveň jsou stále nebezpečnější. Ani se mi nechce pomyslet na to, co by se mohlo stát. „Musíme si pospíšit."

Dáváme se do běhu a za pár vteřin už zase míříme správným směrem. Chvíli spěšně pokračujeme a dostáváme se na místo, odkud máme dobrý výhled na níže položené části města. „Je to nehezký pohled. Oba zůstáváme stát neschopní jediného slova. Společně se opíráme o kovové zábradlí a upřeně zíráme pod sebe. Pozorujeme nepřehlednou záplavu Skřetů, kteří systematicky boří stěny Veridianu. Na některých místech je vidět zařízení připomínající vybavení Arkarianovy pracovny. V záři nepřátelských pochodní se odráží jejich stříbrný a mosazně červený povrch. Část neuvěřitelně pokročilých strojů Skřeti odmontovali a nakládají je na vozíky, které jsou připravené k odvozu. Na vše dohlíží vojáci oblečení v černém. Jejich tváře kryjí tmavé masky. Přemýšlím, kdo to asi může být. Některé z nich dost dobře můžu potkávat ve svém pozemském životě.

Ethan mi klepe na rameno. „Už jsme skoro v bludišti. Měli bychom si pospíšit. Myslím, že nebude trvat dlouho a tenhle náklad se dá do pohybu."

Rozbíháme se a po několika minutách se ocitáme před podzemním spletencem. Následuje několik chybných odboček, rychlých návratů a dalších pokusů víceméně naslepo, ale nakonec se dostáváme až do samotného středu. Bez jakékoli přípravy narážím na starobylou Věštbu sepsanou na několika stěnách. Oči mi jakoby samy od sebe kloužou k té části, která podle všeho odkazuje na mou osobu. Samozřejmě by mě zajímalo, jestli se změnila. Ethan si všímá mého nervózního zájmu a rozhodným hlasem mě zastavuje.

„Tohle raději nedělej!“

Má pravdu. Skutečně bych chtěla znát pravdu? Už poprvé mi Arkarian Věštbu ukázal jen proto, že jsem na něj neustále naléhala. Domnívala jsem se, že mi její text poskytne rozhodný důkaz, že jsem Vyvolená, a zbaví mě tak nepříjemných pochybností.

Ethan se do mě vpíjí očima. „Tak půjdeš, nebo ne?“

Krátce přikyvuju a Ethan se obrací zpátky ke dveřím od sklepení, které se na jeho strohý příkaz samy od sebe otvírají a za námi pak bez jediného zvuku zase mizí. Stojíme uvnitř v podzemní místnosti, která je k naší velké radosti prázdná. Nemáme času nazbyt, takže se dávám hned do práce. Skláním se k podlaze a snažím se najít tajnou schránku umístěnou pod podlahou. Opatrně stahuju jednu rukavici a nedaleko středu sklepení ji přikládám na stříbrnou dlažbu. Otvor je takřka přímo pod mou dlaní. Skrývám ruku do své obvyklé ochrany a tlačím na skrytou desku, která nám okamžitě zjednává přístup k prázdné dutině, ne o moc větší než zlatá krabička v mé kapse. Ve skutečnosti není tak úplně bez obsahu. Je v ní uložen klíč, který je dočasně neviditelný lidskému zraku.

„Je tam?“ ptá se Ethan.

Vytahuju zlatou schránku z kapsy, otvírám ji a pomalu pokládám na sklepní dláždění.

„Jenom opatrně,“ varuje mě Ethan. „Hlavně abys měla pevně nasazené rukavice.“

„Sedí mi jako ulité, nemusíš se bát,“ uklidňuju ho a současně soustředěně vsouvám prsty do odhaleného otvoru. „Počkej ještě!“

Zvedám oči a čekám. „Ještě se podívej, jestli nemáš v rukavicích nějaké díry. Klidně sis je mohla roztrhnout během souboje se Skřety.“

„Nedají se zničit, Ethane. Vydrží úplně všechno. „Jak bych se mohla dotknout klíče?“

Konečně se zdá být spokojený. Vkládám ruku pod zem a prsty nahmatávám klíč. Není kolem něj moc místa, ale za několik vteřin ho držím pevně stisknutý v dlani. Opatrně táhnu vzhůru a vcelku snadno ho uvolňuju. Chvíli je naprosté ticho, ale pak se kolem nás rozléhá podivné klepání. Jimmyho bezpečnostní systém se dal do pohybu. Uvolnil se spouštěcí mechanismus, který ovládá podzemní stavidla. Za několik minut bude celé město pod vodou a všichni Skřeti mrtví.

Ethan na mě ječí. „Tak už ho konečně dej do té skříňky!“

Rozvážně ho vkládám do zlaté krabičky a zavírám ji. Ještě jednou zkouším, jestli zámek skutečně pevně drží a podávám ji Ethanovi. „Já jsem hotová.“

Na tváři se mu objevuje podivný škleb, vzdáleně připomínající úsměv. První část úkolu máme úspěšně za sebou. Teď už jenom zbývá co nejrychleji odtud zmizet. Pro Ethana to bude hračka, ale jak to bude se mnou, se neodvažuju hádat. Někde poblíž k nám vtéká celé jezero, ale prozatím jsme suší. Když sebou pohnu, možná, skutečně jen možná, se odtud dostanu taky celá.

Ethan schovává skříňku pod bundu. „Tak a teď vezmeme nohy na ramena.“

Vstup nám ale kryje tmavý stín. Už tu nejsme sami. Naděje na rychlou záchranu bere v mžiku za své. Vím, kdo to je, ještě než stačím zvednout oči k netvorovi před námi. „Jeho pach, odporný závan zla, bych poznala kdykoli a kdekoli, dokonce i ve spánku. Copak se ho nikdy nezbavím?

Marduk zvedá ruce vysoko do vzduchu a zuřivě řve – je to vítězný ryk. A vtom se mi v hlavě rozjasňuje. Věděl to. Bylo mu jasné, že klíč je ukrytý někde v podzemním městě, a budeme si pro něj muset dojít. Celou dobu jsme mu hráli přímo do karet.

„Zmizni, Ethane!“ Snažím se skoro bezhlese syčet.

Ethan na mě jen upřeně zírá. „Bez tebe se nehnu!“

Je to vážně neuvěřitelný tvrdohlavec. Copak nechápe, v jak velkém jsme nebezpečí. „Co to s tebou je? Prostě uteč!“ „Ne!“

Marduk se dává do smíchu. „Skutečný hrdina. Za každé situace dbá na svou čest, že?“

„Jak si vůbec dovoluješ o něčem takovém mluvit. Ani netušíš, co to slovo znamená. I v tom nejmenším kousku těla mám víc cti, než ty v té své hromadě svalů.“

„Možná. Ale tenhle vznešený cit ti život nezachrání.“ Marduk se svým jediným okem přesouvá ke mně. „A totéž platí pro ni. Tak a teď mi pěkně dejte tu krabičku.“

„Nejdřív mě budeš muset zabít.“

Marduk syčí jako had a z rozšklebené tlamy mu vylétá několik kapek slin. „S velkou radostí! Konečně se zbavím svého prokletí, člověka, který mě nadobro zničil.“

Nikdy předtím jsem Marduka neviděla tak rozzuřeného. Vypadá, jako by přišel o rozum. „Musíš pryč, Ethane! Použij křídla a odnes klíč do bezpečí!“

Na chvíli nás všechny vyruší zvláštní šumění. Marduk naklání hlavu na stranu a otáčí oko za stále sílícím zvukem, který se rychle mění v ohlušující rachot. Zatím neví, co se děje. Samozřejmě na rozdíl od nás. Spolu s Ethanem je nám jasné, že se na nás řítí voda z jezera. A podle otřásajících se stěn této nejspodnější části podzemního města jistě není daleko.

A pak příval proniká do sklepení a všechny tři nás vrhá jako bezmocné loutky proti stěnám. „Co se to děje,“ slyším Mardukův překvapený řev. „Za chvíli budeme pod vodou. Moji Skřetové!“

První vlna se na chvíli zklidní, všichni stojíme po pás ve vodě. Marduk nás upřeně pozoruje. Pak se mu rudě rozzáří jeho jediné oko, nečekaným pohybem po mně sáhne, uchopí mé za pás a jedinou neskutečně silnou rukou mi sevře obě paže za tělem. „Dej mi ten klíč, nebo ti ji vrátím, až bude pozdě.“

Narážím na Ethanův pohled a ze všech sil ho na dálku prosím, aby zmizel, než se tu s námi utopí. Ethan mi vůbec nevěnuje pozornost. „Necháš ji žít, jestli ovšem sám netoužíš po smrti. Zkřiv jí jediný vlásek a nedožiješ se západu slunce.“

Mardukův stisk je po Ethanových slovech ještě pevnější. Zkouším se vykroutit z rukavic, ale nemůžu se skoro pohnout. „Nejsem žádný blázen, mládenečku. O té vaší kletbě moc dobře vím. Ale já ji nehodlám zabít.“ „Její osud byl zpečetěn od chvíle, kdy vstoupila do starodávného města.“ Sklání ke mně oči a chvíli si mě prohlíží. „Moc dobře jsem věděl, proč jsem ti nikdy nedal křídla.“

Ethan vráží vší silou Mardukovi do ramene. „Pusť ji!“

Skoro se nepohnul. A hned nato se přilehlými chodbami blíží další příval vody. Marduk bystří sluch a vyráží nelidský skřek. Je to zvuk plný úzkosti. Každá další povodeň zahubí další z jeho věrných Skřetů. Už teď k nám doléhá jejich bezmocné úpění.

Marduk mě svírá stále stejně pevně. Ethan na něj opakovaně doráží, ale není to nic platné. Přichází nový příliv a sklepní prostor je náhle celý pod vodou. Marduk mě drží snad celou minutu pod hladinou, nemám jak se nadechnout. Ethan plave kolem nás a holýma rukama se snaží uvolnit jeho křečovitě zatnuté prsty. Marduk si dává záležet. Zjevně chce mít jistotu, že jsem skutečně po smrti.

Úmyslně celá zvadám a co nejvíc uvolňuju svaly. Ještě dost dlouho čeká, a teprve když si je jist, že se se mnou jednou pro vždy vypořádal, za pomocí křídel mizí.

Konečně jsem volná. Ethan mě bere za ruku a společně plaveme ven ze zatopeného sklepení.

Cesta na hladinu se zdá naprosto nekonečná. Konečně se mohu zalykavě nadechnout. Všude kolem plavou zoufalí Skřeti, které od sebe musím odstrkovat. Snaží se vyšplhat jeden na druhého, aby se dostali co nejdál od nenáviděného živlu. Jejich vřískot se nedá vydržet.

Ethan, po chvílí nachází schodiště a společně klopýtáme z vody. Skoro okamžitě přichází další vlna a na vteřinu nás sráží k zemi. V dokonale promočených šatech se škrábeme vzhůru, jak jen to ztěžklá látka dovolí. Snažím se zbavit alespoň části zátěže a shazuju ze sebe nasáklý kabát. Další náraz, který nás zvedá o něco výš směrem k pevné zemi. Necháváme se unášet a přitom držíme hlavu nad hladinou. Proud je ale příliš silný. Odděluje nás od sebe a otlouká nás o stěny. Plaveme mezi utopenými Skřety a zoufale o život bojujícími Mardukovými vojáky. Jeden z nich chytá Ethana. Je velký a silný, takřka bez námahy ho stahuje pod hladinu, opírá se o něj a snaží se po jeho ramenou vyšvihnout k nějaké neviditelné opoře nad sebou. Natahuju se k němu, jednou rukou ho beru za vlasy a druhou, zaťatou v pěst, mu mířím přímo do obličeje. Je to podařená rána. Okamžitě Ethana pouští a ten se dostává ke spásnému doušku vzduchu.

Už zase stoupáme po jakémsi schodišti, ale jsem už na pokraji sil, nevím, jak dlouho tohle šílené tempo vydržím. A na povrch je ještě hodně, hodně daleko!

„Ty to zvládneš!“ Ethan se mě snaží povzbudit. „Musíš si věřit! Dokážeš to! Slyšíš, co ti říkám?“

Okamžitě poté nás dohání nová, zatím asi nejsilnější vlna. Vynáší nás vzhůru, na chviličku si s námi pohrává jako s míčkem na vodotrysku a už zase sjíždíme někam do hlubin, jako na zdivočelé horské dráze. Prohání nás neznámými chodbami a odírá o stěny a nakonec nás zanechává v takřka zcela zaplavené slepé uličce. Tlačíme hlavy co nejblíž ke stropu a hltavými doušky lokáme vzduch. Ethan se otáčí a bere mě za paži.

„Teď hlavně rychle. Musíme se odsud nějak dostat. Tohle je smrtelná past!“

Snažíme se plavat zpátky, ale zastavuje nás mohutný výbuch, po němž se dostáváme do prudkého víru, který nás znovu nemilosrdně omílá o tvrdé stěny. Voda je hrozně zkalená, plná bláta a poslední zbytky vzduchu jsou prosycené kouřem a znečištěné lepkavým prachem. To nejhorší nás teprve čeká. Zdi u východu z chodby, zeslabené nájezdy Skřetů, kteří v nich hledali vzácné zařízení Atlantiďanů, se hroutí a zatarasí nám únikovou cestu.

Plazíme se po hromadě suti a pokoušíme se odstranit úlomky cihel. Několik jich skutečně povolí, ale brzy je jasné, že zbytek se nám vypáčit nepodaří. Jsou pevně zaklesnuté! A právě v té chvíli slyšíme zvuk dalšího přívalu, blíží se k nám jako pokaždé předtím obrovskou rychlostí. Za několik vteřin bude tahle chodba zcela pod vodou a my budeme ztraceni.

Vyrážíme ke stropu a odčerpáváme poslední zásoby vzduchu. „Musíš použít křídla, Ethane. Teď už nemáš jinou možnost.“

„Vždycky je nějaká jiná možnost,“ odpovídá. „A já tě tady rozhodně nenechám.“

,,Proboha přemýšlej, Ethane. Musíš se postarat o klíč.“

,,Najdou ho.“ Jeho hlas zní překvapivě klidně a vlídně.

Několik okamžiků mi trvá, než mi dojde plný význam jeho poslední věty. „Ne! Tohle nesmíš! Poslouchej mě přece, Ethane. Nemůžeš jen tak obětovat život. Jaký by to mělo smysl?“

Hromový rachot přechází do ohlušujícího crescenda. Osudová vlna se vzdouvá a chystá se k rozhodujícímu úderu.

,,Nikam nejdu,“ říká Ethan rozhodným tónem. „Nenechám tě tu umřít samotnou.“

Hledím na něj nevěřícíma očima. To přece nemůže myslet vážně. Ale jeho klidný, soustředěný výraz mi jasně říká, že se mýlím.

DVACÁTÁ SEDMÁ KAPITOLA
MATT

Dostávám se do Arkarianovy pracovny. Pocit hrozícího neštěstí je tak silný, že se mi třesou ruce. Přede mnou se objevuje Arkarian, má roztrhané šaty a na tváři několik velkých modřín a dlouhý krvavý šrám. Chytám ho za rameno. „Co se to tu děje?“

„Skřeti jsou úplně všude! Jako o závod rozebírají zdi starodávného města.“

Od dveří vedoucích do podzemí se ozývá skřípot, který okamžitě přitahuje mou pozornost. V následující vteřině do místnosti vpadají Isabela, Dillon a Shaun. Sotva se drží na nohou a vypadají stejně zbědovaně jako Arkarian. Shaun si bolestivě drží paži, mezi pevně stisknutými prsty mu protéká pramínek krve.

„Tam dolů už nemůžeme!“ Isabela ječí, jako bychom stáli snad kilometr daleko. Rozhodně odlepuje Shaunovu dlaň přiloženou na ránu a pouští se do léčení. „Voda je strašně vysoko a pořád stoupá. Skřeti se topí jako koťata, po desítkách, možná celých stovkách.“

„Město je zaplavené?“ ptám se překvapeně. Tuhle možnost jsem vždycky považoval až za to nejzazší řešení.

Arkarian postupně zklidňuje rozbouřený dech. „Byla to jediná možnost.“

„A co klíč? Kde je klíč?“

Všichni se najednou rozhlíží po místnosti, jako by něco hledali. Ale není to malá pyramida, na kterou se ptám.

„Kdo chybí?“

„Jimmy se dostává ven a Marcusovi jsem nestihl doručit vzkaz, takže je pravděpodobně někde ve škole,“ odpovídá Arkarian.

„A kde jsou Ethan a Rochelle?“

Arkarian se mi dívá přímo do očí. „Ti šli pro klíč.“

Na další vysvětlování už nečekám. Situace je víc než jasná. Musím se dostat dolů a najít je. Ale město je strašně rozlehlé. Nejprve je třeba zjistit, kde přesně se nacházejí. Zavírám oči a prohledávám jednotlivé chodby a celé úseky. Všude je tma, jen ve vyšších, dosud nezatopených poschodích hoří několik čadících pochodní. V duchu cestuju stále níž, opuštěnými prostorami, sály a průchody. Ale je jich tu příliš mnoho, dokonalá spleť chodeb! Nesmím to vzdát! Ještě jednou a tentokrát hlouběji do zatopených částí. Všude se vznášejí

mrtví Skřeti a vidím dokonce také několik Mardukových vojáků. Ale žádné zdržování. Dál a dál do hlubin! Kde jenom můžou být? Dostávám se k pobořené zdi, kolem níž je podivně zkalená voda, jako by se zřítila teprve před několika chvílemi. To vypadá podezřele. Bleskově zával prohledávám a konečně nacházím malou skulinku, kterou se můžu na dálku prosmýknout dovnitř. „Jsou tam!“ Usilovně vytrhávají zaklíněné cihly, ale příliš se jim nedaří. S ubíhajícími vteřinami rychle slábnou, každá další odstraněná překážka je stojí příliš mnoho sil.

„Ksakru!“

„Co jsi viděl?“ ptá se Arkarian. „Tak řekneš nám to?“

Na vysvětlování není čas. Nesmím ztratit už ani okamžik. Nabírám vzduch, kolik se mi ho jen vejde do plic, a mizím.

Zhmotňuju se přímo před pobořenou stěnou, za níž jsou uvěznění Ethan s Rochelle. Voda je hrozně studená, okamžitě se celý třesu. Přizpůsobuju svou tělesnou teplotu a snažím se soustředit, abych nashromáždil co nejvíce síly. Pouštím se do práce. Celé cihly létají jako pingpongové míčky chycené větrnou smrští. Netrvá to víc než několik vteřin a průchod je volný. Konečně můžu pořádně nahlédnout do uzavřeného prostoru, který je už zcela zaplavený. Chviličku trvá, než si zvyknu na takřka neprostupnou tmu, ale pak je oba vidím. Jsou stále ještě živí, ale myslím že postupně omdlévají, přestože se ze všech sil snaží udržet při vědomí. Jsme strašně hluboko, není ani pomyšlení, že by se odsud dostali bez cizí pomoci.

Uvědomují si, že jsem vedle nich. Oba se otáčí a překvapené na mě poulí oči. Jsou neskutečně velké a vystouplé, jasně dokazují, že jsou na samém pokraji zhroucení. Stáčím se kolem vlastní osy a vypouštím několik bublin, abych snížil nesnesitelný tlak v hrudi. Něco musím rychle vymyslet! Rukama ohmatávám stěny, ale nic nenacházím, jen další cihly. Co mi to Arkarian o tomhle místě říkal? Že je plné tajných chodeb a skrytých místností. Bleskově zatínám pěsti a oběma současně narážím do stropu. Do tváří se nám snáší záplava bahna a kousků zdiva. Opakuju úder a pak znovu a znovu. Nahnilá dřevěná výztuž povoluje a nad námi se objevuje malý prostor, do kterého se prozatím nedostala voda. Zásoba tolik potřebného kyslíku!

Vystrkujeme hlavy nad hladinu a Ethan s Rochelle obřími nádechy natahují zatuchlý, ale přesto životodárný vzduch.

„To bylo vážně o fous," říká Ethan s hlasitým funěním.

„Máš u sebe klíč." Tohle je konstatování. Jsem těsně u něj a jasně to cítím.

„Jo, to mám. Ačkoli Marduk z toho asi moc radost nemá. Celou dobu věděl, že ho schováváme v podzemí. Takže co bude teď?"

„Použiješ svá křídla a dostaneš se odsud."

„To nejde. Co by si tu –"

„Jdi, Ethane! O Rochelle se postarám. Nemusíš se o ni bát." Chvíli váhá a dokonce se zdá, že se mi chystá odporovat. „Už ať tě tu nevidím!"

Poslušně přikyvuje a mizí nám z očí.

Rochelle si oddychuje, vypadá, že se jí dost ulevilo. „Tak a teď můžeš jít za ním."

Mlčky kroutím hlavou. Oba moc dobře víme, že vzduchová kapsa nad našimi hlavami vydrží jen do další vlny, ale stejně nechápu, jak si může myslet, že bych ji tu jen tak nechal zemřít?

„Za chvíli se k tobě otočím zády," vysvětluju. „Pak na tebe křiknu, ty se co nejvíc nadechneš a chytneš se mě kolem krku. Pochopila jsi to?"

Dívá se na mě uzounkými škvírkami, za nimiž je skrytý nedůvěřivý pohled. Obočí má stažené a je strašně zamračená. Přesto souhlasně přikyvuje.

Burácení vln narážejících na stěny nám oznamuje, že další příval je už blízko. „Tak dobře. Pustíme se do toho!"

Další pokývnutí. Obracím se a snažím se soustředit. „Teď!"

Nabírá zásobu vzduchu a pevně se ke mně přimyká. Zatímco otvorem, který jsem před chvílí sám uvolnil, se k nám valí mohutný příliv, bleskově se měním v delfína a vydávám se na cestu.

Takřka bez námahy kloužu vodou, proplétám se mezi kusy zdiva a mrtvými Skřety. Jakmile se dostáváme do nezaplavené části města, znovu nabírám svou lidskou podobu a pomáhám Rochelle na suchou zem. Ethan na nás už čeká a oba nás vede k šachtě spojující podzemí s Arkarianovými místnostmi. Dveře se za námi zavírají a začínáme stoupat vzhůru. Rochelle i Ethan se vyčerpaně opírají o stěnu a posléze se bezvládně hroutí na podlahu. Oba se hrozně třesou.

„Přikrývky!" křičí Isabela, jakmile nás spatří.

V Arkarianových rukou se objevují hned tři. Jednu mi hází a já si do ní otírám obličej. Mezitím do pracovny postranními dveřmi vbíhá Jimmy. „Město je úplně zaplavené.“

Při pohledu na Jimmyho, který se tu tak znenadání objevil, mě napadá, jak mohl Marduk vědět, kde jsme ukryli klíč. Kromě Arkariana o tajné skrýši věděl právě jen Jimmy.

Arkarian slyší mé myšlenky a pevně mě chytá za paži. „Co to děláš?“

Mám podezření, že Jimmy by mohl být -

Ne! To se mýlíš!

Jak si můžeš být tak jistý, Arkariane? Právě on se stará o bezpečnost města. Když vynechám tebe, byl jediný, kdo mohl prozradil místo, kde schováváme klíč.

Tak jednoduché to zase není. Marduk mohl nechat Ethana a Rochelle sledovat od chvíle, kdy vstoupili do podzemí. Jistě nebylo těžké domyslet si, že jestli je klíč uložený někde ve Veridianu, tihle dva ho k němu bezpečně dovedou.

Arkarian má jistě pravdu, ale stejně se nemůžu zbavit spousty otázek, které mi víří hlavou. Jak Marduk zjistil, že do města se dá vstoupit také z míst pod jezerem?

Vedla tom tajná chodba z Neriažina domu. Když dům napadli, okamžitě jsme ji zablokovali, ale Marduk mohl mezitím docela snadno uhádnout, kam míří.

„O čem se to tady bavíte?“ ptá se Jimmy.

„Snažím se přijít na to, jak je možné, že Marduk pronikl přes všechna tvá zabezpečení.“

Krčí rameny a tváří se naprosto bezradně. „To bych taky moc rád věděl, Matte.“

„Třeba o tom něco skutečně víš, jenom nám to nechceš prozradit.“

Jimmy na mě upřeně hledí. „O čem to ksakru mluvíš?“ Pak si smutně vzdychne a pokračuje. „Přece mi nechceš říct, Matte, že podle tebe bych mohl být tím zrádcem. Proboha živého, jak jsi na to -“

Najednou se mi vybavuje obdivný a dokonale důvěřivý pohled, který jsem viděl v otcově tváři, když jsem zmínil Jimmyho jméno, a je mi jasné, že jsem udělal velkou chybu. „Ne, to ne.“ Snažím se ho uklidnit. „Vůbec tě nepodezřívám.“

„Ale já ti to vidím v očích, Matte. Bydlím s tebou v jednom domě. Chráním tvou matku a taky sestru. Teď se dokonce starám i o Neriah. Ty mi prostě musíš důvěřovat.“

Má pravdu. Jimmy je ve skutečnosti vůbec poslední člověk, o němž bych měl pochybovat. Jak jsem jenom přišel na myšlenku, že by právě on měl být tím hledaným zrádcem?

V místnosti je najednou naprosté ticho a Jimmy očima přejíždí k Rochelle. Přistupuje k ní a tahá ji za paži. „Polož na mě ruku, Rochelle. Řekni jim, že nejsem žádný zrádce. No tak, udělej to pro mě.“

Rochelle se stále ještě bezmocně choulí na zemi do deky a pozoruje ho naprosto nepřítomným pohledem. „Cože?“

Jimmy před ní padá na kolena. „Podej mi ruku! Nedokážu snést tohle podezírání. Vážně mě to úplně ničí.“

Beru Jimmyho za rameno. Prudkým pohybem ho zvedám ze země a otáčím ho k sobě. „Já tě skutečně nepodezírám, Jimmy. Prsty si prohrabávám vlasy a rozpačitě si znovu snažím vybavit, jak se mi tahle pošetilá představa o jeho proradnosti vůbec dostala do hlavy. Z ničeho nic se mi vybavují slova lady Arabelly. *„Myslím, že bys nenašel věc, kterou by nezvládl. Nějakým způsobem se podílel skoro na všem, co vidíš kolem sebe. Má neuvěřitelný talent. A taky cit pro perfektní načasování, je k dispozici kdykoli ho potřebuješ, většinou ještě dřív. Stále máš pocit, že je o krok dva před tebou.“*

Arkarian mu zlehka pokládá ruku na záda a Jimmy se konečně uklidňuje. „Byl to pro nás pro všechny dlouhý den. Měli bychom se rozejít domů,“ navrhuje Arkarian, aniž by se na někoho díval.

Jimmy přikyvuje a dlouze si vzdychá. Hned nato sjíždí pohledem k Ethanovi a Rochelle, kteří se na podlaze pořád ještě zahřívají důkladně zabalení v pokrývkách. „Jste oba v pořádku?“

Rochelle k němu zvedá hlavu a do očí se jí začíná vracet život. „Jo, myslím, že ano. Už jsme skoro...“ její poslední slova mizí někde v prostoru nad našimi hlavami. Nejprve se chvíli dívá na Ethana a pak nahoru na mě. Její slova se táhnou jako med. „Já jsem neumřela.“

Všichni spěšně přikyvují a spokojeně se šklebí. V Rochellině hlase je slyšet tak velká úleva, že se nemůžeme ubránit úsměvu. Navíc po mém výstupu s Jimmym její krátká věta působí jako nečekaný katalyzátor. Nesnesitelné napětí se ve vteřině, uvolňuje.

Ethan noří ruku hluboko pod košili a v následující chvíli nám

ukazuje zlatou krabičku. Tak tohle je pohled, na který jsme čekali. Následuje bouřlivý potlesk doprovázený nadšenými výkřiky.

Hned se zase soustředíme na Rochelle. Teprve teď si plně uvědomuje, čím vším v uplynulých minutách prošla. „Já jsem neumřela!“ Namáhavě se staví na nohy a mžouravě se rozhlíží kolem sebe, jako by všechny a všechno viděla úplně poprvé v životě. Pomalu se dává do pohybu, přechází z místa na místo a dotýká se jednotlivých věcí. Pokrývka padá na zem a při každé prudší otočce z jejích vlasů odlétá sprška vody. „Já jsem se tam dole, neutopila!“

Nikdo z nás není zvyklý, aby Rochelle projevovala tak s silné emoce. Je to skutečně výjimečný zážitek. Ethan si stoupá a překvapeně ji pozoruje, je jako uhranutý, vůbec z ní nedokáže spustit oči. Rochelle si ničeho nevšímá a šťastně se točí ve stále divočejším tanci. „Jenom se na mě podívejte. Já ještě pořád žiju!“ Zaklání hlavu daleko dozadu a pěstmi proráží vzduch nad sebou. „Já to dokázala. Vážně jsem to dokázala!“ A pak dodává. „Věštba se zmýlila!“

Jimmy a Shaun se na ni stále křečovitě usmívají, Dillon ji poplácává po zádech a Isabela ji bere něžně do náručí. Co bychom tak asi mohli říct? Kromě Ethana a Rochelle všichni víme, jak se věci ve skutečnosti mají. Rochelle se prudce stáčí ke mně a očima ode mě žádá nějaké potvrzení. Dost jsem se snažil, abych si hlídal myšlenky. Zrovna teď bych se s ní o ně hrozně nerad dělil.

Natahuju ruce a pevně si ji tisknu na hruď. „Vedla sis moc dobře.“

Rozhodně se odtahuje. „Měl jsi pravdu, Matte. Sám jsi mi přece říkal, že neumřu.“

Teď se tulí k Arkarianovi. Je celý zmatený, v srdci se mu sváří množství protichůdných citů. Ačkoli je obvykle velký expert na skrývání svých tajných úvah, právě teď ho to stojí velké úsilí, a i tak nezvládá víc než vnést do nich pořádný zmatek. Drží ji v náručí, obrácenou zády k nám. Přes její rameno hledí přímo na mě. Ani nemusí nic říkat. Jeho oči jako vždy mluví výmluvněji než všechna slova světa. Ať se dnes stalo cokoli, rozhodně to nebylo to, co Isabela předpověděla. V jejím vidění se Rochelle neutopila.

DVACÁTÁ OSMÁ KAPITOLA
MATT

Arkarian nás rozesílá každého jinou cestou. Tedy všechny mimo mě. Poslední odchází Isabela, ale nejdříve se s Arkarianem rozloučí dlouhým polibkem. Na chvíli odvracím hlavu. Rozhodně se mi nechce znovu mluvit o jejích vztahu. Vím, že mám sklon reagovat nepřiměřeně, kdykoli jde o Isabelu. Zřejmě se budu muset smířit s tím, že už je dost stará na to, aby se rozhodovala sama za sebe.

Tajné dveře se zavírají a dost dlouho je naprosté ticho.

„Mluvil jsem s Isabelou," ozývá se konečně Arkarian. „Slíbila mi, že bude pořád někde poblíž Rochelle, tak často, jak jen to bude možné."

„To je dobře." Najednou se cítím strašné slabý a rychle se rozhlížím po nějaké Arkarianově starožitné židli. Pod sotva znatelným pohybem jeho ruky se před námi objevují hned dvě a já na jednu vděčně padám. „Nevíš, jestli se Neriah vrátila v pořádku?"

Arkarian si sedá a souhlasně přikyvuje. Trochu se naklání dopředu a oběma rukama se křečovitě drží hrany židle. „Je unavená, ale jinak jí nic není. Teď už je v bezpečí. Nemusíš si o ni dělat starosti." Celou dobu na mě upřeně hledí, asi už pochopil že mám na srdci ještě něco jiného.

„Musím se vydat do Atén," vysvětluju. „Už vím, kdo je ten zrádce."

Nahýbá se ještě víc, až mám strach, že přepadne a svalí se na zem. Jeho pohled je plný pochyb. „A kdo to je tentokrát, Matte? Minulý týden jsi podezříval našeho krále Richarda. Ještě před pěti minutami jsi mluvil o Jimmym. Nemůžeš lidi obviňovat, aniž bys k tomu měl přesvědčivé důkazy. Takhle se to nedělá, alespoň ne mezi členy organizace."

„Přenes nás oba teď hned do paláce v Aténách a já ti dokážu, že nemluvím do větru."

Víčka se mu stahují do uzounké štěrbiny, přes kterou si mě soustředěně prohlíží. „Tak dobře, ať je po tvém. Ale nemůžu se zdržet dlouho."

„Neboj, nebudu tě okrádat o čas. Můžeš mi věřit."

Než se stačím připravit na přenos a pořádně se uvelebit na své židli v Arkarianově pracovně, už klopýtám na dlažbě Lorianova

palácového nádvoří a snažím se najít ztracenou rovnováhu. Konečně stojím zpříma, ale nemám čas vydechnout. Za zády slyším ostrý svist a rychle se za ním otáčím. Už tady o nás vědí!

„Otče.“ Arkarian vítá nesmrtelného s mírně skloněnou hlavou.

„Můj pane,“ přidávám se po vteřině - dvou ticha.

„Arkariane, Matte. Co vás k nám přivádí, takto bez ohlášení? Bojím se, že mi nepřinášíte dobré zprávy.“

„Musíme ti toho hodně vyprávět, otče, ale nejprve by sis měl poslechnout Matta. Má pro tebe jistou novinu.“

Arkarian se pohledem obrací na mě a já si uvědomuju, že si vlastně vůbec nejsem jistý. Současně se za mnou ozývá lkavý zpěv plný sladkých tónů a hořkého bolu a někde uvnitř se prudce vzdouvá vlna nové síly a rozhodnosti. Otáčím se a mířím ke kleci. Ptáci jsou jako smyslů zbavení. Cvrlikají divokou melodii bez jasného rytmu, křídly tlučou kolem sebe a hrudí se vrhají proti pevnému pletivu. Záhy jim dochází síly a celí uvadají. Všímám si, že jejich zlaté peří ztratilo svůj původní lesk a oči jako diamanty na mě hledí takřka vyhasle.

V následující vteřině spatřím lady Arabellu, která se ptáky snaží utišit tichým vemlouvavým broukáním. „Jakmile vidí, že stojím nablízku, okamžitě se odmlčí. Hlavu stáčí mým směrem. „Děje se něco, Matte?“

Ukazuju na klec. „Myslím, že tady skutečně není něco v pořádku, má paní. Tihle ptáci a také jejich klec jasně dokazují, že vy jste ta zrádkyně.“

Arabella lapá po dechu a jemnými ručkami si kryje dokořán otevřená ústa.

„To bys měl vysvětlit!“ Lorianův obvykle přísný hlas zní tentokrát spíš výhružně.

Zhluboka se nadechuju. „Vypusťte ty ubohé tvory a všechno bude okamžitě jasné.“

„Zatím nejsou připravení!“ Lady Arabella se snaží odporovat. Prstem přejíždím po horní části klece. Vzduchem se vznáší malý obláček prachu a ptáci najednou utichnou.

Lady Arabella vyráží tichý vzdech. „Snažila jsem se ho zbavit, ale každou noc ho sem přináší severní vítr. Už si s tím nevím rady.“

Rozhlížím se po dokonale čistém nádvoří. „Je dost divné, že na lavičkách a dlažbě není ani zrnko prachu, zatímco na kleci je ho neustále víc než dost.“ Natahuju se po nedaleké olivové větvi a mezi

prsty mi zůstává několik hladkých, nádherně lesklých lístků. Pouštím je k zemi a dlaní přejíždím po klenuté klícce. Jasněji se snad ani nemůžu vyjádřit. „Je to stejný prášek, který dnes chtěli suponi vysypat na Angel Falls. Pochází z Mardukovy zahrady. Je to jed. Vítr, který ho sem zanáší během noci, vane přímo z podsvětí.“

„Je to pravda?“ Lorian svůj dotaz adresuje lady Arabelle. ,,Opravdu pracujete pro Marduka?“

,,Samozřejmě že ne! Takový nesmysl. Jak vás jen něco takového mohlo napadnout? Jestli je to skutečně jedovatý prášek, pak jsem o tom vůbec nic nevěděla.“

Kolem nás se začínají shromaždovat také ostatní členové Tribunálu. Lord Penbarin přistupuje blíž. „Budeme potřebovat ještě další důkazy, Matte. Přišel jsi se skutečně velmi vážným obviněním.“

„Ještě před několika hodinami jsem byl přesvědčený, že zrádcem je Jimmy.“

Při mých posledních slovech několik přítomných vládců vyděšeně tají dech. Ani se jim nedivím. „A pak jsem si uvědomil, kdo mi tohle podezření nasadil do hlavy.“ Otáčím se a hledím lady Arabelle přímo do očí.

„To rozhodně nestačí, Matte,“ namítá lord Penbarin. „Tvoje domněnka není dostatečný důkaz.“

Lorian s tím zjevně souhlasí. „Co ještě nám můžeš nabídnout?“ Dívám se na klec. „Jak jsem říkal. Dejte těm ptákům svobodu a já vám to ukážu.“

Lorian zvedá ruku vysoko do vzduchu. „Otevřete jim dvířka.“ ,,Ráda to udělám, můj pane.“ Hlas lady Arabelly zní velmi tiše a jemně. „Ani jeden z nich ale prozatím není dost silný k letu.“

Lorian vypouští dlouhý bolestný vzdech. Není příjemné vidět, jak nejistý je náhle tento mocný vůdce, nesmrtelný vládce Tribunálu. Jestli ho tak silně rozrušily a vyčerpaly události posledních dnů, jakou naději máme my ostatní? „Musíme tu věc vyřešit hned teď, tady na místě. Otevřete klec.“

„Ještě to rozvaž, Loriane.“ Lady Arabella zvedá ruce k drátěnému vězení a plačtivě se snaží přesvědčit svého dávného přítele. „Jenom se na ně podívej. Jsou ještě pořád tak slabí –“

„Nemají síly jenom proto, že jsou příliš daleko od svého domova,“ vysvětluju.

,,Ne, tím to není. Může za to láska.“

„Co tím chceš říct, Arabello?“ obrací se na ni lord Penbarin.

„Je to pár, jako dva milenci. Musí být spolu. Když je od sebe oddělíte, přijdou o poslední zbytky sil. Tak to mezi zamilovanými chodí. Žijí přítomností toho druhého, starostí o jeho blaho...“

Členové Tribunálu se rozhlížejí kolem sebe a vyměňují si rozpačité pohledy. Myslím, že ani jeden z nich přesně neví, o čem lady Arabella mluví.

„Pusť je ven,“ rozhodně přikazuje Lorian. „Nebo to udělám za tebe.“

Lady Arabella se s očima zalitýma třpytivými slzami pomalu, takřka obřadně otáčí ke kleci. „Nenuť mě, abych to udělala. Ta zvířata ke mně přiletěla s důvěrou, v jejich očích jsem četla, jak moc mi věří. Jako by věděla, že právě já se o ně dokážu postarat, vrátit jim jejich sílu. Věřila, že o ně budu dobře pečovat.“

Lorian stojí a mlčí, ale jeho pohled je dokonale výmluvný, je v něm jednoznačný rozkaz. Lady Arabella zvedá ruku a natahuje ji k přední části klece. V drátěné stěně se objevuje otvor. Ptáci vylétají ven, rozvírají a natahují křídla a k zemi se snáší záplava peří. Pomalu nám krouží nad hlavami a klesá na nádvoří. Zvířata rychle mění podobu a tvar. Než se stačí dotknout kamenné dlažby, jsou z nich dva nádherní sněžní leopardi.

„Ayshere! Silosi!“ Arkarian na ně volá a sněhově bílí krasavci se k němu poslušně rozbíhají. V následující chvíli mu u nohou sedí dobře známí psi.

Nádvoří se plní překvapeným mručením a pobouřenými vzdechy. Lord Penbarin přebíhá nechápavým pohledem od lady Arabelly ke zvířatům a zase zpátky. „Proč, má paní?“

Spravedlivě musím přiznat, že lady Arabella vypadá stejně vyjeveně jako my všichni ostatní.

Lorian jako by ve vteřině vyrostl. V celém prostoru není slyšet jediný zvuk. Z jeho mohutného těla k nám proudí vlny hněvu, jedna za druhou. Lady Arabella se vyděšeně krčí. „Není to tak, jak to vypadá, můj pane. Vůbec nic jsem netušila. Přísahám. Nevěděla jsem, že ti ptáci jsou ve skutečnosti psi, které všichni tak usilovně hledáme.“

„Své výmluvy si schovejte před Tribunál.“ Lorian prudce mává rukou a dva strážní berou lady Arabellu zezadu za paže. „Zavřete ji do nějaké pevné cely a dejte dobrý pozor, aby nám neutekla.“

„Ne, můj pane!“ Lady Arabella zoufale křičí. „Zastavte je! Tohle mi nesmíte udělat! Jak jenom můžete pochybovat o mé věrnosti. Copak si nevzpomínáte na Rochellinu zkoušku? Obstála jsem stejně jako ostatní. Já nejsem žádná zrádkyně. Dávám vám své slovo!“

„Když vás Rochelle prověřovala, její schopnost nahlížet do duše ještě nebyla plně rozvinutá. Zřejmě se vám podařilo nějak ji oklamat, možná jste své proradné myšlenky a úmysly skryla pod pláštíkem falešných citů.“

„Ne! Tak to není! Nic takového jsem nedělala. Musíte mi přece věřit! Jenom jsem se chtěla postarat o párek zraněných ptáků. Sami ke mně přiletěli a prosili o pomoc. Byli tak krásní, tak nevinní a bezbranní. Nedokázala jsem odolat. Nezajímala jsem se, odkud se vzali, prostě jsem je chtěla mít. Starat se o ně, dát jim svou lásku. Nezavírej mě, Loriane, prosím tě, nedělej to. Nevydržela bych to.“

Nikdo není schopen jediného slova. Všichni stojíme jako omráčení.

„Tohle ti nikdy neodpustím!“ Její zoufalý křik k nám proniká stále z větší dálky. Neustává v naříkavých stížnostech, zatímco vojáci ji napůl vláčí a napůl nesou do paláce a poté někam dolů do hlubokého sklepení. Přízračný zvuk. Bojím se, že na něj nikdy nezapomenu. Je to zvláštní. Zrádce je odhalen, ale nepřináší mi to vůbec žádnou úlevu. Představa, že lady Arabella, člověk, kterého jsme všichni milovali a důvěřovali mu, sedí někde v temném vězení, mi připadá jako ten nejděsivější sen.

Lorian mi pokládá ruku na rameno a na několik vteřin mě, zaplavuje svými city. Zdá se mi, že se topím, vůbec nedokážu popadnout dech.

Miluje ji a její zrada mu láme srdce.

DVACÁTÁ DEVÁTÁ KAPITOLA
ROCHELLE

Lady Arabellu drží v palácovém vězení v Aténách. Obvinili ji ze zrady! Copak tomu opravdu můžu věřit?

Spolu s Dillonem, který jde vedle mě, pospícháme do hodiny dějepisu. „Už jsi slyšela o lady Arabelle?“ Podle jeho ztišeného hlasu soudím, že ho tahle zpráva taky pěkně překvapila.

„Jo, slyšela. Teď je jasné, proč nechtěla Isabelu pustit k těm svým vzácným ptákům.“

„Podle všeho se zdá, že Mardukův jed držel oba psy v ptačích tělech, takže je nikdo nemohl poznat a nemohli požádat o pomoc. Dillon během dlouhé věty soustředěně pokyvuje hlavou.

Konečně se dostáváme do třídy a rozcházíme se každý na své místo. Čeká nás poslední školní den před zimními prázdninami. Byl to neobyčejně rušný semestr, takže není divu, že spolužáci jsou dost neklidní – většinou ve skupinkách probírají události posledních týdnů. Do třídy vstupuje pan Carter a oznamuje, že pro nás připravil zábavný test. Všichni vespolek propukají v nadšený jásot a já se rozhlížím kolem sebe. Ethan sedí v lavici za mnou, rychle se k němu otáčím. Od posledního podvodního dobrodružství, které nás málem stálo oba život, jsem s ním prakticky vůbec nemluvila. Nemíním mu to ale připomínat. Ještě teď si živě pamatuju, jak jsem byla celá vedle z toho, že se mi podařilo zachránit. Takový trapas. Vážně jsem přede všemi tančila po místnosti a zpívala přitom jako nějaká pomatená holka? Cítím, jak se mi do obličeje žene krev. Ethan si našel místo hned vedle Chloe Campbellové a já vůbec nedokážu odhadnout, o čem zrovna teď přemýšlí. Asi bych měla mít radost, že se konečně naučil kontrolovat své neposlušné myšlenky, ale část mé zvědavé osobnosti by mu aspoň ještě jednou naposledy ráda nakoukla do hlavy.

Dívám se přes třídu směrem k oknu a koutkem oka zachytávám nebezpečný pohyb jeho ruky. Pomalu se naklání a pak ji pokládá na opěradlo za Chloinými zády. A to není vše. Chloe se upejpavě chichotá a hned nato na něj vrhá jeden ze svých nejprovokativnějších úsměvů. Brrr! Kéž bych uměla stejně jako Ethan hýbat předměty. Nic by mě nepotěšilo víc, než kdybych mu mohla pěkně podtrhnout židli a ukončit tu jejich nečekanou důvěrnost.

Dillon si všímá, jakým směrem jsem zaměřila svou pozornost, a pobaveně se na mě tlemí. Odpovídám mu přibližně stejným šklebem, který ale doplňuju hrozivým zamračením. Podle všeho se nudí a v příští vteřině vysílá přes třídu projektil v podobě své gumy. Nevědomky do toho vložil příliš síly. Pryž prolétá rychlostí kulky kolem hlavy pana Cartera a končí pevně zabořená ve stěně za ním. Pan Carter ho odměňuje varovným pohledem. Dillon krčí rameny a němým pohybem rtů mu posílá omluvu. Jen tak tak že nevyprskne smíchy. Aspoň nemá čas myslet na Neriah. Ta jeho posedlost mě už docela štvala. A myslím, že jsem nebyla sama. Za poslední týden s ním Neriah mluvila snad každý den. Pořád dokola mu jako kolovrátek opakovala, že by chtěla, aby zůstali jenom kamarády, ale Dillon ji vůbec neposlouchal. Tedy lépe řečeno slyšel svou vlastní verzi, přesně takovou, jakou si vysnil. Matt byl několik dnů pryč. Ta záležitost s lady Arabellou zaměstnala spoustu lidí. V Aténách se konají pořád nějaká zasedání, jedná se o tomhle a tamtom, shromažďují se důkazy. Dnes ráno se konečně vrátil. Doufám, že si brzy udělá čas, promluví s Dillonem a vysvětlí mu, jak se věci mají. Teda jednou věcí jsem si jistá: u tohohle rozhovoru rozhodně být nemusím.

Pan Carter rozdává test a znovu opakuje, že bychom se u něj měli pobavit. Student s největším počtem správných odpovědí dokonce dostane nějakou cenu. Záhy se ukazuje, že jeho představa ‚zábavy' je dost podivná. Otázky jsou strašně záhadné, vůbec je nechápu. Ale možná jen nejsem v nejlepší formě, kdo ví.

Na cestě zpátky ke katedře se pan Carter zastaví u okna. Ne že by na tom bylo něco neobvyklého, ale z jeho náhle toporného postoje mi po celých pažích vyskakuje husí kůže. Soustředěně naklání hlavu, jako by se snažil zachytit nějaký zvuk.

Vtom se prudce otáčí a dívá se přímo na mě. Na tenhle pohled jen tak nezapomenu. Oči má podivně ztuhlé, plné strachu. Ačkoli sám není mozkovid, dobře ví, že já myšlenky číst umím. Á už jsou tady. Valí se na mě jako záplava, která se nedá zastavit. *Zavři dveře! A taky všechna okna! Řekni Mattoví a Neriah, ať udělají totéž. Blíží se, strašně rychle se blíží.*

O čem to proboha mluví? Kdo se k nám blíží?

No tak, Rochelle! Pospěš si!

Tak dobrá. Vyskakuju z lavice a řídím se jeho přáním. Současně posílám bezhlasou zprávu Mattovi a Neriah, vkládám do ní všechnu sílu, které jsem schopna. Matt je naštěstí nedaleko, ale Neriah sedí dole v jedné z přírodovědných laboratoří. Nejsem si jistá, jestli se mé myšlenky dostanou tak daleko. Prosím raději Matta, aby jí všechno ještě jednou zopakoval.

Co se děje? Tuhle otázku jsem od něj samozřejmě čekala. Snažím se pomáhat panu Carterovi. Společně zabezpečujeme místnost a přitom odpovídám Mattovi. *Co jiného, než že nemám tušení. Udělej, co říkal, a dohlédni na to, aby nikdo nevycházel ze třídy.*

Přiběhne Ethan a zůstane stát u okna. Nic neříká, ale zjevně mu došlo, že něco není v pořádku. A totéž lze říct taky o ostatních spolužácích vyplňujících dějepisný test. Pan Carter zvedá ruce vysoko do vzduchu a zastavuje tak jejich případné dotazy. Hned nato se klidně obrací na Ethana. „Zamkni za mnou dveře a nepouštěj nikoho ven. Za žádných okolností nesmíš otevřít, ať se děje, co se děje. Rozuměl jsi mi?“

Ethan přikyvuje a pan Carter spěšně odchází. Přes skleněnou přepážku do chodby sleduju, jak pobíhá od třídy ke třídě a živě gestikuluje — nejprve ukazuje na okna a potom míří prstem na dveře. Paní Burgessová, učitelka stojící na druhé straně společného vstupního prostoru, na něj vyjeveně zírá. Carter na ni cosi křičí tak hlasitě, až sebou škubne. Rozpačitě krčí rameny, ale když vidí, že její kolega pokračuje k dalším místnostem, rezignovaně se otáčí na své studenty a nařizuje jim, aby se řídili jeho pokyny.

Ozývá se něčí vzrušený hlas. Dotyčný chce vědět, co se děje. „Kdo ví?“ Ethan při své odpovědi nevěřícně kroutí hlavou „Možná se konečně úplně zbláznil.“

Dillon přichází k oknu a hned za ním jde několik dalších studentů.

Společně zíráme do šedivého zimního závoje, který zčásti kryje školní hřiště, a čekáme, co bude dál. Nervy máme napnuté k prasknutí. A vtom přichází první neklamná známka, že nejde o planý poplach. Přímo pod našima nohama se začíná chvět podlaha. Nastává všeobecné zděšení.

„To je zemětřesení,“ křičí Bryce Wilson a rozbíhá se ke dveřím. Bere za kliku a zjišťuje, že je zamčeno. Strach se mění v nekontrolovatelnou paniku. „Pusťte nás odsud!“

Ethan si se mnou vyměňuje pohled a hned poté utíká ke vstupu do třídy. Odtahuje Bryce stranou a snaží se ho trochu uklidnit. „Všechno bude v pořádku. Zůstaňte v klidu a nikomu se nic —“

Než Ethan stačí dokončit větu, objevuje se skutečný zdroj dunivých otřesů. Celá třída jako jeden muž letí zpátky k oknům a tiskne tváře na sklo. Zpočátku nikdo není schopen jediného slova, dokonce ani sebemenšího zvuku.

Ethan mi vyjeveně nahlíží přes rameno. „Tak už je to tady,“ mumlá si jakoby pro sebe. A pak pokračuje daleko silnějším hlasem. „Rychle pryč od skla, nikdo nesmí zůstat u oken!“

Přes atletickou dráhu se k nám řítí záplava černých krys. „Jsou jich celé tisíce a ženou se jako temná vlna přímo na nás. Hrůza a děs. Zmatený křik na smrt vystrašených dětí. Netrvá dlouho a zuřivě běžící havěť je u školy. Krysy jsou velké jako dobře vypasená morčata a valí se vzhůru po stěně a dál na střechu budovy. Uvnitř je najednou skoro tma, okna zakrývá neprůhledná clona vibrujících těl. Chloe a několik dalších děvčat ječí jako pominuté a s pološíleným výrazem ve tváři se tisknou pod stolem. Zděšení ale neovládlo jen spolužačky. Řada kluků stojí bez hnutí a poulí oči tak zoufale, že se bojím, aby jim nevypadly z důlků. Zatímco hlodavci přebíhají nad našimi hlavami, neovladatelná masa studentů se přemisťuje na druhý konec místnosti, po cestě kácí stoly a židle, zanechává po sobě naprostou spoušť.

Odněkud z konce chodby se ozývá zvuk tříštícího se skla, a pokud je to vůbec možné, ještě zvyšuje napětí. Doufám, že pan Carter stihl varovat všechny třídy. Při téhle poslední myšlence mě ale zároveň napadá, že vlastně ani nevím, jestli se mu samotnému podařilo najít dostatečně bezpečný úkryt. V žaludku se mi usazuje nepříjemný pocit, jako by mi najednou všechny vnitřnosti neskutečně ztěžkly. Tichým hlasem šeptám: „Kde jste, pane Cartere?“

„Určitě se z toho dostane v pořádku,“ odpovídá mi Ethan a rychle ke mně přistupuje.

Sotva jeho slova slyším, protože hromový rachot tisíců nohou tepajících po střeše přehlušuje všechny ostatní zvuky včetně jekotu našich spolužáků. Celá budova se otřásá v základech a chvílemi nebezpečně vibruje. Snad je střecha dost pevná a udrží tu nečekanou váhu. Pak spatřím pana Cartera. Vbíhá do chodby a v patách se mu řítí několik stovek krys. Těsně předtím, než ho stačí dostihnout,

přibouchne před nimi dveře. Ethan přiskakuje ke vchodu do třídy a chytá klíč. Je připravený otevřít a vpustit pana Cartera dovnitř. Už mu chybí jen několik kroků, ale mezitím se havěti nad námi podařilo najít nějakou skulinu a jako šedivý příval proudí do chodby. Pan Carter všechno vidí a vyděšeně kroutí hlavou.

„Ne," křičí. Je vyděšený. Pomalu začíná couvat.

„Pane učiteli! Zastavte se přece. Musíte za námi!" Teď se otáčí a dává se do běhu.

Jako přimražení sledujeme rychlá zvířata. Už ho dohánějí, ještě vteřinu dvě a mají ho. Všechno probíhá tak rychle. Chytají ho za nohy a s neuvěřitelnou hbitostí šplhají vzhůru po zádech a pan Carter padá na břicho, krysy ho skrývají pod svými odpornými těly, už z něj není vidět ani kousek.

Nikdo se nehýbe, není slyšet jediný hlas. Ve strnulých tvářích němě přitisknutých ke sklu je možné číst jen naprosté znechucení, hrůzu a děs.

Pak se ale konečně probouzíme. Spolu s několika dalšími spolužáky volám ze všech sil: „Musíme mu nějak pomoct."

Ethan a Dillon na sebe upřeně hledí a vyměňují si myšlenky. Ani jeden se je nesnaží nijak skrývat, takže mi volně duní v hlavě. Kdybychom otevřeli dveře, ohrozili bychom životy všech lidí uvnitř.

„Nemůžeme ho tam ale nechat ležet a dívat se, jak ho ty krysy požírají!"

Dillon jednou ranou rozbíjí židli, odlamuje dvě nohy a jednu podává Ethanovi. Do místnosti proniká o něco víc světla. Zdá se, že hlavní nápor se již převalil a krysy se pravděpodobně řítí dál druhou stranou budovy dolů, k přízemním částem školního komplexu. Ethan spolu s Dillonem za zuřivého řevu a mohutného dupotu vybíhají ze třídy a svými dřevěnými zbraněmi sráží hlodavce z bezvládně ležícího pana Cartera.

Bryce a několik dalších kluků je napodobují a v prudkém běhu mě sráží stranou. Za chvíli jsou všechny třídy v tomto bloku prázdné, zato chodby se hemží srdnatě bojujícími studenty. Konečně se dostávám k panu Carterovi. Není na tom vůbec dobře. Snad ze všech částí těla mu crčí krev, šaty má rozervané na kousky a celý je pokrytý hlubokými škrábanci a ostrými stopami po krysích zubech.

„Kde je Isabela?" syčí na mě Ethan.

Pokouším se zaměřit její myšlenky, na dálku najít jakoukoli sebemenší stopu, která by mi prozradila, kde se právě nachází. Naprosto neúspěšně. Vůbec nic neslyším. Když tak o tom přemýšlím, uvědomuju si, že jsem ji dnes ráno vlastně vůbec neviděla. „Podle mě vůbec nepřišla do školy.“

„Ani mně se nezdá, že bych se s ní potkal,“ odpovídá Ethan a zvedá pana Cartera pod rameny. „Možná je s –“

Paní Burgessová ráznými gesty odstrkuje studenty, kteří jí stojí v cestě, a míří přímo k nám. „Co se stalo Marcusovi?“

Ethan jí vůbec nevěnuje pozornost a bez jediného slova pokračuje dál.

„Co to provádíš, Ethane?” Teď už na něj ječí. „Sekretářka pro něj zavolá sanitku. Takže ho raději polož na podlahu.“ Ethan postupuje o několik dalších kroků. „Neslyšel jsi mě, mladý muži! Okamžitě se vrať.“

Čím blíž se Ethan dostává ke dveřím, tím slaběji zní hlas rozzuřené paní Burgessové. Jakmile je venku, dává se do běhu. Dillon mu nabízí pomoc, ale Ethan jen odmítavě kroutí hlavou. Chce se o pana Cartera postarat úplně sám. Učitel je ale dost těžký a Ethanovi rychle docházejí síly. Musí se na chvíli zastavit, aby popadl dech. Tentokrát už se Dillon nenechá odbýt. Jediným pohybem mu strhává zakrvavené tělo z ramene, přehazuje si ho přes vlastní a rychlým krokem se vydává do kopce, směrem k Arkarianově podzemní pracovně. Při jeho výjimečné síle se k tajným dveřím dostanou za malou chvíli.

Čekáme, až se před námi objeví neviditelný otvor, a okamžitě vstupujeme do podzemí. V chodbě na nás už čeká Isabela. „Rychle! Zaneste ho tam!“ Ukazuje ke dveřím, které nám Arkarian přidržuje. Dillon pokládá pana Cartera na lůžko a teprve teď mám dost času prohlédnout si, v jak zbědovaném stavu se nachází. Arkarian přes něj opatrně přetahuje pokrývku. Obrací ke mně hlavu a posílá mi podivně rozpačitý pohled. Najednou se nemůžu zbavit dojmu, že má spolu s Isabelou velké štěstí, že s námi nepřišel taky Matt.

Dillon mě okamžitě vrací zpátky do reality. Připomíná mi chaos, který určitě vládne ve škole. „Já se vrátím tam dolů. Určitě budou potřebovat pomoc.“

Moc dobrý nápad. Měla bych jít s ním. Obracím se na pana Cartera; poraněná místa jsou plná hnisu, některá vypadají, jakoby

byla rozleptaná kyselinou. S tím ale já nic neudělám. Teď je všechno jen na Isabele.

TŘICÁTÁ KAPITOLA
MATT

Ve škole vládne totální zmatek. Krysy po sobě zanechaly velké škody a několik studentů, které zastihly mimo třídu, je zraněných. Dost vážně. V místech, kam se jim zahryzly ostré zuby hlodavců, zůstaly odporně vypadající rány. Maso je jakoby seškvařené kyselým roztokem a tvoří se na něm velké puchýře. Všude je slyšet bolestivý nářek. S velkou úlevou vítáme zvuk blížících se sanitek. Přijíždí jich naštěstí dlouhá řada. Záhy se ukazuje, že nejhůř poničené jsou přírodovědné učebny. Rychle se tam vydávám. Čeká mě změť bezhlavě pobíhajících spolužáků a takřka stejně bezradných učitelů.

Hrozně rád bych našel své přátele, ale nezdá se, že by tu někde byli. Mohl bych se po nich podívat pomocí svého vnitřního zraku, ale k tomu bych potřeboval chvilku klidu a ten tu ještě dost dlouho nebude.

Ničivá záplava je pryč, ale úplně nezmizela. Míří krajinou někam dál, bůhvíjakým směrem.

Laboratoř vybavená pro hodiny přírodních věd je téměř zničena. Kolem postává několik studentů; většinu ještě neopustil hysterický záchvat. Naštěstí právě v té chvíli spatřím Neriah. Přechází od jednoho spolužáka k druhému a snaží se je uklidnit. Sanitky už dorazily a záchranáři se začínají věnovat nejhůře zraněným. Ti z nás, kdo jsou v pořádku, by měli co nejrychleji odejít.

Neriah si mě všímá a prudce mi vbíhá do náruče. Společně obcházíme budovu, celou dobu ji pevně tisku k sobě. „Řekni mi, co se stalo.“

Neriah zavírá oči a bez jediného slova mi přehrává celý výjev, pěkně obraz za obrazem. Pan Carter pobíhá ze třídy do třídy a ze všech sil na všechny ječí, aby zavřeli okna a taky dveře. Krysy jsou strašně blízko, pohybují se neuvěřitelně rychle. Už se dostaly k průčelí školní budovy a mnoho jich stačilo proklouznout dovnitř, dřív než se dětem podařilo utěsnit poslední otvory. Vypadá to, že je vede neomylný pud, neodolatelná touha po lidském mase. Jako by jim to nějakým naprosto nepochopitelným způsobem mohlo vrátit smrtelnost. Vidím Neriah, stojí s doširoka otevřenýma očima a zděšeně zírá před sebe, zjevně stejně ohromená jako celý zbytek třídy. Vzduch prořezává srdcervoucí jekot, pod vahou těl se lámou

židle. Kluci a holky do sebe bezhlavě naráží, každý se snaží vyškrábat na lavice, co nejdál od krysích zubů. Někteří vyskakují vysoko do vzduchu a jako opice se zavěšují na stropní nosníky. Pan Walker se snaží třídu uklidnit a přitom ze sebe a z nejblíže stojících žáků zuřivě shazuje dorážející hlodavce.

Neriah ustupuje trochu stranou k prosklené stěně a zavírá oči. Zpočátku se nic neděje, všude jen křik a zmítající se těla šedivých oblud. Ze všech sil se snaží proniknout do jejich hlav, nějakým způsobem se s nimi spojit. Vteřiny ubíhají a už se začíná zdát, že je to marné. Pak se krysy jakoby zázrakem zastavují a zvedají oči k Neriah. Je to naprosto neuvěřitelný pohled. Jako hypnotizované míří k jejím nohám, šplhají na parapet a pak dál otevřeným oknem ven z místnosti. Ve všeobecné panice si její role v tomto nenadálém zázraku naštěstí nikdo nevšímá.

„To jsi udělala vážně moc dobře," šeptám zdánlivě do vzduchu nad její hlavou.

Obrací se ke mě pohledem. Podobný jsem u ní nikdy předtím neviděl. Je plný smutku a — zoufalství. „Něco jsem viděla, Matte."

„Co to bylo?"

„Podařilo se mi proniknout jim do mozku."

„Těm krysám?"

Přikyvuje a ztěžka polyká.

„A co jsi tam našla?"

„Nemoc." její hlas připomíná spíš hadí syčení. Zastrkuji jí uvolněný pramen vlasů za ucho a poslouchám její nervózní otázky. „Jak máme s něčím takovým bojovat? Kde začít?"

Odněkud na nás dopadá stín, ale teď nemám kdy věnovat mu pozornost. Jsem zcela zaujatý úvahami o krysí pohromě a způsobu, jakým bychom se s ní mohli vypořádat. K tomu stínu ale patří hlas — plný zloby a ukřivděnosti. „Co kdybyste začali třeba přímo tady, se mnou?"

Na vteřinu stojíme jako přimražení a němě pozorujeme Dillona. Obchází nás jako vlk, který právě zachytil pach stopované zvěře. „Můžete mi říct, jak dlouho už to mezi vámi trvá?"

Instinktivně Neriah tlačím dozadu a snažím se ji krýt vlastním tělem. „Já ti to vysvětlím, Dillone."

„Pokud dobře vidím, pěkně láskyplně se tu objímáte, úplně jako dvě hrdličky. Co mi teda chceš ještě vysvětlovat?"

„Chtěl jsem ti o tom říct," snažím se mluvit co nejklidněji a pokud možno přesvědčivě. Pravděpodobně je už pozdě. Proč jsem si jenom nenašel čas o trochu dřív? Měl jsem se zachovat daleko upřímněji, hned když jsem si uvědomil, co vlastně k Neriah cítím. Pěkně jsem to zpackal. Ale i kdyby došlo k nejhoršímu, rozhodně se nechystám proti Dillonovi použít kteroukoli ze svých zvláštních schopností. Tak hluboko bych nikdy neklesl.

Neriah vystupuje ze svého dočasného úkrytu. „Kolikrát jsem se ti, Dillone, snažila říct, že bychom měli zůstat jenom kamarádi."

„Kamarádi? Vážně si myslíš, že bychom se po tom všem spolu ještě mohli přátelit?" Přistupuje těsně ke mně, takže se mi skoro dotýká obličeje. „A pokud jde o tebe, my jsme přece byli snad už od narození prakticky jako dvojčata nebo ne? Copak tohle se dělá mezi sourozenci? Dole jsi věděl, jak moc mi na Neriah záleží. Jasně že jsi to věděl, a přesto jsi jí nedal pokoj. Zbaběle jsi využil doby, kdy jsem byl pryč, zavřený během těch nekonečných výslechů po příchodu do organizace. A když jsem konečně vylezl, neměl jsi dokonce ani dost odvahy, abys mi to přiznal!"

„Takle to nebylo."

„Teď už vím, proč mi členové Tribunálu dali všechny ty dary. A lady Arabella poctivě dohlížela, abych na nich pravidelně pracoval a rozvíjel je." Nevěřícně kroutí hlavou. „Měl jsem míň cvičit a dávat větší pozor. Náznaků bylo všude víc než dost."

„Kdybys víc poslouchal, co jsme se ti celou dobu snažili říct, nebyl bys teď tak strašně zklamaný a rozzlobený," odpovídá Neriah.

Dillon na ni útočně syčí přes pevně stisknuté zuby. „Snažil jsem se spoléhat sám na sebe a zjistit, jak se věci mají." Hned nato se otáčí ke mně. „A co ten tvůj slib, Matte? To sis ze mě dělal jenom legraci?"

„Ne, to ne! Přísahám, že jsem to myslel vážně."

Dillon do mě prudce strká, tak silně, že zády narážím do cihlové stěny za sebou. Ozývá se praskot a ve zdivu se objevuje několik trhlin.

Neriah se snaží vběhnout mezi nás.

Ne! Drž se stranou! Varování jí posílám beze slov, ve svých myšlenkách.

Dillon na mě znovu útočí a sráží mě na zem. Okamžitě se zvedám a snažím se krýt před jeho neobyčejně silnými pažemi, které jsou

navíc poháněné zuřivým hněvem. Zachycuju další náraz a končím na stěně. Tentokrát mi na tvář dopadá jeho pevně sevřená pěst. Odstrkuju ho od sebe a odskakuju ode zdi, která se pomalu rozpadá.

„Nech toho, Dillone!“ Neriah se snaží překřičet hluk padajících cihel, které přistávají všude kolem našich nohou.

Dillon si jí vůbec nevšímá a bez váhání vyráží do dalšího útoku. Tentokrát mě chytá za ramena. Oběma rukama se snažím zespodu rozrazit jeho sevření, ale je vážně neuvěřitelně silný. Bez svých zvláštních schopností proti němu nemám vůbec žádnou šanci. Další rána pěstí, která by mohla být poslední. Aspoň v to doufám. Mohl by být spokojený a ukončit tenhle naprosto bláznivý souboj.

K něčemu takovému se ale nechystá. Naopak doráží stále zuřivěji, tluče mě jako smyslů zbavený. Za chvíli končím na kolenou, tělo mám plné modřin. Cítím se jak zpráskaný pes.

Neriah ke mně přibíhá. Musíš použít všechno, co umíš!

Ani nápad! Brzy už to určitě skončí.

Nebuď tak strašně naivní! Nikdy toho nenechá, rozhodně ne, dokud se budeš aspoň trochu hýbat. Mohl by tě klidně i zabít!

Má pravdu, ale to nic nemění na mém rozhodnutí. To, co mě naučil Dartemis, proti Dillonovi nepoužiju. Klopýtavě se mátožím na nohy, rukávem si otírám zakrvácený obličej. „Počkej, Dillone! Aspoň chvilku mě poslouchej!“

„Mluvit jsi se mnou mohl daleko dřív. Teď už je pozdě.“

Rozbíhá se k dalšímu výpadu, ještě tvrdšímu než ty předchozí, ale v poslední chvíli ho objímají něčí paže a Dillon stojí na místě. Je to Shaun. „Na rozhovor není nikdy pozdě.“

Dillon se z jeho sevření takřka bez námahy vyprošťuje. Ale přece jen je trošku klidnější a nevypadá, že by se na mě chtěl zase vrhnout.

Shaun nás chvilku mlčky pozoruje, očima přejíždí spoušť všude kolem a nevěřícně kroutí hlavou. „Nevím, co se to tu děje, ale ať je to cokoli, musí to okamžitě přestat.“

„Stalo se něco?“ Během posledních vteřin jsem stačil nabrat alespoň část ztracené síly.

Shaun po nás postupně přejíždí pohledem. „Průrva mezi světy se otevřela.“

„Cože!“ Dillon křičí a současně pěstí proráží díru ve zdi za sebou. „To není možné!“

Do Atén mě povolali mimo jiné právě kvůli obavám, že by se Lathenii mohlo podařit vytvořit průchod z podsvětí. Vládci Domů v čele s Lorianem se báli, že právě tohle by mohl být její další krok.

„Jak velký je ten otvor?“

„Dost na to, aby se jím protáhly nejrůznější příšery a zaplavily celou zem.“

„Úplně všechny?“ Dillon stále ještě nedokáže mluvit klidným hlasem. „Tomu nevěřím. Lathenie by přece neotevřela bránu pro všechny netvory podsvětí.“

„Co budeme dělat?“ ptá se Neriah.

„Copak asi?“ Dillon se výsměšně pitvoří. „Máme tu přece svého vůdce. Našeho pána, jestli tak chcete říkat tomuhle proradnému, prolhanému chcípákovi! Jsem vážně moc zvědavý, jak nás teď povedeš.“

Shaun mu posílá výhružný pohled. „To, co se stalo mezi vámi dvěma, musíš odložit stranou, Dillone. Jinak to nejde! Rozumíš mi?“

Dillon pomalu cedí vzduch přes hněvivě sevřené zuby a soustředěně si mě prohlíží. Nakonec se smiřuje s novou situací a souhlasně kývne směrem k Shaunovi. „V pořádku. Podle mě tomu tak úplně nerozumíte. Ani si nedokážete představit, jak nebezpečné tvory Lathenie skrývá v podsvětí, některé za těžkými železnými vraty. A od nás se čeká, že se jim postavíme pod vedením tady toho strašpytla, který si chce hrát na velitele?“

Shaun se tváří, že jeho sarkastickou poznámku neslyšel. Obrací se stranou a dívá se na mě. „Je nejvyšší čas, Matte. Potřebujeme zbraně. Ty, které byly vyrobené zvlášť pro Vyvolené.“

Dillon vyskakuje, jako by ho vystřelilo silné péro. „Doufám, že se najde taky jedna pro mě.“

Shaun mi hledí přímo do očí, ale pak se naštěstí zpoza rohu objevuje záchrana v podobě Rochelle. „Co se to tu proboha děje?“ Vidí můj zkrvavený obličej a hned pokračuje. „A co se stalo tobě?“

Nikdo se nechystá poskytnout jí vysvětlení, takže otvírám své myšlenky a rychle ji seznamuju s nejnovějším stavem věcí, zejména s naším „malým“ nedorozuměním. Otáčí se k Dillonovi a zírá na něj s pusou dokořán. „Tos udělal ty?“

„Zasloužil si to.“

Zatímco ho i nadále nevěřícně pozoruje, Dillon přechází do protiútoku. „Ty jsi o nich věděla?“

Rochelle zvedá nad hlavu ruce s roztaženými prsty. „Na mě se nezlob, Dillone. Pokud chceš, abych k tobě byla upřímná – myslím si, že jsi musel být snad slepý, když jsi neviděl, že mezi těmahle dvěma něco je, a není to jen kamarádství. Možná je to tak s klukama vždycky, co já vím? Ani Matt si dlouho ničeho nevšímal, i když byl snad jediný široko daleko. Ten hloupý slib ti dal v době, než si začal uvědomovat, že má Neriah rád. Rozhodně ti to měl okamžitě říct, v tom máš samozřejmě naprostou pravdu, ale určitě ti nechtěl nijak ublížit.“

Její slova znějí jako hojivý balzám, je to od ní skutečně moc pěkné a navíc někde v koutku duše doufám, že Dillon dá na názor třetí osoby. Kéž by! Prozatím krčí rameny a odvrací hlavu. Rochelle má konečně příležitost předat mi vzkaz, s kterým přišla. „Lorian otevřel pokladnici se zbraněmi, o kterou se až do teď staral. Je u Arkariana. Chce, abychom se sešli na hřebenu nad vodopádem, a tebe prosí, abys vzal klíč s sebou.“

Shaun pokyvuje hlavou tak usilovně, až se bradou skoro dotýká hrudi. „Nesmíme ztrácet čas.“

„Kde jsou ostatní?“ ptám se Rochelle.

Ethan a Isabela už míří na smluvené místo.

„A co je s Carterem?“ přidává se Dillon. „Je už v pořádku?“ „O čem to mluvíš, Dillone? Co se stalo Marcusovi?“ nechápe Shaun.

Zpoza budovy se vynoří postava nějaké ženy. „Tak přesně to by mě taky zajímalo.“

Je to paní Burgessová. Rochelle při jejích slovech překvapeně vyskakuje. „Proboha, paní Burgessová, neviděla jsem vás. O pana Cartera si nemusíte dělat starosti. Je už v pořádku.“

„Tomu, se mi nechce věřit, mladá dámo. Zejména když vezmu v úvahu, v jakém stavu byl ještě před chvílí. Moc ráda bych mluvila s Ethanem Robertsem. Kdepak je? A kam odnesl Marcuse?“

„Vážně mi můžete věřit, že mu nic není. Já... Já jsem ho před několika minutami viděla.“

Paní Burgessová se na Rochelle nedůvěřivě šklebí. Přistupuje až k ní a hrozí na ni zdviženým ukazovákem. „Dobře mě poslouchejte, protože to nebudu opakovat. Jestli se pan Carter během několika minut neobjeví ve škole, zavolám policii a potom půjde vážně do tuhého. Vyjádřila jsem se dostatečně jasně, slečno Thallimarová?“

„Pročpak se tak rozčiluješ, Emily? Je tě slyšet až na druhou stranu hřiště.“

Konečně nám, aspoň něco hraje do karet. Pan Carter se tu nemohl zjevit ve vhodnější chvíli. Paní Burgessová několikrát zalapá po dechu a vyjeveně na něj civí. „Je ti dobře, Marcusi? Kam tě to ten chlapec odtáhl?“

Pan Carter si urovnává klopy saka a pomalu přechází k paní Burgessové. „Všechno je v pořádku, Emily. Je mi úplně dobře. Je to vážně pevná látka, skvěle utkaná. Ty zatracené krysy neměly šanci, vůbec se jim nepodařilo prokousnout ji. Ale rozhodně mě pěkně vyděsily, byla to vážně hrůza. Na chvíli jsem dokonce omdlel a Ethan mě odnesl stranou, pryč od dětí. Sehnal trochu slabého solného roztoku a omyl mi krev.“

Pod Carterovým spokojeným úsměvem rychle mizí poslední stín z tváře paní Burgessové. Najednou se tváří jako rozpačitá patnáctka. To snad ani není možné! Tak něco takového jsem nečekal. Paní Burgessová je do pana Cartera zamilovaná!

„Podle toho, co jsem slyšel, bylo vyučování pro zbytek dne zrušené, mám pravdu?“ Pan Carter pokračuje v rozhovoru docela nenuceně, jako by se vůbec nic nestalo.

„Přesně tak,“ odpovídá paní Burgessová a společně se svým kolegou se vydává směrem ke sborovně. „Spojili jsme se s většinou rodičů a někteří si už dokonce stihli své děti vyzvednout. Pro studenty bez odvozu jsme zajistili autobusy, které je postupně rozvezou domů. Myslím, že už jsou u školy a připravují se na odjezd. Vůbec nechápu, co se to tady v poslední době děje. Už podruhé za tento semestr jsme museli zrušit výuku. Máš pro to nějaké vysvětlení, Marcusi?“

„To tedy bohužel nemám, Emily. Ale rozhodně bychom se měli se žáky zdržovat uvnitř budovy, pro případ, že by se ti hlodavci ještě vrátili. Asi bych měl zajít k rozhlasu a všechny varovat.“

Oba učitelé mizí z doslechu a my se dáváme do chůze. V duchu se ale neustále musím vracet k Dillonovi a jeho vyděšenému pohledu, který jsem na jeho tváři viděl před několika minutami. Jde naprosto strnule, skoro jako ve snu. Oči má pevně upřené před sebe a už zase vypadá stejně vystrašeně.

„Co přesně Lathenie schovává za těmi železnými vraty, Dillone? Mluvil jsi přece o něčem takovém nebo ne?“

Vypadá, že se chystá k odpovědi, ústa má otevřená, ale není slyšet žádný zvuk.

„Myslím, že bys nám to měl říct," přidává se Shaun.

Dillon se zhluboka nadechuje. „Tak dobře. Ale vlastně byste se o tom mohli dozvědět i od Matta, viděl je taky."

Po zádech mi přebíhá mrazivé zachvění, polévá mě horko a zároveň mi na kůži vyskakuje ledový pot. Jen nerad si vzpomínám na tvory zavřené v Latheniině vězení.

Dillon se pouští do vysvětlování. „Jsou to naprosto neskutečné bytosti. Chodí po dvou podobně jako lidé, mají pár silných, neuvěřitelně mohutných rukou a jsou přibližně stejně vysocí jako my. Z velkých hlav jim vyrůstají dlouhé zahnuté rohy a... nevím, jak to mám přesně popsat..., jejich oči, skelné a černé jak noc, pronikají vaším tělem, snad až na dno duše. Jsou jako okna vedoucí do prázdna. Nic za nimi není, jen pustá temnota. A na zádech, podél celé páteře, jim vyrůstají ostré kostěné výstupky. Jsou statní a mají velkou sílu. Jo a ještě jsem zapomněl dodat, že je neuvěřitelně přitahuje pach lidského masa."

„Viděl jsem ty netvory v podzemí Latheniina paláce. Vypadali přesně, jak to líčíš. Ale v podsvětí jsem nezahlédl ani jednoho."

„To jsi ani nemohl. Vládkyně je drží pevně pod zámkem v tajných jeskyních a chodbách vyhloubených hluboko pod povrchem. Přežívají tam zcela oddělení od ostatních tvorů obývajících podsvětí, ve tmě a neskutečné špíně. A Lathenie se mezitím snaží najít způsob, jak je ovládat."

„Jak to všechno víš?" ptá se Shaun.

Dillon se k němu otáčí. „Jednou mě mezi ně zavřela. Nepodařilo se jí ale vzít mi křídla, takže jsem uprchl."

Rochelle se celá třese. „Mají tyhle hrozné příšery taky nějaké jméno?"

„Jsou to démoni. Ta nejhroznější stvoření v celém vesmíru."

TŘICÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA
ROCHELLE

Je už poledne, když se konečně v plném počtu deseti lidí scházíme na vrcholu kopce. Celá oblast je pečlivě zabezpečená. Několikrát jsme ji prohlédli. Máme mezi sebou čtyři mozkovidy, pana Cartera s výjimečným sluchem a dva Neriažiny psy, takže bychom měli být v relativním bezpečí před nežádoucími zvědavci a případným útokem ze zálohy.

Arkarian pokládá bednu na zem a stoupá si do středu kruhu, který jsme bezděčně utvořili. Tak tohle je ta utajovaná pokladnice zbraní. Je daleko menší, než jsem si představovala, svými rozměry se podobá menšímu nočnímu stolku. Je vyrobená z nějakého neznámého kovu, který připomíná zlato nebo možná spíš mosaz. Kromě bohatého stříbrného zdobení na ní najdete také spoustu drahokamů a na víku dobře známý obrazec ve tvaru osmihranu.

Zmocňuje se mě nesmírná nervozita, cítím, jak mi vibruje snad každý sval v těle. Takhle vzrušená jsem ještě nikdy nebyla, dokonce ani když jsem se jako malá holčička těšila na narozeninovou oslavu. Ne že by to potom bývaly nějak výjimečné události. Pro otce to byla spíše výmluva, aby se pořádně opil. Později jsme mu je s mámou raději ani nepřipomínaly.

Matt vytahuje klíč a šikovně ho zasazuje do osmihranu na horní straně pokladnice. Ozve se cvaknutí, skřípot a starodávný mechanismus se dává do pohybu. Matt zvedá víko a já konečně vydechuju. Vlastně ani nevím, jak dlouho jsem tu stála se vzduchem pevně uzavřeným v plicích. Co nás vlastně čeká. Musím přiznat, že nemám nejmenší představu. Mohutný výbuch? Barevné ohňostroje? Dunivý hlas? Nic zvláštního se neděje.

„Když jsem byl pryč, během výcviku mi ukázali zbraně skryté v truhle a naučil jsem se je používat.“ Matt vytahuje nějaký protáhlý předmět a přechází směrem k Ethanovi. Zastavuje se před ním. Z místa, kde stojím, druhé strany kruhu, to vypadá, jako by držel zlatý luk se sadou šípů.

Ethan bere do ruky zbraň a jeden šíp. Tváří se přitom dost zamračeně. „Nejsem žádný velký lukostřelec. Možná bys měl raději vyzkoušet Isabelu.“

V reakci na jeho slova se ozývá tlumený smích. Matt ho okamžitě zastaví a vysvětluje: „Tyhle zbraně byly vyrobené tak, aby rozvíjely a posilovaly vaše zvláštní schopnosti. Možná vám to tak zpočátku nebude připadat, ale až se s nimi naučíte správně zacházet, všechno pochopíte.“

„Ale proč zrovna já mám dostat tenhle luk se šípy?“ ptá se Ethan.

„Protože právě tato zbraň vylepší tvou schopnost hýbat s předměty a souvisí taky s tvým zvláštním vztahem k neskutečnu a iluzím.“ Matt si od něj bere šíp a pomáhá mu ho založit do tětivy. „Tady máš a teď se soustřeď na cíl, zaměř se na něj vší silou vůle...“ Otáčí se a ukazuje někam do dálky, zhruba ve směru, kde stojíme s Jimmym. „Vidíš tamhle ten strom s nalomenou větví, jak se lehce komíhá ve větru? Miř na plodnici zavěšenou na jejím samém konci. Ale...“ Matt na chvíli váhá a přemýšlí. Pak zvedá ruku ke vzdálenému stromu na opačné straně. „Ale střílej, jako bys chtěl zasáhnout kmen, na který se dívám.“

„Tak dobře,“ souhlasí Ethan. Napíná tětivu a vypouští šíp, přesně do místa, které mu označil Matt.

Vůbec nic nevidím. Střela se pohybuje příliš rychle. Zato jasně slyším ostré zasvištění, zřejmě ve chvíli, kdy projektil proletí mezi mnou a Neriah a pak dutý zvuk nárazu následovaný výbuchem, který rozmetá tobolku se semeny.

Všichni jsou úplně v šoku a udiveně si mezi sebou mumlají. Ethan se spokojeně šklebí. „Bude to takhle fungovat pokaždé?“

„Jasně že bude. Ode dneška nebudeš nikdy bez svého luku se šípy a nikdy nemineš cíl.“

Ethan si zbraň chvíli pozorně prohlíží a pak si ji šikovně přehazuje přes rameno. Matt postupuje k Isabele. Do ruky jí vsouvá cosi jako tyč. Je to divný předmět. Zdálky si ho soustředěně prohlížím. Ve skutečnosti připomíná spíš rukojeť meče, ano, to je docela přesné. Takhle bývaly zakončené bodné zbraně.

Isabela zvedá k Mattovi oči. „Co to je?“

„Tohle je světelná zbraň. „Její zdroj energie je přímo v tobě, v tvém nitru. Člověku s temnou duší by byla k ničemu. Ve tmě vylepší tvůj už tak skvělý zrak.“ Na několik vteřin svírá rukojeť v dlani. Na jejím konci se objevuje světelný paprsek dlouhý asi jako čepel meče. Je jasně bílý a tak silný, že mě na chvíli zcela oslepuje. Kdybych se do něj dívala jen o okamžik déle, jistě by mi spálil oči. Matt se vrhá

k nedaleké hromadě balvanů a míří na ten největší na samotném vrcholu. Paprsek jím za ostrého sykotu lehce projíždí. Kámen se plní světlem a několik vteřin vypadá jako malé rozzářené slunce. Pak ztrácí tvar a docela mizí.

Nikdo ani nedýchá.

„Teď to zkus sama."

Isabela přebírá zbraň a pečlivě si ji vyvažuje v ruce. „Jak ji zapnu a co se s ní vlastně dělá?"

„Především se musíš uvolnit a soustředit, ale ne zase moc. Rozhodně nesmíš být nervózní. Najdi v sobě zdroj světla a nechej ho volně plynout. Možná to zní obtížně, ale nemusíš se bát, brzy si na to zvykneš."

Z kovové rukojeti v Isabelině ruce náhle vystřeluje oslňující paprsek a na tváři se jí objevuje šťastný úsměv. Vší silou bodá do velkého kamene a ten se rozpadá na tisíce kousků, které se rozlétají všude kolem nás. Na tohle nebyl nikdo připravený. Všichni bleskově skláníme hlavy a pažemi se kryjeme před ostrými úlomky.

„Moc se omlouvám."

Matt se s ní loučí přátelským úšklebkem a přesouvá se k panu Carterovi, který od něj dostává dva kovové náramky s otvory. „Natáhněte si je přes prsty."

Sednou mu naprosto dokonale. Vypadají tak trochu jako bezprsté rukavice. „No teda!" vykřikuje pan Carter. Zjevně na něj Mattův dar udělal velký dojem. Stačí ohnout prsty a nad klouby mu okamžitě vystřelují ostré kovové hroty. „Jde z nich vážně strach, myslím, že při pohledu na ně by ztuhl úsměv i tomu nejotrlejšímu nepříteli."

Matt ho plácá po rameni a pokračuje dál k Shaunovi. Pro něj má připravené dva nádherně vykované meče se stříbrnými jílci. Jeden dlouhý, jeden kratší. „Našemu šermířskému mistrovi, dvě nádherné zbraně, s kterými zabije protivníka jedinou ranou."

Shaun je nadšený. Oba meče bere do rukou a zkouší, jestli jsou správně vyvážené. „Skvělé."

Matt se postupně pohybuje kruhem a já začínám být pěkně nervózní. Už se nemůžu dočkat, jaké překvapení čeká na mě. Kterou z mých zvláštních schopností nový nástroj posílí? Přistupuje k Jimmymu. Tohle se nedá vydržet. Snad vážně vyskočím z kůže.

Vůbec poprvé v životě mám pocit, že k někomu patřím, že jsem součástí nějakého společenství. A právě to se ode mne čeká. Věrnost

organizaci, připravenost bojovat za své přátele a třeba i položit život za jejich — náš společný spravedlivý cíl.

Matt vkládá Jimmymu do dlaní nevelký plátěný pytlík.

„Co to je? Nějaká kouzelnická pomůcka?“ Opatrné ho prohmatává a hned pokračuje. „Spíš to vypadá jako cvrnkací kuličky. Fajn. Hraju si docela rád.“

Matt se pobaveně směje. „Vlastně nejsi až tak daleko od pravdy. Jenom je třeba počítat s tím, že tyhle kuličky mají sílu granátu, i když se ti vcelku snadno vejdou do kapsy od kalhot; jejich zásoba se nikdy nevyčerpá. Kromě toho, že skvěle působí proti všem temným stvůrám z podsvětí, taky dokáží zničit jakoukoli překážku, nehledě na to, jak moc je pevná a dobře zabezpečená.“

Jimmy se polichoceně kření a pohazuje si váčkem. Zjevně se stále nedokáže smířit s představou, že takto mocná zbraň může vážit sotva víc než pytlík se skleněnkami.

Teď je na řadě Neriah. Matt ji bere za zápěstí a myslím, že tu není nikdo, kdo by jasně nevnímal energii, která se mezi nimi uvolnila tímto jediným dotekem. Je to, jako by se na onen krátký okamžik, sotva několik vteřin, prolnuli, jejich duše se spojily a staly se podmnožinou a rozšířením té druhé. Matt ji pouští a Neriah se dívá do otevřené dlaně. Leží v ní předmět, který lze popsat snad jen jako úlomek blesku. Všichni na něj němě zíráme a jen stěží zadržujeme udivené vzdechy. Krky máme málem jako husy, jak je vytahujeme, abychom co nejlépe viděli. Dokonce i Aysher se Silosem klidně usedli a vyjeveně větří.

„Co s tím mám dělat?“ ptá se Neriah. Stále nedokáže odtrhnout zrak od třpytícího se klikyháku, který září téměř jak elektrický výboj na letním nebi.

Matt se rozhlíží kolem sebe. „Namiř ho na tamten keř a pomocí myšlenek do něj přenes energii.“

Neriah se soustředí a obrací se k nabídnutému cíli. V následující vteřině jí z dlaně vyjíždí oslepující blesk, pod jehož spalujícím žárem se keř takřka současně mění v malou hromádku popela. „Je to jako nekončící přehlídka zázraků.

Zbýváme jen poslední tři. Já, Dillon a Arkarian. Když se Matt dostává ke mně, ztrácím veškerou sebekontrolu a jako malá holka natahuju ruce. Třesou se jako sulc, ale to mi teď vůbec nevadí. Stojí přede mnou snad celou věčnost. Proč se nic neděje. Čas běží a dlaně

mám pořád prázdné. Co to má proboha znamenat? Netrpělivě zvedám hlavu.

„Pro tebe žádnou zbraň nemám.“

V kruhu je najednou ticho jako v kostele. Jako ve snu nechávám paže spadnout podél těla a hned nato je schovávám za záda. „To nechápu. Vážně tomu nerozumím.“ V této chvíli je to můj vrcholný výkon. Víc ze sebe nevysoukám.

„Nepřináším ti žádnou zbraň prostě proto, že ji nepotřebuješ.“ Tomu nemůžu uvěřit.

„Původně tu jedna pro tebe byla, ale tu dostane Dillon.“ „Cože?“

Matt mě bere za paže a jemně mi je přitahuje před tělo. „Už jsi prokázala, že tvé ruce jsou pro tebe nejlepším nástrojem v boji. Je to děsivá zbraň a žádnou další skutečně nepotřebuješ. A protože je nás teď deset, jedna nám chybí, takže se nám skvěle hodí, že na tobě můžeme ušetřit.“

„Takže místo mě obdarujete Dillona!“

Matt přikyvuje. „Přesně tak.“

Pomalu se začíná vzdalovat zpátky ke kovové pokladnici. Tak tohle je tedy naprostý šok. Ani ve snu by mě nenapadlo, že mě takhle obejdou. Do očí se mi derou slzy. Několikrát rychle mrkám a snažím se je zahnat pryč. Krok po kroku se stahuju zpátky, připravená dát se do běhu. Kamkoli! Co tady vlastně ještě dělám? Všechno je to jenom hra a já do ní nepatřím. Nikdy se nestanu součástí téhle... vybrané skupiny Vyvolených. Nechtějí mě mezi sebou. Můžu se snažit jak chci, nikdy mě mezi sebe nepustí.

Ve svém vzteku se už zase přestávám ovládat a myšlenky volně letí... mimo jiné i k Mattovi, který se otáčí a překvapeně si mě prohlíží. Musím ho předejít a nějak vše vysvětlit. „Vážně si nezasloužím žádnou zbraň?“

„O to vůbec nejde, Rochelle. Špatně jsi mě pochopila.“ Tohle nebudu poslouchat. Kroutím hlavou, k Mattovi, Arkarianovi, všem a dávám se na ústup. Matt reaguje jako blesk. Krok, dva a drží mě za paže. „Dobře mě poslouchej, Rochelle: Nikdo tě odnikud nevyhání. Tvoje ruce jsou ta nejmocnější zbraň., Jen se na ně podívej.“ Prudkým pohybem mi strhává rukavice a spolu se mnou sleduje gejzír jisker vystřelujících vysoko do vzduchu. Všichni vyděšeně uskakují a snaží se co nejlépe krýt. „Tady máš.“ Vkládá mi do dlaně kámen, který se v následující chvíli mění v prach. Dobře věděl, co

dělá. Jsem hodně rozzuřená, což jen umocňuje sílu skrytou pod jasně zářící kůží. Kromě překvapených vzdechů je slyšet také několik obdivných výkřiků. „Zůstaň s námi. Tady je tvé místo.“

Matt říká „zůstaň“, ale srdce mi křičí jako pominuté „Jdi.“

Nikdy v životě jsem se necítila tak ponížená. Arkarian se mi vlídně dotýká ramene, jistě mě chce uklidnit. Bez jediného slova se natahuju a vytrhávám Mattovi své rukavice. Konečně je mám zase pevně nasazené. Se sklopenou hlavou se neochotně vracím zpátky do kruhu a zůstávám tiše stát. Dlouho, hrozně dlouho pozoruju nohy a zem kolem nich. Nechci vidět, jakou zbraň dostává Dillon. Slyším, že pro Arkariana je připravený jakýsi bič. Uvádí do pohybu a ovládá hmotu, dokáže zažehnout požár, přemístit ohromné masy vody, vyvolat písečnou bouři, ale také třeba zničit neznámé bytosti, s kterými se v budoucích bitvách jistě setkáme. Je to naprosto dokonalý dar. Ale nikdo nepochybuje, že právě Arkarian si zaslouží tu nejmocnější zbraň ze všech.

Poslední je určená pro Matta. Je to velká, pevná, skvěle ukovaná sekera. Zastrkuje si ji za pás, který mu obepíná boky, a přitom nám vysvětluje, že mu výtečně vylepšila těžiště.

Díkybohu je to za mnou. Sbírám odvahu a opatrně zvedám hlavu. Všechno vidím rozmazaně. Usilovně se pokouším zbavit posledních slz, které se mi pořád tlačí do očí. Ethan se dívá z opačné strany kruhu přímo na mě. Postupně nacházím ztracené obrysy a jasné kontury a přitom na sobě neustále cítím Ethanův upřený pohled.

Nejsem si jistá, jak si mám jeho podivné chování vyložit. Samozřejmě mě napadá slůvko „soucit“, ale rychle ho zaháním pryč. Nesnesla bych, aby mě Ethan litoval. Na vteřinu mě napadá, že bych mu mohla proniknout do hlavy, přečíst si jeho myšlenky, které mi překvapivě nechává volně k nahlédnutí. Ale nakonec tomuhle nešťastnému nutkání odolávám. Někde hluboko mi sedí nepříjemná vzpomínka na jeho dřívější reakce, kdy mě považoval za nevychovaného zvědavce.

Pak naráz všechny podobné úvahy mizí. Přímo před námi se objevuje král Richard. Vysoko nad našimi hlavami se objevuje jasný záblesk, v jehož světle je vidět část budovy. Něco se prudce řítí k zemi a v několika vteřinách slyšíme i silný úder. Jimmy přebíhá k místu dopadu a zvedá několik cihel. Natahuje ruku nad hlavu a drží nám je přede očima.

Král Richard vysvětluje: „To je Citadela. Napadli ji. Vezměte si své zbraně a rychle pojďte se mnou!“

TŘICÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA
MATT

Ethan se snad nechal inspirovat situací v Citadele. Vůbec nechápu, co to do něj vjelo. Přichází ke mně, dává mi pořádnou herdu do zad a odtahuje mě stranou od ostatních, kteří míří do Arkarianových podzemních místností. „Jak jsi jí mohl něco takového udělat?“

„Mám tomu rozumět tak, že mluvíš o Rochelle?“

„Jasně že mluvím o ní! Nebo máš pocit, že jsi právě ztrapnil ještě někoho dalšího?“

„Nechtěl jsem jí přece nijak ublížit a navíc dobře vím, co dělám. Bylo to naprosto správné rozhodnutí.“

Už se chystám pokračovat v chůzi, ale Ethan mě rozhodným pohybem zastavuje. Na hrudi cítím dotek jeho dlaně. „Ne, naopak. Byla to strašná chyba.“

„Znám ji daleko líp než ty, Ethane. Rochelle to zvládne. Je to silná holka.“

„A ty jsi dokonalý idiot! To sis vážně nikdy nevšiml, že se pořád drží tak trochu stranou, skoro nikdy si nesundává rukavice? Schovává se za průhlednou maskou cynické světačky, ale ve skutečnosti...?“

Arkarian nás zaslechl a přichází blíž.

„Myslíš si, že jsem udělal chybu, Arkariane, když jsem Rochelle nedal žádnou zbraň? Vezmi v úvahu, že ji vůbec nepotřebuje a nám by jedna scházela.“

Arkarian s odpovědí chvíli váhá. „Podle mě jsi měl s Rochelle nejdřív promluvit. Mohl jsi jí všechno v klidu vysvětlit a předejít tak zbytečnému nedorozumění. Tohle byla asi skutečně chyba.“

No samozřejmě! Arkarian má jako obvykle pravdu. Proč jenom jsem takové nemehlo? Všechno zkazím! „Vážně bych vás neměl vést. Nemám k tomu vlohy ani zkušenosti, prostě si to nezasloužím.“

Ethan si zoufale vzdechne a Arkarian se ho snaží utěšit. „Všichni děláme chyby, Matte. Stejně jako ty. Pouze tím dokazuješ, že jsi alespoň z velké části stejný jako my obyčejní smrtelníci.“

„Tak to není, Arkariane. Ty se nemýlíš nikdy!“ A bez dlouhého rozmýšlení dodávám: „Měl bys být na mém místě. Ty jsi ideální vůdce Vyvolených. Bylo by mi ctí sloužit pod tvým velením.“ Myslím, že jsem mu to musel říct, podle mě je to tak správné.

„Takhle nesmíš mluvit, Matte.“

„Proč ne? Prostě to takhle cítím. Od této chvíle ti předávám své místo mezi Vyvolenými.“

„To je nesmysl, Matte. Musíš si uvědomit, co by takový krok udělal s naší morálkou. Rozhlédni se kolem sebe a pověz mi, co vidíš.“

Sleduju naše společné přátele, jak se vláčí do kopce, jako by stoupali vstříc jisté smrti. Najednou mu rozumím. „Jsme nerozlučný celek a musíme se spoléhat jeden na druhého. Každý máme svou roli a ta moje mě předurčuje stát v čele Vyvolených. Nezáleží na tom, jak často se mýlím a zda o sobě pochybuju.

Prostě to tak je a nedá se s tím nic dělat. Jsem syn nesmrtelného, mám víc schopností a síly než všichni ostatní dohromady. A to zavazuje. Jistěže nejsem zdaleka dokonalý, mám spoustu nedostatků, mnohokrát chybuju a chybí mi zkušenosti. Ale jinak to není ani s Arkarianem, Ethanem, Isabelou a dalšími.

Rozhodně kráčím k tajnému vstupu a bez Arkarianovy pomoci ho otvírám — to je jenom jedna z mnoha věcí, které dokážu. Náhle mě přestává bavit skrývat všechny své zvláštní schopnosti. Už nechci žít stažený sám do sebe, dobře schovaný ve svém nitru. Než překročím práh, otáčím se ke svým druhům, kteří trpělivě čekají na můj další pohyb.

„Tohle byste měli všichni vědět!“ Zesiluju hlas, takže duní vzdálenými údolími a ozvěnou se odráží od skalních stěn. „Chystáme se do velké bitvy. Nic jiného nám nezbývá, pokud chceme Zemi zachránit před silami zla, kterým není v celém vesmíru rovno. Čeká nás obtížný úkol, ale nemusíte klesat na mysli. Povedu vás. Omlouvám se vám za svou předchozí slabost a slibuju, že napříště už nezaváhám. Na to se můžete spolehnout!“ Zvedám ruce nad hlavu a soustředím se jen na jedinou myšlenku. *Síla!* Chci, aby ji cítili stejně jako já.

Vstupujeme do hory a já v tvářích a chování přátel pozoruju zřetelnou změnu. Nemám čas věnovat tomu mnoho pozornosti, natož se nad tím nějak zamýšlet, ale přehlédnout se to nedá. Jako poslední prochází Arkarian. Ostatní ustupují na stranu, tisknou se ke stěnám a nechávají ho projít. Přistupuje ke mě a obrací se na mě klidným a soustředěným hlasem. „Řekni nám, co máme dělat.“

Chytám ho za rameno a dívám se mu přímo do očí. „Přenes nás všechny do Citadely, ať se konečně rozhodne, kdo se má stát vítězem.“

TŘICÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA
ROCHELLE

Jakmile se dostáváme do Citadely, vidíme lorda Penbarina, který tu na nás čeká. Není sám, doprovází ho jeho vojáci. Hlídají všechny vchody. Jsou vybavení meči, dýkami a dalšími bojovými zbraněmi. Je mezi nimi hodně zraněných a skoro všichni vypadají dost vyčerpaně. Už tu jistě proběhl boj. Šaty lorda Penbarina jsou roztrhané a z meče mu odkapává krev. „Marduk spolu s početnou skupinou Skřetů pronikl do spodních částí Citadely a některé bytosti z mezisvětí se dostaly do labyrintu."

„Jak se jim to mohlo povést?" ptá se Matt.

Lord Penbarin pohledem přejíždí k vysokému stropu tvořenému osmi rozměrnými tabulemi. „Překvapili nás nepřipravené, bylo jich tolik, řítili se na nás jako záplava. Nedokázali jsme je zastavit. Lathenie se snaží Citadelu využít jako vstupní bránu pro oživlé mrtvoly. Chce, aby tudy pronikly na svět, mezi nic netušící smrtelníky. Je jich celá armáda. To nesmíme dopustit. Bojovníky, kteří se sem už dostali, musíme zničit. Použijeme všechny prostředky, především zbraně z pokladnice." Pevně chytá Matta za rameno. „Lorian je připravený Citadelu třeba i zničit, jen aby zastavil další netvory, kteří by se tudy mohli dostat k nám na Zemi."

„Zničit Citadelu?!"

„Už teď doslova praská ve švech. Nevím, jak dlouho dokáže snášet tenhle strašlivý nápor. Je jako přetopený kotel, bojím se, že každou chvíli exploduje. A Lathenie je jako posedlá. Posílá další a další vojáky. Lorian se chystá zbavit technických částí včetně místností, odkud se vydáváme do minulosti. Právě teď se radí s králem Richardem o nejvhodnější strategii."

„Pak nezbývá než doufat, že nedojde k nejhoršímu, můj pane."

„Lathenie s sebou přivádí nejrůznější nestvůry. Ale co by se stalo, kdyby na nás vytáhla s těmi nejstrašnějšími, které má skryté v podsvětí –"

„To mluvíte o démonech, že ano!" křičí Dillon.

Lord Penbarin okamžitě uhýbá pohledem. Vypadá, jako by nedokázal snést ani zvuk tohoto slova. Po chvíli přece jen odpovídá. „Ano, přesně ty jsem měl na mysli. Ale než k tomu dojde, Citadela bude dávno v troskách. Riziko je příliš velké. Svět je ve strašlivém

ohrožení a nejen on, sama podstata lidské existence a s ní i život ve vesmíru.“

„Tak dobře,“ ozývá se Matt. „Teď se rozdělíme a vydáme se tam, kde je nás nejvíc potřeba.“ Obrací se k Ethanovi, Shaunovi a Neriah. „Vy tři půjdete do ústředí a pomůžete tam chránit všechny nezbytně potřebné přístroje.“

Lord Penbarin se k němu přidává. „Bez nich bychom nemohli cestovat časem. Přenos by byl naprosto nemožný. Za žádnou cenu nesmíte připustit, aby padly Lathenii do rukou. Rozhodně nechceme, aby se jich Řád zmocnil a někdy v budoucnu je použil proti nám. Nečeká vás snadný úkol. Hlavní kontrolní místnosti jsou už teď plné nepřátel.“

„No skvěle.“ Ethan mluví naprosto klidně, svá slova pronáší beze stopy emocí.

Neriah si dřepne, mezi Ayshera a Silose, poplácává je a hladí po jemné srsti. „Tak se zdá, že všichni víme, co nás čeká, že.“ Oba psi sedí dokonale zpříma a upřeně hledí do jejích očí. „Držte se mě, ani krok stranou.“

Lord Penbarin se tváří zamyšleně, ale přesto podvědomě přikyvuje. Nikdo nechce, aby Neriah zůstala bez svých miláčků. „Sir Syford a královna Brystianne se svými vojáky bojují v hlavním sále, brání ho ze všech sil, ale potřebují vaši pomoc – vaše schopnosti a taky zbraně. Musíte rychle za nimi.“

Matt pokračuje v rozdávání příkazů, vysvětluje, kam by kdo měl jít. „Ty, Dillone, půjdeš se mnou.“

„V žádném případě!“ Dillon samozřejmě nesouhlasí. „S tebou do dvojice nepůjdu ani za nic. Na to klidně hned zapomeň.“

Matt ho probodává pohledem. Vše trvá jen několik vteřin, ale během této krátké doby se mu oči mění z jeho obvyklé hnědé na jasně zářivou zlatou barvu. Dillon náhle ustupuje o krok zpět a tváří se vyděšeně. „Budeme Citadelu bránit bok po boku. Rozuměl jsi mi, Dillone?“

Dillon přikyvuje.

„Marcusi, zůstaneš tady s Isabelou a Rochelle. Chci, abyste všichni tři pomohli lordu Penbarinovi zastavit další příval Latheniiných stvůr.“ Prstem ukazuje na osmistranný strop, odkud naštěstí právě v této chvíli nehrozí žádné nebezpečí.

Ze spodních pater Citadely k nám doléhá hluk bojové vřavy a připomíná nám, ze si musíme pospíšit. Matt posílá Arkariana a Jimmyho do labyrintu, kde se snaží usadit bytosti přicházející z mezisvětí.

Matt se obrací k Arkarianovi. „Už jsi některé z nich viděl. Víš, jak se pohybují a jak bojují. Rozhodně se před nimi nemusíš třást, ale taky je nepodceňuj.“

„Co přesně je to za tvory,“ ptá se Jimmy.

„Jsou mezi nimi ztracené duše,“ vysvětluje Arkarian. „Teď když je most pryč, jsou odsouzeny k věčnému bezcílnému putování.

Ale setkáte se také s tvory, kteří žijí jen z vašich nepřiměřených obav. Jsou to přízraky z děsivých snů, tajných zákoutí podvědomí.“

„No báječně. Tak ti moc děkujeme, Matte.“ Jimmy samozřejmě jako obvykle žertuje. „Už se nemůžu dočkat.“

„To je taky důvod, proč jsem vybral právě vás dva,“ odpovídá mu, Matt. „Vím, že dokážete ze všech nejlépe ovládat své obavy, nenecháte se jen tak snadno vyvést z míry. A chladnou hlavu budete skutečně potřebovat.“

Všichni se rozcházíme, ale než stačím Mattovi zmizet z očí, všímá si nože, který vytahuju z boty. „Co se s ním chystáš dělat?“

„Chystám se k boji. Každou chvíli nás přece můžou napadnout nebo ne? Chtěla jsem být připravená.“

Matt se mi dívá na ruce. „Sundej si rukavice.“

Rozhodně kroutím hlavou. „To ne. To nechtěj.“

„Stáhni je dolů. Prosím, Rochelle.“

„Bez nich nebudu moct držet dýku.“ Jasně že je to jenom chabá výmluva. Nechci se jich zbavit, protože pod nimi skrývám svou hanbu, ohavné dlaně...“

„Tvou hlavní zbraní jsou tvé ruce, Rochelle. Ne tahle směšně působící kudlička. S tou bys dlouho nevydržela, za chvíli bys byla mrtvá. A přece se nechceš jen tak nechat zabít.“ Bere mi ji z prstů. Vůbec nic neříká, ale jeho pohled je tak přísný a pronikavý, že mi nezbývá než odstranit rukavice a schovat je do kapsy. Do vzduchu se rozlétá gejzír jisker. Některé zasahují vzdálenou stěnu a zanechávají po sobě vypálené prohlubně.

Lord Penbarin zvedá udiveně obočí a otáčí se k Mattovi. „Myslíš, že přestanou sílit?“

Matt posunuje spodní čelist doleva a hned ji zase vrací zpátky. Vypadá to, že neví, jak odpovědět. „Pokaždé když je vidím. Jde z nich větší a větší strach.“

Na několik vteřin mě zaplavuje příval krve. Stoupá mi do hlavy a proniká k tvářím, které žhnou snad víc než moje ruce. Kdyby se na mě aspoň přestali dívat! Prohlížejí si mě jako nějakou exotickou pozoruhodnost! A teď se k nim přidává i pan Carter.

Lord Penbarin se mě ptá: „Už ti někdo ukazoval, jak je ovládat?“

„Ano, můj pane. Lady Arabella se o to snažila.“

„Hmm, asi ti budeme muset najít někoho jiného. Bolí to?“ V poslední době se to dá stěží snést, ale nechci si stěžovat. Tyhle myšlenky si pečlivě hlídám. „Ne, můj pane.“

„Hmm.“ Místo odpovědi dostávám krátké zamumlání.

Někde pod námi je slyšet další silný výbuch. Podlaha se nám třese pod nohama a za zády se tříští velká tabule skla. Pod tlakovou vlnou se jako loutky rozlétáme po místnosti a přitom se snažíme uhýbat skleněným úlomkům.

Když je po všem, Matt se zvedá a ptá se, jak jsme na tom. Lord Penbarin se ztěžka škrábe na nohy. „Lord Alexandon má potíže.“

Matt přikyvuje. „Už jdu za nim. Pospěš si, Dillone. Potřebují nás ve spodních poschodích.“ Zatímco odcházejí, Matt se na nás ostatní ještě naposledy obrací. „Pokud se dostanete do situace, s kterou si nebudete sami vědět rady, zavolejte mě. Nemusíte se bát, i když budu daleko. Uslyším vás a co nejrychleji přijdu. Rozuměli jste mi?“

Přikyvuju a sleduju, jak nám mizí před očima. Vojáci lorda Penbarina, kteří prohlíželi rozbité okno, se vrací k nám. Jeden z nich podává zprávu. „Skřeti jsou na nádvoří. Některým se dokonce podařilo proniknout na vnitřní schodiště, můj pane.“

Osmihranný strop s křišťálovými panely se z ničeho nic začíná točit a postupně zrychluje. V několika vteřinách už nedokážu rozeznat obrysy jeho jednotlivých částí, vše splývá do jediné barevné šmouhy.

Lord Penbarin se dívá na pana Cartera, Isabelu a mě. „Připravte se. Myslím, že přicházejí.“

Sotva stačí dokončit své varování, prudce se otevřou dveře a do místnosti se hrnou Skřeti. Hrozivě chrochtají a neohrabaně mávají křídly. Jsou vyzbrojeni sekerami, řetězy, meči a dýkami.

Instinktivně sahám po svém noži, ale není na svém místě. Má ho Matt. To mi ještě chybělo!

Lord Penbarin spolu se svými bojovníky postupuje vpřed a chystá se zaútočit na Skřety. Pokusí se je vytlačit zpátky ke schodišti a snad i dál do spodních částí Citadely. Pokud možno dřív, než k nám začnou stropem proudit nějaké další nestvůry. Jde totiž o skvělé šermíře. Rány kolem nich jen prší, ale Skřeti jsou takřka nezničitelní. Po zásahu se rychle zvedají a znovu se vrhají do boje. Lord Penbarin a samozřejmě ani jeho doprovod nemá ty správné zbraně, kterými by je mohli jednou provždy vyhladit. Mohou jen zpomalit jejich postup.

Isabela si prohlíží svůj světelný meč, který prozatím není připravený k boji. Vypadá tak trochu zmateně, jako by si s ním nevěděla rady.

„Musíš ho použít. Vzpomeň si, jak ti ho Matt předváděl!“ Ječím na ni ze všech sil.

Má rázná slova ji skutečně probouzí. Nejprve váhavě, ale pak stále rozhodněji mává rukou a obrací se proti Skřetovi, který se právě chystá k útoku. Ostrý světelný paprsek mu probodává křídlo. V následující vteřině jeho tělo vybuchuje a prudký náraz nás obě odhazuje dozadu; do tváří nás zasahuje tepelná vlna.

Je to takřka nesnesitelný žár.

Klopýtavě se zvedáme na nohy a Isabela se na mě obrací s omluvným pohledem. „S tím si nedělej hlavu. Já to vydržím. Jenom to zkus znovu!“

Tentokrát je zásah dokonale přesný. Zářící čepel proniká do Skřetovy hrudi. Netvor se chvíli zoufale třese a hned nato se přímo před našima očima rozpadá.

Pan Carter se brání několika útočníkům najednou. Své výpady vede neobyčejně hbitě a účinně, v pažích má zjevně netušenou sílu.

Zdá se, že nápor zběsilých nepřátel vůbec neochabuje. Právě ve chvíli, kdy se počet Skřetů začíná povážlivě snižovat, nabírají obíhající stropní panely na otáčkách a ozývá se nepříjemný hukot doprovázený jasným zábleskem. Na chvíli jsme všichni oslepeni. V následujícím okamžiku se místnost začíná plnit novými netvory, kteří k nám padají shora. Jsou jich snad celé stovky a děsivě vřeští. Jsou vychrtlí, připomínají kostry potažené tenkou vrstvou nepříjemně šedivé kůže. Stejné vychrtlé mají i tváře. Někteří se nás při pádu dotýkají. Zůstává nám po nich odporně vlhký a lepkavý pocit. Já

osobně mám při vší hrůze velké štěstí. Stačí dotknout se jich obnaženýma rukama a s neuvěřitelně pronikavým pískotem se mění v prach.

Připadám si, jako bych se propadla do samotného pekla. Lord Penbarin spolu se svou družinou udatně čelí novému náporu nepřátel. Bleskově se k němu vrhám a pomáhám mu od kostlivců, z nichž někteří na něm visí jako klíšťata. Nejúčinnější je pevný stisk kolem hrdla.

Isabela spěchá na pomoc jednomu z našich vojáků a pan Carter sráží svou mohutnou pěstí jednoho protivníka za druhým. Nic to ale není platné. Ze stropu se na nás snáší stále další příšery a začíná být jasné, že se všemi si sami nemůžeme poradit. Bijeme se jako lvi, ale při dalším pohledu zjišťuju, že lord Penbarin se dostává do stále větších potíží. Pan Carter pochopil, kam se dívám, a utíká mu na pomoc. Já se nemůžu uvolnit tak rychle. Jedna z vychrtlých příšer se na mě sápe zezadu a snaží se mě odstranit z cesty. Chvíli trvá, než ji pořádně sevřu, a jedním prudkým zátahem si ji přehodím přes rameno. Ještě několik vteřin sebou mrská jako ryba na suchu a pak se rozpadá. Lepkavá vlhkost z jejího těla mi prosakuje do šatů.

Dobíhám k lordu Penbarinovi právě ve chvíli, kdy z něj pan Carter shazuje jednoho z posledních odporných kostlivců. V očích má výraz nesmírné úlevy, je šťastný, že za chvíli bude zase volný. Natahuju se po netvorově krku, ale pan Carter je rychlejší. Dokonalým úderem ho skládá k zemi. Přitom na sebe narážíme rukama a několik dlouhých okamžiků se dotýkáme, kůže na kůži. Vnímám palčivou bolest, kterou mi způsobují ostré hroty zarývající se do dlaní, a on jistě trpí kontaktem s mými sršícími, zelektrizovanými končetinami.

Vypadá to, že se mezi námi vytvořil příliš silný náboj, který nás v následující chvíli odhazuje opačným směrem. Pan Carter prohlíží své popáleniny. Na mě toto nečekané setkání udělalo úplně jiný dojem. Jistě i já se částečně zaobírám ranami krvácejícími po kovových výstupcích, ale to není ten pravý důvod, proč sedím na zemi a nemůžu se hnout. Jsem jako omráčená. Při vzájemném dotyku jsem něco cítila, cosi neobyčejně silného, a přece docela známého. Něco, na co nezapomenu, jak dlouho budu živa. Ten zážitek se mi vybavuje naprosto přesně. Bylo to před několika týdny v Neriažině domě, když jsme se lehce dotkly rukama.

Pan Carter si všímá, že jsem se stále ještě nezvedla. Stoupá si a obchází mě s udiveně vypoulenýma očima. „Jsi v pořádku?“ Slova ze sebe souká jako zpomalenou básničku.

Okamžitě je mi jasné, že mě podezřívá. Pochopil, že jsem se dobrala zárodku nového tajemství. Je to skutečně tak? Moc se nemýlí. Ale co to všechno znamená? Pan Carter a Neriah jsou nějakým způsobem spojení. Je to silné pouto, těsná vazba, jako pokrevní spřízněnost. Ale zatímco okamžik spojení s Neriah mi odhalil pouze duši plnou světla a jasu, nitro pana Cartera je překvapivě temné. „Jo jasně... tedy... ano, nic mi není.“

„Proč se na mě tak díváš?“

„Jenom... Jenom mám strach, že jsem vás poranila.“ A už je to zase tady, ten pohled, který od něj tak dobře znám — plný chladu a špatně skrývaného odporu nebo snad nenávisti? Vždycky mě bral jako hrozbu, alespoň tak se mi to zdálo. Zejména od chvíle, kdy mě Lorian obdařil novou schopností zkoušet věrnost členů organizace. Jediným dotekem umím poznat zatajovanou pravdu.

„Vážně vypadáš dost divně, Rochelle.“ Jeho hlas zní skoro škádlivě. Rychle očima přejíždím k Isabele a ostatním, ale všichni jsou prozatím plně zaměstnaní bojem s našimi bezejmennými nepřáteli a nemají čas věnovat pozornost tomu, co se děje mezi mnou a panem Carterem. Dokonce i lord Penbarin je teď dost daleko. „Připadáš mi jako vystrašený králík. Ubohé zvířátko, které se chytilo do pasti a začíná si uvědomovat, že nadešla jeho hodina.“

Vyskakuju ze země a pan Carter se pohybuje se mnou. Pomalu couvám směrem k Isabele, ale on se mi šikovně staví do cesty. Možná se mi ho podaří rozptýlit hovorem. „Ethan se nikdy nenechal oklamat. Nevěřil vám od samého začátku. Šestým smyslem cítil, že s vámi něco není v pořádku.“

„Jaká škoda, že jste mu nevěřili, že? Kdybyste ho brali vážně…“

Už zase se mi vysmívá. „Ale znáš to sama, pozdní lítost nic nenapraví. A přitom jste věděli, že instinkt je Ethanův velmi, velmi vyjímečný dar.“

„Proč jste zachraňoval naše spolužáky?“

„Co je tohle za otázku, má drahá. Přece, kdo by podezíral hrdinu?“

„Takže lady Arabella je naprosto nevinná.“

Chvíli trvá, než mi odpoví úsměvem.

„A toto malé tajemství zůstane navždy mezi námi.“

Několik vteřin je ticho, stejně jako on mlčím a promýšlím plný význam jeho posledních slov. Co se mnou asi zamýšlí? ,,Máte v žilách Mardukovu krev.“

„No nevím, nevím,“ mumlá si jakoby napůl pro sebe. „Ale nakonec by to tak asi mělo být, když jsem jeho bratr.“

Jeho přiznání by mě asi mělo šokovat, pravděpodobně na několik vteřin přimrazit k zemi. Právě teď si všímám, že mé šikovně vmanévroval do středu místnosti. Skláním hlavu a chvíli pozoruju nohy, které jsou uvnitř osmistranného obrazce. Přesně sem mě chtěl dostat a taky se mu to podařilo. Obracím oči ke stropu a v myšlenkách volám Matta. *Rychle přijď! Jsem v tom až po uši. Hlavně si pospěš, dlouho už nevydržím. Prosím, Matte. Prosím!* Zatímco se bezhlase obracím na svého vytouženého zachránce, jasně si uvědomuju, že je pozdě.

Tabule nad našimi hlavami se už zase roztáčí a objevuje se záplava světla, která jasně naznačuje, že se chystá přenos. Carterovi se podařilo nějakým způsobem proniknout do ovládacího mechanismu. Vlastně se ani nedivím. Kdo jiný než on by k tomu měl mít předpoklady. V posledních dvaceti letech pracoval v Citadele jako organizátor výprav do minulosti. Má přístup do všech sálů, bez problémů se dostane na všechna poschodí, ke každé bráně, včetně té zajišťující spojení s jinými světy.

„Jak dlouho už pracujete pro Řád?“

„Ode dne, kdy jsem zjistil, že jsme s Mardukem sourozenci. Bylo to tehdy, když mu Shaun rozsekl tvář a Marduk se rozhodl, že už nechce dál žít. Staral jsem se o něho a postupné jsem ho přesvědčil, že se nemá vzdávat. Ukázal jsem mu, že pro něj život nekončí, že muže byt znovu šťastný. Toužil po pomstě a já mu k ní pomohl.“

,,Ale proč jste zůstal v organizaci?“

„Bylo to výhodné. Měl jsem přístup ke spoustě důležitých informací a navíc jsem mohl pracovat v místech s nejvyšším stupněm utajení.“

Nahlížím mu přes rameno a zachytávám pohled lorda Penbarina. Zaslechl mé myšlenky, ale prozatím musí čelit výpadům dalších nepřátel. Také Isabela ke mě zvedá hlavu, v očích má výraz překvapení a údivu, ale světlo nade mnou stále zesiluje, je čím dál jasnější, až se to skoro nedá snést. „Všechno jste úmyslně shodil na lady Arabellu.“

„To byla úplná hračka. Byla tak zranitelná, zaslepená svou láskou k Lorianovi. Vůbec netušila, co se kolem ní děje. Nedokázala odolat svým citům. Ti ptáci ji dočista okouzlili.“

„Pomocí jedu z Mardukovy zahrady jste očaroval Neriažiny psy, takže se nemohli vrátit do své pravé podoby.“

Carter nenuceně zvedá jedno rameno, jako bychom probírali nějakou banální záležitost. „V tom mi pomáhal bratr. Dostal jsem od něj všechno, co jsem potřeboval.“

„Dokonce i klíč.“

Souhlasně přikyvuje. „Hlavně klíč. Tedy dokud se ho nezmocnil Matt a neschoval ho ve sklepě podzemního města.“

Náhle nás zasahuje neobyčejně silný světelný výboj a na několik okamžiků nás oslepuje. Zkouším využít chvilkového zmatku a uniknout z kruhu, ale Carter mě pevně svírá kolem pasu a odhazuje mě na původní místo. Namáhavě se stavím na nohy, ale právě v té chvíli začínám vnímat začínající přenos. Nezadržitelně mířím do jiného světa.

TŘICÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA
MATT

V této části Citadely jsem nikdy předtím nebyl. Je to celé samostatné město. Žijí zde mimo jiné taky zachránění Atlantiďané, kteří dohlíží na bezpečí pozemského světa. Kdyby sem pronikli naši nepřátelé a zničili ho, co by s nimi pak bylo? Kam by se uchýlili? Ale případná zkáza by měla i další nedozírné následky. Byl by to možná konec všem cestám do minulosti.

Schodiště je strašně dlouhé. Čím hlouběji se dostáváme, tím hlasitěji k nám doléhá řinčení zbraní a ozvěna bojového ryku. Doufám, že ostatní se prozatím drží. Své zbraně dostali teprve před krátkou chvílí a neměli čas si na ně zvyknout. Jsou to ale skvěle cvičení bojovníci, ti nejlepší z nejlepších, takže by si měli poradit i v těch nejobtížnějších situacích. Při těchhle myšlenkách si uvědomuju, že vedle sebe mám Dillona. Jeho zbraň byla původně určená pro Rochelle, takže mu možná bude dělat trochu problémy.

Ukazuju mu na ruce. „Myslíš, že s tím budeš umět správně zacházet?“

Sklání hlavu a chvíli mlčí. „Jasně že ano.“ Vyhazuje paže do vzduchu a na zápěstích se mu třpytí zlaté náramky nahoře zakončené výstupky připomínajícími miniaturní samostříly. „Teda ve skutečnosti mám dost divný pocit, ale rozhodně ne špatný.“

Snažím se propojit se s nimi, přesně jak jsi mi říkal, prostřednictvím myšlenek.“

„Jsou to neobyčejně mocné zbraně. Postupně se je naučíš ovládat silou vůle.“

Zamyšleně pozoruje jemně propracované hroty. „Celou dobu přemýšlím, proč jsi to vlastně udělal. Rozumíš, co myslím. Proč jsi mi je dal. Strašně mě překvapilo, že mi tak důvěřuješ, nikdy by mě to ani nenapadlo.“

„Když jsi byl v Latheniiných službách, nepatřil jsi náhodou k jejím nejvýše postaveným bojovníkům?“

„Patřil.“

„Takže jsi zvyklý nést zodpovědnost, která souvisí s mocí a významnými posty. Lathenie to v tobě správně rozpoznala. Arkarian ti věří a já také.“

„To je dobře, ale přece musíš dobře vědět, že se na tebe stále ještě zlobím. Jak mi v takové situaci vůbec můžeš důvěřovat? Nebojíš se, že podlehnu svému hněvu a rozběhnu se zpátky ke své bývalé vládkyni?“

„A chtěl bys to udělat?“

Chvíli je zcela ticho. Do jeho mlčení se prudce otevřou dveře a z postranní místnosti se k nám hrne asi tucet podivně vyhlížejících lidí. Bez zastavení nás míjejí a pokračují dál směrem ke schodišti.

„Viděl jsi to?“

„To jsou zbytky těch, co přežili,“ vysvětluju Dillonovi, který vypadá dost vyjeveně. A právě v této chvíli zjišťujeme, co je tak vyděsilo, proč utíkali jako smyslů zbavení. Řítí se na nás stovka možná víc odporných tvorů. Většinou jsou to Skřeti, ale našli byste mezi nimi i ptáky a také netvory pohybující se po čtyřech, podobně jako psi. Všichni, kdo mají ruce, jsou vyzbrojení meči a dýkami, kladivy a sekerami.

Lord Alexandon a přibližně deset jeho bojovníků vybíhají po schodišti, jen několik kroků před valící se hordou. „Zpátky!“ volá směrem ke mně a Dillonovi. „Je jich tu příliš mnoho! Musíme se stáhnout a domluvit se, jak na ně.“

Nejdřív se k nám dostávají létající nestvůry s lidskými obličeji a špičatými zobáky. Dillon zvedá ruce a vystřeluje šipky, které vypadají spíš jako světelné projektily. Šest nejbližších ptáků exploduje, ale bohužel tak nešťastně, že se dostáváme pod příval jejich krve, kusů potrhaného masa a rozptýleného peří.

Lord Alexandon a jeho vojáci stojící poblíž se otáčí a vyjeveně nás pozorují.

„No teda! To bylo něco!“

Hřbetem ruky a poté rukávem si otírám obličej pokrytý nechutnou kašovitou hmotou a mumlám k Dillonovi: „Snaž se soustředit na jejich úplné zničení, zbav se jich včetně masa a krve.“

„Jasně, zkusím to,“ odpovídá a zároveň nechává ruce spadnout podél těla.

Mezitím jsou ostatní nepřátelé, ptáci a různé čtyřnohé stvůry skoro u nás. Je na ně strašlivý pohled, valí se jako běsnící nezadržitelná lavina, která nás v následujících vteřinách zcela pohltí.

„Utíkejme!“ křičí lord Alexandon.

„Počkejte!“ zastavuju ho stejně silným hlasem. Instinktivně sahám po sekyře zasunuté za pasem. „Zůstaňte za mnou. Nikdo se ani nehne. Jasné?“

Poslušně se řídí mým příkazem a čekají, co se bude dít. Zbraň, kterou jsem už skoro držel, nechávám na místě a místo toho se soustředím na jedinou myšlenku — *vítr*. Zvedá se mohutná smršť a já ji bleskově mířím proti Latheniinu vojsku. Skřeti a další bezejmenní bojovníci se dostávají do nezadržitelného vzdušného proudu, který strhává i ptáky. Trochu přidávám na síle a zmítající se spleť těl mizí schodišťovou šachtou někde ve spodních částech Citadely.

Dillon spolu s ostatními bojovníky pod vedením lorda Alexandona prudce přibouchávají dveře.

„Je tady ještě jeden východ,“ říká lord Alexandon a ukazuje do chodby po naší pravé ruce. „Lady Devine se snaží držet ho zuby nehty, ale dochází jí síly. Slíbil jsem jí, že se k ní přidáte, jak jen budete moct. Buďte opatrní, Matte. Je tam i Marduk.“

„Pojďme, Dillone.“

Přibližně v polovině chodby se setkáváme s jedním z vojáků lady Devine. „Má paní mě za vámi posílá. Máte si pospíšit. Moc dlouho už nevydrží. Temné síly nad námi začínají vítězit.“

Když se konečně dostáváme na místo, dveře zadržující nepřátele začínají povolovat. Lady Devine k nám přibíhá. „Je to marné. Nemáme žádnou naději.“

„Jsou uvnitř někteří z vašich lidí?“ ptám se rychle, aniž bych se zdržoval úvahami o naší situaci.

„Myslím že ne.“

„V pořádku. Takže teď všichni ustupte.“

Vojáci se rozptylují po chodbě a někteří se kryji za mými zády. Vší silou si vybavuju další mocnou představu - bouři. Ne to není přesné. Ohnivé peklo.

Dveře se s neuvěřitelnou silou rozlétnou a já ženu plameny přímo proti útočícím netvorům. Rozptylují se jako velké, žhavé jazyky, olizují skučící nepřátele a rozráží jejich řady. Ve vteřině pronikají stěnou těl a míří do spodních poschodí Citadely. Vzduch je plný odporného zápachu a bolestivých výkřiků.

Dillon, který stojí vedle mě, překvapeně sleduje žhavou vlnu zaplavující stále další chodby a místnosti. Otáčí se ke mě a nečekaně

klidným hlasem říká: „Moc pěkné! Vážně to na mě udělalo dojem. Tohle učí ve škole pro nesmrtelné?“

Jeho poslední poznámka mě docela pobavila. Ale dlouho se nesměju. Náraz horkého vzduchu se vrací a míří proti nám. Dillon ho cítí taky. „Proboha, Matte.“

Naštěstí právě v té chvíli ke mně přistupuje lady Devine, takže ji můžu varovat. „Rychle se se svými lidmi někam schovejte. Nejraději někam do horních poschodí.“

Odbíhá udaným směrem. Já bleskově strhávám Dillona na zem a zakrývám ho vlastním tělem. Plameny se ženou přes nás. Někteří z vojáků lady Devine včetně jí samé se nestihli skrýt. Hlavou mi proniká jejich zoufalé sténání. Jakmile je spalující žár pryč, pomáhám Dillonovi na nohy a obracím se ke zraněným. Dillon mě ale skoro současně chytá za rameno a zastavuje. Co to do něj zase vjelo. Proč mě nenechá dělat mou práci? Sleduju jeho pohled, je plný zmateného strachu. Zvedám oči a vidím, že upřeně zírá na Marduka, který stojí jen několik metrů od něj.

Teď už chápu, jak je možné, že se plameny vrátily. Marduk zabírá celý prostor dveří. Nad hlavou drží své mohutné ruce se škaredě popálenou kůží a řve nesnesitelnou trýzní. Zpoza zad se mu rojí desítky Skřetů a dalších přízračných tvorů, které zjevně povzbudil velitelův hlas.

„Použijte proti nim své zbraně.“ Ukazuju zejména na Skřety. „Já se postarám o Marduka.“

Dillon pozorně míří na změť těl tlačících se vstupním otvorem a tentokrát jsou jeho střely daleko účinnější. Zasažení nepřátelé okamžitě mizí, nezůstává po nich ani kapka krve, jediná stopa.

Na Marduka to zjevně udělalo velký dojem. Ale v jeho jediném zarudlém a silně opuchlém oku se přesto objevuje pohrdlivý výraz. Bez jediného pohybu vytahuje meč a silou vůle ho bleskově přesouvá do ruky. „Moc zajímavé. Ale teď budeme bojovat jako obyčejní smrtelníci.“

Chce mě zdržet, odlákat mou pozornost, aby jeho podřízení mohli volně pronikat do vyšších poschodí a ničit vše, co jim stojí v cestě. První nápor se už řítí kolem nás. Dillon se za nimi spolu s lady Devine a jejími vojáky vrhá a snaží se je zpomalit. Marduk se ke mně blíží a výhružně mává čepelí. Vytahuju zpoza pasu sekeru a chystám se k boji. Marduk je ve velké výhodě. Je neobyčejně silný a

navíc zkušený šermíř, což se po pravdě o mně dá říct jen stěží. Ale není třeba klesat na mysli. Moje sekera dokáže zabít i takto skvělého protivníka. Potřebuju jen jeden zdařilý výpad, přesně mířený úder, který zasáhne cíl.

Rychle přijď! Jsem v tom až po uši. Hlavně si pospěš, dlouho už nevydržím. Prosím, Matte. Prosím!

Rochellino vzdálené, ale naprosto zřetelné volání mi duní v hlavě. Je tak hlasité, že na chvíli ztrácím koncentraci a Marduk nade mnou získává vrch. Tlačí mě pozadu směrem k zábradlí a v následujícím okamžiku mě tiskne k chladnému kovu. Ruce zvedá do výše mého hrdla, a než se naděju, cítím jeho dotek. Jeho dech neuvěřitelně páchne, ale to není vše. Nechutný puch jako by vycházel z celého jeho těla. Prudce se do něj opírám a odhazuju ho od sebe. Měl bych se pokusit odpovědět Rochelle, ale Marduk se mezitím dostal do ráže. Útočí na mě jako smyslů zbavený, sotva stačím odrážet jeho rány. Kov naráží na kov, odskakují jiskry, některé údery zachycuju jen rukojetí a postupně uvadám. Už se mi zdá, že je vše ztraceno, jeho meč mi v příští vteřině projede bokem, někam hluboko pod žebra. V posledním okamžiku sbírám všechny zbývající síly a posílám je do umdlévající paže, která právě včas stihne zastavit Mardukovu čepel. Boj pokračuje. To ale rozhodně nestačí, odklad nic neřeší. Přinejmenším ho musím odzbrojit, abych se mohl vydat na pomoc Rochelle.

Volám ji v myšlenkách, ale nedostávám žádnou odpověď. Vůbec nic. Zdá se, jako by najednou zmizela ze zemského povrchu.

Z jejího mlčení, ale především pocitu prázdna mi naskakuje husí kůže. Rozhodně se nehodlám vzdát. Snad právě z obavy o Rochelle mi tělem projíždí nová vlna energie. Směřuje především do unavených rukou. Další střet s Mardukem je ještě ostřejší a zuřivější než všechny předchozí. Už by měl být vyčerpaný. Ale nesmím zapomínat, že nepatří mezi obyčejné smrtelníky, i když vlastně těžko říct, kam ho zařadit. Jistě mezi netvory z nejodpornějších. Vrhá se proti mně a mečem mi míří přímo na hruď. Rychlým úderem sekery ho zastavuju a sleduju, jak mu zbraň vypadává z dlaně a dlouhým obloukem letí chodbou. Konečně!

Chvíli oba stojíme bez hnutí a naprosto tiše. Snažíme se nabrat dech a zhodnotit novou situaci. Mardukovo oko bloudí směrem, kterým se před vteřinou vydal jeho meč. Jistě by ho chtěl zpátky.

Tohle je moje šance dostat se k Rochelle. Potřebuje mě a už teď mám strach, že je pozdě. Nesmím ji nechat na holičkách. Je nejvyšší čas zmizet!

Marduk bude muset počkat. Vypořádám se s ním později.

TŘICÁTÁ PÁTÁ KAPITOLA
ROCHELLE

Dopadám tvrdě do světa, kde vládne naprostá a dokonalá tma. Jediným zdrojem světla jsou mé fosforeskující ruce, kterými neustále probíhají modravé záblesky elektrických výbojů. To rozhodně nestačí. Otáčím se a poslepu klopýtám. Několik kroků a hned se zastavuju. Rychle se mě zmocňuje panika. Pod lokty cítím Carterovy ruce vyzbrojené ostrými hroty. Prudce se odtahuju a snažím se mu uniknout, ale jeho sevření je příliš pevné. V příští vteřině se bezmocně otáčím kolem vlastní osy a tělo mi několikrát ovíjí těžký řetěz. Paže mám přitisknuté k bokům a nedokážu s nimi ani pohnout. V této chvíli jsou mi naprosto k ničemu.

Carter spokojeně zavrčí a odstupuje stranou. Najednou je tu dost světla. Vychází z krystalu, který můj věznitel drží v otevřené dlani. Ozařuje dost široké okolí, takže se konečné můžu rozhlédnout. Vidím, že kovový pás, který mám ovinutý kolem těla, je spojený s řetězem spočívajícím v Carterově dlani. Zkouším se vykroutit nebo alespoň trochu uvolnit sevření, abych mohla využít sílu svých rukou, ale vše je marné. Nemůžu se ani hnout. Carter mě upřené pozoruje a na kratičký okamžik se mi zdá, že v jeho očích vidím lítost. Soucitný výraz, pokud tam skutečně byl, je ale okamžité pryč. Vystřídá ho chladně odtažitý pohled.

„Určitě víte, že jestli mě zabijete, podepíšete si nad sebou rozsudek smrti."

„Nemám v úmyslu usilovat ti o život." jeho hlas zní nepříjemně sebejistě a samolibě.

„Tak co se mnou chcete udělat?"

Carter se dívá do neprostupné tmy, nalevo, napravo, jako by něco hledal. Pak škubne rukou a pomocí řetězu si mě přitahuje k sobě. Několik klopýtavých kroků a má mě, kde mě chtěl mít. Bolestivě mě chytá za vlasy a jediným trhnutím mi zvedá hlavu. „Jsou tu celé kilometry podzemních tunelů, z kterých vede jen jedna cesta."

Nechce se mi věřit, že jsem dobře slyšela. „Skutečně mě chcete zavřít do těch podzemních chodeb, do naprosté tmy? Úplně samotnou?"

„Tak to rozhodně ne. Nebudeš tam sama."

Způsob, jakým pronesl poslední slova, se mi vůbec nelíbí. Srdce mi buší jako splašené a nohy mám jak z olova. Víc se o tom nechce bavit, nemůžu z něj dostat žádnou další informaci, i když se o to opakovaně pokouším. Někam pořád jdeme, snad už celé hodiny. Dochází mi síly, fyzické i ty duševní. Snad nejhorší ze všeho je ta strašlivá temnota. Hrozně mi připomíná dobu, kdy jsem se ve skříni schovávala před svým otcem. Najednou se zastaví a já, ponořená do svých neradostných vzpomínek, do něj málem narážím. Hrubě mě odstrkuje. Bezmocně vrávorám, ztrácím rovnováhu a končím na zemi. Okamžitě se snažím využít nové situace a vysmeknout se z řetězů. Jsou stále příliš těsné a nemám dost prostoru, abych se je pokusila roztáhnout.

Pak si všímám jeho zvláštního pohledu, který upírá přes kovovou mříž někam pod zem. „Co se stalo? Něco není v pořádku?“ Otáčí se a chvíli mě němě pozoruje. „Jsou pryč!“

Natahuju krk a snažím se nahlédnout do jámy. Je to dlouhá kolmá propusť vedoucí do jeskyně, v níž není vidět jediného živého tvora. Nejprve, se mě zmocňuje pocit úlevy, ale hned poté mi dochází, že to má pravděpodobně nějaké mně zatím neznámé, ale jistě nepříliš radostné souvislosti. „Co to znamená?“

Carter se shýbá. S velkým úsilím nadzvedává mříž a posouvá ji stranou. „Pro tebe to znamená, že máš z pekla štěstí.“ Tahá za řetěz a smýká mnou k odhalenému otvoru, který vypadá jako propadlo do hradní hladomorny.

„Ne, počkejte! Tam dole zemřu a vina padne na vás. To byste přece nechtěl, nebo ano?“

„Nemusíš si o mě dělat starosti. Já tě nezabiju. Myslím, že se o to postará někdo jiný. Nebude to trvat dlouho a budou zpátky.``

„Kdo bude zpátky?“

S odpovědí si dává dost načas, ale nakonec přece jen přichází. „Démoni.“

„Cože? Vy se mě chystáte zavřít do jeskyně, která patří démonům?“

„No, když budeš mít trochu štěstí, zblázníš se, než se první z nich vrátí zpátky.“

Při těchto slovech mě zezadu objímá. „Stůj klidně, ať ti můžu odemknout ty řetězy.“

Tak to zní docela nadějně. Zatímco se lopotí s nepoddajným zámkem, promýšlím různé způsoby útěku. Ale záhy se ukazuje, že Carter na všechno myslel. Jeho ruce mě ani na chvíli nepouštějí z křečovitého sevření. Mám pocit, jako by mě uvěznil v obřích kleštích, na jejichž koncích jsou ke všemu nepříjemně ostré bodce – jeho zbraně, které se mi zarývají do masa. Mechanismus konečně cvakne a Carter mě vší silou tlačí k jámě. Nesmím se tak snadno dát. Nemůžu přece dopustit, aby se vrátil nahoru k mým přátelům a pokračoval ve své podvratné činnosti. Pro mé náhlé zmizení by si jistě snadno vymyslel nějakou přijatelnou výmluvu. Řetěz se uvolňuje, padá k zemi a já se bezvládně řítím do propasti pod sebou. Než jednou provždy zmizím v rozšklebeném jícnu jeskyně, oběma rukama se chytám řetězu a prudce jím škubnu.

Carter, který stále ještě drží jeho druhý konec, něco podobného nečekal. Ztrácí rovnováhu a se zuřivým zavytím se za mnou poroučí do podzemí. Dopadá na bok, chvíli se svíjí bolestí, ale pak se rychle, byť stále dost zmateně škrábe na nohy. „Co jsi to udělala?“ vypíná se na špičky a v dané situaci dost směšně poskakuje, jako by se chtěl zachytit hrany propadla vysoko nad našimi hlavami.

Otáčí se ke mně a zastaví se jen několik centimetrů od mého obličeje. V ruce chřestí řetězem, který by mi jistě nejraději omotal kolem hrdla a pořádně zatáhl.

Má ale strach. Docela klidně ho pozoruju a dokonce se tvářím trochu pobaveně. Asi je to ode mě dost hloupé, ale prostě si nemůžu pomoct. Nikdy by mě svýma vlastníma rukama nezabil, na to je příliš zbabělý. Dobře ví, jaký trest by následoval. No tak se aspoň podíváme, jak se pan Hrdina vypořádá se svým neodvratným koncem.

V následující vteřině otáčí hlavu a s doširoka rozevřenýma očima zírá kamsi do tmy. Poulí je stále víc. Je div, že mu ještě nevypadly z důlku.

„Co se děje? Slyšíte něco?“

„Kroky.“

„Patří těm démonům, o kterých jste mluvil?“

Ještě chvíli pozorně naslouchá a poté zhluboka vzdychá. Je to zvuk plný nejistoty a strachu. „Jsou to kroky nějaké ženy.“ „Nějaké démonky.“

Carter mlčí. Z jeho úst se mi uklidnění nedostane. Zato hlas nad námi mi zní jako rajská hudba. „Než s vámi skončíme, budete se modlit, abychom byli démoni, pane Cartere.“

Je to Isabela s Neriah a jejími dvěma psy, kteří jí sedí u nohou. Obě dívky mají v dlaních světlo, které jim při pohledu od nás zdola osvětluje tvář tak zvláštně, že vypadají jako andělé. Moji strážní andělé.

„Nikdy v životě jsem nikoho neviděla tak ráda jako vás dvě!“ Volám na ně co nejhlasitěji. „Jak jste věděly, kde mě najdete?“

„Neriah zachytila v kontrolní místnosti tvé myšlenky. Okamžitě všeho nechala a běžela za mnou. A než začnete zapírat, pane Cartere, musím dodat, že slyšela taky ty vaše. Rozhodně to bude stačit na obžalobu před Tribunálem. O výsledku jeho jednání už předem vůbec nepochybuju. Byl jste tak zaměstnaný Rochelliným únosem, že jste si je zapomněl chránit.“

Isabela se na chvíli odmlčí a slovo si od ní přebírá Neriah. „Isabela si navíc, těsně než jste zmizeli, všimla výrazu tvé tváře.“ „Přesně tak, a to mi stačilo, abych věděla, že jsi v úzkých.“ Teď už zase pokračuje Isabela. „Lord Penbarin nám pomohl vás najít. Pak už to bylo docela snadné. Až jsem se sama divila. Aysher a Silos zachytili stopu a vedli nás jako správní ohaři. Přímo sem k jeskyni.“ Isabela, přivírá oči a soustředěně pozoruje pana Cartera. „Vy nám toho budete muset hodně vysvětlit, ale nechte si to až do Atén.“

„Můžete se těšit na pěkný proces, ten, kterému se lady Arabella naštěstí vyhne, tedy s výjimkou chvíle, kdy proti vám bude svědčit. Vyklubal se z vás pěkný zrádce!“

Neriah si, svou roli zjevně užívá. Během závěrečné věty nám shazuje lano, dost dlouhé, aby dosáhlo až na dno.

Carter se po něm zoufale vrhá, ale já ho rázným pohybem odstrkuju stranou. Rozbíhá se a vahou svého těla se mě chystá srazit na zem. Při pohledu na mé jiskřící ruce se rychle zastaví. „Teď už je nebudu mít u těla. Být vámi, držela bych se od nich co nejdál. Jediný dotek a je po vás. To vám můžu zaručit. Takže několik kroků dozadu..., tak je to správné. Hodný pan Carter. Z téhle smradlavé díry, do které jste nás dostal, vylezu jako první.“

Nervózně se ohlíží přes rameno. Docela by mě zajímalo, jestli zachytil nějaký zvuk. Já zatím nic nevidím, ale je pravda, že tunely propojené s jeskyní tonou v naprosté tmě. Carter škube hlavou a oči

se už zase tlačí ven z důlků. Vypadá jako vyplašená srnka, divoké zvíře uvízlé v pasti. Není na něj zrovna příjemný pohled. „Rychle!“

Nejprve si ale musím nasadit rukavice, bez nich bych provaz jen spálila a byl by nám oběma k ničemu.

„No tak rychle!“ Carter ječí čím dál hlasitěji. „Copak je neslyšíš?“

Teď už ano. Duté zvuky. Dusot nohou. S každou vteřinou je blíž a blíž.

Rukou, kterou jsem stihla skrýt do rukavice, se chytám lana a prudce jím škubnu. Děvčata nade mou mě okamžitě začínají přitahovat. Když jsem asi v polovině cesty, objevují se první démoni, jsou celí zchvácení a zuřivě vrčí. Při pohledu na Cartera se zastaví, z tlam jim odkapávají sliny. Uvězněný nebožák ke mně vrhá prosebný pohled, ale vidí, že je to marné. K povrchu mám ještě dost daleko. Nakláním se dolů, ale na dlani, kterou mu nabízím, nemám rukavici a tou druhou svírám provaz.

Démoni hrabou nohama do země, jako býci připraveni k boji. Neriah a Isabela ještě přidávají na tempu a za několik vteřin s jejich pomocí přehupuju přes okraj. Jako blesk se otáčím zpět k jámě a Isabela s Neriah hází lano zpátky do jeskyně. No tak. Chyťte se. Démoni stojí Carterovi v cestě. Jeden z nich se natahuje, chytá provaz a takřka jediným pohybem ho dívkám vytrhává z rukou. Snad vteřinu dvě se snaží klást odpor, nadlidským úsilím křičí, ale není to nic platné. Démon je na ně příliš silný.

Pan Carter nám posílá dlouhý pohled plný bezmezného zoufalství. Pak se otáčí a mizí ve tmě.

TŘICÁTÁ ŠESTÁ KAPITOLA
MATT

Setkáváme se v zabezpečené místnosti. S Lorianem přichází král Richard. Ukazují mi holografický plán Citadely. Zatímco si ho společně prohlížíme, přistupují k nám dva členové stráží. „Uvědomte řídící centrum, aby udržovalo naši pozici přímo nad Angel Falls, ale mohou nás spustit o něco níž." přikazuje Lorian. Muži pokývnutím hlavy dávají najevo, že rozuměli, a okamžitě se vzdalují.

Lorian se obrací ke mně a chvíli na mě pozorně hledí, zatím co nepřestávám studovat trojrozměrný model Citadely. „Soustřeď se, Matte. Potřebuju, aby sis dobře zapamatoval všechny strategicky významná místa." Dobře vidí, že se ze všech sil snažím koncentrovat. Ale moc mi to nejde. Děvčata, jsou pryč už příliš dlouho!

Objevuje se lord Penbarin. Skoro se na něj vrhám. „Máte nějaké zprávy o Isabele, Neriah a Rochelle?"

Lord Penbarin se mě snaží uklidnit. „Nemusíš si dělat starosti, Matte. Dokážou si poradit. Zvládnou daleko víc, než si dokážeš představit."

„Ale jsou úplně samy v Podsvětí!"

Král Richard se tiše směje. „Jsou tam tři a k tomu u sebe mají oba psy. To moc neodpovídá mé představě samoty. A dvě z nich mají zkušenosti z dřívějška. Tak už se konečně vrať ke své práci, Matte. Vážně tě teď nemůžeme postrádat."

Má pravdu. Zhluboka se nadechuju, ale stejně se nemůžu zbavit pocitu, že jsem Rochelle zradil. Slyšel jsem její volání...

„A přišel jsi, jak jen jsi mohl," ujišťuje mě Lorian. „Pořád ještě se musíme vypořádat s Mardukem. A to vůbec nemluvím o své sestře."

Přichází jeden z vojáků. Král Richard se na něj obrací s otázkou. „Jaké zprávy nám přinášíš?

„Slečny Neriah, Isabela a Rochelle se v pořádku vrátily a -"

„Kde jsou?" Nemůžu se udržet a skáču mu do řeči.

Ale to už děvčata vstupují do místnosti. Přibíhám k nim a všechny najednou je objímám. Spolu s nimi vstupuje také Dillon. I v jeho pohledu čtu velkou úlevu a nesmírnou radost. Vítá je také král Richard. Zjevně mu spadl velký kámen ze srdce. „Co jste provedli s naším zrádcem?"

„Pan Carter se nestihl včas dostat z jeskyně, můj pane," vysvětluje Isabela. Podle všeho je to jen část jejich příběhu, jistě by nám ho mohla vylíčit daleko barvitěji. „Zůstal v podzemních chodbách s démony."

Voják stojící za jejími zády si prudce odkašlává, jako by mu z ničeho nic zaskočilo.

Lord Penbarin si uvědomuje, že muž vlastně nestačil dokončit svou řeč. Zřejmě pro nás má ještě další zprávy. „Tak copak je, Milone?"

„Jde právě o démony, můj pane. Prvnímu se už podařilo prorazit."

Lorian okamžitě tuhne, jeho jasně fialové oči se mění ve dvě velké zářící koule. „Copak se moje sestra skutečně naprosto pomátla? Musela přijít o rozum. Přece nemůže chtít vládnout světu, který bude zaplavený bytostmi, jejichž zloba a krutost daleko přesahují její vlastní měřítka?"

Na tuhle otázku, pokud skutečně byla takto zamýšlena, nemá nikdo odpověď. Pak mě přece jen něco napadá. „A není možné, můj pane, že Lathenie přišla na způsob, jak tyto démony ovládat?"

„Pokud tomu tak skutečně je, pak je daleko mocnější, než jsem kdy předpokládal, a naše situace je ještě zoufalejší, než si dokážeme představit!" Obrací se k holografickému plánu. „Budu potřebovat tvoji pomoc, Matte. Společnými silami by se nám mělo podařit zničit Citadelu. Pro Strážce to bude den smutku a hanby. Nikdy bych nevěřil, že dojde až na tohle poslední zoufalé řešení. Ale v současné chvíli se mi zdá, že nemáme jinou možnost." Podívá se na lorda Penbarina, a krále Richarda. „Co nejrychleji vyveďte všechny své bojovníky ven. Musíte si skutečně pospíšit! Citadela se může každým okamžikem dostat do rukou našich nepřátel a nic, co bude uvnitř, neunikne zkáze."

Členové Tribunálu si vyměňují ustarané pohledy. „Kolik máme ještě času, můj pane?" ptá se král Richard.

„Počkejte, hned vám to povím." Lorian mi hledí přímo do očí. Cítím, jak mi jeho myšlenky podobné neviditelným chapadlům pronikají do mozku. Lorian se snaží odhadnout, jak moc jsem odhodlaný a hlavně silný. Netrvá dlouho a má přesnou představu o průběhu dalších událostí. Ví přesně, kolik času nám zabere, než společnými silami zničíme Citadelu. „Sedm minut," říká konečně směrem k Richardovi, který je zjevně šokován.

„Jenom sedm minut?"

„I tak je to příliš dlouho!“ stroze namítá Lorian. „Dokážete si vůbec představit, kolik nestvůr a démonů za tu dobu stihne sestra protlačit na Zemi?“

Má pravdu, mohou jich být celé stovky, ale vládcové Domů shromáždění kolem Loriana mají ještě něco na srdci. „Můj pane,“ za všechny si bere slovo lord Penbarin. „Arkarian a Jimmy jsou stále ještě v labyrintu.“

„Můj syn je mozkovid. Varujte ho tedy.“

Lord Penbarin rozpačitě kroutí hlavou a krouživými pohyby si nervózně začíná protahovat krk, jako by mu ztuhla šíje. „Mohli bychom se o to pokusit, můj pane, ale už dost dlouho se nám neozval. Je docela možné, že naše myšlenky nedokáží proniknout stěnami labyrintu.“

Rochelle vystupuje o krok dopředu a sundává si rukavice. „Půjdu pro ně a přivedu je zpět.“

Isabela se hned přidává. „A já tě doprovodím.“

Lorian se chvíli dívá na obě dívky a pomalu se mu v koutcích úst objevuje zárodek úsměvu, jen tenounká linka, ale přehlédnout se nedá. Konečně přikyvuje. „Tak dobrá, dělejte, jak myslíte. Ale neodejdete s prázdnou.“ Podává jim krystal. „Pozorně ho sledujte a řiďte se odpočítáváním. Než se objeví nula, musíte být venku.“ Teď se obrací na Neriah, která právě otvírá ústa a taky se chystá nabídnout své služby. „Ty se vrátíš do řídící místnosti. Ethan tam stále ještě pracuje. Dohlédneš, aby se dostal včas do bezpečí a s ním samozřejmě všichni ostatní, kdo zatím nestačili uniknout. A vy dva,“ Lorian pokračuje u Dillona a lorda Penbarina, „si vezmete na starost zbytek našich lidí. Ať jsou kdekoli, rozhodně musí bez zbytečného otálení opustit Citadelu.“

Všichni oslovení se rozcházejí. Lorian ztěžka dosedá na židli a ruce skládá na stůl. Připravuje se na nechtěný úkol. Musí shromáždit dostatek vnitřní energie, která by dokázala zničit neobyčejnou stavbu. Pak docela nečekaně vzdychá a unaveným hlasem dodává: „Byl to skutečně hodně dlouhý den, synovče. Stál nás všechny spoustu sil, ale podle toho, jak znám svoji sestru, není ještě zdaleka u konce.“

TŘICÁTÁ SEDMÁ KAPITOLA
ROCHELLE

V labyrintu je klid, což nás docela udivuje. Kde jsou všechny bytosti, které sem pronikly z mezisvětí? A pokud se s nimi setkáme, budou skutečně z masa a kostí nebo jen přeludy stvořené našimi vlastními představami? jestli přichází skutečně jen z našich děsivých snů, docela by mě zajímalo, jak budou vypadat. Nočních můr mám víc než dost.

Isabela mi něco křičí do ucha a vyděšeně se na mě věší, jako by se mi chtěla vyšplhat na hlavu. Samozřejmě mě tím naprosto vyvádí z rovnováhy. Přidávám se k ní a společně ječíme jako smyslů zbavené, přestože po pravdě vůbec netuším, z čeho mám mít takový strach.

„Tamhle!“ Ukazuje na zem nedaleko našich nohou. „Tak chlupatou, odpornou a hlavně obrovskou obludu jsem ještě –“

Trochu ji od sebe odstrkuju, abych se mohla nadechnout. Takhle ustrašenou ji neznám. Musím zjistit, co se s ní děje. „O čem to proboha mluvíš?“

„Přece o tom pavoukovi. „Jsi slepá nebo co? Je velkej jak fotbalovej balon.“

Znovu se rozhlížím, ale nic nevidím, jen jakýsi nejasný stín. „Uklidni se, Isabelo Myslím, že vím, jak tudy bezpečně projít.“

„Jo, vážně?“ Isabela kňučí jako vyděšené kotě. Zdá se, že je na pokraji zhroucení. „Tak mi to, prosím tě, rychle řekni. Tenhle pavouk vypadá dost hladově.“

„Dobrá. Tak za prvé: žádný pavouk tady není. Prostě sis ho jenom vymyslela.“ Trochu se shýbám a prudkým pohybem ruky protínám prostor nad stínem.

„Proboha, Rochelle. Nedělej to.“

„Vážně tu nic není. Ta potvora je stejně skutečná jako Ethanovy iluze. Ani o chlup víc.“

„Ale přece sama dobře víš, že některé předměty a bytosti dokáže zhmotnit.“

„A stejně dobře a rychle je také umí nechat zmizet. Stačí mu k tomu jediná myšlenka. A přesně to teď musíš udělat i ty. Chápeš, co po tobě chci?“

Konečně se ode mě odlepuje a staví se na vlastní nohy. Zavírá oči a zhluboka se nadechuje. Když po chvíli zvedá víčka a zaměřuje se

na místo, kde ještě před chvílí viděla hrozivou nestvůru, na obličeji se jí objevuje spokojený úsměv.

„Je pryč?“ ptám se pro jistotu.

Přikyvuje. Neskutečný děs ji rychle opouští a do popelavě bledé tváře se jí pomalu vrací krev a s ní i zdravě růžová barva. Rozpačitě zvedá ruku a zastrkuje si za ucho jeden neposedný pramen vlasů. „Nikomu o tom neřekneš, že ne? Hlavně ne Mattovi a Ethanovi. Pořád by mi to připomínali.“

„Vážně si myslíš, že bych jim někdy takhle nahrála. Aby si mohli hrát na velké hrdiny. U mě to máš jako v trezoru. Nikdo se ode mě nedozví ani slovo.“

„Tak dobře. Jsi hodná. A teď bychom sebou měly hodit.“ Dívá se na krystal, tedy vlastně hodiny, které nám dal Lorian. S železnou pravidelností nám odpočítávají zbývající čas. Už máme jen pět minut.

Dáváme se do běhu a za chvilku vyskakujeme na nejbližší schodiště, které nám jako vždy okamžitě mizí pod nohama. Přivádí nás do dalšího poschodí, kde pokračujeme v hledání. „Arkariane! Jimmy!“ Isabela křičí z plného hrdla a já se k ní přidávám bezhlase ve svých myšlenkách. Nic! Žádná odpověď. Zdoláváme další schodiště a ocitáme se před prázdnými místnostmi. Dveře se před námi samy otvírají a zase zavírají. Mám pocit, že Citadela je stejně jako my vystrašená a ze všech sil se nám snaží usnadnit pátrání.

Vycházíme na novou podestu. Zatímco se nám ztrácí před očima, vybíráme si schody vedoucí pro změnu někam dolů. Tohle místo je doopravdy hrozně velké. Jeho skutečné rozměry si ani nedokážu představit. Z velké části zůstává skryto našim zrakům, ale přesto působí neobyčejně mohutně. Podle toho, co vím, neměří se tu čas stejně jako na Zemi, takže by se nám mohlo snadno stát, že zde uvízneme déle, než si můžeme dovolit.

Právě proto nám Lorian asi dal krystal s hodinami.

„Musí být přece nějaký rychlejší způsob než prohledávat místnost za místností.“

„Jako například?“ ptá se Isabela.

Začínám si stahovat rukavice. „Dobře si kryj obličej. Něco zkusím, ale nejsem si moc jistá, jak to bude fungovat. Tak si radši dávej dobrý pozor.“

Pomalu skláním dlaň směrem k zábradlí, vedle kterého stojíme. Všude kolem srší spousta jisker, ale před očima se mi začíná odvíjet pozoruhodný příběh. Vidím tisíce let starý strom – pravděpodobně eukalyptus -, který se zachoval v temné vodě, do níž ho pohřbila záplava, jež strhla břeh, na němž kdysi rostl. Snažím se soustředit na Arkariana a Jimmyho. „Potřebuju zaměřit své přátele. Najdi je!“

„Zjistila jsi něco?“ obrací se na mě Isabela a přitom pozorně sleduje časomíru částečně schovanou v dlani. „Už máme k dispozici jen tři minuty. A nesmíme zapomenout, že potřebujeme určitou časovou rezervu, abychom se odsud stačily dostat.“

Schodiště mění směr. Mohlo by to být dobré znamení, alespoň v to pevně doufám. Na kratičkou chvíli, vteřinu, snad dvě, se dokonce trochu uklidňuju a uvolňuju. Zato Isabela vedle mě z ničeho nic tuhne. „Co to je?“

Zvedám hlavu a sleduju stín, který se k nám sune odněkud z horní části schodišťové šachty. Jakmile se blížíme k další podestě, nejasný obrys se zaostřuje – je to postava muže. Po zádech mi přebíhá nepříjemné mrazení následované krůpějemi potu. Tahle osoba má důvěrně známou, děsivě povědomou auru. Oči mi jakoby samy od sebe kloužou k ruce, volně svěšené podél těla. V upracovaných, mozolovitých prstech drží černý kožený řemen.

„Řekneš mi, co vidíš, Isabelo?“

Moje společnice se viditelně třese. „Vlastně jenom stín, ale vyzařuje z něj něco moc podivného, nahání mi strach.“ Otáčí se ke mně a po krátkém okamžiku ticha pokračuje. „Proč se ptáš? Ty vidíš něco jiného?“

Několik posledních schodů a stojíme na rovné ploše, přímo proti němu. Sotva slyšitelným hlasem ze sebe soukám: „Svého otce.“

„Není náhodou mrtvý?“

„Kdepak, je ve vězení.“

„Pak to nemůže být on.“

„Ale vypadá tak skutečně.“

„To je docela možné. Ale stejné to bylo i s mým pavoukem. Pamatuješ se přece.“

Postupujeme o metr dva dopředu a dokonale realistický obraz mého otce zvedá ruku a bouchá opaskem o zábradlí. Vyděšeně uskakuju stranou. Isabela se krčí k zemi a přitom vnímá pouze

podstatu otcovy zlé povahy, jeho vyzařování, zatímco já mám před sebou dokonale přesný výjev!

„Arkariane! Jimmy!“ volá Isabela a ze všech sil se mě snaží protáhnout dál.

Otec má jinou představu. Pevně mě chytá za paži a přitahuje k sobě. „Ale no tak, zlatíčko! To se po všech těch letech se svým tatínkem ani nepřivítáš?“

„Nedotýkej se mě!“ Ječím a zkouším se mu vytrhnout. Jeho prsty se svírají ještě křečovitěji a pevně mi obepínají ruku.

Isabela znovu volá Arkariana a Jimmyho. Přitom mě nenechává samotnou. Táhne co může, za každou cenu mě chce vyvléct za sebou na chodbu. „On tady není, Rochelle. Nemůžeš ho vidět a ani s ním mluvit. Je ve vězení, za mřížemi, rozumíš? Musíš mi věřit. Není skutečný!“

„To není možné. Cítím ho na kůži. Dotýká se mě. Ten jeho stisk!“

„Isabela má pravdu.“

Obracím pohled a vidím Arkariana, jeho kulaté fialové oči jsou plné obav. Za jeho zády se objevuje Jimmy. Běží k nám jako o závod. „Co se to tu děje? Co tady vy dvě proboha děláte? My jsme skoro hotoví. Odkud se tady sakra vzal tady ten? Myslel jsem, že jsme vyčistili celé poschodí.“

Arkarian ho jediným přísným pohledem umlčí. „Musíš se vzpamatovat, Rochelle. Přivolala jsi ho sem ve svých myšlenkách. Záleží jen na tobě, jestli ho chceš nechat zmizet. Máš to ve své moci.“

Isabela se dívá na hodiny. „Rychle! Pospěšte si. Dvě minuty a všichni tady zahyneme. Celé to tu vybuchne.“

„Cože?“ nechápavě křičí Jimmy.

Prásk! Řemen mi přistává na rameni. Sténám bolestí a klesám v kolenou.

„Můžeš ho zastavit, jednou provždy,“ ujišťuje mě Arkarian. Myslím, že teprve teď mi dochází plný význam jeho slov. Už chápu, co se mi snaží říct. Tohle je má příležitost udělat to, co se mělo stát už dávno. Máma to nikdy nedokázala.

„Poslední minuta,“ syčí na mě Isabela, která mezitím postoupila až k mému boku.

Stín mého otce zvedá ruku, s hrůzou v očích sleduju, jak se ke mně snáší prohnutý kožený řemen. Ale tentokrát se nesnažím uhnout ani

se skrýt. Natahuju paži a pevně jej zachytávám uprostřed letu. Rázným pohybem si přitahuju otcovu paži a vší silou ji tisknu. Prsty se mu propalují přes kůži. Musí strašlivě trpět a z jeho zoufalého křiku je to taky znát. Cítím, jak celý ochabuje, láme se v pase a v příští vteřině mizí.

„Deset vteřin!“ odpočítává Isabela.

Jimmy a Arkarian nás s Isabelou strhávají k sobě. Společně skáčeme na pohybující se podestu. Isabela naposledy pohlíží na krystal s měnícími se čísly a volá: „Teď!“

Naprosto současně s jejím hlasem se celý prostor a vše, co je v něm, začíná plnit jasně bílým světlem, které se rychle mění dožluta, a přechází v jasně zářivou červen. Arkarian, Jimmy a Isabela vypadají, jako by se ve zlomku vteřiny změnili v kostlivce.

„Proboha, to ne!“

„Rychle!“ Arkarian nás tiskne k sobě.

Mám strach, že je pozdě. Plošina pod našima nohama se ztrácí a všichni čtyři padáme někam do neznáma.

TŘICÁTÁ OSMÁ KAPITOLA
MATT

Citadela se rozpadá! Odpadává z ní cihla po cihle, tříští se sklo, puká mramor a odlétají střepy křišťálu. Ti, kteří přežili, se odebrali za mým otcem. Přivítá je s otevřenou náručí. Jejich úkol zde je u konce. Splnili ho jak nejlépe mohli a teď je čeká zasloužený odpočinek. Nahlížím za hřeben a pozoruju, jak celé části Citadely letí k zemi. Na obloze se objevuje další mohutný záblesk následovaný ohlušujícím rachotem. Nad horami se rozlétají úlomky kdysi majestátné Citadely a v okamžení pokrývají okolní kopce.

Rozhlížím se kolem sebe. Hledám jisté tváře. Postrádám tu některé členy Tribunálu, ale vím například, že král Richard se už dřív odebral do Atén, aby osvobodil lady Arabellu. Jak strašlivě jsem se mýlil, když jsem ji obvinil! I Lorian přiznává, že s ní jednal nespravedlivě. „Budu jí to muset při nejbližším setkání vysvětlit. Jen doufám, že pochopí a vše mi odpustí.“ Stačil mi to říct, než začalo tohle boží dopuštění.

A pokud jde o další vládce Domů, lady Devine se spolu, s mnoha svými zraněnými bojovníky přesunula do palácové ošetřovny rovněž v Aténách, kde se o ně postarají. Kolem sebe vidím královnu Brystianne, lordy Samartyna a Penbarina, kteří přepočítávají zbylé vojáky. Shaun a Dillon se k nim právě teď přidávají.

Když nepočítám Cartera, nevím o dalších šesti Vyvolených. Kde jsou Ethan a Neriah? Podle posledních zpráv se jim spolu s několika členy Tribunálu a jejich družinou podařilo včas dostat z řídící místnosti. Od té chvíle je nikdo neviděl.

Vzduchem projíždí výboj další exploze, rozpadá se poslední část Citadely. Je to labyrint. S Lorianem jsme dohlédli na to, aby se udržel nejdéle. Po mé sestře a Rochelle, Arkarianovi a Jimmym stále ani stopa. Všichni byli právě zde, tedy alespoň měli být. Nemůžeme pro ně vůbec nic udělat. Nezbývá než čekat a doufat, že se jim nějakým zázrakem přece jen podařilo zachránit. Vteřiny ubíhají, prach pomalu sedá a poslední úlomky cihel dopadají na zem. Nebe se zklidňuje a nás se zmocňuje stále větší panika.

Jako první se láme Shaun. „Musíme přece něco dělat. Proč tady jen tak stojíme. Musí existovat způsob, jak je najít!“

Usilovně pátrám po stopách jejich myšlenek, v duchu se zaměřuju na trosky pokrývající okolní svahy, ale hledám také v tříšti rozptýlené vysoko v atmosféře. Vůbec nic.

Dillon se zamračeným výrazem vybíhá k podivnému předmětu padajícímu z oblohy. „Co to je?“ Zachytává ho, než se stačí dotknout země, a přináší nám ho.

Je to černý kožený pásek. Zvedá ho nad hlavu a čeká, jestli ho někdo z nás pozná. Shaun vrtí hlavou. „Nic mi to neříká. Nemám pocit, že bych ho někdy viděl. Jimmymu ani Arkarianovi podle mě nepatří.“

Beru ho do ruky a okamžitě mě zasahuje mocná vlna Rochelliných představ. Už vím, kde jsou. Jako splašený se rozbíhám směrem na jih.

,,Kam to utíkáš?“ volá za mnou Dillon. Dělá několik rychlých kroků a snaží se mě dohnat

,,Letí k nám. Mám strach, že dopadnou pěkně tvrdě.“

Všichni čtyři přistávají v překvapivě těsné formaci, takřka dokonalém kruhu. Bolestivě se zvedají do sedu, a Rochelle si překotně nasazuje rukavice.

„Jsi v pořádku?“ ptám se jí.

Kýve hlavou. „Myslím, že ano.“

Další na řadě je Isabela. Škrábe se k Arkarianovi a prohmatává ho, jestli není zraněný. Ujišťuje ji, že mu nic nechybí, a Isabela hned pokračuje k Jimmymu. „Něco zlomeného?“

„Strašně mě bolí kotník.“

„Tak se raději nehýbej.“ Přikládá mu ruku k noze a bez otálení se pouští do léčby.

Lorian mě oslovuje prostřednictvím svých myšlenek. Stojí na vrcholu hřebenu a žádá mě, abychom se k němu co nerychleji připojili.

,,Ostatní jsou v pořádku?“ zjišťuje Isabela.

„Bohužel ještě všichni nedorazili,“ odpovídá Shaun chvějícím se hlasem.

Vidím, že Rochelle by se taky ráda na něco zeptala, ale všimla si, že mlčky stále ještě mluvím s Lorianem. Jeho úvahy nejsou moc radostné. Stále více mě zarmucují a na čele se mi objevují ustarané vrásky, které se nedají jen tak lehce skrýt. Rochelle se jemně dotýká mého ramene. „Co se děje?“

„Na vrcholu hory na nás čeká Lathenie se svými vojáky.“

„*Cože?*“ Volá Dillon, jako by nechtěl věřit svým uším. „Vždyť jsme právě zničili celou její armádu. Kde proboha bere další bojovníky? To je má schované v rukávu nebo co?“

S chmurnými představami se společně vydáváme směrem k hřebenu. Už zdálky jasně vidíme obrys Lorianovy postavy, která působí v odpoledním slunci skoro romanticky. Když se konečně dostáváme až k němu, obrací se a chvíli nás soustředěně pozoruje. V očích má doposud neznámou zuřivost. Ve chvíli, kdy mu pohled sjede na Arkariana, na chvíli téměř neznatelně zjihne, ale takřka okamžitě zase tvrdne. Cítím, jak mi tluče srdce, dává o sobě vědět stále ostřeji a hlasitěji, jeho údery mi způsobují skoro bolest. Co nás tady asi čeká? A vtom najednou chápu, co znamená Lorianův výraz. Ethan a Neriah padli do zajetí! Lathenie se jich musela zmocnit uprostřed všeho toho zmatku, když jsme všichni byli zaměstnaní pohledem na rozpadající se Citadelu. Teď je má ve své moci, pevně zavřené ve vzduchu nad zemí, ve zlatých klecích, jejichž stěny září syčivými výboji elektrického proudu.

Ale Ethan a Neriah nejsou zdaleka jediné trumfy, které si vládkyně Řádu přináší do tohoto posledního rozhodujícího boje. Nedaleko za klecemi stojí ohromující řady démonů. Táhnou se, kam až oko dohlédne. Je jich celá armáda. Jsou rozdráždění a velmi neklidní. Povětšinou chroptí a výhružně vrčí, někteří dupou — zjevně se nemohou dočkat, až dostanou povel k útoku. Nedají se spočítat, jsou jich tu stovky, možná celé tisíce. V čele stojí jejich velitel, který samozřejmě přitahuje mou pozornost. Musím ho pečlivě sledovat. S ním se bude třeba vypořádat ze všech nejdřív.

Přátelé shromáždění kolem mne překvapeně vzdychají, sem tam je slyšet potlačované zaúpění. Lord Penbarin nevěřícně kroutí hlavou, královna Brystianne křečovitě zatíná prsty do límce, který obepíná její krásné hrdlo. Oba členové Tribunálu jsou evidentně v naprostém šoku.

Shaun nemůže ani na chvíli odtrhnout oči od svého syna. „Jak se něco takového mohlo stát?“

Rochelle se ho snaží uklidnit. „Dostaneme je zpátky. Nic se jim nestane.“

Zmocňuje se mě bojový zápal, hluboko uvnitř cítím palčivou bolest. Vystupuju vpřed a mířím Loriana, ale ten mě dlaní rázně

zastaví. „Musíš zachovat klid. Ani jednomu nepomůže, když budeš jednat zbrkle. Musíš si vybavit vše, co tě naučil tvůj otec. Vzpomeň si na schopnosti, které jsi od něj dostal.“

„Zabiju Lathenii a pak jednu po druhé i všechny její bestie!“

„Se sestrou se vypořádám sám.“ Jeho tichý hlas mě překvapuje svým klidem. „Dnes mi způsobila příliš mnoho škod. A teď zašla příliš daleko. Rukojmí brát neměla, to byla její největší chyba.“

Isabela přichází k nám. „Její oči těkavě přejíždí z Ethana na Neriah a pak zase zpět. To celé se opakuje hned několikrát. „Zbili je. Ethan má polámaná žebra a nemůže skoro dýchat. Neriah je taky zraněná, ale její rány se hojí samy od sebe.“

Zvedám hlavu a setkávám se s Neriažinýma očima. Tělem mi projíždí ostré bodnutí. Vnímám silný tlak, přijímám její myšlenky. *Klece jsou pod napětím. Nedá se dostat dovnitř ani ven. Lathenie nás chce vzít s sebou. Nejdřív musíš zachránit Ethana. Znáš se s ním skoro celý život. Jeho máma by nepřežila, kdyby měla přijít o další dítě, a... já budu vždycky s tebou, nehledě na to, v kterém ze světů budu muset žit.*

Ne! Dobře mě poslouchej —

Lorian se ke mně obrací a pevným hlasem mě napomíná. „Pečlivěji si hlídej, na co myslíš. Má sestra všechno slyší. Podívej se, jak se samolibě usmívá.“

Má pravdu. Lathenie má na tváři skutečně odporně spokojený škleb. Vypadá skoro... vítězoslavně. Čeká, až udělám chybu. Potřebuje, abych přestal uvažovat a podlehl svým citům. To je její plán. Po pravé ruce má Marduka, který vše klidně pozoruje. Chvílemi zabloudí pohledem do míst, kde visí jeho dcera, a mě samozřejmě okamžitě napadá, jak je možné, že by jakýkoli, snad i ten nejhorší otec snesl tak neslýchané trýznění svého vlastního dítěte. Pak z jeho odporného prasečího rypáku vyjde hněvivé zachrochtání a k nohám mu skápne proud slin. Myslím, že dostávám svou odpověď.

Přesouvám se k démonovi, který čeká hned vedle něj. V jedné ruce drží řetěz, v druhé sekeru. Upřeně na mě zírá, ani na vteřinu neuhne zrakem. Když si všimne, že mu věnuju pozornost, výhružně zvedá obě ruce vysoko do vzduchu a hrozivě zavrčí. O významu tohoto gesta se nedá pochybovat. Usilovně se snažím uklidnit, nabírám vzduch a zkouším pravidelně dýchat.

Shaun se zezadu dotýká mého ramene. Leknutím sebou trhnu jako vyplašený zajíc. „Proč Ethan nepoužije křídla a neunikne z té klece. Vůbec tomu nerozumím.“

„Možná nemůže,“ odpovídá mu Dillon za mě. „Vypadá, že na tom není moc dobře.“

Hned poté se přidává Rochelle. „Za žádnou cenu by tam nenechal Neriah samotnou. Ví, co jí hrozí, a chce zůstat s ní.“

To zní víc než pravděpodobně. Je to přesně tak, jak říká. Byly doby, kdy jsem si myslel, že Ethan je nespolehlivý spratek, kterému se nedá věřit. Jak moc jsem se v něm mýlil!

Isabela z ničeho nic zhluboka vzdychne. „Podařilo se mi trochu jim na dálku ulehčit. Prozatím se jim alespoň dýchá o trochu snadněji. A podívejte se, Ethan zavírá oči. Mně se zdá, Matte, že se k něčemu chystá.“

Pokouším se s ním spojit, ale nedokážu mu proniknout do hlavy, jeho mozek je příliš zaneprázdněný. Skutečně něco vymýšlí, to je jasné. Rychle se stahuju zpět, abych ho nerušil, ať má v plánu cokoli. Ani na vteřinu ho nepřestávám sledovat, ale současně se nenápadně obracím na své přátele, kteří stojí kolem mě. „Připravte si zbraně a čekejte na znamení. Jimmy, ty se soustřeď na zadní řady. Isabela bude mířit do středu a Arkarian pomůže kde bude právě potřeba.“

Isabela mě loktem šťouchá do žeber. „Chtěla bych být pořád s Rochelle. Mohl bys to zařídit?“

„Proboha proč?“ Rochelle ji slyšela a reaguje dost podrážděně.

Takřka neznatelně vrtím hlavou, ale Isabela je naštěstí pozorná a navíc chápe, co se jí snažím sdělit. O Rochelle se postarám sám, nemusí se bát, dohlédnu na ni. Klidně se může věnovat boji.

„Jen tak. Myslela jsem si, že bychom se docela dobře doplňovaly.“ Isabela odpovídá zdánlivě nezúčastněným hlasem. Zjevně nechce Rochelle nijak zneklidňovat. Za posledních několik hodin toho zažila víc než dost – rozhodně nepotřebuje, aby ji kdokoli ještě víc stresoval.

Rozdávám poslední pokyny, co nejrychleji dokončuju přípravu na boj. „Ty se, Shaune, spolu s Dillonem pokusíš rozbít jejich čelní řady.“

„Nezapomeň, že Lathenie patří mně,“ připomíná mi Lorian.

Ačkoli bych se s nenáviděnou vládkyní moc rád utkal sám, neodvažuju se odporovat. Strýcův hlas je plný vášnivé zloby a odhodlání, nikdy dřív jsem ho takhle neslyšel.

„A co já?“ ptá se Rochelle.

„Kdysi jsi mě zachránila z Mardukova zajetí a teď bych chtěl, abys totéž udělala pro Ethana a Neriah. Jakmile je osvobodíš, vrátíš se k nám a budeš bojovat po mém boku.“

„Mohla bych dostat zpátky svoji dýku?“

„Její čepel ti při překonávání zelektrizovaných stěn klecí nepomůže.“

„Potřebuju ji, abych mohla bojovat s démony.“

Několik vteřin ji němě pozoruju. Copak to skutečně musíme už zase probírat? „Proti těmhle bytostem nemůžeš nůž vůbec použít. Musíš se spolehnout pouze na své ruce.“

Obrací oči k netvorům a celá se chvěje. „To znamená, že se budu muset dostat až k nim. Bojovat z bezprostřední blízkosti. Nedokážeš si představit, Matte, jak strašně jsou krutí. Carter z nich byl hrůzou úplně bez sebe.“

„Budeš mě mít pořád na dosah. Nenechám tě v tom samotnou. Spokojená?“

Lorian mě upozorňuje, že se něco děje. Ethan a Neriah nám začínají přímo před očima mizet. Za chvíli ani jednoho nevidíme.

„Co to je?“ Lathenie vztekle křičí a mečem několikrát za sebou bodá do míst, kde se ještě před chvílí mohla kochat pohledem na uvězněného Ethana. Od čepele jí odlétají proudy jisker a ozývá se ostrý sykot. Celá klec se pod prudkými výboji třese. Lathenie je jako smyslů zbavená, přesouvá se k Neriažině závěsnému vězení a útočí na ně ostřím svého meče. Zase nic. Po dívce není ani stopa. „Marduku! Kam se poděli? Doufám, ze jsi jim nějak nepomohl!“

Její věrný služebník se dotčeně snaží ospravedlnit. Oba se na chvíli přestávají soustředit na své okolí, to je moje příležitost. Musíme jednat rychle, podobnou šanci už možná mít nebudeme. Nedokážu odhadnout, jak dlouho může vydržet Ethanova neskutečně dokonalá iluze. Zvedám ruku nad hlavu a pak ji prudce spouštím dolů. „Teď!“

Jimmy rozhazuje do zadních vojů své kuličky o síle granátů a okamžitě v nich vyvolává paniku. Marduk vydává příkaz k útoku. Ozývá se nové vrčení a chroptění. Jejich nohy zuřivě duní o zem. Řítí se na nás vyzbrojení sekerami, meči a řetězy.

Doufám, že jsem tyhle neskutečné příšery nějak nepodcenil.

Vůbec se nepodobají Skřetům nebo jakýmkoli jiným stvůrám z podsvětí, s kterými jsme se doposud setkali. Neuvěřitelně páchnou, člověk má co dělal, aby z toho strašlivého smradu neomdlel.

Shaun odráží výpady dvou démonů najednou. Z ničeho nic se u mě objevuje král Richard s lady Arabellou. Musím se jim omluvit, ale teď na ně skutečně nemám čas. Lady Arabella se nervózně rozhlíží kolem sebe, někoho hledá. Rychle natahuju ruku a mířím dolů z kopce, kus pod hřeben. „Najdete ho tam, má paní, hlídá nám severní křídlo.“ Beze slova přikyvuje a odchází. Král Richard mezitím vytáhl meč a pomáhá Shaunovi.

Já končím tváří v tvář démonovi, který je bezesporu jejich velitel. Neuvěřitelně šikovně se na mě oboří masivním řetězem a jediným škubnutím mi vyráží sekeru z ruky. Silou vůle shromažďuju do prstů všechnu energii, kterou mám právě k dispozici, a mířím ji na něj. Nevelkou vzdálenost, která nás od sebe dělí, osvětluje modravý záblesk. Démon dostává plný zásah a letí dozadu. Bolestivě dopadá na zem, zuřivě zařve, ale překvapivě rychle se škrabe zpátky na nohy, přestože má nyní v břichu velkou díru. Takovou odolnost jsem nečekal, takže jsem jeho novým výpadem dost vyvedený z míry. Dostávám ránu hlavou přímo do prsou a na vteřinu dvě ztrácím rovnováhu. Ustupuje o krok vzad, sbírá sílu a už zase na mě doráží s řetězem a mojí sekerou. Snad ještě zuřivěji než předtím. Chytám mu ruku a chvíli se přetahujeme o ukořistěnou zbraň. Volnou paží mi démon uštědřuje několik ostrých šlehů přes záda. Bolest mi projíždí celým tělem, mám pocit, že mi přerazil páteř. Skoro se to nedá snést, nezbývá než ulevit si řevem. Zkouším zachytit bičující končetinu, ale je strašně rychlý a včas odhaluje můj úmysl. Jen samotnou vahou svého těla mě převaluje na záda a s nadšeným, takřka vítězným výrazem mi vráží koleno pod bradu. Tiskne mi hrdlo tak silně, že nemůžu nabrat dech. Za normálních okolností bych ho ze sebe snad i dokázal setřást, ale bez dostatečné zásoby vzduchu rychle ztrácím sílu. Sleduju, jak zvedá mou sekeru a zaměřuje mi ji na hlavu. Zoufale lapám po dechu a jako ve zpomaleném filmu sleduju jak se blíží k mé lebce.

Vtom se ozývá výkřik, démon se divoce prohýbá a vypíná dozadu. Kolem pasu ho ovíjí kožený pás biče a jako zázrakem ho odhazuje stranou. Do zorného pole mi místo něj vplouvá Arkarian se svými

rozcuchanými, jasně modrými vlasy. Podává mi ruku a já ji vděčně chytám.

„Jak je možné, že tě ta příšera přemohla?“

Krčím rameny a vyprošťuju sekeru z démonových zaťatých prstů. „Dostal se mi na krk, nemohl jsem dýchat.“

Arkarianovi se zdá mé stručné vysvětlení docela zábavné. „Vážně to jde tak snadno?“ Každopádně jsi s ním jenom ztrácel čas. Potřebujeme tě jinde. Lathenie je v ráži a Lorian má co dělat, aby ji udržel na uzdě.

„A co je s Ethanem a Neriah?“

Zvedá ruku a ukazuje prstem, který ochotně sleduju. Rochelle se podařilo sundat Neriažinu klec a svýma rukama pomalu ničí její pevné stěny. Neriah už je zase vidět. Je skoro volná, ale Rochellino úsilí přitáhlo Mardukovu pozornost. Potřebuje ještě trochu času.

Zavírám oči a ze všech sil se snažím najít ústřední bod soustředění. Nad hlavou se mi na můj bezhlasý povel začínají stahovat černá mračna; přinášejí s sebou prudký vítr. Marduk zvedá hlavu k obloze a vrávorá pod ostrým vzdušným poryvem. Takřka současně ho zasahuje mohutný blesk. Kupodivu nepřichází z černé tmy nad námi, vyšlehl z dlaní jeho vlastní dcery. Marduk zoufale naříká a chroptí. Chvíli se svíjí v nelidských bolestech a pak pod Neriažiným pohledem mizí.

Rozhlížím se kolem sebe. Bojiště je plné mrtvých démonů.

Naše zbraně fungují skutečně dobře. Jsem moc rád že se Neriah podařilo skrýt tu svou dokonce i v Latheniině zajetí. Snad byl Ethan stejně úspěšný, i když mám jisté pochybnosti. Jeho výzbroj se tak snadno utajit nedá.

Doráží na nás několik nových příšer a na pár minut nás s Arkarianem zcela zaměstnávají. Máme co dělat, abychom se ubránili. Naštěstí přiskakuje Neriah a svým bleskem nám pomáhá odrazit další vlnu démonů. Zachytávám její úsměv a cítím, jak mi srdce poskakuje radostí.

Vzduch protíná děsivý výkřik, zcela nepodobný všem zvukům, které jsem během dneška slyšel. Všichni Vyvolení a s nimi i Latheniiny příšery zůstávají bez hnutí stát a sledují nesmrtelné. Jejich spor už dávno přerostl ze souboje myslí do nelítostného zápasu. Každý z nich je vyzbrojený mečem a dýkou.

„Takže to skutečně zašlo až sem, sestro? Měl jsem to s tebou skoncovat, už když jsem k tomu měl poprvé příležitost. Přímo v matčině těle.“

Lathenie ho pozoruje pohledem plným smrtících blesků. Během výpadu mečem zuřivě křičí: „Tak a mám tě! Konečně jsi přiznal, že jsi mě podvedl, okradl jsi mě o mé výsady prvorozeného dítěte.“

„Ne!“ odpovídá Lorian stejně hlasitě a šikovně uskakuje před ránou. „Nemohl jsem tě o nic připravit, protože jsi se nikdy neměla narodit jako první.“

„Co se mi to tu snažíš namluvit?“

„To bylo Dartemisovo právo.“

„Lžeš! Dartemis je z nás nejmladší.“

„Vždycky byl z nás tří nejchytřejší. Úmyslně nás nechal mezi sebou bojovat.“

„Chceš mi říct, že netoužil po trůnu, přestože na něj měl podle dědičného práva nárok?“

„Je to bůh míru. Neusiluje o moc, čeká, až k němu přijde sama.“

„Mluvíš o něm, jako by byl stále naživu.“

„Jedna věc je naprosto jistá, sestro. Ty se to nikdy nedozvíš.“ Současně se svými posledními slovy Lorian Lathenii odzbrojí. Její meč letí vysoko do vzduchu. Zatímco ho nevěřícně sleduje, Lorian noří meč hluboko do její hrudi.

Na vteřinu se zdá, jako by ztuhla překvapením, vyjeveně třeští oči na čepel pevně zasunutou mezi žebra. „Ty jsi mě skutečně zabil?“

„Nemohl jsem jinak, sestro. Náš spor mohla vyřešit jen smrt.“

Lathenie pomalu zavírá víčka. Škvíra se postupně stahuje a za ní mizí zmatená bytost, která stále ještě nechápe, co se s ní děje.

Lorian zhluboka vzdychá a odvrací hlavu. To neměl dělat. Lathenie se náhle probouzí k životu a napůl se zvedá ze země. V jedné ruce má stále ještě svou dýku. S pomocí posledních zbytků sil ji vrhá Lorianovým směrem. Čepel sviští naprosto nepředstavitelnou rychlostí.

Lorian se otáčí po jejím zvuku a to je další chyba.

„Otče!“ křičí Arkarian.

Nůž dopadá naprosto přesně, zařezává se hluboko do Lorianova hrdla. V návalu bolesti jej svírá oběma rukama, ale z výrazu jeho očí je jasné, že už ví, jaký osud ho čeká. Podobně jako jeho sestra musí zemřít.

Jeho tělo klesá k zemi. Lady Arabella, Arkarian a Isabela k němu přibíhají, ale je pozdě. Sourozenci jsou po smrti.

TŘICÁTÁ DEVÁTÁ KAPITOLA
ROCHELLE

Nesmrtelní zemřeli! Nemůžu tomu uvěřit! Zabili se navzájem! Všichni jsou naprosto omráčení, pohybujeme se jako ve snu. Isabela se snaží utěšit Arkariana. Lady Arabella hystericky vzlyká a lord Penbarin ji hladí po vlasech. Jak by ji mohl uchlácholit? Pak slyším Mattův hlas.

„Postavíme jim Chrám. Použijeme cihly z Citadely, aby zůstal skrytý před zraky všech smrtelníků. Stejně jako Citadela bude zavěšen vysoko v zemské atmosféře. Lorde Penbarine, královno Brystianne, smím vás požádat, abyste jejich těla připravili k pohřbu?“

„Jistě, můj pane,“ odpovídá lord Penbarin.

Jistě, můj pane! V duchu si opakuju jeho slova.

Královna Brystianne si otírá oči plné slz a postupuje o krok vpřed. „Nejprve je musíme přemístit do Atén. Ještě štěstí, že se nám podařilo zachránit část našeho vybavení.“

„Ujměte se svého úkolu, a to pokud možno hned. Jakmile budete hotoví, uspořádám na jejich počest smuteční obřad. Teď, když je Lathenie mrtvá, otec se bude moci vrátit na náš svět, pokud se tak ovšem sám rozhodne. Poprvé za svůj dlouhý život se nebude muset skrývat. Konečně je svobodný, může opustit své nebeské vězení. Vše závisí jen na něm a já mu do duše nevidím.“

Krátce se dívá na Arkariana. „Jestliže se Dartemis rozhodne setrvat ve své říši, mohl bys promluvit na pohřbu?“

Arkarian souhlasně přikyvuje. Matt ho vlídně chytá za rameno a klidným hlasem se obrací ke všem ostatním. „Ten, kdo není zraněný, by se měl zapojit do příprav na stavbu Chrámu. Především je potřeba odklidit sutiny a vyčistit celou horu. Jakmile budeme hotoví a nesmrtelní dostanou důstojné místo posledního odpočinku, zformujeme skupinu, která se vydá po stopách všemožných nestvůr bez duše, které v posledních hodinách zaplavily Zemi. Postaráme se, aby zmizely všechny nemoci, které s sebou přinesly, a opravíme průrvu mezi světy.“ Zvedá ruce, jako by chtěl obejmout neviditelný vzduch, který dýcháme. „Vše se pak dostane do původní rovnováhy

a tento temný vichr jednou provždy zmizí. Svět bude moci dál žít v klidu a míru.“

Matt na sebe zcela samozřejmě bere roli vůdce. Rozhlížím se kolem sebe a během několika vteřin je mi jasné, že přesně to od něj všichni moji přátelé čekali. Tento úkol mu ostatně přísluší jaksi přirozeně, vyplynul ze samotného řádu věcí. Konec konců je to syn nesmrtelného, muž obdařený věčným životem.

Zatímco lord Penbarin a královna Brystianne se připravují na cestu do Atén, kam s sebou ponesou těla Lathenie a Loriana, ostatní se pouští do úklidu okolních svahů, které jsou poseté zbytky rozpadlé Citadely. Na velkou hromadu snášejí všechen materiál, který bude možné znovu použít při stavbě Chrámu. Shaun a Jimmy na sebe ochotně berou nechutnou povinnost odstranit mrtvé démony. Doufám, že žádný z nich nemůže povstat k novému boji.

V nastalém zmatku docela zapomínám na své odhalené ruce.

Při sbírání několika větších úlomků se dost nešikovně dotýkám Dillonovy paže. Bolestivě sebou škubne a vztekle křičí. „Hele, dávej si na ně pozor! Jak si to, prosím tě, představuješ? Proč sis, pro všechny svaté, už dávno nenasadila ty svoje rukavice?“

Všichni se na chvíli zastavují a obrací se pohledem ke mně. Dívám se Dillonovi na ruku a připravuju si upřímnou omluvu, ale není na ní ani stopa po nějaké spálenině. Zdá se, že jeho přehnaná reakce je spíš výsledek obavy ze síly ukryté v mých dlaních než z bolesti, kterou bych mu způsobila.

„Drž se raději kus ode mě, rozumíš, Rochelle!“

Po dni plném neskutečného psychického i fyzického vypětí jsem na konci sil. Cítím, že se nedokážu ovládnout, každým okamžikem vybuchnu jako přetopený kotel. To napětí se už nedá vydržet.

Otáčím se a hledám oči svých přátel. Mají ze mě stejný strach jako Dillon? Skutečně o mně stále ještě pochybují, dokonce i poté, co se našel skutečný zrádce? Copak jim nestačilo, že jsem s nimi bok po boku nasazovala život? Možná se opravdu pořád ještě obávají, že se postavím proti nim, a mé ruce mají za nebezpečné zbraně.

„Tak o tohle vám jde? Abych se držela stranou!“ Rozhlíží se kolem a já se na několik vteřin ztrácím v záplavě jejich zmatených citů. Jeden jasně převládá. Rozpaky. Skutečně rozpaky! V krku se mi tvoří obrovský knedlík, tvrdý jako kámen. Snažím se několikrát polknout, ale nechce se hnout z místa. Opravdu se mezi nimi nenajde

jediný, kdo by se mě zastal? Nikdo se mě nepokusí zaštítit před Dillonovými urážlivými slovy? „Myslíte si, že bych vám dokázala ublížit, kdybych k tomu měla příležitost? To proto se ke mně bojíte přiblížit? Nebo se mě možná štítíte. Jsem pro vás podivná hříčka přírody, monstrum se zabijáckýma rukama."

Vztekle vytrhnu rukavice z kapes a okázale si je začínám nasazovat. „Tak dobře ať je po vašem! Už nikdy si je nesundám. To vám slibuju! Už se cítíte líp?"

Ethan dělá krok mým směrem, v očích má soucitný výraz a stejné pocity vnímám taky v jeho volně plynoucích myšlenkách. Zvednutou rukou ho zastavím. „Nechci, aby pokračoval dál. Nepokoušej se ke mně přiblížit! Nestojím o tvoji lítost, Ethane. Nikdy jsem ji nepotřebovala."

Chtěla bych být sama. Strašně potřebuju zmizet, utéct někam stranou před jejich pohledy, před vším. Klidně půjdu kamkoli, jen abych se dostala pryč, tady od těch lidí, těchto... cizinců. Přesně tak mi právě teď připadají. Jako chladné, neznámé bytosti.

Prudce se otáčím a odbíhám do nedalekého lesa. Zdálky slyším jejich vzrušené hlasy, hádají se, kdo se vydá za mnou. „Na to zapomeň, Isabelo," křičí Ethan. Rychle vypínám. Nechci toho víc slyšet. Toužím po samotě, odlehlém místě stranou všech lidí.

Jsem v docela dobré formě a utíkám hodně rychle. Do cesty se mi pletou větve a popínavé šlahouny, ale nevěnuju jim žádnou pozornost. Drásají mě do tváře a rozdírají kůži na rukou, ale ani na vteřinu nepolevím. Běžím stále dál a dál. Jedna ostře ulomená větev se mi dostává do rukávu. Snažím se uvolnit a při prudkém pohybu látka povoluje. V košili mi zůstává velká díra.

Konečně stojím na okraji hřebene. Pod nohama mám strmý, nesmírně hluboký útes padající do hloubky snad sta metrů až na dno údolí Angel Falls. V dálce rozeznávám vodní plochu, hladinu oceánu. Je to úchvatný pohled. Několikrát do sebe rychle natahuju palčivě čistý horský vzduch a zkouším se uklidnit.

Podle svistu narovnávajících se větví a dupotu nohou poznávám, že se ke mně blíží Ethan. Zůstává stát na hraně hrozivého srázu, několik vteřin vypadá, jako by nečekaným pohledem zcela ztuhl.

Pak se obrací a spatří mě vedle sebe. Ani se nemusím snažit číst mu myšlenky, abych pochopila, že se mu hrozně ulevilo.

Na tváři se mu objevuje krátký úsměv. Upřeně mě pozoruje a pomalu zklidňuje dlouhým během rozbouřený dech. Už zase mi začínají pracovat rozjitřené nervy. Co tady vůbec dělá? Proč tak trval na tom, že mě najde? Pomalu ke mně přistupuje, krok za krokem, tak dlouho, dokud nestojí těsně u mě, v mém velmi osobním prostoru, tak blízko, že na čele jasně cítím jeho horký dech. Bere mě za ruce a uzavírá je ve svých teplých dlaních. A pak… pak je otevírá a neobyčejně jemně mi stahuje rukavice.

Instinktivně je odtahuju, na něco takového jsem nebyla připravená. „Co to proboha děláš?“

Znovu se jich zmocní, tentokrát je jeho stisk pevnější než předtím. Bez jediného slova mi jediným pohybem odhaluje dlaň. Do vzduchu vylétá gejzír jisker, většinu z nich musí cítit na tváři. Vůbec se nehýbe, nesnaží se jim vyhnout. Bere rukavici a háže ji do propasti.

„Ethane!“

Vůbec žádná reakce. Klidně mi chytá druhou ruku a vše se opakuje. Tuto rukavici se v poslední chvíli snažím zachytit, ale jeho paže je delší. Nedosáhnu na ni. Jen bezmocně sleduju, jak se elegantně přehupuje přes okraj srázu a plavně mizí někde v hloubce.

„Proč jsi to udělal, Ethane? Bez nich se nemůžu vrátit. A jak budu chodit do školy?“

Znovu se chápe mých jiskřících prstů a otáčí mi dlaně vzhůru. „Toto jsou tvoje ruce, Rochelle. Jsou součástí tvého těla, patří k tobě. Musíš se s nimi naučit žít. Vím, že bys nikomu úmyslně neublížila, a každý, kdo tě jenom trochu zná, cítí to samé. Od této chvíle - alespoň než zase začne vyučování — budeš chodit s odhalenou kůži. Čím déle budeš bez jejich ochrany, tím snáze se naučíš ovládat sílu skrytou ve svých rukou.“

„Ale Dillon -"

„Dillon si někdy nevidí do pusy. Často se chová zbrkle a necitlivě. Prostě je takový, s tím se nedá nic dělat. Rozhodně se ho nechci zastávat, ale musíš pochopit, že tak nesmyslně vybuchl především proto, že se vedle tebe cítí nesvůj. Podobně jako většina z nás.“

Tvářím se dost zamračeně, jeho posledním slovům vůbec nerozumím.

„Jsi neobyčejně nadaná, krásná a taky...“ Zhluboka se nadechuje. „Máš ve svých rukou ohromnou sílu. Navíc nám čteš myšlenky.“

Zatímco si v hlavě urovnávám, co mi právě řekl, Ethan zvedá obě moje dlaně a přikládá si je na tváře. Je to nesmírně dojemné, do očí se mi proudem hrnou slzy. Jako obyčejně se je snažím zahnat rychlým mrkáním, ale ani tentokrát to není nijak zvlášť účinné. Skoro nic nechápu. „Proč to všechno děláš?“

„Protože mi na tobě záleží,“ odpovídá bez váhání. Pak se mu ale mezi obočím objevuje hluboká vráska a váhavě pokračuje. „Ne, tak to není.“

„Není? Takže ti na mně nezáleží?“

„Chtěl jsem říct něco jiného. Dělám to, protože tě miluju.“

Asi jsem špatně slyšela, to poslední slovo znělo příliš neskutečně. „Co jsi říkal?“

Usmívá se na mě a já se mu dychtivě vpíjím do očí. „Miluju tě od první chvíle, kdy jsem tě spatřil. Strašně jsem po tobě toužil, a když se mi zdálo, že o mě nestojíš, namluvil jsem si, že tě nenávidím. Byla to ta největší chyba, jakou jsem kdy udělal.“

„Ethane...“

Jeho ústa se přibližují k mým a splývají s nimi v prvním polibku. Na několik dlouhých, nekonečných vteřin se vznáším vesmírem, pozemský svět pro mě přestal existovat. Všechno je najednou tak přirozené, tak správné. Znovu se líbáme a opíráme se o sebe v pevném objetí. Poprvé v životě jsem šťastná.

Najednou zachytávám něčí myšlenky, jsou podivně známé, ale jejich původce nedokážu určit. Obracím se k zalesněné oblasti na sever od nás a snažím se zjistit, odkud přicházejí.

Ethan si všiml, že něco není v pořádku. „Děje se něco?“

„Jako bychom tu nebyli sami. Nesledoval tě někdo?“

Jeho paže mě svírají ještě o poznání těsněji. „Nikoho jsem si nevšiml. Jasně jsem všem řekl, že s tebou chci být sám. Možná bychom se raději měli vrátit.“

Přesně to si myslím taky. Pokývnutím hlavy mu to dávám najevo. Pak se neznámé myšlenky vrací. Tuhnu na místě a zkouším je zaměřit, jejich zdroj nemůže být daleko. Tohle slovo vlastně už ani nemá smysl, takřka současně totiž poznávám, kdo to je. A není divu, když jsem pro něj tak dlouho pracovala jako jeho věrný špeh. Marduk! Stojí opodál, skrytý mezi stromy. Hrozně blízko.

Mhouřím oči, snažím se ho najít mezi stíny kmenů, ale skryl se skutečně dobře. Zasahuje mě další příval z jeho hlavy, hned je mi

jasné, co tu dělá. Tak dlouho trpěl svou touhou po pomstě, že se jeho zahořklost a zloba nakonec soustředila na jedinou osobu, člověka, který se mu tolikrát postavil do cesty a zabránil mu najít uspokojení v krvavé odvetě. „Jde mu o Ethana. Právě on vídal Mardukovu podobu ve svých snech. Bojoval s ním a zabil ho. Marduk se sice s Latheniinou pomocí dokázal vrátit z mezisvětí, ale za jakou cenu. Stala se z něj bestie, ohyzdná kreatura. Jen kvůli Ethanovi přišel o svou vládkyni, která o něj ztratila zájem a dala přednost jinému muži. Proto s ním chce skoncovat, rozhodně a jednou provždy.

Srdce mi v hrudi bije jako splašené. Marduk má Ethanův luk a sadu šípů! Na dálku slyším, jak se soustředí a jeden z nich zakládá do tětivy. Znovu se roztáčím kolem osy, zoufale hledám směr, odkud se vynoří jeho střela.

„Co to s tebou je, Rochelle?“

Šššššš! Proboha ne! Míří přímo na něj! Musím ji zastavit. Hrot šípu je napuštěný jedem, rána by byla smrtelná. Jediným pohybem se ocitám před Ethanem. Cítím ostrou bolest, šíp mi prochází mezi žebry a končí v srdci. Obloha se rozmazává a já se bezvládně hroutím k zemi.

Ethan cítí, jak mu polevuju v náručí, a zachytává mě, než se stačím dotknout trávy. „Rochelle!“

Teď už vidí šíp, který mi trčí z prsou. Oči se mu rozšiřují hrůzou. „Rochelle!“

Natahuju ruku a dotýkám se mu tváře. „Jsi v pořádku. V pořádku.“

Nevěřícně kroutí hlavou, v koutcích se mu rychle hromadí slzy a ve zlomku vteřiny se nezadržitelně řítí po tvářích. Snažím se mu je otřít, ale nemám dost síly. Paže mi padá k boku. Umírám, ale jsem šťastná. Strážci si mou oběť zasloužili. Konečně jsem jednou z nich. A co je ještě důležitější. Umírám s Ethanovou láskou v srdci.

Jednoho dne budeme zase spolu.

Zdálky ke mně doléhá jeho hlas. *„Bože, nééé!“*

ČTYŘICÁTÁ KAPITOLA
MATT

Nikdy nezapomenu na Ethanův výraz, když vyrazil z lesa, v náručí s Rochelliným bezvládným tělem, z něhož zlověstně vystupoval zlatý šíp. Stejně tak budu do nejdelší smrti slyšet jeho hlas, když ji pokládal k Isabeliným nohám – s neskutečně bolestnou prosbou o pomoc.

„Rychle, Isabelo! Musíš ji uzdravit. Pro všechno na světě jenom rychle!“

Isabela a Arkarian padají na kolena. Isabela přikládá ruce na Rochellin obličej, hned nato se přesouvá ke krku, hrudi. Vyměňuje si s Arkarianem pohled plný bolesti a pak zvedá uslzené oči k Ethanovi. „Tady už nic nezmůžu.“

„Samozřejmě že ji zachráníš. Proboha svatého, Isabelo. Co mi to tu vykládáš. Vždyť ty dokážeš uzdravit úplně každého! Copak jsi mi nepomohla, když jsem měl ta strašlivá vnitřní zranění?“

Arkarian se zvedá a opatrně natahuje ruku k Ethanovu ramenu. „Ty jsi ještě dýchal. Rochelle už je po smrti.“

Ethan se zuřivě vyškubne zpod Arkarianova chlácholivého doteku. „Ne! Byla přece..., byli jsme...“ Náhle se mu rozjasňují oči. „Dostaneme ji zpátky, Arkariane. Pomůžeš mi, viď. S Isabelou se nám to podařilo přece si to musíš pamatovat. Šli jsme si pro ni do mezisvětí a vyvedli jsme odtamtud její duši.“

Isabela se mračí stále víc. Z jejích nekontrolovaně cestujících myšlenek zjišťuju, že vůbec netuší, o čem to Ethan mluví.

Teď ovšem není čas na otázky a Isabela to ví.

Arkarian hledí Ethanovi přímo do tváře, hlavu má lehce nakloněnou na stranu.

„Rochelle ale zemřela v naší současnosti. Duše se vůbec nedostala do mezisvětí. Její tělo leží tady před námi.

Sám vidíš, že nedýchá. Její nehmotná podstata je už dávno na cestě vstříc svému konečnému osudu. Skutečně jí nemůžeme nijak pomoct.“

Ethan několikrát usilovně polyká a lapá po dechu. Pak se zcela bez varování vrhne k ležící Rochelle a v záchvatu bezmocné zuřivosti oběma rukama chytá šíp a vytrhává ho z její hrudi. Všichni zoufale vzdychají a odvrací zrak stranou.

„Tak! Jedovatý hrot je pryč. Teď ji můžeš vyléčit, Isabelo!“ Shaun si přisedává do dřepu vedle něj a objímá ho kolem ramen. „Musíš se uklidnit, hochu.“

Ethan nečeká na otcovo utišování, alespoň ne v této chvíli. Skoro hrubě se mu vytrhne. „Nedotýkej se mě! Jestli mi ji nedokážeš přivézt zpátky, vůbec se ke mne nepřibližuj!“

A zase ho něco napadá. Jeho nová představa mu jasně rezonuje v hlavě, slyším ji, jako by ji vyslovil nahlas. Zvedá ke mně pohled. Němá prosba se třpytí v očích jako drobounká jiskřička v obrovském víru bezedné temnoty. „Ty bys to dokázal?“

Nezbývá mi než zamítavě zavrtět hlavou. „Vůbec nic nesvedu, Ethane.“

Prudce vstává. „Jsi přece nesmrtelný! Máš schopnosti, o kterých se nám ostatním ani nezdá.“ Obrací se k Arkarianovi „Mohl by mi pomoct, Arkariane?“ Než mu oslovený stačí odpovědět, přesouvá se dál ke členům Tribunálu. Sir Syford nejistě zvedá ruku a hned ji zase nechává volně klesnout. Naprostá bezradnost.

Ethan se přestává ovládat. „Tak odpoví mi, proboha, někdo?“

Jako smyslů zbavený se otáčí a chytá mě za ramena. „Musíš to zkusit, Matte!“

„Je to zbytečné, Ethane.“

„Zbytečné? Co jsi to za nesmrtelného, jestli ji nedokážeš oživit?“

„Naše moc souvisí s živými bytostmi, Ethane. Můžeme jim prodlužovat věk, podobně jako to Lorian udělal s Arkarianem a Isabelou. Ve velmi vzácných případech jsme dokonce schopní věnovat vybranému jedinci nesmrtelnost. To udělal můj otec pro Neriah. Ale smrt je nad naše síly, je to... náš osud. Není možné ho změnit.“

Isabela zezadu objímá Ethana, ze zarudlých očí jí stékají proudy slz. „Zklamala jsem tě, Ethane. Je mi to strašně, strašně líto!“

Ethan si ji přemisťuje na hruď a tiskne k sobě, její hlavu si jemně pokládá na rameno. Dlouho zůstávají bez hnutí, jako útrpné sousoší. Ethan sbírá síly. Konečné ji napřimuje a hledí jí do očí. „Není to tvoje chyba.“ A k nám ostatním. „Nikdo z vás za to nemůže.“ Pohledem se zastaví u Neriah. „Kromě...“

Rázně se odtahuje od Isabely a dlouze, mocně se nadechuje. Chvíli stojí se zavřenými ústy a potom stejně pomalu vydechuje a celý se přitom chvěje. „Musím ještě něco udělat.“

Neriah mi křečovitě tiskne paži. Stejně jako všichni ostatní naprosto přesně ví, o čem Ethan mluví.

Arkarian se ho snaží zastavit vemlouvavým hlasem. „Marduk tak jako tak zemře, Ethane.“ Otáčí se k západu, do míst, kde už pomalu začíná mizet slunce. „Kletba už začala působit.“

Ethan odmítavě kroutí hlavou. „Kletba mě nezajímá! Musím se o to postarat sám.“ Jediným dlouhým svižným pohybem zvedá zlatý šíp a odchází.

Arkarian mi posílá krátký pohled, na který přikyvuju. Nenecháme v tom Ethana samotného. Rozbíháme se za ním a za chvíli ho doháníme.

Jakmile za sebou slyší naše kroky, otáčí se, aniž by se přitom zastavil. „Ať vás ani nenapadne pokoušet se mě zastavit.“

Bez jediného slova ho doháníme a pokračujeme vedle něj, každý z jedné strany. Slova jsou naprosto zbytečná. Navíc to netrvá dlouho a najdeme Marduka; jeho stopy jsou takřka na každém kroku. Utíká jak raněný býk, naráží do stromů, a zuřivě rozráží husté keře. Jednu zlomenou větev zvedám a zblízka si ji prohlížím. „Už umírá.“

Ethan pozoruje mizející slunce, které se rychle sklání za západní hřebeny hor pokryté ledem. „Tak to bychom si měli pospíšit.“

Nacházíme ho na velkém balvanu. Sedí na něm v hlubokém předklonu a snaží se chytit dech. Ethanův luk mu leží u nohou. Cítí naši přítomnost a zvedá k nám zrak. Z jeho jediného oka zcela vyprchal dřívější žár, vypadá jako scvrklý stařec.

„Máte mou dceru. Teď už tedy patří říši světla. Co jste provedli s bratrem?“

„Je hluboko v podsvětí, tam, kam patří.“ Ethan svou odpověď cedí přes pevně stisknuté zuby.

„Dostane se odtamtud?“

„Nikdy.“

„A bohyně?“

„Mrtvá, rukou svého bratra.“

„A co Keziah? Co se stalo s Keziahem?“

„Ten nám uprchl. Ale bez své vládkyně, která ho udržovala při životě, záhy zeslábne a podlehne svému věku.“

„Pak mi už nic nezůstalo. Dělejte co musíte. Pomsta je věc, které rozumím.“

Ethan na něj dlouho bez hnutí zírá. Přímo před sebou má netvora ze svých děsivých snů; vraha své sestry, nestvůru, která ho připravila o jeho lásku. Jak snadné, jak sladké by bylo vzít mu život.

Ale šíp, který drží v rukou, mu klouže mezi prsty a padá na zem. „Ne. Nezasloužíš si ani ránu z milosti.“

Začíná noc, která milosrdně končí dlouhý den temnoty. Marduk se naposledy trhaně nadechuje a jeho tělo se mění v kámen.

Marianne Curleyová
Z anglického originálu *The Key (Guardians of Time)*
vydaného nakladatelstvím Bloomsbury Publishing Plc
v Londýně v roce 2005
přeložil Jan Sládek
Ilustrace Pavel Čech
Obálka Jiří Mičkal
Odpovědná redakce Martina Sendlerová
Sazba Vladimír Ludva
Technická redakce Libor Vyhnálek
Tisk a knihařské zpracování
Těšínské papírny, s. r. o, Český Těšín
Jako svou 718. publikaci
vydalo Nakladatelství JOTA, s. r. o.
Křenová 19, 602 00 Brno
Redakce: 537 014 208
Obchodní oddělení: 537 014 213
Expedice: 537 014 214
fax: 537 014 203
e-mail: jota@jota.cz
www.jota.cz
V Brně roku 2007
Počet stran 470
První vydání